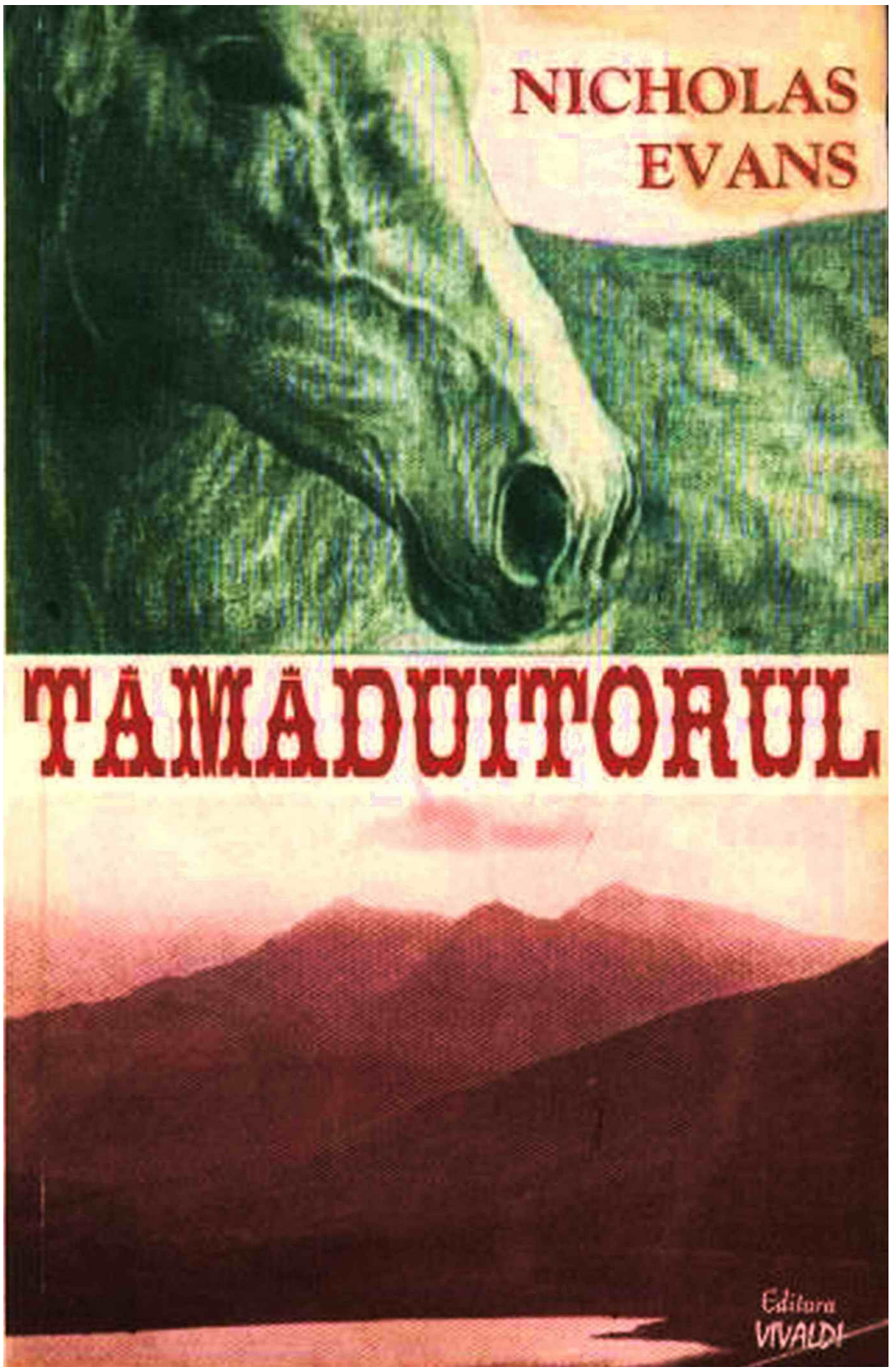

NICHOLAS EVANS
TĂMĂDUITORUL
Ilustraţia copertei: THEODOR PETROŞANU
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii VIVALDI
Traducere de: IOANA RUXANDRA FRUNTELATĂ

Editura VIVALDI
Bucureşti, 1995

Datorez multe mulţumiri următorilor: Huw Alban Davies, Michelle Hamer, Tim Galer, Josepbine Haworth, Patrick de Freitas, Bob Peebles şi familia, Tom Dorranoe, Ray Hunt, Buck Brannaman, Leslie Desmond, Lonnie Darlene Sehwend, Beth Ferris Bob Ream şi celor doi şoferi de camion, Rick şi Chris, care m-au luat în cabinele lor la drum.

Cel mai mult le sunt recunoscător bunilor prieteni, Fred Davis, James Long şi Caradoe King ; şi lui Robbie Chardson, cel care mi-a povestit prima oară despre şoptitori.

Nu urma legăturile din afară. Nu sălăşlui în golul dinăuntru ; Fii senin în unitatea lucrurilor, Şi îndoiala va dispărea de la sine.

Din „Pe încrederea din inimă" De Seng-tsan (m. 606)

1

La început a fost moarte şi avea să fie moarte şi la sfârşit. Şi cu toate că umbra acestui gând a plutit în visurile fetei, trezind-o neaşteptat într-o dimineaţă, ea nu şi l-a mai amintit. Când a deschis ochii, ştia doar că, în ceva, lumea se modificase.

Luminiţa roşie a deşteptătorului ii arăta că mai erau treizeci de minute până la ora la care îl pusese să sune. Stătea nemişcată, fără să-şi ridice capul, încercând să-şi dea seama ce se schimbase. Era întuneric, dar nu atât cât ar fi trebuit. Putea distinge lucirea slabă a trofeelor ei de călărie, aşezate pe rafturile ticsite şi, deasupra lor, feţele pânditoare ale vedetelor rock despre care crezuse cândva că îi vor deveni model. Asculta. Şi tăcerea care umplea casa era diferită, părea asemenea pauzei dintre o inspiraţie şi rostirea unor cuvinte. Curând, va auzi zgomotul înfundat al caloriferelor, iar podelele vechii cabane îşi vor începe plângerea lor. Se strecură afară din pat şi se duse la fereastră.

Era zăpadă. Prima ninsoare a iernii. Stratul de pe gard avea deja o grosime de două palme. Vântul nu bătea, iar zăpada se aşternuse de-a valma pe crengile celor şase cireşi mici, plantaţi de tatăl ei anul trecut. Pe cer, deasupra pădurii, într-un triunghi de un albastru intens, sclipea o stea singuratică. Fata se uită în jos şi văzu pe geam o dantelă de chiciură. Puse un deget pe ea, topind un mic rotund. O trecu un fior, dar nu de frig, ci pentru că această lume transformată era pentru moment numai a ei. Plecă de la geam şi se grăbi să se îmbrace.

Grace Maclean venise cu tatăl ei de la New York City cu o seară înainte. Îi plăcuse întotdeauna drumul, două ore şi jumătate pe Taconic State Parkway, adăpostiţi amândoi în Mercedesul lung, ascultând casete şi pălăvrăgind despre şcoală şi despre vreun caz nou la care lucra tatăl. Îi plăcea să-l audă vorbind în timp ce conducea, să-l aibă pentru ea, să-l vadă răsucindu-se atent în hainele

lui îngrijite de weekend. Mama ei avea, ca întotdeauna, vreo masă sau vreo obligaţie la New York, aşa încât sosea dimineaţa cu trenul de Hudson. Traficul intens de vinerea seara o făcea invariabil să se foiască nerăbdătoare şi se manifesta preluând conducerea şi spunându-i lui Robert, tatăl lui Grace, să încetinească sau să mărească viteza, sau să meargă pe un drum ocolit ca să evite aglomeraţia. El nu se obosea niciodată s-o contrazică, făcea cum îi spunea ea, deşi uneori ofta şi o privea cu tristeţe pe Grace prin oglinda retrovizoare. Relaţia părinţilor ei era demult un mister pentru ea, în care dominaţia şi cedarea nu erau niciodată exact ceea ce păreau. Decât să se amestece, Grace prefera, să se retragă pur şi simplu în sanctuarul Walkman-ului.

În tren, mama ei lucra tot timpul drumului, concentrată şi inabordabilă. Însoţind-o o dată, de curând, Grace o urmărise şi se minunase că ea nu privise nici măcar din întâmplare pe geam,, decât poate în timp ce vreun scriitor la modă sau vreun redactor adjunct insistent o sunaseră pe telefonul celular.

Grace păşi tiptil în ciorapi pe lângă uşa întredeschisă a dormitorului părinţilor şi se opri. Auzea ticăitul ceasului de perete din hol şi sforăitul încet şi liniştitor al tatălui ei. Coborî scările spre holul cu pereţii şi tavanul azuriu luminate de reflectarea zăpezii prin geamurile fără perdele. În bucătărie bău un pahar de lapte dintr-o singură înghiţitură şi mancă o prăjitură cu glazură de ciocolată, în timp ce-i scria un bilet tatălui ei pe carneţelul de lângă telefon. Sunt la călărie. Vin pe la 10. Te pup, G.

Mai luă o prăjitură şi o mancă pe drum, spre camera din spate, unde-şi lăsau hainele de vreme rea şi cizmele înnoroite. Îmbrăcă jacheta de lână şi-şi trase cizmele de călărie stând într-un picior,, cu prăjitura în gură. Îşi trase fermoarul jachetei până sus, îşi puse mănuşile şi-şi luă de pe raft casca de călărie, întrebându-se o clipă dacă s-o sune pe Judith ca s-o întrebe dacă mai venea să călărească acum, după ce ninsese. Dar nu era nevoie. Judith avea să fie la fel de entuziasmată ca şi ea. Păşind în aerul îngheţat de afară, Grace auzi duduitul caloriferelor trezindu-se la subsol.

Wayne P. Tanner privi posomorât, peste marginea ceştii de cafea, şirul de camioane înzăpezite parcate în popas. Ura zăpada şi ura şi mai mult să fie prins descoperit. Şi faptul se întâmplase de două ori în numai câteva ore. Agenţii ăia statali din New York savuraseră fiecare minut, yanchei ticăloşi ce erau. Îi văzuse agăţându-se de coada lui şi ţinându-se după el vreo doi kilometri, ştiind al naibii de bine că şi el îi văzuse. Pe urmă aprinseseră sirena şi-i spuseseră să tragă pe dreapta şi puţoiul ăla, un copilandru, se împleticise spre el cu pălăria aia Stetson, ca un afurisit de sticlete din filme. Ceruse registrul de bord şi Wayne i-l dăduse, urmărind cum puştiul îl citea.

„Atlanta, nu ?", spusese el, răsfoind paginile.

Da, dle,", răspunsese Wayne. „Acolo e mult, mult mai cald, vă spun eu".

Tonul ăsta respectuos şi frăţesc prindea de obicei la poliţişti, sugerând un fel de camaraderie a şoselei. Dar puştiul nici nu se uitase la el.

„Aha. Ştii că detectorul ăla de radar pe care-l ai acolo e ilegal, nu-i aşa ?"

Wayne aruncase o privire la cutiuţa neagră fixată pe aripă şi se întrebase dacă să facă pe nevinovatul. Detectoarele de radar erau ilegale în New York numai pentru camioanele de peste nouă tone. El avea o încărcătură de trei sau patru ori mai grea. Socotise că făcând pe neştiutorul ar fi putut să-l înrăiască pe micul ticălos. Se întorsese spre el cu un zâmbet vinovat, şi glumeţ, dar puştiul tot nu-i aruncă nici o privire.

„Nu ştiai ?", întrebă el din nou.

„Păi, mda. Cam".

Puştiul îi dădu registrul de bord înapoi, privindu-l în sfârşit.

„OK", spusese el. „Acum, hai să-l vedem pe celălalt".

„Poftim ?."

— „Celălalt registru. Cel adevărat. Ăsta de aici e pentru fraieri".

Wayne simţise că i se strânge stomacul.

De cincisprezece ani, ca mii de alţi şoferi de camioane, ţinea două registre de bord, unul cu înregistrarea reală a distanţelor, vitezei, orelor de popas şi tot restul şi altul special pentru situaţii ca cea de acum, în care toate regulamentele de circulaţie erau respectate. Şi în tot timpul ăsta, când traversase de nu ştiu câte ori ţara de la o coastă la alta, nu-i făcuse aşa ceva nici un sticlete. Rahat, doar aproape toţi şoferii pe care-i cunoştea ţineau câte un registru fals, le spuneau registre de bancuri, era o glumă. Dacă lucrezi singur, fără partener cu care să faci schimb, cum altfel să respecţi termenele ? Iisuse. Patronii ştiau toţi despre asta, dar se făceau că nu văd.

încercase să amâne răspunsul, să pară jignit, chiar ultragiat, dar ştiuse că n-o să meargă. Partenerul puştiului, un tip mare cu gât de taur şi cu un surâs arogant pe figură, ieşise din maşina de patrulare, ca să nu piardă distracţia, şi —i spuseseră să se dea jos din maşină ca să i-o controleze. Văzând că aveau de gând să-i întoarcă lucrurile cu josu-n sus, se hotărâse să le dea registrul. Acolo scria că făcuse peste nouă sute de kilometri în douăzeci şi patru de ore cu o singură oprire şi aceea, numai de patru ore, jumătate din timpul cerut de lege.

Aşa că acum îl aştepta o amendă de o mie, poate o mie trei sute de dolari, chiar mai mult

De-aia îl taxau şi pentru afurisitul de detector de radar. Agenţii îi dăduseră un teanc de hârtii şi-l escortaseră până la popasul de camioane, avertizându-l să nu cumva să plece până a doua zi dimineaţa.

Aşteptase să plece, apoi îşi cumpărase de la pompa de benzină un sandviş cu piept de curcan şi o cutie de şase beri. Petrecuse noaptea în cabină. Era destul de largă şi de comodă şi se simţise mai bine după două beri, dar tot îşi făcuse griji o mare parte din noapte. Iar când se sculase, văzuse zăpada şi

realizase că era din nou descoperit.

Cu două zile înainte, în dimineaţa călduţă din Georgia, Wayne nu se gândise să verifice dacă avea lanţurile antiderapante. Şi când le căutase, afurisitele nu erau acolo. Nu-i venea să creadă. Vreun dobitoc le împrumutase sau i le furase. Wayne ştia că pe şoseaua interstatală se scoseseră plugurile de zăpadă şi măturătoarele mecanice de la începerea ninsorii. Dar cele două turbine uriaşe pe care le transporta trebuiau livrate unei mori dintr-un orăşel numit Chatham, aşa că trebuia să părăsească drumul principal şi s-o ia pe vreo şosea îngustă şi şerpuitoare şi probabil încă necurăţată. Wayne se blestemă, îşi termină cafeaua şi lăsă pe masă o hârtie de cinci dolari.

Afară se opri să-şi aprindă o ţigară şi-şi trase bine pe urechi şapca de baseball. Auzea duduitul camioanelor angajate deja pe şoseaua interstatală. Porni spre al lui, cu cizmele scârţâind pe zăpadă.

Mai rămăseseră patruzeci sau cincizeci de camioane, aliniate unul lângă altul, toate cu optsprezece roţi, ca şi al lui, cele mai multe având mărcile Peterbilts, Freightliners şi Kenworths. Wayne conducea un Kenworth Convenţional negru cro-mat, din acelea cărora li se spune „furnicare" din cauza botului lung, în pantă. Şi deşi arăta mai bine legat de o remorcă frigorifică standard decât acum, cu cele două turbine montate pe o platformă lungă, în lumina înzăpezită a zorilor i se păru că e cel mai arătos camion din lot. Rămase un moment să-l admire, până-şi termină ţigara. Spre deosebire de şoferii mai tineri, care nu dau o ceapă degerată pe maşini, el îşi ţinea întotdeauna cabina lună. Dăduse jos toată zăpada înainte de a intra să mănânce. Numai, că, spre deosebire de el, se gândi, ceilalţi probabil că nu-şi uitaseră totuşi afurisitele de lanţuri. Wayne Tanner îşi strivi ţigara în zăpadă şi se caţără în cabină.

La începutul lungii alei către grajduri se întâlneau două şiruri de urme. Sincronizându-se perfect, cele două fete ajunseseră acolo la interval de câteva clipe şi-şi croiseră drum pe deal împreună, râzând. Soarele încă nu răsărise şi gardul alb părea deja învechit pe lângă zăpada proaspătă. Urmele fetelor se rotunjeau pe culmea dealului, unde un grup de clădiri mici se înghesuiau în jurul grajdului mare şi roşu.

Când Grace şi Judith pătrunseră în curtea grajdului, o pisică fugi de ele, tulburând zăpada. Se opriră un moment, privind către casă. Nu se simţea nici un semn de viaţă. Doamna Dyer, proprietara locului, care le învăţase pe amândouă să călărească, ar fi trebuit să se învârtă pe acolo la ora aceea.

— Crezi c-ar trebui să-i spunem că plecăm ? şopti Grace.

Cele două fete crescuseră împreună şi, de când ţineau minte, se vizitau una pe alta în weekend, aici, la ţară. Amândouă locuiau în vestul oraşului, mergeau la şcoală în partea de est şi aveau taţi avocaţi. Dar nici uneia dintre ele nu-i trecuse prin cap s-o caute pe cealaltă şi în timpul săptămânii. Prietenia lor era aici, lângă cai. Judith tocmai împlinise paisprezece ani şi era cu aproape

un an mai mare şi Grace era bucuroasă să-i recunoască autoritatea, mai ales când era vorba de decizii atât de dificile ca aceea de a înfrunta mânia uşor de aprins a doamnei Dyer. Judith pufni şi se strâmbă.

— Noo, spuse ea. Ne-ar boscorodi fiindcă am sculat-o. Hai !

Aerul din grajd era cald şi greu de mirosul dulce de fân şi bălegar. Când fetele intrară cu şeile şi închiseră uşa, doisprezece cai le priviră din boxele lor, cu urechile ciulite, simţind şi ei, ca şi Grace, că era ceva diferit în dimineaţa de afară. Calul lui Judith, un jugan cafeniu cu ochii blânzi pe care-l chema Gulliver, fornăi când o văzu venind spre boxă, întinzându-şi botul ca să fie mângâiat.

— Bună, scumpule, spuse ea. Ce mai faci ? Calul se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre la el.

Grace merse înainte. Calul ei era în ultima boxă de la capătul îndepărtat al grajdului. Trecând pe lângă ceilalţi cai, Grace îi salută încet, chemându-i pe nume. Pelerin o urmări tot drumul, neclintit, cu capul ridicat. Era un Morgan de patru ani, cu un păr de o nuanţă atât de întunecată, încât sub o anumită lumină părea negru. Părinţii ei i-l cumpăraseră nu prea convinşi vara trecută, de ziua ei. Le era teamă că era prea mare şi prea tânăr pentru ea. Dar Grace se îndrăgostise de el de la prima vedere.

Luaseră avionul până în Kentucky pentru a-l vedea şi, când sosiseră la tren, el venise lângă gard ca s-o cerceteze. N-o lăsase să-l atingă, îi adulmecase doar mâna, mângâind-o cu mustăţile. Apoi dăduse din cap ca un prinţ arogant şi fugise, fluturându-şi coada lungă, cu părul strălucitor ca abanosul lustruit.

Femeia care-l vindea o lăsase pe Grace să-l călărească şi abia atunci îi văzuse pe părinţii ei privindu-se şi înţelesese că o să-l capete. Mama ei nu mai călărise din copilărie, dar se putea conta pe ea când era vorba de recunoscut clasa unui cal. Şi Pelerin avea clasă. Era evident că era puternic şi destul de diferit de orice alt cal pe care-l călărise. Dar simţind viaţa care pulsa în el, Grace ştiuse că în sufletul lui era un cal bun şi generos şi că o să le fie bine împreună. Aveau să fie o echipă.

Voise să-i schimbe numele în altul, mai mândru, ca Han sau Cochise, dar mama ei, cu liberalismul ei tiranic, spusese că Grace hotăra, bineînţeles, dar ea era de părere că schimbarea numelui unui cal aduce ghinion. Aşa că rămăsese Pelerin.

— Hei, grozavule, spuse ea când ajunse lângă boxă. Cine e iubitul) meu ?

Se întinse după el şi calul o lăsă să-i atingă botul de catifea, dar numai puţin şi ferindu-şi capul.

— Ce cochet mai eşti ! Hai, vino să te aranjez. Grace intră în boxă şi dădu jos pătura de pe cal.

Când îi puse şaua, animalul se îndepărtă, cum făcea totdeauna, şi ea-i spuse cu fermitate să stea liniştit. Îi povesti despre surpriza care-l aştepta

afară, în timp ce-i fixa chinga şi-i punea frâul. Apoi îi curăţă metodic fiecare copită. O auzi pe Judith scoţându-l deja pe Guliiver din boxă şi se grăbi să strângă chinga. Acum erau şi ei gata.

Scoaseră caii în curte şi-i lăsară să se obişnuiască puţin cu zăpada, în timp ce Judith închidea uşa grajdului. Guliver se aplecă şi adulmecă, înţelegând repede că era acelaşi lucru pe care-l mai văzuse de sute de ori. Însă Pelerin era uluit. Dădu cu copita în zăpadă şi tresări când o văzu mişcându-se. Încercă s-o adulmece, aşa cum îl văzuse făcând pe calul mai bătrân. Dar adulmecă prea tare şi strănută, făcându-le pe fete să se prăpădească de râs.

— Poate că n-a mai văzut niciodată zăpadă, spuse Judith.

— Imposibil. Nu-i zăpadă şi-n Kentucky ?

— Nu ştiu. Cred că e.

Judith se uită către casa doamnei Dyer:

— S-o luăm din loc până nu sculăm dragonul. Scoaseră caii în poiana de pe deal, încălecară şi porniră către poarta care dădea spre păduri. Urmele lor desenară o diagonală perfectă pe albul nepătat al zăpezii. Când intrară în pădure, soarele apăru de după o culme şi umplu valea din spatele lor cu umbre alungite.

Cel mai nesuferit lucru din weekend pentru mama lui Grace era faptul că trebuia să citească un munte de ziare. Se strângeau în timpul săptămânii ca o materie vulcanică malefică. În fiecare zi adăuga nefericită la morman săptămânalele şi paginile din New York Times pe care nu îndrăznea să le desconsidere. Sâmbăta nu mai putea ignora teancul ameninţător şi, având în vedere tonele de ziare de duminică iminente, ştia că, dacă nu acţiona, avea să fie măturată de val. Toate cuvintele astea slobozite asupra lumii. Tot efortul. Doar ca să te simţi vinovat. Annie aruncă pe jos o altă foaie şi ridică obosită The New York Post.

Apartamentul familiei Maclean se afla la etajul opt al unei clădiri vechi şi elegante de pe Central Park West. Annie stătea cu picioarele sub ea pe sofaua galbenă de lângă fereastră. Purta egeri negri şi o bluză de jerse gri deschis şi părul ei blond castaniu, strâns la spate într-o codiţă scurtă, era aurit de şuvoiul de lumină solară din spate, care-i desena umbra pe sofaua din celălalt capăt al camerei de zi.

Era o cameră lungă, zugrăvită în galben palid. La un capăt al ei erau aşezate cărţi, obiecte de artă africană şi un pian mare, a cărui coadă lucitoare era prinsă în conul de raze. Dacă Annie s-ar fi întors, ar fi văzut pescăruşi pe gheaţa rezervorului. Deşi afară era zăpadă, joggerii nu se lăsaseră şi parcurgeau traseul pe care avea să alerge şi ea imediat ce avea să termine cu hârtiile. Sorbi din cana de ceai şi era pe punctul de a arunca ziarul când observă un articol mic, într-o coloană pe care de obicei n-o citea.

— Nu se poate, spuse ea tare. Şobolanul!

Trânti cana la loc pe masă şi se ridică repede să ia telefonul din hol. Veni apăsând butoanele şi rămase cu faţa la geam, bătând din picior în timp ce aştepta răspunsul. Jos, un bătrân în salopetă de fâş şi cu o antenă foarte mare de emiţător, mergea grăbit către copaci. O femeie certa o adunătură de căţeluşi gălăgioşi, cu hăinuţe tricotate identice şi cu picioare atât de scurte, încât trebuia să se târască pe burtă ca să înainteze.

— Anthony ? Ai văzut The Post ?

Era clar că Annie îl trezise pe tânărul ei asistent, dar nu-i trecu prin cap să-şi ceară scuze.

— Au ceva despre mine şi Fiske. Mizerabilul, zice că l-am concediat şi pe urmă am falsificat noile tiraje.

Anthony îşi exprimă înţelegerea, dar pe Annie n-o interesa compasiunea.

— Ai numărul unde pot să-l găsesc pe Don Farlow ? Asistentul se duse să i-l aducă. În parc, femeia renunţase să-şi mai certe câinii şi-i târa acum afară, spre stradă. Anthony veni cu numărul şi Annie îl notă.

— Bun, zise ea. Du-te înapoi să te culci, închise şi formă imediat numărul lui Don Farlow.

Don Farlow era avocatul grupului de publicaţii.. De-a lungul celor şase luni de când Annie Graves (în meserie îşi folosea întotdeauna numele de fată) fusese angajată pe postul de redactor-şef, cu misiunea de a salva revista cea mai importantă a grupului de la dezastru, avocatul îi devenise un aliat şi aproape un prieten. Stabiliseră împreună înlăturarea vechii gărzi a angajaţilor. Cursese mult sânge – tânăr înăuntru şi bătrân afară – şi presa se delectase cu fiecare picătură. Printre cei cărora ea şi Farlow le arătaseră uşa erau şi câţiva scriitori cu relaţii, care nu întârziaseră să se răzbune în ziarele de scandal. Redacţia ei deveni cunoscută sub numele de „Cimitirul".

Annie le înţelegea amărăciunea. Unii dintre ei erau acolo de atâta vreme, încât simţeau că locul le aparţine. Era destul de înjositor să fii alungat. Dar să fii alungat de o novice de patruzeci şi trei de ani, pe deasupra şi de origine britanică, asta era intolerabil. Oricum, războiul era acum aproape încheiat şi Annie şi Farlow îşi dezvoltaseră o strategie de cumpărare a tăcerii celor care plecau. Crezuse că încheiase o astfel de înţelegere şi cu Fenimore Fiske, nesuferitul critic de film în vârstă, care o defăima acum în The Post. Şobolanul. Totuşi, în timp ce aştepta ca Farlow să răspundă, Annie se bucură că Fiske făcuse o mare greşeală proclamând false tirajele ei. Erau cifre reale şi putea s-o dovedească.,

Farlow se sculase şi văzuse şi el articolul din The Post. Se înţeleseseră să se întâlnească în biroul ei peste două ore. Aveau să-l dea în judecată pe bătrânul ticălos, ca să piardă toţi banii cu care I cumpăraseră.

Annie îl sună pe soţul ei în Chatham. Îi răspunse chiar vocea ei de la robotul telefonic; îi lăsă lui Robert un mesaj, spunându-i că e timpul să se

scoale, că ea va veni cu trenul al doilea, să nu se ducă la supermarket înainte de a ajunge ea.

1 „Cimitirul", în engleza „graveyard”, numele de fată al lui Annie: Graves.

Apoi luă liftul şi coborî în zăpadă, pentru a li se alătura joggeriior .Numai că, bineînţeles, Annie Graves nu făcea jogging. Ea alerga indiferentă. Ca şi tehnica ei, pentru Annie era la fel de esenţială ca şi aerul rece al dimineţii în care plonja.

Şoseaua interstatală era curată, aşa cum se aşteptase Wayne Tanner. Traficul era rarefiat din cauză că era sâmbătă şi el se gândi să meargă cu 87—90, să traverseze acolo râul Hudson şi s-o ia spre Chatham dinspre nord. Studiase harta şi socotise că, deşi nu era drumul cel mai scurt, conţinea cea mai mică porţiune de artere mici, care ar fi putut fi încă înzăpezite. Fără lanţuri, spera ca accesul către moară să nu se facă pe vreo cărare neasfaltată sau ceva asemănător.

Când atinse viteza de 90 şi coti spre est, începuse să se simtă mai bine. Peisajul de ţară arăta ca o ilustrată de Crăciun, Garth Brooks cânta la casetofonul de bord şi soarele lingea botul alungit al Kenworth-ului. Cel puţin, situaţia nu mai părea aşa de rea ca noaptea trecută. La naiba, dacă în cel mai rău caz îi luau permisul, se putea întoarce la meseria de mecanic, pentru care era calificat. N-o să mai aibă atâţia bani, era sigur. E insultător cât de puţin e plătit un ins care a făcut ani de specializare şi are nevoie de unelte în valoare de zece mii de dolari. Dar uneori, în ultima vreme, se simţise obosit de drum. Poate ar fi fost bine să stea mai mult acasă, cu nevasta şi copiii. Ei, poate. Oricum, să se ducă mai des la pescuit.

Wayne observă indicatorul pentru Chatham şi se puse pe treabă, trăgând de frână, făcând motorul Cummins de patru sute douăzeci şi cinci de cai putere să geamă şi să mugească. Ieşind de pe interstatală, trase de maneta celor patru roţi, blocând osia cabinei. Calculă în gând că de acolo nu erau mai mult de cinci-şase kilometri până la moară.

Sus, în pădure, era o linişte de început de lume. Păsările şi animalele tăcuseră şi singurul zgomot era bufnitul moale al zăpezii de pe crengile prea încărcate. Din mijlocul liniştii ce domnea în pădurea de arţari şi mesteceni se înălţa râsul îndepărtat al celor două fete.

Îşi croiau drum încet pe cărarea şerpuitoare, către creastă, lăsând caii să-şi aleagă singuri pasul. Judith mergea în faţă şi râdea uitându-se la Pelerin, întoarsă spre el, cu o mână proptită în şaua lui Gulliver.

— Ar trebui să-l dai la un circ, spuse ea. Tipul ăsta e un clovn înnăscut.

Grace nu putu răspunde de râs. Pelerin mergea cu capul în jos, împingând zăpada cu botul, de parcă era o lopată. Apoi o împrăştia în aer cu un strănut şi începea să tropăie mărunt, prefăcându-se înfricoşat.

— Hei, gata, ajunge, spuse Grace, strunindu-l. Pelerinul porni din nou la

pas şi Judith se întoarse, râzând, cu faţa la drum. Gulliver mergea total nepăsător la minunăţiile din jurul lui, mişcându-şi capul în sus şi în jos, în ritmul paşilor. Afişe portocalii, prinse de copaci cam din douăzeci în douăzeci de metri, anunţau că sunt interzise vânătoarea, punerea de capcane şi încălcarea proprietăţii.

Pe creasta dealului care separa cele două văi era un mic luminiş rotund unde adesea, dacă se apropiau în linişte, întâlneau cerbi sau cocoşi sălbatici. Totuşi, astăzi, când ieşiră dintre copaci, fetele nu găsiră decât aripa însângerată a unei păsări. Se afla chiar în mijlocul luminişului, ca o dâră a unui compas sălbatic şi fetele se opriră s-o privească.

— Ce e, fazan ? se întrebă Grace.

— Cred că da. Un fost fazan, oricum. O bucată dintr-un fost fazan.

— Cum o fi ajuns aici ? se încruntă Grace.

—. Nu ştiu. O fi adus-o o vulpe.

— Nu se poate, nu e nici o urmă.

Nu era nici o urmă, nici vreun semn de luptă. De parcă aripa ar fi zburat acolo singură. Judith dădu din umeri.

— Poate a împuşcat-o cineva.

— Cum, şi restul păsării a zburat mai departe cu o singură aripă ?

Rămaseră amândouă pe gânduri. Apoi Judith dădu din cap înţeleaptă:

— Un şoim. A scăpat-o de sus un şoim. Grace reflectă:

— Un şoim. Aha, cred că se poate, îşi îndemnară din nou caii la drum.

— Sau un avion care a trecut pe aici.

— Asta e, râse Grace. Seamănă cu puiul ăla pe care ni l-au dat anul trecut în avionul de Londra. Dar arată mai bine.

De obicei, călăreau până aici, pe creastă, apoi traversau luminişul în galop mic şi coborau la grajduri pe alt drum. Dar zăpada, soarele şi cerul limpede de astăzi le făcură să dorească mai mult. Se hotărâră să meargă pe un drum pe care călăriseră numai odată, în urmă cu doi ani, când Grace îl mai avea încă pe Gypsy, poneiul ei scund şi îndesat. Aveau să coboare în valea următoare şi să se întoarcă pe drumul lung, înconjurând dealul pe lângă râu. Asta însemna să traverseze vreo două şosele, dar Pelerin părea că se potolise şi, oricum, sâmbăta dimineaţa devreme nu treceau aproape deloc maşini.

Intrând din nou în umbra pădurilor, Grace şi Judith tăcură. Pe partea aceasta a culmii erau plopi atât de deşi şi fără nici o potecă printre ei, încât de multe ori trebuiau să se aplece pe sub crengi şi, curând, fetele şi caii erau pudraţi de zăpada scuturată. O luară în josul unei albii de pârâu. Gheaţa se întindea zimţată dinspre maluri, lăsând în mijloc doar un fir subţire de apă întunecată. Panta era din ce în ce mai abruptă şi caii mergeau cu grijă, atenţi unde puneau copita. Gulliver alunecă o dată pe o piatră ascunsă, dar se redresa fără să se sperie. Soarele se strecura printre copaci, desenând pe

zăpadă modele aiurite şi luminând norişorii de aburi formaţi de nările cailor. Fetele nu-i dădeau nici o atenţie, fiind prea concentrate la coborâre, pline de senzaţiile pe care le transmiteau animalele de sub ele.

Respirară uşurate când văzură dincolo de copaci lucirea torentului Kinderhook. Coborârea fusese mai grea decât se aşteptaseră ele şi abia acum se simţeau în stare să se privească şi să-şi surâdă.

— A fost bine, nu ? spuse Judith, oprindu-l cu blândeţe pe Gulliver.

— Fără probleme, râse Grace, aplecându-se ca să mângâie gâtul lui Pelerin. Nu-i aşa că indivizii ăştia s-au descurcat bine ?

— Au fost grozavi.

— Nu mai ţineam minte că e aşa abrupt.

— Nu e. Cred că am luat-o pe altă albie. Cred că suntem cu un kilometru mai la sud decât ar trebui.

Îşi scuturară zăpada de pe haine şi se uitară printre copaci. Dincolo de păduri, o poiană de un alb imaculat cobora domol către râu. De-a lungul malului dinspre ele, puteau vedea panourile vechiului drum către moară. Drumul nu mai era folosit de când se construise altul, mai direct, care ieşea din autostrada aflată la o jumătate de kilometru de celălalt mal al râului. Ca să ajungă la drumul pe unde voiau să se întoarcă, fetele trebuiau să meargă spre nord, pe vechiul drum către moară.

Aşa cum se temuse, şoseaua spre Chatham nu fusese curăţată. Dar Wayne Tanner descoperi curând că-şi făcuse griji degeaba. Alţii trecuseră pe acolo înaintea lui şi cele optsprezece cauciucuri solide ale Kenworth-ului se agăţară bine de drum. Până la urmă, n-avusese nevoie de afurisitele de lanţuri. Trecu pe lângă un plug care venea din sens opus şi, deşi lui nu-i folosea, era atât de uşurat încât îi făcu semn şoferului şi-l claxona prieteneşte.

Îşi aprinse o ţigară şi se uită la ceas. Avea să ajungă mai devreme decât anunţase. După ce se ciocnise de poliţişti, sunase la Atlanta şi le spusese să aranjeze cu cei de la moară să primească turbinele dimineaţa. Nimănui nu-i plăcea să lucreze sâmbăta şi bănuia că n-o să fie prea popular prin zonă. Dar asta era treaba lor. Puse o nouă casetă cu Garth Brooks şi începu să se uite după intrarea la moară.

Vechiul drum al morii era floare la ureche după cel prin pădure şi fetele şi caii se relaxară, mergând alături în soare. Undeva, la stânga lor, în copacii de pe marginea râului, o pereche de coţofane se certau răguşit şi Grace mai auzi un zgomot apropiindu-se şi bănui că venea de la un plug care curăţa şoseaua.

— O luăm pe aici, făcu Judith un semn cu capul în sus. Era locul pe care-l căutau, pe unde o cale ferată traversase cândva drumul morii şi râul. Calea ferată fusese dezafectată de mulţi ani şi partea de sus a podului de peste râu fusese îndepărtată. Rămăseseră doar laturile de beton, ca un tunel fără acoperiş, prin care trecea drumul înainte de a dispărea într-o curbă. Cu puţin

înainte, o potecă abruptă urca digul până la nivelul căii ferate şi, ca să ajungă pe pod, fetele trebuiau să urce pe aici.

Judith îl cârmi prima pe Gulliver în susul potecii. Calul făcu prudent câţiva paşi, apoi se opri.

— Dă-i drumul, e O.K.

Calul pipăi uşor zăpada, de parcă ar fi încercat-o. Judith îl îndemnă cu călcâiele.

— Hai, leneşule, urcăm pe-aici.

Gulliver se domoli şi o luă din nou în susul potecii. Grace aştepta pe şosea. Abia dacă-şi dădea seama că zgomotul plugului de pe autostradă se auzea mai tare. Urechile lui Pelerin se răsuciră. Se întinse şi-l bătu pe gâtul asudat.

— Cum e ? strigă ea spre Judith.

— E O.K. Dar ia-o încet.

Se întâmplă când Gulliver ajunsese aproape în vârful digului. Grace urmărise pe cât putuse urmele lui, lăsându-l pe Pelerin să-şi tragă sufletul.

Era la jumătatea drumului când auzi scrânşnetul copitei lui Gulliver pe gheaţă şi strigătul speriat al lui Judith.

Dacă fetele ar fi călărit de curând pe acolo, ar fi ştiut că drumul pe care-l aleseseră se umpluse recent de apă de la o galerie de desecare avariată. Zăpada ascundea o oglindă de gheaţă.

Gulliver se clătină, încercând să se sprijine pe picioarele din spate, împroşcând zăpadă şi aşchii de gheaţă. Nu reuşi şi alunecă transversal în josul potecii, astfel că acum era cu partea din spate pe gheaţă. Unul din picioarele din faţă derapa şi calul căzu în genunchi, alunecând în continuare. Judith ţipă şi pierdu o scară. Dar reuşi să se agate de gâtul calului şi rămase pe el, strigând la Grace:

— Dă-te la o parte ! Grace !

Grace era paralizată. Zvâcnetul sângelui din capul ei o împiedica să realizeze ce se întâmpla deasupra. Dar cel de-al doilea ţipăt al lui Judith o trezi şi ea încercă să-l întoarcă pe Pelerin în josul potecii. Calul scutură speriat din cap şi se opuse. Făcu lateral câţiva paşi mici, cu gâtul întors în sus, până derapa şi el şi necheză alarmat. Acum erau exact în calea lui Gulliver. Grace ţipă şi trase de frâu.

— Hai, Pelerin ! Mişcă !

În clipa încremenită de dinaintea ciocnirii, Grace ştiu că zgomotul care se auzea nu venea numai de la sângele care-i pulsa în tâmple. Plugul ăla nu era pe autostradă. Se auzea prea tare. Era mai aproape. Gândul se pulveriza datorită şocului izbiturii de spatele lui Gulliver. Calul intră în ei, lovind umărul lui Pelerin şi răsucindu-l în loc. Grace se simţi ridicată din şa şi azvârlită în sus.

Dacă nu s-ar fi ţinut cu o mână de crupa celuilalt cal, ar fi căzut atunci,

aşa cum căzu Judith. Reuşi să rămână călare, cu o mână încleştată în coama mătăsoasă a animalului care aluneca în jos cu ea.

Gulliver şi Judith trecuseră de ea şi-şi văzu prietena aruncată din şa ca o păpuşă şi târâtă violent de piciorul care-i rămăsese agăţat de o scară. Când căzu, lovindu-se cu ceafa de gheaţă şi săltând, corpul fetei se mai răsuci o dată şi piciorul i se bloca definitiv în scară. Într-o încleştare agitată şi frenetică, cei doi cai şi călăreţii lor se prăvăliră pe şosea.

Wayne Tanner îi văzu imediat când ieşi din curbă. Presupunând că va veni dinspre sud, cei de la moară nu-i mai pomeniseră de vechiul drum şi, văzând indicatorul, o luase pe acolo. Fusese uşurat văzând că roţile camionului ţineau şi pe zăpadă necurăţată. Ieşind din curbă, văzu, cam la o sută de metri în faţă, zidurile de beton ale unui pod şi, încadrat de ele, un animal, un cal, trăgând ceva. I se strânse stomacul.

— Ce dracu !

Apăsă frâna, dar nu prea tare, ca să nu se blocheze, şi încercă să acţioneze valva de la volan, ca să fie oprit de frânele remorcii. Dar nu simţi nici o schimbare. Îşi propti podul palmei în schimbătorul de viteze, sperând să obţină încetinirea şi auzi mugetul motorului. Ce rahat, mersese prea repede. Acum vedea doi cai, unul cu un călăreţ. Ce naiba făceau ? De ce nu ieşeau de pe afurisita de şosea ? Inima îi zvâcnea şi simţea transpiraţia curgând pe el, în timp ce trăgea, alternativ, de frânele remorcii şi de schimbătorul de viteze, încercând să găsească prin aceste manevre un ritm. Wayne izbi cu pumnul şi cu braţul parbrizul, înlăturându-l, şi-şi dădu seama că animalul rămăsese pe capotă. Piciorul drept din faţă i se înţepenise în suportul în formă de V al oglinzii laterale şi calul necheza dureros, acoperit de bucăţi de sticlă, cu spume însângerate la gură. Dincolo de el, pe marginea şoselei, îl văzu pe celălalt cal, şchiopătând, cu fata agăţată de scară.

Şi camionul tot nu se oprea. Remorca era împinsă de zidul podului şi, fără nimic care să-i atenueze balansul, începu să se deplaseze lent, îndoindu-se în unghi drept faţă de cabină, împroşcând zăpada aşa cum un crucişător oceanic spintecă valurile.

Greutatea remorcii încetini înaintarea cabinei şi atunci calul de pe capotă făcu un ultim efort, rupse suportul oglinzii laterale, se rostogoli şi dispăru din câmpul vizual al lui Wayne. Urmă un moment de linişte, ca acela din centrul unui uragan. Wayne privi prostit cum remorca se îndoaie, tot mai mult către cabină. În unghiul care se închidea, se afla celălalt cal, căutând în toate părţile o scăpare. Lui Wayne i se păru că o vede şi pe fata agăţată de el, ridicând capul şi privindu-l, ignorând masa de oţel care se prăvălea către ea. Apoi, ea pieri. Remorca o acoperi, strivind calul de cabină, ca pe un fluture într-o carte, într-o agonie cu scrâşnete metalice.

— Gracie, unde eşti ?

Robert Maclean se opri în coridorul de lângă uşa din spate, cu două sacoşe de cumpărături în braţe. Nu-i răspunse nimeni, aşa că se duse la bucătărie şi puse cele două sacoşe pe masă.

Prefera întotdeauna să cumpere mâncarea pentru weekend înainte de sosirea lui Annie. Dacă n-o făcea, ar fi trebuit să meargă amândoi la supermarket şi să piardă o oră acolo, pentru ca Annie să citească toate etichetele de pe produse şi să le aprecieze calitatea. Niciodată nu se putuse mira îndeajuns de felul cum cineva care în cursul săptămânii lua pe loc decizii cu implicarea a mii, uneori chiar a milioane de dolari, pierdea zece minute în weekend întrebându-se ce ketchup să cumpere. De asemenea, cheltuiau şi mai mult decât dacă ar fi făcut el singur cumpărăturile pentru că, de obicei, Annie nu reuşea să se hotărască şi sfârşeau prin a cumpăra câte o sticlă din fiecare sortiment de ketchup de la magazin.

Partea proastă a problemei era că, ducându-se singur, trebuia să suporte inevitabilele critici la adresa cumpărăturilor făcute de el. Dar Robert studiase ambele faţete ale chestiunii, în maniera avocăţească pe care o aplica tuturor aspectelor vieţii, şi ajunsese la concluzia că târguielile fără nevastă erau net mai avantajoase.

Văzând biletul lui Grace de lângă telefon, Robert se uită la ceas. Era trecut puţin de ora zece şi înţelegea de ce fetele întârziaseră mai mult într-o dimineaţă ceţoasă. Apăsă pe butonul robotului telefonic, îşi dezbrăcă hanoracul şi începu să scoată cumpărăturile din sacoşe. Pe bandă erau doar două mesaje. Primul, de la Annie, îl făcu să zâmbească. Probabil că sunase exact după ce el plecase la supermarket. Prea târziu ! Cel de-al doilea mesaj era de la grajduri, de la doamna Dyer. Nu-l ruga decât să-i dea un telefon. Dar

ceva din vocea ei îi îngheţă lui Robert sângele în vine.

Elicopterul rămase un timp deasupra râului, apoi îşi ridică botul şi porni spre păduri, cu elicea stârnind reverberaţii în aerul din jur. Făcând un ocol în aer, pilotul privi în jos. Ambulanţele, maşinile poliţiei şi vehiculele de intervenţie erau parcate cu luminile roşii aprinse, în formaţie de evantai, pe terenul de lângă uriaşul camion îndoit. Puseseră jaloane pe locul unde voiau să aterizeze elicopterul şi un poliţist făcea cu braţele, inutil, gesturi de dirijare.

Nu făcuseră de la Albany decât un zbor de zece minute şi medicii lucraseră tot drumul la verificarea echipamentelor de prim ajutor. Acum terminaseră şi priveau tăcuţi, peste umărul pilotului, manevrele de aterizare. Soarele străluci pe metalul elicopterului, care-şi urma propria umbră, intrând în blocajul maşinilor de poliţie şi depăşind un automobil roşu, care se apropia şi el de locul accidentului.

Wayne Tanner privi pe geamul maşinii poliţiei cum elicopterul aterizează încet, stârnind un vârtej de aer cu elicea.

Wayne stătea pe locul de lângă şofer, cu o pătură pe umeri, strângând în

mână o ceaşcă plină cu ceva fierbinte, din care încă nu sorbise. Nu înţelegea nimic din ce se întâmpla afară, aşa cum nu înţelegea nimic din bolboroseala care se auzea la staţia de emisie-recepţie a maşinii. Îl durea umărul şi avea şi o tăietură mică la mână, pe care asistenta de pe ambulanţă insistase exagerat să i-o bandajeze. Nu era nevoie. I se părea că femeia

voise să-l iacă să se simtă participant la suferinţa din jur.

Wayne îl văzu pe Koopman, tânărul ajutor de şerif în a cărui maşină stătea, vorbind lângă camion cu cei din echipa de intervenţie. Alături, sprijinit de capota unei furgonete ruginite, de un albastru spălăcit, asculta vânătorul cel scund, cu căciulă de blană, care dăduse alarma. Era sus, în păduri, auzise ciocnirea şi se dusese direct la moară, de unde sunase la biroul şerifului. Când Koopman ajunsese la faţa locului, îl găsise pe Wayne stând jos pe câmp. Ajutorul de şerif era doar un copilandru şi, în mod clar, nu mai avusese de-a face cu un accident atât de grav, dar se descurcase bine şi chiar păruse dezamăgit când Wayne îi spusese că trimisese un semnal pe canalul nouă – frecvenţa poliţiei – de la bordul camionului. Acum, locul era înţesat de lume şi Koopman părea un pic derutat că nu mai era doar spectacolul lui.

Pe zăpada de sub camion, Wayne putea vedea lucirea fascicolului lămpilor ele sudură folosite pentru a tăia remorca avariată. Se uită în altă parte, luptându-se cu amintirea clipelor nesfârşite, care urmaseră după ce camionul se pliase în două.

Nu auzise imediat. Garth Brooks cânta înainte inconştient la casetofon şi era atât de uluit că supravieţuise, încât nici nu ştia dacă el sau fantoma lui se împleticise jos, din cabină. Nişte coţofene zbierau în copaci şi la început crezuse că zgomotul acela venea tot de la ele. Dar era prea disperat, auzea, prea insistent, un fel de geamăt continuu şi torturat şi Wayne realizase că era calul, care murea zdrobit între cabină şi remorcă. Şi, astupându-şi urechile cu mâinile, ca să nu mai audă, fugise pe câmp.

Aflase deja că una din fete mai era în viaţă şi-i vedea pe medici la lucru, în jurul tărgii ei. Unul îi apăsa o mască de oxigen pe faţă şi altul îşi ţinea sus braţele, cu nişte pungi cu lichid, ataşate prin tuburi de braţele ei. Trupul celeilalte fete fusese deja luat de acolo.

Wayne urmări cum un bărbos solid coboară dintr-un automobil roşu, care tocmai ajunsese, şi-şi ia din spate o geantă neagră. Şi-o aruncă pe umăr şi porni spre Koopman, care-l salută. Vorbiră câteva minute, apoi Koopman îl scoase din raza vederii, ducându-l în spatele camionului, acolo unde tăiau lămpile de sudură. Când apărură din nou, bărbosul părea posomorât. Se duseră să vorbească şi cu vânătorul cel scund, care ascultă, dădu din cap şi luă ceva care semăna cu o puşcă din portbagajul furgonetei. Apoi, toţi trei se îndreptară spre Wayne. Koopman deschise uşa maşinii.

— E-n regulă ?

— Mda, mi-e bine.

Koopman arătă cu capul spre bărbos.

— Dl. Logan e doctor veterinar. Trebuie să găsim celălalt cal.

Acum, cu uşa deschisă, Wayne auzea zgomotul lămpilor de sudură. Îi făcea rău.

— Ai idee încotro a luat-o ?

— Nu, domnule. Dar nu cred c-ar fi putut ajunge prea departe.

— O.K.

Koopman puse o mână pe umărul lui Wayne:

— Te scoatem imediat de aici.

Wayne dădu din cap. Koopman închise uşa maşinii. Mai rămaseră să vorbească acolo, afară, dar Wayne nu auzi ce spuneau. Dincolo de ei, elicopterul se ridica în aer, ducând-o pe fată. Căciula cuiva fu luată de curentul stârnit de elice. Dar Wayne nu vedea decât spuma însângerată de la gura calului şi ochii lui privindu-l pe deasupra parbrizului spart, holbându-se la el, aşa cum ştia că-i va vedea multă vreme de acum înainte, în coşmaruri.

—- Îl avem la mână, nu-i aşa ?

Annie stătea în picioare, uitându-se peste umărul lui Don Farlow, care aşezat la biroul ei, citea contractul. El nu răspunse, ridică doar o sprânceană blondă când ajunse la sfârşitul paginii.

— Îl avem, spuse Annie. Ştiu ca asa e. Farlow lăsă jos contractul.

— Da, cred că aşa e.

— Ha !

Annie ridică pumnul şi se duse în celălalt capăt al biroului, ca să-şi mai toarne o ceaşcă de cafea.

Se aflau acolo de jumătate de oră. Ea luase un taxi, cu care rămăsese împotmolită în traficul de pe strada şaisprezece, aşa că ultimele două străzi până la birou le parcursese pe jos. Farlow o aştepta deja în birou şi pusese de cafea. Îi plăcea felul lui de a se purta peste tot ca acasă.

— Să ştii că va nega că le-a spus ceva celor de la The Post, spuse el.

— E citat direct, Don. Şi sunt şi foarte multe detalii. Nu poate nega că el le-a spus.

Annie veni cu cafeaua şi se aşează la birou, un conglomerat asimetric din lemn de nuc şi ulm, creat pentru ea de un prieten din Anglia cu patru ani în urmă, când, spre surpriza tuturor, renunţase la scris pentru a accepta un post de conducere. Biroul de la prima revistă o urmase la aceasta, mai mare, şi îşi atrăsese ura statornică a designer-ului de interioare, angajat cu un preţ fabulos, pentru a redecora încăperea după gustul proaspetei redactor-şef. Omul se răzbunase susţinând că, dacă biroul distona, tot restul mobilei trebuia de asemenea să distoneze. Rezultatul fusese o cacofonie de forme şi culori, pe care designer-ul, fără nici o umbră de ironie detectabilă, o numise

Deconstrucţionism Eclectic.

Singurele obiecte cu adevărat asortate cu interiorul erau nişte picturi abstracte, realizate de Grace când avea trei ani, prin împroşcarea hârtiei, şi înrămate cu mândrie de Annie, spre satisfacţia iniţială, urmată apoi de stânjeneală, a fiicei ei. Picturile se aflau pe pereţi alături de fotografii ale lui Annie, zâmbind strălucitor în compania unor literaţi faimoşi. Pe birou, într-o poziţie discretă, din care numai ea le putea vedea, erau fotografiile celor la care ţinea: Grace, Robert şi tatăl ei.

în mijlocul acestui decor, Annie îl privea pe Don Farlow. O amuza faptul că-l vedea pentru prima dată fără costum. O surprindeau haina de doc şi cizmele de alpinist. Nu şi-l imaginase niciodată altfel decât cu pantaloni cu dungă, mocasini şi sacou de caşmir galben. Avocatul zâmbi.

—- În concluzie, vrei să-l dai în judecată ?

— Bineînţeles că vreau să-l dau în judecată, râse Annie. A semnat un document prin care se angaja că nu va vorbi cu presa şi m-a calomniat pretinzând că am falsificat tirajele.

— Calomnia se va repeta de o sută de ori dacă intentăm proces. Şi va deveni o poveste mult mai umflată decât e acum. Annie se încruntă:

— Don, nu cumva îmi ceri să renunţ ? Nu face asta, Fenimore Fiske e un broscoi veninos, pervers, lipsit de talent şi demn de dispreţ.

Farlow se apără cu mâinile, arătându-şi dinţii:

— Nu te repezi la mine, Annie, spune-mi ce crezi cu adevărat.

— Cât a fost aici, ne-a făcut numai necazuri şi acum, după ce a plecat, încearcă să facă la fel. Vreau să-i prăjesc fundul încreţit.

— Asta e o expresie englezească ?

— Nu, în Anglia se spune ,,a aplica puţină căldură la fundamentul lui uzat".

— Ei, bine, fundamental, tu eşti şefa.

— Să-ţi intre bine în cap.

Unul din telefoanele de pe biroul lui Annie se aprinse şi ea răspunse. Era Robert. Cu o voce egală, îi spuse că Grace avusese un accident. Fusese dusă cu elicopterul la spitalul din Albany şi se afla la terapie intensivă, încă inconştientă. Annie să rămână în tren până la Albany. Acolo o va aştepta el.

2

Annie şi Robert se cunoscuseră când ea avea doar optsprezece ani. Era în vara anului 1968 şi, decât să se ducă direct la Oxford, unde fusese admisă, Annie se hotărâse să-şi amâne primul an. Se înscrisese într-o organizaţie numită Voluntary Service Overseas şi urmase un curs de două săptămâni, la care învăţase cum să predea engleza, cum să evite malaria şi cum să respingă avansurile amoroase ale localnicilor (spuneţi ,,nu", tare şi cu convingere).

Cu această pregătire, luase avionul până în Senegal, în Africa de vest şi,

după o scurtă şedere în capitala Dakar, pornise într-o călătorie de cinci sute de kilometri către sud, într-un autobuz deschis pe laturi şi ticsit cu oameni, găini şi capre, către micul oraş care urma să fie căminul ei pentru următoarele douăsprezece luni. În cea de-a doua zi de călătorie, la căderea nopţii, ajunseseră pe malul unui fluviu.

Aerul nopţii era fierbinte, umed şi plin de insecte zumzăitoare şi Annie vedea luminile orăşelului sclipind pe malul celălalt al apei. Dar bacul nu mai circula în seara aceea şi şoferul şi ceilalţi pasageri cu care se împrietenise îşi făceau griji pentru modul cum îşi va petrece ea noaptea. Nu era nici un hotel în zonă şi, deşi pentru ei nu era o problemă să găsească un loc de dormit, cu toţii simţeau că tânăra englezoaică are nevoie de un spaţiu mai salubru.

Îi spuseră că, în apropiere, locuia un „tubab", care o va găzdui cu siguranţă. Fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce e acela un „tubab". Annie se trezise târâtă prin junglă de un detaşament voios, care-i cără bagajele până la o colibă de pământ aşezată în mijlocul baobabilor şi a copacilor de papaya. ,,Tubabul" care deschise uşa – abia mai târziu află că însemna „om alb" – era Robert.

Era voluntar al organizaţiei Peace Corps şi stătea acolo de un an, predând engleza şi construind fântâni. Avea douăzeci şi patru de ani, absolvise Universitatea Harvard şi era cea mai inteligentă persoană pe care o cunoscuse Annie. În seara aceea el îi gătise o cină minunată, cu orez şi peşte condimentat, pe care o udaseră cu bere locală rece şi stătuseră de vorbă la lumina lumânărilor până la trei dimineaţa. Robert era din Connecticut şi urma să devină avocat. Era ceva, congenital, se scuzase el, cu o licărire tristă a ochilor în dosul ochelarilor cu rame aurii. Toţi membrii familiei fuseseră avocaţi, de când ţineau minte. Acesta era blestemul celor din familia Maclean.

O întrebase pe Annie despre viaţa ei, examinându-i-o într-o manieră avocăţească şi descoperindu-i multe lucruri care se dovediră şi pentru ea la fel de noi ca pentru el. Îi povesti că tatăl ei fusese diplomat şi că, în primii zece ani din viaţa lui din Asia, în care luptau mulţi dintre prietenii lui. Îl luase în braţe şi, pentru prima oară, simţind că nu mai era o fată, ci o femeie.

Numai după ce el plecă şi întâlni alţi voluntari la Peace Corps, înţelese ea cât de deosebit fusese el. Ceilalţi erau, în majoritate, nişte semidocţi sau nişte plicticoşi, sau amândouă, la un loc.

Îl mai văzu o dată pe Robert, când se întoarse la Dakar ca să ia avionul spre casă, în luna iulie a anului următor. Aici, oamenii vorbeau într-un dialect numit Wolof şi Robert îl vorbea deja fluent. Locuia la periferie, lângă aeroport, atât de aproape încât trebuia să se întrerupă din vorbit de câte ori trecea un avion. Ca să profite într-un fel de asta, îşi făcuse rost de o diagramă uriaşă,., ea re detalia toate zborurile din şi spre Dakar şi, după două nopţi de studiu, o învăţase pe de rost. Când se auzea zgomotul avionului, începea să recite

zborul, ruta şi destinaţia. Annie râse şi el păru un pic jignit. Ea se întoarse acasă în noaptea, în care primul om păşi pe lună.

Nu se mai revăzură decât după şapte ani. Annie trecuse triumfătoare prin Oxford, lansând o revistă radicală şi scandaloasă şi îmbolnăvindu-şi prietenii cu cel mai bun calificativ la limba engleză, pe care-l obţinuse aparent fără nici un efort. Şi pentru că era lucrul pe care dorea cel mai puţin să-l facă, deveni ziaristă la o publicaţie de seară din nord-estul Angliei. Mama ei nu veni să o viziteze decât o dată şi fu atât de deprimată de peisaj şi de cocioaba afumată în care locuia fiica ei, încât plânse în tren tot drumul spre Londra. E drept că avea şi de ce. Annie rezistă un an, apoi îşi făcu bagajele, zbură la New York şi fu chiar şi ea uimită de modul rapid în care reuşi să capete o slujbă la revista Rolling Stone.

Se specializa în portrete brutale ale unor celebrităţi, obişnuite numai cu adulaţia presei. Detractorii ei – nu puţini – spuseră că în curând va rămâne fără victime, dar nu se întâmplă aşa. Victimele existau. Curând, să fii „făcut" sau „îngropat" de Annie Graves deveni un fel de confirmare masochistă a statutului de celebritate.

Robert îi telefona într-o zi la birou şi, în primul moment, numele lui nu-i spuse nimic.

— Îţi aduci aminte de „tubab-ul" care te-a găzduit o noapte în junglă ? sondă el.

Se întâlniră la o cafea şi el arăta mult mai bine decât îşi amintea Annie. Îi spuse că-i urmărise cariera şi părea să cunoască toate articolele ei mai bine decât ea. El era avocat districtual şi sprijinea campania electorală a lui Carter, în măsura în care slujba i-o îngăduia. Era idealist, clocotea de entuziasm şi, cel mai important, o făcea să râdă. De asemenea, se ţinea mai drept şi era tuns mai scurt decât oricare din bărbaţii cu care umblase ea în ultimii cinci ani.

În timp ce garderoba lui Annie excela în piele neagră şi ţinte, el umbla numai cu gulere tari şi costume bine călcate. Când ieşeau împreună, lipsa de convenţionalism a potrivirii lor le dădea un fior de plăcere despre care, însă, nu vorbeau.

Patul, acea zonă a relaţiei lor îndelung amânată şi de care Annie se temea în taină, deşi nu vroia s-o recunoască, îi revelă un Robert surprinzător de lipsit de inhibiţiile pe care i le bănuise. Avea o imaginaţie mult mai bogată decât infatuaţii sleiţi de droguri cu care se culcase de când venise la New York. Peste câteva săptămâni, când îi spuse şi lui Robert constatarea ei, el reflectă un moment, aşa cum Annie îşi amintea că făcea şi la Dakar, înainte de a recita din diagrama aeroportului, apoi replică, perfect serios, că el crezuse întotdeauna că sexul, ca şi dreptul, nu puteau fi practicate decât cu foarte mult zel.

Se căsătoriră în primăvara următoare şi Grace, unicul lor copil, se născu

trei ani mai târziu.

Annie îşi luase de lucru în tren nu din obişnuinţă, ci pentru că spera ca acesta s-o distragă de la gândul accidentului. Îngrămădise în faţa ei fragmente din ceea ce spera să fie lansarea anului, ultima operă a unui mare romancier încărunţit şi capricios. Unul din scriitorii ei bombă, cum ar fi spus Grace. Annie citise de trei ori primul paragraf şi nu reţinuse nici un cuvânt.

Apoi o sună Robert la telefonul celular. Era la spital. Nu se schimbase nimic. Grace era tot inconştientă.

— Vrei să spui în comă, spuse Annie, pe un ton care-l soma să vorbească fără ocolişuri.

— Doctorii n-au spus asta, dar şi eu cred că asta e.

— Altceva ? Urmă o pauză.

— Haide, Robert, pentru numele lui Dumnezeu.

— Stă destul de rău cu un picior. Se pare că a trecut camionul peste el.

Annie respiră şuierător.

— Acum doctorii se uită la picior. Ştii ce, Annie, trebuie să mă-ntorc acolo. Te aştept la tren.

— Nu, mai bine stai cu ea. Iau un taxi.

— O.K. Te mai sun dacă e ceva nou.

Făcu o pauză, apoi continuă::

— Totul o să fie bine.

— Da, ştiu.

Apăsă pe butonul de întrerupere şi puse jos telefonul. Afară, câmpiile albe, luminate de soare, se alungeau din cauza vitezei trenului. Annie scotoci în poşetă după ochelarii de soare, şi-i puse şi-şi lăsă capul pe spate, pe banchetă.

Sentimentul de vinovăţie se instalase imediat după ce Robert telefonase prima dată. Ar fi trebuit să fie şi ea acolo. Fu primul lucru pe care i-l spuse lui Don Farlow după ce puse jos receptorul. El fusese drăguţ, venise şi o luase pe după umeri şi-i spusese tot ce se spune în asemenea situaţii.

— N-ar fi fost nici o diferenţă, Annie. N-ai fi putut schimba nimic.

— Ba da. Aş fi putut s-o opresc. Ce-o fi fost în mintea lui Robert, s-o lase să călărească într-o zi ca asta ?

— E o zi frumoasă. Ai fi lăsat-o şi tu.

Desigur, Farlow avea dreptate, dar sentimentul de vinovăţie nu o părăsi, pentru că dura de mai multă vreme. Faptul că nu plecase cu ei, cu o seară înainte era doar capul şarpelui care se insinuase în timp în sufletul ei, încă de acum treisprezece ani, de când se născuse fiica ei.

După ce Grace se născuse, Annie îşi luase liber şase săptămâni şi se bucurase de fiecare clipă a lor. Era adevărat că erau şi clipe mai neplăcute, care fuseseră lăsate în grija Elsei, bona jamaicana, care rămăsese şi astăzi supapa de siguranţă a vieţii lor domestice.

Ca multe alte femei ambiţioase din generaţia ei, Annie fusese hotărâtă să demonstreze că maternitatea şi cariera sunt două aspecte compatibile ale vieţii. Dar, în timp ce alte mame din presă îşi foloseau profesia pentru a-şi promova etica, Annie nu făcuse niciodată caz de asta şi respinsese atâtea oferte de a apărea fotografiată cu fiica ei, încât revistele feministe renunţaseră în curând s-o mai solicite. Nu de mult, o găsise pe Grace răsfoind o asemenea revistă, unde o prezentatoare TV apărea mândră, cu bebeluşul ei.

— De ce nu ne-am făcut şi noi fotografii din astea ? întrebase Grace, fără s-o privească.

Annie îi răspunsese, cam acid, că ei i se părea imoral, de parcă încercai să-ţi plasezi copilul ca pe o marfă. Grace dăduse din cap gânditoare, tot fără s-o privească.

— Aha, spusese ea pe un ton neutru, dând pagina, cred că oamenii te cred mai tânără dacă faci să pară că n-ai copii.

Comentariul acesta, rostit fără nici o urmă de maliţie, o şocase atât de tare pe Annie, încât multe săptămâni după aceea nu se mai putuse gândi decât la relaţia dintre ea şi Grace sau, mai bine zis, la lipsa acestei relaţii.

Nu fusese întotdeauna aşa. De fapt, până în urmă cu patru ani, când acceptase primul post în redacţie, Annie se mândrea că ea şi Grace erau mai apropiate una de alta decât oricare altă mamă şi fiică pe care le cunoştea. Fiind o ziaristă celebră, mai faimoasă decât mulţi dintre cei despre care scria, timpul ei îi aparţinea. Putea să lucreze şi acasă şi să-şi ia zile libere de câte ori vroia. Când călătorea, o lua adesea pe Grace cu ea. Odată stătuseră aproape o săptămână, numai ele două, la un hotel luxos din Paris, aşteptând ca o primadonă a modei să-i acorde lui Annie interviul promis. Merseseră zilnic să viziteze oraşul şi să facă târguieli, iar serile se îndopau cu bunătăţile oferite de room service, stând în faţa televizorului într-un pat uriaş, cu picioare aurite, şi chicotind ca două surori neastâmpărate.

Munca de conducere fusese foarte diferită. Adâncindu-se cu euforie şi încordare în aventura de a transforma o mică revistă îmbâcsită în publicaţia cea mai citită din oraş, Annie refuzase la început să vadă preţul pe care trebuia să-l plătească acasă. Acum, ea şi Grace aveau parte de un „timp de calitate", aşa cum se exprima ea cu mândrie. Dar astăzi, singura calitate a acelui timp constă numai în constrângere, gândi Annie. Stăteau împreună o oră dimineaţa, când o forţa pe fetiţă să exerseze la pian, şi două ore seara, când o forţa să-şi facă lecţiile. Cuvintele menite să exprime o îndrumare maternă semănau tot mai mult cu nişte critici.

Lucrurile se mai îndreptau în weekend-uri, călăria ajutând la menţinerea punţii fragile, încă existente între ele două. Annie nu mai călărea, dar, spre deosebire de Robert, avea din propria ei copilărie o înţelegere adâncă a lumii cailor şi a concursurilor de sărituri. Îi plăcea să-i conducă pe Grace şi pe calul ei

la competiţii. Dar chiar şi atunci când se înţelegeau cel mai bine, relaţia lor nu atingea acea încredere deplină dintre Grace şi Robert.

Fata i se adresa întâi tatălui, indiferent în ce problemă. Annie se resemnase de acum cu gândul că istoria se repeta. Şi ea fusese fetiţa lui tata, pentru că mama ei nu fusese dornică de a privi dincolo de haloul de lumină care-l înconjura pe fratele ei. Acum, fără să aibă nici măcar o asemenea scuză, Annie se simţea împinsă de gene nemiloase să repete greşeala mamei ei în comportarea faţă de Grace.

Trenul încetini într-o curbă lungă şi se opri la Hudson şi ea privi acoperişul restaurat al gării,, susţinut de stâlpi de fier. Un bărbat stătea exact în locul unde o aştepta Robert de obicei şi-şi întinse braţele către o femeie care cobora din tren cu doi copii mici. Annie se uită la ei cum se îmbrăţişau. Apoi porniră spre parcare. Băiatul insistă să care el sacoşa cea mai grea şi tatăl lui râse şi îl lasă. Annie se uită în altă parte şi fu bucuroasă când trenul se puse din nou în mişcare. Peste douăzeci şi cinci de minute va fi la Albany.

Îi luară urma lui Pelerin destul de departe în susul şoselei. Pe zăpada dintre urmele de copite erau pete de sânge încă proaspăt. Vânătorul le văzu primul şi le urmă, conducându-i pe Logan şi Koopman printre copaci, pe drumul către râu.

Harry Logan ştia cum arăta calul pe care-l căutau, deşi îl ştiuse mult mai bine pe celălalt, al cărui cadavru tocmai fusese tăiat din resturile remorcii. Gulliver fusese unul dintre caii îngrijiţi de el la ferma doamnei Dyer ; familia Maclean apelase la alt veterinar local. Logan remarcase Morgan-ul nou venit şi strălucitor de câteva ori, când urcase la grajduri. După dâra de sânge, îşi dădea seama că era rănit grav. Era în continuare zguduit de ceea ce văzuse şi-şi dorea să fi ajuns mai devreme, ca să scurteze suferinţa lui Gulliver. Dar atunci ar fi trebuit poate să asiste la ridicarea corpului lui Judith şi i-ar fi fost foarte greu. Era un copil aşa de drăguţ! Îi făcuse rău s-o vadă pe targa şi pe fata cealaltă, pe care abia dacă o cunoştea.

Murmurul râului se auzea mai tare şi apa se vedea deja printre copaci. Vânătorul se oprise şi-i aştepta. Logan se împiedică de o creangă uscată şi fu gata să cadă şi vânătorul îl privi cu un dispreţ abia mascat. Forţos mizerabil, gândi Logan. Tipul îi displăcuse de la început, ca de altfel toţi vânătorii, îi părea rău că nu-i spusese să-şi lase în maşină afurisita de puşcă.

Apa curgea repede peste pietre, repezindu-se şi asupra unui mesteacăn argintiu, răsărit chiar pe mal. Cei trei oameni se uitară la locul unde urmele dispăreau în apă.

— O fi încercat să treacă apa, încercă Koopman să fie folositor.

Vânătorul clătină din cap. Malul opus era abrupt şi nu se vedea nici o urmă pe el.

O luară tăcuţi pe marginea apei. Apoi vânătorul se opri şi întinse mâna în

lături, ca să se oprească şi ei.

— Acolo, spuse el încet, arătând în faţă.

Erau la vreo douăzeci de metri de podul fostei căi ferate. Logan îşi îngustă ochii, apărându-se de soare. Nu vedea nimic. Deodată, sub pod, se mişcă ceva şi Logan îl văzu. Calul stătea în umbră, în capătul îndepărtat şi se uita drept la ei. Avea botul umed şi ceva întunecat îi curgea încontinuu de pe piept în apă. Mai jos de baza gâtului, parcă era ceva atârnat de el, dar Logan nu putea vedea ce era. Calul scutura mereu din cap, în jos şi într-o parte, împroşcând o spumă zmeurie care era luată repede de apă. Vânătorul îşi smuci puşca de pe umăr şi începu să-i desfacă învelitoarea.

— Regret, amice, suntem în afara sezonului, spuse Logan cât putu de neutru şi trecu pe lângă el.

Vânătorul nici nu se uită la el, luă doar arma, o carabină nemţească subţire, cu lunetă, pe care Koopman o privi admirativ. Apoi scoase nişte gloanţe dintr-un buzunar şi începu să încarce calm arma.

— Sângerează de moarte, spuse el.

— Zău ? spuse Logan. Te pomeneşti că acum eşti şi veterinar.

Individul scoase un chicotit batjocoritor. Lăsă arma jos şi rămase în aşteptare, cu aerul înfuriat al unei persoane care ştie că i se va dovedi dreptatea. Lui Logan îi venea să-l strângă de gât. Se întoarse din nou spre pod şi făcu un pas prudent înainte. Calul se dădu imediat înapoi, acum stătea în soare şi Logan văzu că nu avea nimic agăţat de piept. Era o bucată de piele roză, atârnând dintr-o rană uriaşă în formă de L. Sângele pulsa în carnea vie, curgându-i pe piept şi apoi în apă. Logan putea acum să vadă că umezeala de pe botul animalului era de asemenea sânge. Îşi dădea seama, şi de la depărtarea la care stătea, că osul azal al calului fusese zdrobit.

Logan simţi că i se strânge stomacul. Calul era al naibii de frumos şi ura ideea că va trebui să-l doboare. Dar chiar dacă ar fi reuşit să ajungă destul de aproape ca să controleze sângerarea, rana arăta atât de rău, încât sorţii păreau să prezică moartea animalului. Mai făcu un pas către el şi Pelerin se dădu iar înapoi, întorcându-se să caute scăpare în susul apei. Auzi în spate un zgomot ascuţit, făcut de vânătorul care-şi arma puşca. Logan se întoarse spre el:

— Taci dracului odată !

Vânătorul nu răspunse, îi aruncă doar lui Koopman o privire cu înţeles. Se construia o complicitate pe care Logan simţea nevoia s-o nimicească, îşi puse jos geanta şi se aplecă să caute în ea, vorbind cu Koopman:

— Vreau să văd dacă pot să ajung la el. Poţi să treci în partea cealaltă a podului şi să-l blochezi ?

— Da, domnule.

— Ia şi o creangă, ceva, ca s-o fluturi înspre el dacă se-ndreaptă spre tine. S-ar putea să trebuiască să te uzi la picioare.

— Da, domnule, răspunse tânărul, îndreptându-se deja către copaci.

— Strigă atunci când eşti gata. Şi nu te apropia prea tare ! îl avertiză Logan.

Umplu o siringă cu un sedativ şi-şi îndesă în buzunarele hanoracului alte lucruri de care mai putea să aibă nevoie. Era conştient de ochii vânătorului aţintiţi asupra lui, dar se ridică fără să-l bage în seamă. Pelerin stătea cu capul în jos, pândind fiecare mişcare a oamenilor. Aşteptară în murmurul grăbit al apei. Apoi Koopman strigă şi, când calul se întoarse să se uite, Logan păşi cu grijă în râu, ascunzând siringa în mână.

Ici şi colo, în albia apei, se aflau pietre curăţate de zăpadă şi încercă să meargă pe ele. Pelerin întoarse capul şi-l văzu. Deveni agitat, neştiind ~ încotro să fugă, şi tropăi în apă, strănutând şi împroşcând spumă însângerată. Logan nu mai avea pietre pe care să meargă şi ştiu că va trebui să se ude. Îşi lăsă un picior în torentul rece şi se înfiora simţind şuvoiul de gheaţă prin pielea cizmei.

Koopman apăru la cotul de dincolo de pod al râului. Intrase şi el până la genunchi în apă şi ţinea în mână o creangă mare de mesteacăn. Calul se uita de la unul la celălalt. Logan vedea spaima, din ochii animalului şi mai vedea şi altceva, care-l cutremură. Dar îi vorbi blând şi tărăgănat:

— E-n regulă, băiete. O să fie bine.

Era la vreo şase metri de cal şi se întreba cum să procedeze. Dacă reuşea să pună mâna pe frâu, ar fi avut şansa să înfigă acul în gât. Dacă nu apuca, încărcase siringa cu o cantitate mai mare de sedativ. Dacă-l înţepa într-o venă de la gât, avea nevoie de mai puţin decât dacă-l nimerea într-un muşchi. Oricum, trebuia să aibă grijă să nu-i injecteze prea mult. Un cal aşa de grav rănit nu trebuia lăsat să devină inconştient. Va trebui să încerce să-i injecteze numai atât cât să-l calmeze, pentru ca, după aceea, să-l ducă undeva unde să fie îngrijit.

Acum Logan îi vedea bine rana de pe piept. Era foarte urâtă şi îşi dădu seama că n-aveau timp de pierdut. După felul cum pulsa sângele, socoti că animalul pierduse deja peste patru litri.

— Fii cuminte, băiatule. Nu-ţi facem nimic.

Pelerin sforăi şi se îndepărtă de el, împleticindu-se spre Koopman şi împrăştiind curcubee de apă.

— Scutură creanga ! ţipă Logan.

Koopman îl ascultă şi Pelerin se opri. Logan folosi pauza ca să se apropie şi calcă într-o groapă, udându-se până la coapse. Sfinte Iisuse, ce rece era apa ! Ochii încercuiţi cu alb ai calului îl văzură venind şi acesta porni din nou spre Koopman.

— Scutură !

Mişcarea crengii îl opri şi Logan plonja înainte, cu mâna întinsă. Îşi înfăşură chinga şeii pe încheietură şi simţi calul răsucindu-se şi luptând, încercă

să se lipească de umărul calului, ferindu-se tot timpul de copitele din spate care-l căutau şi reuşi să bage acul în gâtul animalului. La atingerea acului, Pelerin explodă.

Se înălţă în două picioare nechezând alarmat şi Logan avu o fracţiune de secundă să golească siringa. Tocmai când o făcea, calul îl lovi, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Fără să vrea, injecta în gâtul lui Pelerin tot conţinutul siringii.

Calul ştia acum care dintre cei doi oameni era cel mai periculos şi sări spre Koopman. Logan avea încă mâna stângă înfăşurată în chingă, aşa că fu târât prin apă cu capul înainte. Simţi apa îngheţată şiroindu-i pe haine în timp ce era tras ca un schior acvatic răsturnat. Chinga îi tăia carnea şi o piatră îi lovi umărul, făcându-l să ţipe de durere. Apoi scăpă chinga din mână şi reuşi Să ridice capul şi să-şi umple plămânii cu aer. Îl văzu pe Koopman aruncându-se într-o parte şi pe cal, plescăind prin apă şi împleticindu-se în sus, pe mal. Avea încă siringa înfiptă în gât. Logan se ridică în picioare şi urmări calul dispărând printre copaci.

— Ce rahat ! zise el.

— Ai păţit ceva ? îl întrebă Koopman.

Logan se mulţumi să clatine din cap şi începu să-şi stoarcă apa din hanorac. Ceva de pe pod îi atrase privirea şi se uită în sus. Îl văzu pe vânător rezemat de parapet, cu un rânjet întins de la o ureche la cealaltă.

— De ce dracu nu te cari de-aici ? spuse Logan.

Îl văzu pe Robert imediat după ce trecu de uşile batante. Erau câteva canapele gri deschis şi o măsuţă joasă cu flori pe ea la capătul coridorului şi el stătea acolo în picioare, uitându-se pe o fereastră mare, cu soarele în faţă. Annie fu mişcată de cât de vulnerabil arăta el în acel moment când încă n-o văzuse, cu faţa luminată de soare, pe jumătate şi atât de palidă, încât pielea părea translucidă. Apoi el o zări şi veni spre ea, cu un mic zâmbet mohorât. Se luară în braţe şi rămaseră aşa un timp, fără să spună nimic.

— Unde e ? întrebă Annie în cele din urmă. El o luă în braţe şi o îndepărtă puţin de el ca s-o poată privi:

— Au dus-o jos. Acum o operează.

O văzu încruntându-se şi continuă repede, înainte ca ea să întrebe ceva:

:— Doctorii au spus c-o să se facă bine. Încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa, dar i-au făcut toate analizele şi investigaţiile şi se pare că n-are nici o leziune pe creier.

Se opri să înghită aer şi Annie aşteptă, cercetându-i faţa. Ştiu, după felul cum încerca să-şi controleze vocea, că mai era şi altceva.

— Spune mai departe.

Dar el nu putu. Începu să plângă. Cu capul aplecat, scuturându-şi umerii. O ţinea încă pe Annie de braţe şi ea se desprinse blând şi prinse în mâini braţele lui.

— Haide, spune-mi.

El trase aer în piept şi-şi lăsă capul pe spate, uitându-se la tavan înainte de a o putea privi din nou. Vocea i se gâtui o dată, înainte de a reuşi să-i spună:

— Îi taie piciorul.

Mai târziu, Annie avea să fie în acelaşi timp mirată şi ruşinată de reacţia ei de atunci. Nu se considerase niciodată prea tare în momente de criză, cu excepţia crizelor de la serviciu, pe care le rezolva cu entuziasm. Şi nici nu i se păruse că avea dificultăţi în a-şi exprima emoţiile. Poate că Robert, prăbuşindu-se, o forţase să rămână tare. El plânse, aşa că ea rămase cu ochii uscaţi. Cineva trebuia să fie stâlpul de sprijin, altfel aveau să fie doborâţi.

Dar Annie n-avea nici o îndoială că lucrurile ar fi putut să se petreacă şi altfel. Cu toate acestea, vestea despre fiica ei o pătrunse ca un cuţit de gheaţă. În afară de impulsul – iute înfrânat – de a ţipa, în mintea ei nu-şi făcu loc altceva decât un şir de întrebări, atât de obiective şi de practice, încât o făceau să pară lipsită de inimă.

— Cât de mult îi taie ?

Robert se încruntă, neînţelegând:

— Ce ?

— Din picior. Cât de mult îi taie ?

— De deasupra...

El se opri, ca să încerce să-şi vină în fire. Detaliul părea atât de şocant !

— De deasupra genunchiului. -— Ce picior ?

— Dreptul.

— Cât de mult deasupra genunchiului ?

— Iisuse Cristoase, Annie ! Ce contează asta ? Se desprinse de ea, ştergându-şi faţa umedă cu dosul mâinii.

— Cred că de fapt contează destul de mult. Era şi ea uluită de ce spunea. El avea dreptate, bineînţeles că nu conta. Parcă făcea o demonstraţie academică şi pisăloagă, dar n-avea de gând să se oprească.

— E chiar deasupra genunchiului sau îşi pierde şi partea de sus a piciorului ?

— Chiar deasupra genunchiului. N-am cerut măsurătorile exacte, dar dacă te duci jos, sunt sigur că te vor lăsa să te uiţi. Se întoarse spre fereastră şi Annie îl văzu scoţându-şi batista şi ştergându-şi îndârjit ochii şi nasul, supărat pe el însuşi că plânsese. Pe coridor, în spatele lor, se auziră paşi.

— Doamna Maclean ?

Annie se întoarse. O infirmieră tânără, îmbrăcată în alb, aruncă o privire spre Robert şi decise Că Annie era cea cu care se putea vorbi:

— Sunteţi căutată la telefon.

Infirmiera porni repede pe coridorul curat, părând că alunecă pe dalele de gresie cu pantofii ei albi şi silenţioşi. Îi arătă lui Annie un telefon de lângă

registratură şi-i transferă convorbirea.

Era Joan Dyer de la grajduri. Se scuză că dădea telefon şi întrebă cu nervozitate ce face Grace. Annie îi spuse că era încă în comă şi nu pomeni nimic de picior. Doamna Dyer nu mai amână subiectul. Dăduse telefon pentru Pelerin. Îl găsiseră, şi Harry Logan aştepta la telefon să i se spună ce să facă.

— Cum adică ? întrebă Annie .

—- Calul e într-o stare foarte proastă. Are oase rupte, răni adânci şi a pierdut mult sânge. Chiar dacă fac tot ce pot şi-l salvează, nu va mai fi niciodată ce-a fost.

- U nde-i Liz ? Nu poţi s-o chemi acolo?

Liz Hammond era doctoriţa veterinară care-l îngrijea pe Pelerin şi era şi o prietenă de familie, Ea-l consultase în Kentucky, vara trecută, înainte de a-l cumpăra.

— E plecată la o conferinţă, spuse doamna Dyer. Nu se întoarce decât sâmbăta viitoare.

— Logan vrea să-l doboare ?

— Da. Îmi pare rău, Annie. Acum, Pelerin e sedat şi Harry spune că s-ar putea să nu-şi mai revină deloc. Îţi cere autorizaţia să-l doboare.

—: Adică să-l împuşte ?

Iar se lega de detalii nesemnificative, aşa cum făcuse şi când vorbise cu Robert. De ce naiba conta felul în care aveau să omoare calul ?

— Cred că o vor face cu o injecţie.

— Şi dacă nu sunt de acord ?

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea.

— Păi, cred că o să-l transporte undeva şi o să-ncerce să-l opereze. Poate la Corneli.

Urmă o nouă pauză,

—, Dincolo de toate, Annie, până la urmă te va costa mai mult decât asigurarea calului.

Menţionarea banilor o hotărî pe Annie ; atunci încă nu. se cristalizase în mintea ei ideea că exista.

o legătură între viaţa calului şi cea a fiicei ei.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cât costă,se repezi ea şi o auzi pe femeia de la celălalt capăt al firului tresărind. Spune-i lui Logan că dacă omoară calul îl dau în judecată.

— Vino acum, e-n regulă. Koopman cobora panta, dirijând camionul. Vehiculul se urni greoi după el, cu lanţurile troliului din spate zăngănind. Era camionul pe care cei de la moară îl aveau pregătit pentru descărcarea, turbinelor ; acum, Koopman îl adusese pentru altceva. Imediat după camion venea o furgonetă mare,,. Ford, trăgând o remorcă deschisă. Koopman se uită peste umăr la grupul de oameni îngenuncheaţi n jurul calului.

Pelerin zăcea pe-o parte în zăpadă, iar pata de sânge, care se lăţea sub el, uda genunchii celor care cereau să-l ajute. Atât reuşise să mai meargă înainte de a fi doborât de sedativ. Picioarele din faţă cedaseră şi se prăbuşise în genunchi. Încercase să mai lupte, dar, când Logan ajunsese lângă el, era deja adormit.

Logan îl pusese pe Koopman să o sune pe Joan Dyer din maşina lui şi se bucurase că vânătorul nu era în apropiere, ca să-l audă cerând permisiunea de a lichida animalul. Apoi îl trimisese pe Koopman după ajutor şi îngenunchease lângă cal, încercând să-i oprească sângerarea. Îşi băgă mâna până la cot în rana adâncă de la piept, dând la o parte strat după strat de ţesut moale. Pipăi după sursa de sângerare şi o găsi, era o arteră secţionată, din fericire una mică. Simţi sângele fierbinte pulsându-i în mână şi-şi aminti de clamele pe care le luase în buzunar. Scotoci cu o mână după ele, găsi una şi prinse artera cu ea. Simţi cum sângerarea se opreşte imediat. Dar sângele curgea în continuare dintr-o sută de alte vene tăiate, aşa că-şi scoase hanoracul ud, îi goli buzunarele şi se strădui să-l stoarcă de apă şi de sânge. Apoi îl împături şi-l îndesă cât putu de grijuliu în rană. Înjură cu glas tare. Ar fi avut nevoie de perfuzii, dar punga de Plasmalyte pe care o adusese era în geanta lăsată jos, pe malul râului. Se ridică în picioare şi se năpusti s-o aducă, într-o alergare precipitată.

Când se întoarse, medicii din echipa de intervenţie erau acolo, acoperindu-l pe Pelerin cu pături. Unul dintre ei îi întindea un telefon portabil.

— Vorbiţi cu doamna Dyer, spuse el.

— Dumnezeule, nu vedeţi că nu pot vorbi acum ? spuse Logan.

Îngenunche şi ataşă punga de cinci litri de Plasmalyte de gâtul lui Pelerin, injectându-i şi o doză de steroizi, ca să suporte şocul. Calul respira scurt şi neregulat şi membrele i se răceau rapid, şi Logan zbieră să i se mai dea pături, ca să-i învelească picioarele bandajate deja, ca să nu mai piardă sânge.

Unul dintre medici aduse nişte perdele verzi de la o ambulanţă şi Logan scoase hanoracul lui din rană, potrivind acolo perdelele. Gâfâind, încarcă o siringă cu penicilină. Cămaşa i se înroşise şi sângele îi curse de pe coate pe piept când ridică siringa ca să-i scoată bulele de aer.

— A dracului nebunie, zise el.

Injecta penicilina în gâtul lui Pelerin. Calul părea mort. Oricum, rana de la piept era o justificare suficientă pentru a fi doborât, dar mai avea şi osul nazal zdrobit, câteva coaste rupte, o tăietură urâtă în regiunea metacorpului stâng şi o mulţime de alte zgârieturi şi contuzii mărunte. După felul cum urcase panta, îşi dăduse seama că avea ceva scrântit şi la piciorul drept din faţă. Ar fi trebuit să pună capăt agoniei bietei creaturi. Dar dacă mersese atât de departe, afurisit să fie el dacă nu făcea tot ce putea ca să şteargă rânjetul de pe faţa împuţitului de vânător. Măcar, dacă murea, prefera să ştie că animalul a ales şi

el să moară.

Koopman ajunsese cu remorca lângă ei şi Logan văzu că făcuseră rost de undeva şi de o prelată groasă. Individul din echipa de intervenţie mai avea încă telefonul deschis, aşa că Logan i-l luă din mână.

— Vă ascult, spuse el, arătând cu mâna cum trebuia potrivită prelata. Când auzi mesajul transmis cu tact de biata femeie, nu făcu decât să zâmbească şi să clatine din cap:

— Grozav. E bine să fii apreciat.

Dădu înapoi telefonul şi-i ajută să-l urce pe Pelerin pe prelată, care fusese întinsă pe zăpada înroşită. Lui Logan i se păru amuzant că toţi aveau genunchii roşii. Cineva-i dădu o haină uscată şi, pentru prima oară de când ieşise din râu, îşi dădu seama ce frig îi era.

Koopman şi şoferul potriviră marginile prelatei în cârligul troliului şi apoi se dădură înapoi şi priviră împreună cu ceilalţi cum Pelerin era ridicat încet în aer, clătinându-se ca un balot când fu lăsat pe remorcă. Logan se urcă în ea cu doi medici şi reuşiră să-i potrivească picioarele, astfel ca animalul să zacă pe o parte, ca la început. Koopman îi dădu trusa, în timp ce alţii înveleau calul în pături.

Logan îi mai injecta o doză de steroizi şi-i puse o nouă perfuzie cu Plasmalyte. Se simţi deodată foarte obosit. Şansele calului de a ajunge viu la clinică erau foarte slabe.

— Dăm telefon ca să fiţi aşteptaţi, spuse Koopman.

— Mulţumesc.

— V-aţi aşezat ?

— Cred că da.

Koopman lovi spatele furgonetei şi-i strigă şoferului să pornească. O luară încet în susul pantei.

— Noroc, strigă Koopman după ei, dar Logan nu păru să-l audă. Tânărul ajutor de şerif păru vag dezamăgit. Se terminase, şi toată lumea pleca acasă. În spatele lui se auzi un zgomot de fermoar tras şi se întoarse să vadă de unde venea. Vânătorul îşi punea la loc puşca.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, spuse Koopman. Vânătorul dădu din cap, îşi aruncă geanta pe umăr şi se îndepărtă.

Robert sări din somn şi o clipă i se păru că era la birou. Ecranul computerului o luase razna, înfăţişând nişte linii verzi, care se urmăreau peste nişte piscuri în zigzag. Nu se poate, gândi el, un virus a atacat calculatorul. I-a mătrăşit dosarele cazului cu asigurările Dunford. Apoi văzu patul cu pătura întinsă frumos peste ce mai rămăsese din piciorul fiicei lui şi-şi aduse aminte unde era.

Se uită la ceas. Era aproape cinci dimineaţa. În cameră era întuneric, doar capul şi umerii goi ai lui Grace erau aureolaţi de lumina slabă a unei

veioze. Fata avea ochii închişi şi arăta senină, de parcă n-ar fi deranjat-o toată şerpăria de tuburi de plastic care-o invadaseră. Avea în gură un tub pentru respiraţie şi altul în nas, pentru a putea fi hrănită direct în stomac. Din pungi şi sticluţe agăţate în suporturi de metal, o sumedenie de alte tuburi se încolăceau spre gâtul ei, parcă întrecându-se care să ajungă primul la mica valvă din vena jugulară. Deschizătura era mascată de leucoplast, ca şi electrozii de pe tâmple şi de pe piept, ca şi gaura tăiată deasupra unuia din sânii ei mici pentru a i se insera în inimă un tub din fibre optice.

Doctorii spuseseră că, fără casca de călătorie, fata ar fi murit. Casca pleznise când capul lovise asfaltul. Una din investigaţii descoperise totuşi o sângerare difuză în creier, aşa că i se făcuse şi acolo o gaură prin care putea fi monitorizată presiunea intra-cranianã. Doctorii spuneau că respiratorul va ajuta la stabilizarea creierului. Şuieratul ritmic al acestuia îl adormise pe Robert. Adormise ţinând-o de mână şi palma ei zăcea pe cearceaf, acolo unde o lăsase atât de necugetat. O luă în mâna lui, simţindu-i căldura amăgitor de reconfortantă. Se aplecă şi apăsă uşor o bucată de leucoplast, care se dezlipise de pe braţul ei. Apoi se uită la maşinăriile a căror funcţionare insistase să-i fie explicată. Fără să se mişte, controla toate nanele, valvele şi fluidele, ca să se asigure că nu se întâmplase nimic în timp ce dormea. Ştia că totul era computerizat şi că monitorul central ar fi sunat alarma dacă se modifica ceva. Dar trebuia să se asigure şi el. Ţinând în continuare mâna lui Grace, se lăsă pe spătarul scaunului. Annie dormea într-o cameră mică, pe care i-o puseseră la dispoziţie pe acelaşi coridor. Îi ceruse s-o trezească la miezul nopţii, ca să vegheze şi ea dar, cum aţipise şi el, Robert se gândi s-o lase să doarmă.

O privi pe Grace şi se gândi că, înconjurată de toată tehnologia aceea, arăta mult mai mică decât vârsta ei. Fusese întotdeauna foarte sănătoasă, în afară de o gleznă scrântită când căzuse de pe bicicletă, nu mai fusese în spital decât când se născuse. Evenimentul fusese atunci, destul de dramatic ca să ajungă pentru mai mulţi ani.

Fusese o cezariană în urgenţă. După un travaliu de douăsprezece ore, doctorii îi dăduseră lui Annie un epidural şi, cum nimic nu părea să se întâmple, Robert se dusese să-şi ia o cafea şi un sandviş. Când se întorsese, peste o jumătate de oră, în salonul ei se dezlănţuise iadul. Parcă se afla pe puntea unei corăbii în vreme de război, cu toţi oamenii aceia în verde trăgând maşinării pe roţi şi zbierând ordine. Cineva îi spuse că monitorul interior arătase că bebeluşul era în pericol. Obstetricianul declarase că el „intră înăuntru", cu aerul unui erou de cinema din anii 40.

Robert îşi imaginase întotdeauna că cezarienele erau treburi paşnice. Fără gâfâit, împins şi urlete, o tăietură de-a lungul unei linii prestabilite şi bebeluşul ieşea fără efort. Aşa că bătălia care urmă îl găsi total nepregătit. Privi cu ochii holbaţi dintr-un colţ cum oamenii aceştia, nişte străini, scormoneau

băgaţi până la coate în pântecul deschis al lui Annie, tamponându-i sângele şi aruncând pe jos fesele ude. Prinseseră marginile spintecate cu clame de metal şi se opinteau şi trăgeau, până când eroul chirurg ridică mica creatură pătată şi, crezându-se amuzant, îi spuse peste umăr lui Robert:

—- Poate data viitoare o să ai mai mult noroc. E fată.

Lui Robert îi venea să-l omoare. Dar, după ce o şterseseră şi-i număraseră degetele, i-o dăduseră învelită într-o pătură albă şi-i pierise mânia. O aşezase pe perna lui Annie, pentru ca Grace să fie prima fiinţă pe care s-o vadă când se va trezi.

Mai mult noroc data viitoare. Nu mai fusese o dată viitoare. Amândoi îşi doriseră încă un copil, dar Annie făcuse patru avorturi, ultimul periculos, când sarcina era avansată. Li se spusese că era periculos să mai încerce, dar nu era nevoie să li se spună. Cu fiecare pierdere de sarcină, durerea era şi mai mare şi, în final, nici unul dintre ei nu-i mai putu face faţă. Acum patru ani, după ultima sarcină, Annie spusese că vrea să fie sterilizată, îşi dăduse seama că voia să se pedepsească şi o implorase să n-o facă. Acceptase cu greutate, spunând că, oricum, rezultatul era acelaşi.

Exact în acea perioadă i se oferise – şi, spre uimirea lui Robert, Annie acceptase – postul de redactor-şef. Apoi, urmărind-o cum îşi canalizează durerea şi dezamăgirea în noul ei rol, realizase că-l acceptase ca s-o distragă sau tot ca să se pedepsească. Poate din amândouă motivele. Dar nu fu deloc surprins când ea avu atâta succes, încât aproape toate revistele importante de gen începură s-o copieze.

Eşecul amândurora în încercarea de a mai avea un copil le provoca o durere despre care el şi Annie nu mai aduceau vorba. Dar se insinuase viclean în toate fisurile relaţiei dintre ei.

Deşi nu se vorbise despre ea, durerea aceea fusese cu ei, acolo, la spital, când Robert se prăbuşise atât de stupid şi plânsese. Ştia că Annie simţea că el o învinovăţea pentru că nu mai fusese în stare să-i dăruiască încă un copil. Poate că reacţionase cu atâta asprime la lacrimile lui pentru că simţise în ele o urmă din această învinuire. Poate că avea dreptate. Pentru că acest copil fragil, care zăcea acolo mutilat de chirurg, era tot ce aveau. Ce pripeală, ce meschinărie din partea lui Annie să zămislească numai unul ! Oare chiar credea asta ? Sigur că nu. Dar, atunci, cum de putea să exprime atât de liber un asemenea gând ?

Robert simţise întotdeauna că-şi iubea soţia mai mult decât îl va iubi ea vreodată. Nu se îndoia de faptul că şi ea îl iubea. Căsnicia lor, comparată cu multe altele pe care le cunoştea, era bună. Încă îşi mai puteau dărui plăcere unul altuia, din punct de vedere fizic şi spiritual. Dar aproape în fiecare zi din anii lor împreună, Robert se socotise norocos că o păstrase. Niciodată nu încetase să se minuneze că cineva atât de vibrant, de vital ca ea, dorise să

rămână cu el.

Robert nu se subestima. Din punct de vedere obiectiv (şi el considera că obiectivitatea era unul dintre atuurile personalităţii lui), era unul dintre cei mai înzestraţi avocaţi pe care-i cunoştea. De asemenea, era un tată bun, un prieten bun pentru puţinii lui prieteni şi, în ciuda bancurilor care circulă despre avocaţi, era şi un om profund moral. Deşi nu se considerase vreodată anost, ştia că-i lipsea suflul vital al lui Annie. Nu, nu suflul vital, scânteia ei. Acea lumină care-l atrăsese întotdeauna la ea, începând din seara aceea din Africa, de când deschisese uşa şi o văzuse stând în mijlocul bagajelor.

Avea cu şase ani mai mult decât ea, dar adesea păreau mult mai mulţi. După toţi oamenii strălucitori şi puternici cu care se întâlnea, lui Robert i se părea aproape o minune că ea se mulţumea cu el. Mai mult, era sigur – pe cât poate fi un iun raţional de astfel de lucruri:— că ea nu-i fusese niciodată necredincioasă.

Totuşi, din primăvara când Annie acceptase noua ei slujbă, relaţia lor devenise tensionată. Războaiele de la birou o făcuseră nervoasă şi mult mai critică decât de obicei. Grace şi Elsa simţiseră şi ele schimbarea şi umblau cu grijă în preajma lui Annie. Elsa părea uşurată când el ajungea Casă înaintea soţiei lui. Îi transmitea repede mesajele, îi arăta ce gătise pentru cină şi se grăbea să plece înainte de a da ochii cu Annie.

Robert simţi o mână pe umăr şi, ridicând ochii, îşi văzu soţia, chemată parcă de gândurile lui. Avea .Cearcăne negre. Îi luă mâna şi o lipi de obrazul lui.

— Ai dormit ? o întrebă.

— Ca un prunc. Trebuia să mă scoli.

— Am adormit şi eu.

Ea zâmbi şi se uită la Grace.

— Nici o schimbare ?

El clătină din cap. Vorbiseră încet, de parcă le-ar fi fost frică să nu trezească fata. O contemplară amândoi, Annie, cu mâna pe umărul lui, şi şuieratul respiratorului, măsurând tăcerea din cameră. Apoi Annie se cutremură şi-şi retrase mâna. Se înfăşură mai bine în jacheta ei de lână, ţinând-o cu braţele încrucişate la piept.

— M-am gândit să mă duc acasă să-i aduc nişte lucruri, spuse ea. Ca să le găsească aici când se trezeşte.

— Mă duc eu. Doar n-o să conduci acum.

— Ba vreau să conduc. Zău. Îmi dai cheile tale?

El le găsi şi i le dădu.

— Iau ceva şi pentru noi. Vrei ceva anume ? – Nişte haine, poate şi un aparat de ras. Ea se aplecă şi-l sărută pe frunte.

— Ai grijă, spuse el.

— Sigur. Vin repede.

El se uită după ea. Se opri lângă uşă şi-l privi şi-şi dădu seama că voia să spună ceva.

— Ce e ? o întrebă el.

Dar ea zâmbi doar şi clătină din cap. Apoi se întoarse şi ieşi.

La ora aceea, străzile erau curăţate şi, în afară de vreo două camioane, aproape pustii. Annie conduse spre sud pe şoseaua 87 şi apoi spre est pe 90, alegând acelaşi traseu urmat de camion cu o zi înainte.

Farurile luminau malurile de zăpadă netopită de pe marginile şoselei. Robert pusese cauciucurile de zăpadă, care se lipeau de asfalt. La radio se transmitea o emisiune cu telefoane din partea ascultătorilor şi o femeie spunea cât de mult o îngrijorează fiul ei adolescent. Familia cumpărase de curând o maşină Nissan nouă şi băiatul părea că se îndrăgostise de ea. Petrecea ore întregi stând în ea, mângâind-o şi azi, când intrase în garaj, mama îl prinsese făcând dragoste cu ţeava de eşapament.

— Are deci un fel de fixaţie, nu ? spusese realizatorul emisiunii, numit Melvin.

Toate emisiunile de tipul ăsta păreau să aibă nişte realizatori lipsiţi de scrupule şi care făceau pe înţelepţii şi Annie nu pricepea de ce oamenii mai dădeau telefon, când ştiau bine că vor fi umiliţi. Sau poate că tocmai asta le plăcea. Ascultătoarea continua, cu inocenţă:

— Da, cred că asta are. Dar nu ştiu cum să mă port cu el.

— Nu faceţi nimic deosebit, strigă Melvin. Puştiul o să se sature în curând. Următorul telefon...

Annie se înscrise pe peluza care, ocolind dealul, ducea la intrarea casei lor. Asfaltul era aici acoperit cu zăpadă compactă şi strălucitoare şi ea conduse cu atenţie pe sub bolta copacilor, până la aleea pe care Robert o curăţase de dimineaţă. Farurile luminară faţada albă de lemn a casei, aproape ascunsă de fagi impunători. Nu era nici o lumină aprinsă şi pereţii şi tavanul holului trimiseră luciri de un albastru slab ca răspuns la lumina farurilor maşinii. Lumina automată se aprinse imediat când Annie ajunse în spatele casei şi aşteptă ca uşa garajului de la subsol să se ridice.

Bucătăria rămăsese aşa cum o lăsase Robert. Uşile dulapului erau deschise şi cele două plase cu alimente erau încă pe masă. Nişte îngheţată dintr-una din ele cursese pe jos, formând o mică baltă trandafirie. Lumina roşie a robotului telefonic indica faptul că existau mesaje. Dar Annie n-avea chef să le asculte. Văzu biletul lăsat de Grace lui Robert şi rămase cu ochii aţintiţi la el, incapabilă să se mai gândească la ceva. Apoi se întoarse brusc şi se apucă să strângă alimentele şi să le pună la loc pe cele care nu se stricaseră.

Sus, în timp ce împacheta o sacoşă pentru ea şi Robert, se simţi ca un automat, cu fiecare acţiune programată dinainte. Presupunea că amorţeala asta se lega de şoc, sau poate era o formă de negare a nenorocirii.

Când o văzuse pe Grace după operaţie, priveliştea i se păruse atât de îndepărtată şi străină, încât n-o putuse asimila. Fusese geloasă pe durerea care se răsucea atât de evident înăuntrul lui Robert. Îi văzuse ochii extrăgând suferinţă din fiecare intruzie pe care doctorii o făcuseră în corpul lui Grace. Dar ea nu putuse decât să se uite fix. Această nouă versiune a fiicei ei i se păruse total lipsită de sens.

Hainele şi părul îi miroseau a spital, aşa că se dezbrăcă să facă un duş. Lăsă apa să-i curgă pe piele, apoi o potrivi până fu fierbinte, la limita suportabilului. Apoi întinse mâna şi aşeză capul duşului astfel încât şuvoiul de apă deveni o ploaie de ace fierbinţi. Închise ochii şi-şi ţinu faţa în sus şi durerea o făcu să ţipe. Dar rămase acolo, fericită că o durea. Putea să simtă ceva. Măcar asta putea să simtă.

Când opri apa, baia era plină de abur. Şterse cu prosopul numai o parte din oglindă, apoi privi reflectarea deformată de dârele de apă a unei creaturi care nu-i semăna; îi plăcuse întotdeauna corpul ei, deşi era mai plină şi cu sânii mai mari decât silfidele care umpleau paginile de modă ale revistei ei. Dar imaginea din oglinda aburită îi înfăţişa o siluetă rozalie şi umbrită, ca figurile pe punctul de a se dezintegra din picturile lui Fran-cis Bacon. Cuprinsă deodată de nelinişte, Annie stinse repede lumina şi se înapoie în dormitor.

Camera lui Grace era aşa cum o lăsase ea în dimineaţa precedentă. Tricoul lung, pe care-l purta în loc de cămaşă de noapte, stătea pe marginea patului nefăcut. O pereche de blugi erau aruncaţi pe jos şi Annie se aplecă să-i ridice. Aveau tăieturi franjurate la genunchi, petecite pe dinăuntru cu bucăţi dintr-o veche rochie înflorată a lui Annie. Îşi aminti că se oferise să-i pună ea petecele şi că se simţise îndurerată când Grace spusese cu nonşalanţă că prefera să i le coase Elsa.

Annie procedase ca de obicei şi, cu o mică ridicare tristă din sprânceană, o făcuse pe Grace să se simtă vinovată.

— Îmi pare rău, mami, spusese ea, luând-o în braţe. Dar tu nu ştii să coşi.

— Ba ştiu şi eu, încercase Annie să ia un ton glumeţ.

— Poate că da. Dar nu aşa de bine ca Elsa. Zău, mami.

Annie împături blugii şi-i aşeză la loc. Apoi făcu patul şi rămase în picioare lângă el, întrebându-se ce să ia la spital. Într-un fel de hamac agăţat deasupra patului erau o mulţime de jucării pufoase, o adevărată grădină zoologică, de la urşi şi bizoni, până la pisici şi balene ucigaşe. Proveneau din toate colţurile lumii şi erau aduse de familie şi de prieteni. Ajunse aici, dormeau pe rând în patul lui Grace. În fiecare seară, cu un simţ al dreptăţii scrupulos, fetiţa alegea două sau trei şi şi le punea pe pernă. Noaptea trecută, Annie văzu că dormise cu un sconx şi cu un fel de balaur fioros, un cadou adus de Robert din Hong Kong. Annie puse jucăriile în hamac şi scotoci după cel mai vechi prieten al lui Grace, un pinguin pe nume Godfrey, trimis la spital de colegii de

birou ai lui Robert în ziua când fetiţa se născuse. Unul din ochii pinguinului fusese înlocuit cu un nasture şi era boţit şi scămoşat de desele treceri pe la spălătorie. Annie îl trase afară şi-l băgă în sacoşă.

Se duse la pupitrul de lângă geam şi împacheta Walkman-ul lui Grace şi casetele pe care le lua întotdeauna în excursii. Doctorul spusese că puteau să încerce să-i pună să asculte muzică. Pe pupitru erau două fotografii înrămate: Una, îi înfăţişa pe ei trei într-o barcă. Grace era între ei, ţinându-i pe după umeri şi toţi râdeau. O făcuseră acum cinci ani, la Cape Cod, unde petrecuseră una din cele mai frumoase vacanţe ale lor. Annie puse fotografia în sacoşă şi se uită la cealaltă. Era o poză cu Pelerin în ţarcul de lângă grajduri, făcută vara trecută, la scurt timp după ce-l cumpăraseră. Nu avea frâu şi şa şi părul lui lucios era pus în valoare de soare. Părea gata să fugă, dar avea capul întors şi privind drept spre obiectiv. Annie nu se uitase cu atenţie la fotografie până atunci, dar acum, făcând-o, găsi că privirea fixă a calului era neliniştitoare.

Habar n-avea dacă Pelerin mai trăieşte. Nu ştia decât că fusese dus la veterinar, la Chatham, şi urma să fie mutat la Corneli; aflase asta de la doamna Dyer, care-i telefonase pe seară la spital. Acum, privind fotografia, Annie simţea că i se reproşează ceva. Nu faptul că nu se interesase de soarta calului, ci ceva mult mai adânc şi cu un înţeles încă ascuns. Puse poza în sacoşă, stinse lumina şi coborî la parterul casei.

Zorii mijeau deja prin ferestrele înalte ale holului. Annie puse jos sacoşa şi se duse în bucătărie, fără să aprindă lumina. Înainte de a asculta mesajele telefonice, puse apă de cafea în vechiul lor ibric de aramă. Aşteptând să fiarbă apa, se uită pe geam.

Afară, la numai câţiva metri de locul unde stătea, se afla un grup de căprioare cu codiţe albe. Stăteau complet nemişcate, privind-o fix. Veniseră după mâncare ? Nu le mai văzuse niciodată atât de aproape, nici măcar în iernile cele mai aspre. Ce însemna asta ? Le numără. Erau douăsprezece, ba nu, treisprezece. Câte una pentru fiecare an din viaţa fiicei ei. Annie îşi spuse ei însăşi să nu fie ridicolă.

Ibricul emise un fluierat coborât, dar persistent, anunţând că apa fierbea. Căprioarele îl auziră şi se întoarseră toate odată şi fugiră, cu codiţele săltând în aer când săriră peste iaz către pădure. Doamne atotputernic, gândi Annie, a murit.

arry Logan îşi parcă maşina sub un indicator pe care scria „Spital Animal Mare" şi i se păru ciudat că o universitate nu fusese în stare să găsească o formulare care să explice, mai precis, dacă era vorba de animale mari sau de un spital mare. Se dădu jos şi-şi croi drum printre petele mocirloase care mai rămăseseră din zăpada căzută în timpul weekend-ului. Trecuseră trei zile de la accident şi, făcându-şi drum printre furgonete şi remorci Logan se gândi la cât de uimitor era faptul că Pelerin era încă viu.

Îi trebuiseră patru ore ca să-i cârpească rana de la piept. Era plină de cioburi şi de bucăţi de vopsea neagră din tabla camionului şi trebuise să le cureţe pe toate. Apoi, tăiase cu foarfecă marginile zdrenţuite ale rănii, suturase artera, şi pusese câteva tuburi de drena. După aceste operaţii, în timp ce asistentul supraveghea anestezia, transfuzia şi oxigenul, Logan se apucă de lucru cu acul şi aţa.

Avu de prins ruptura la trei nivele: cel muscular, cel fibros şi apoi pielea; puse câte şaptezeci de copci la fiecare strat, iar pe cele interioare le cusu cu fir solubil. Şi toate astea, pentru un cal despre care nu credea că se va mai trezi. Dar afurisitul se trezise. Incredibil. Şi nu numai că se trezise, dar era la fel de războinic cum fusese şi când se luptase cu el în râu. Când îl văzu cum se zbătea să se ridice în picioare în sala de recuperare, Logan se rugă să nu rupă copcile. Nu suporta gândul de a fi nevoit să le coase din nou.

În următoarele douăzeci şi patru de ore, Pelerin fusese ţinut cu tranchilizante, după care fusese socotit destul de capabil de a suporta călătoria de patru ore până la Corneli.

Logan cunoştea bine universitatea şi spitalul Veterinar, deşi lucrurile se schimbaseră destul de mult de când fusese el student, la sfârşitul anilor şaizeci. Avea multe amintiri frumoase de aici, cele mai multe legate de femei. Sfinte Iisuse, ce se mai distraseră ! Mai ales în serile de vară, când stăteau întinşi pe iarbă sub copaci şi aveau în faţă lacul Cayuga. Era unul din cele mai drăguţe campusuri universitare, după părerea lui. Dar nu şi astăzi. Era frig şi începuse să plouă şi afurisitul de lac nici măcar nu se vedea de aici. În plus, se simţea mizerabil. Strănutase toată dimineaţa şi nu se îndoia că i se trăgea de la faptul că-şi lăsase fundul să îngheţe în râul Kinderhook. Se grăbi să intre în căldura biroului cu pereţi de sticlă şi o întrebă pe tânăra soră, Dorothy Chen, de medicul care se ocupa de cazul lui Pelerin.

Peste drum se construia o clinică nouă şi Logan se simţi mai bine când văzu de la geam feţele învineţite ale muncitorilor. Se mai însufleţi puţin şi la gândul de a o revedea pe Dorothy Chen. Zâmbetul ei era motivul pentru care n-avea să-l deranjeze să conducă în fiecare zi două sute de kilometri, pentru a-l consulta pe Pelerin. Era ca o prinţesă fecioară din filmele de artă chinezeşti, care-i plăceau atât de mult soţiei lui. Şi, pe deasupra, o figură şi jumătate. Şi destul de tânără ca să-l facă să-şi bage minţile în cap. Îi văzu reflectarea în geam şi se întoarse s-o întâmpine.

— Bună Dorothy ! Ce mai faci,?

— Mi-e frig. Şi nu sunt prea încântată că te văd. Îl ameninţă cu degetul şi se încruntă, cu o severitate prefăcută. Logan ridică mâinile.

— Dorothy, am făcut un milion de mile pentru un zâmbet de-al tău şi tu mă-ntâmpini aşa ! Ce ţi-am făcut ?

— Cum, îmi trimiţi un asemenea monstru şi eu trebuie să-ţi mai şi

zâmbesc ?

Dar îi zâmbi:

— Hai să vezi radiografiile.

Îl conduse pe nişte coridoare întortocheate şi Logan o ascultă vorbind, străduindu-se să nu se holbeze la şoldurile ei, care se mişcau delicat în halatul alb.

Făcuseră atâtea radiografii, încât ar fi putut deschide o mică expoziţie. Dorothy le prinse pe ecran şi statură alături, studiindu-le. Aşa cum îşi imaginase Logan, calul avea cinci coaste rupte şi osul nazal zdrobit. Coastele aveau să se vindece şi Dorothy operase deja fractura nazală. Ridicase osul, îl găurise şi-l fixase la loc cu tije. Mersese bine, dar mai trebuia să extragă tampoanele din sinusul unde mai rămăseseră cheaguri.

— Acum ştiu la cine să vin când o să vreau să-mi îndrept nasul, spuse Logan.

Dorothy râse:

— Stai să vezi când se vindecă. O să aibă profilul unui campion.

Lui Logan îi fusese teamă de o fractură sus, la piciorul drept, dar calul nu avusese aşa ceva. Şchiopătase doar din cauză că nervii care serveau piciorul fuseseră traumatizaţi.

— Cum merge cu pieptul ? întrebă Logan.

— Bine. Ai făcut o treabă grozavă. Câte copci ai pus ?

— A, vreo două sute. Simţi că roşeşte ca un şcolar.

— Nu mergem să-l vedem ?

Pelerin era în grajdurile de recuperare şi-l auziră cu mult înainte de a-l vedea. Se tânguia cu un glas răguşit, din cauză că nechezase tot timpul de la trecerea efectului ultimului sedaţiv. Pereţii grajdului erau căptuşiţi foarte bine, dar totuşi se zguduiau din cauza loviturilor lui de copite. Câţiva studenţi încercau să îngrijească un ponei, din boxa următoare, care era foarte tulburat de suferinţa zgomotoasă a lui Pelerin.

— Aţi venit să vedeţi minotaurul ? întrebă unul dintre ei.

— Mda, spuse Logan. Sper că i-aţi dat voi ceva de mâncare.

Dorothy trase zăvorul care deschidea partea de sus a uşii. Imediat, zgomotul dinăuntru încetă. Ea deschise uşa puţin, doar ca să poată privi înăuntru. Pelerin stătea în colţul cel mai îndepărtat, cu capul jos şi urechile date pe spate, uitându-se la ei ca într-o comedie horror. Era înfăşurat aproape peste tot în bandaje însângerate. Fornăi spre ei, apoi îşi ridică botul şi-şi dezveli dinţii.

— Şi eu mă bucur că te văd, spuse Logan. —: Ai mai văzut vreodată un cal într-un asemenea hal ? întrebă Dorothy.

Logan clătină din cap.

— Nici eu, spuse ea.

Rămaseră o vreme acolo, privindu-l. Ce-o să se facă acum cu el ? se

întrebă el. Doamna Maclean îl sunase ieri şi fusese foarte drăguţă. Probabil că-i era puţin ruşine de mesajul transmis prin doamna Dyer. Logan nu-i purta pică, îi părea rău de ce păţise biata femeie cu fiica ei. Dar când o să vadă calul, probabil că-l va da în judecată fiindcă a lăsat biata epavă să trăiască.

— Ar trebui să-i mai dăm o doză de sedativ, spuse Dorothy. Necazul e că n-avem prea mulţi voluntari pentru treaba asta. E un fel de întrecere, câştigă cine loveşte primul.

— Mda. Totuşi, nu poate sta drogat tot timpul. I-am dat deja o cantitate care-ar fi scufundat un crucişător. Să vedem dacă pot să mă uit la pieptul lui.

Dorothy ridică din umeri rău prevestitor:

— Ţi-ai făcut testamentul ?

Începu să deschidă partea de jos a uşii. Pelerin îl văzu pe Logan venind şi începu să tropăie agitat, fornăind. În clipa când Logan puse piciorul în boxă, se răsuci cu spatele spre el. Omul se lipi de peretele lateral, încercând să ajungă lângă gâtul calului, dar Pelerin nu-i acceptă jocul. Se repezi către el cu copitele, gata să lovească. Logan sări şi se împiedică, apoi bătu repede în retragere. Dorothy închise repede uşa după el. Studenţii râneau. Logan fluieră uşor şi-şi scutură haina:

:— Salvezi viaţa cuiva şi uite cu ce te-alegi!

Ploua de opt zile fără întrerupere. Nu era o burniţă de decembrie, ci o ploaie în toată legea. Progenitura zburdalnică a unui uragan caraibian, cu nume suav, o luase spre nord, unde păruse să se simtă bine. Râurile din Midwest ieşiseră din albii şi emisiunile de actualităţi abundau în imaginile unor oameni sinistraţi, cocoţaţi pe acoperişuri în mijlocul apei pe care pluteau cadavre de vite ca nişte saltele uitate în piscină. O familie cu cinci membri se înecase în întregime în maşină, stând la coadă la McDonalds, şi preşedintele veni la faţa locului şi declară stare de calamitate, aşa cum bănuiseră şi câţiva dintre cei cocoţaţi pe acoperişuri că trebuia procedat.

Ignorând toate acestea, Grace Maclean zăcea în izolarea propriului ei inconştient, iar celulele ei traumatizate îşi regăseau încetul cu încetul ordinea. După o săptămână, doctorul îi scosese tubul respirator din gură, oxigenul transmiţându-i-se acum printr-un tub mai subţire, care pătrundea printr-un orificiu minuscul, tăiat în pielea gâtului. O hrăneau cu lichide lăptoase şi cafenii, care-i ajungeau direct în stomac prin sonda gastrică introdusă în nas. De trei ori pe zi, un fizioterapeut venea şi-i mânuia membrele ca un păpuşar, pentru ca muşchii şi articulaţiile ei să nu se atrofieze.

După o săptămână, Annie şi Robert începură să vegheze cu rândul la patul ei. Unul rămânea, iar celălalt se întorcea la casa din Chatham, încercând să lucreze de acolo pentru serviciu. Mama lui Annie se oferi să vină şi ea de la Londra, dar îi spuseră că nu e nevoie. Elsa avea grijă de ei, le gătea, răspundea la telefoane şi le îndruma prietenii care voiau să facă vizite la spital. Ea rămase

cu Grace în singura zi când Annie şi Robert lipsiră amândoi, pentru a fi de faţă la funeraliile lui Judith. Stătuseră pe brazdele îmbibate de apă din cimitir alături de ceilalţi, sub un buchet de umbrele negre, şi apoi se întorseseră tăcuţi la spital.

Partenerii lui Robert de la firma de consultanţă fuseseră drăguţi ca întotdeauna, luându-i de pe umeri toate poverile slujbei. Şeful lui Annie, Crawford Gates, preşedintele grupului de presă, îi telefonase imediat după ce aflase de accident:

— Draga mea Annie, spusese el cu o voce mult mai sinceră decât îi stătea în fire, nici să nu te gândeşti să vii la serviciu până când fetiţa nu se simte mai bine cu sută la sută, ai înţeles ?

— Crawford...

— Nu, Annie, vorbesc serios. Numai Grace contează acum. E singura fiinţă importantă din lume. Dacă se iveşte ceva cu care nu ne putem descurca, ştim unde te găsim.

În loc să se liniştească, Annie fusese atât de tulburată de aceste cuvinte, încât simţise impulsul de a lua primul tren spre oraş. Îi plăcea de bătrânul vulpoi – la urma urmei, el o curtase ca să accepte slujba -— dar n-avea încredere în el nici un pic. Gates era un complotist recidivist şi nu se putea abţine să nu-i sape pe alţii pe la spate.

Annie stătea în faţa automatului de cafea de lângă secţia de terapie intensivă şi privea rafalele de ploaie care măturau parcarea. Un bătrân nu reuşea să-şi deschidă umbrela şi două călugăriţe erau mânate spre maşinile lor ca nişte corăbii cu pânze. Norii erau atât de joşi şi ameninţători, încât păreau gata să le lovească în capetele acoperite de văluri.

Maşina de cafea se opri şi Annie luă ceaşca şi sorbi o înghiţitură. Avea un gust la fel de revoltător ca al celorlalte o sută de cafele pe care le băuse aici. Dar cel puţin era lichidă şi fierbinte şi avea în ea cofeină. Se întoarse încet către secţie, salutându-se cu tinerele infirmiere care schimbau tura.

— Arată bine astăzi, spuse una din ele.

— Credeţi ? o privi Annie.

Toate infirmierele ajunseseră s-o cunoască destul de bine ca să-şi dea seama că ea nu era omul căruia să-i spui lucruri gratuite.

— Da, aşa cred.

Infirmiera se opri în pragul uşii, părând că mai vrea să spună ceva. Dar se răzgândi şi ieşi afară.

— Lucraţi în continuare la musculatură, spuse ea, închizând uşa.

— Da, doamnă, spuse Annie vioi.

Arată bine. Ce-o fi însemnând să arăţi bine. gândi ea apropiindu-se de patul lui Grace, când eşti de unsprezece zile în comă şi ai carnea flască şi moale ca a unui peşte mort ? O altă infirmieră schimba bandajul de la piciorul

lui Grace. Annie se uită la ea. Infirmiera o privi zâmbind şi-şi continuă munca. Era singurul lucru pe care Annie nu putea să-l facă ea. Personalul încuraja membrii familiilor bolnavilor să se implice în munca de spital. Ea şi cu Robert deveniseră, experţi în fizioterapie şi alte lucruri necesare, cum ar fi să-i cureţe ochii şi gura lui Grace sau să schimbe punga de urină. Dar numai gândindu-se la ciotul de picior, Annie era cuprinsă de o panică îngheţată. Abia dacă-l putea privi, darmite să-l şi atingă.

— Se vindecă frumos, spuse infirmiera.

Annie dădu din cap şi se forţă să se uite. Scoseseră copcile în urmă cu două zile şi cicatricea lungă, în formă de semilună, era de un roşu sângeriu. Infirmiera văzu privirea lui Annie.

— Cred că i s-a terminat caseta, spuse ea, arătând către perna lui Grace.

Îi oferea lui Annie un pretext de a nu se mai uita la cicatrice şi ea îl acceptă cu recunoştinţă. Scoase din Walkman caseta cu nişte suite de Cho-pin şi găsi alta cu Nunta lui Figaro de Mozart. O puse în aparat şi potrivi căştile pe urechile lui Grace. Ştia că Grace n-ar fi ales în ruptul capului o asemenea casetă. Pretindea că ura opera. Dar Annie nici nu se gândea să-i pună muzica aceea de pierzanie pe care fata o asculta de obicei în maşină. Cine ştie cum ar fi reacţionat un creier traumatizat ca al ei la Nirvana sau Alice în Chains Auzea măcar ceva ? Şi, dacă da, se va trezi iubind opera ? De fapt, mai probabil urându-şi mama pentru încă un act de tiranie, conchise Annie.

Şterse o dâră de salivă din colţul gurii lui Grace şi-i potrivi o şuviţă de păr. Rămase cu mâna pe tâmpla ei, privind-o. După un timp, deveni conştientă de faptul că infirmiera terminase de făcut bandajul şi se uita la ea. Îşi zâmbiră una alteia. Dar în ochii infirmierei strălucea ceva periculos de aproape de milă şi Annie puse repede capăt momentului.

— E timpul să trec la treabă ! spuse ea.

Îşi suflecă mânecile şi-şi trase un scaun lângă pat. Infirmiera îşi strânse lucrurile şi în curând Annie rămase din nou singură. Începea întotdeauna ou mâna stângă a lui Grace şi o luă şi acum în mâinile ei, îndoindu-i degetele unul câte unul şi apoi pe toate odată. Înainte şi înapoi, deschizând şi închizând fiecare încheietură, simţind trosnetul articulaţiilor puse în mişcare. Acum degetul mare, să-l tragă înspre spate, să frământe muşchiul şi să-l netezească. Auzea muzica lui Mozart curgând subţirel din căştile lui Grace şi găsi acolo un ritm pentru masarea încheieturii.

Era ceva ciudat de senzual în această nouă intimitate cu fiica ei. Numai când Grace era bebeluş mai simţise Annie că-i cunoştea corpul atât de bine. Fusese o revelaţie, de parcă s-ar fi întors într-un loc pe care-l iubise demult. Descoperise pete, aluniţe şi cicatrice despre a căror existenţă n-avusese habar înainte. Pe partea de sus a antebraţului, Grace avea o constelaţie de pistrui mărunţi şi pielea era acoperită cu un puf atât de moale, încât Annie simţea

nevoia să-şi lipească obrazul de el. Întoarse braţul pe partea cealaltă, observând pielea translucidă a încheieturii şi delta venelor adăpostite sub ea.

Trecu la cot, îndoindu-l şi întinzându-l de cincizeci de ori, apoi masând muşchii. Era dificil şi Annie simţea dureri în braţe după fiecare etapă. După un timp, se mută pe partea cealaltă a patului. Puse mâna lui Grace jos şi era pe punctul de a se ridica.

Deodată, observă o tresărire, atât de slabă şi rapidă, încât Annie crezu că i se păruse. Avusese impresia că unul din degetele lui Grace se mişcase.

Se uită să vadă dacă se întâmplă din nou. Dar mişcarea nu se repetă. Ridică mâna fetei, strângând-o.

— Gracie ? spuse ea încet. Gracie ?

Nimic. Expresia feţei lui Grace nu se schimbă. Singura mişcare era cea a pieptului, care cobora şi se ridica în ritmul respiratorului. Poate că mâna fusese mişcată de propria ei inerţie. Annie îşi luă ochii de la chipul fiicei ei şi se uită la ecranele monitoarelor. Nu învăţase încă să le citească aşa de bine ca Robert. Poate că avea încredere în sistemul lor de alarmă mai mult decât soţul ei. Dar înţelegea perfect semnalele celor mai importante aparate, cele care monitorizau bătăile inimii, creierul şi tensiunea. Pe ecranul pentru inimă era desenată o inimioară portocalie, pe care Annie o găsea bizară şi înduioşătoare. Nivelul se stabilizase la şaptezeci de mai multe zile. Dar acum, observă Annie, crescuse. Optzeci şi cinci, coborând spre optzeci şi patru sub privirile ei. Annie se încruntă. Se uită în jur. Nu se vedea nici o infirmieră. Nu avea de gând să intre în panică, probabil că nu era nimic grav. Se uită din nou la Grace:

— Grace ?

De data asta, strânse mâna lui Grace şi văzu că monitorul înnebunise. Nouăzeci, o sută, o sută zece...

— Gracie ?

Annie se ridică în picioare, ţinând strâns mâna fetei şi scrutându-i chipul. Se întoarse să cheme pe cineva, dar nu mai fu nevoie, pentru că o infirmieră şi un internist tânăr intrau deja pe uşă. Schimbarea de pe monitor fusese observată şi pe ecranul central.

— A mişcat, spuse Annie. Mâna...

— Strângeţi-i-o în continuare, spuse internistul. Scoase o lanternă oftalmológica din buzunarul de la piept şi deschise unul din ochii lui Grace. Aprinse lumina în el şi aşteptă. Infirmiera controla monitoarele. Frecvenţa cardiacă urcase la o sută douăzeci. Internistul îi scoase căştile lui Grace.

— Vorbiţi-i!

Annie înghiţi în sec. Pentru o clipă, în mod stupid, nu găsi ce să spună. Internistul o privi:

— Vorbiţi orice. Nu contează ce spuneţi.

— Gracie, eu sunt, Draga mea, trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te acum.

— Uitaţi-vă, spuse internistul.

Ţinea ochiul lui Grace deschis şi Annie se uită şi văzu o licărire. Respiră adânc, dureros.

— Frecvenţa cardiacă urcă la o sută cincizeci, spuse infirmiera.

— Ce-nseamnă asta ?

— Înseamnă că ne răspunde, spuse internistul . Îmi daţi voie ?

Luă mâna lui Grace de la Annie, ţinându-i ochiul deschis cu cealaltă mână.

— Grace, spuse el, acum o să te strâng de mână şi vreau să mă strângi şi tu dacă poţi. Încearcă acum, cât poţi de tare, da ?,

O strânse de mână, privind-o tot timpul în ochi.

— Aşa, spuse el, dându-i lui Annie mâna fetei. Acum fă acelaşi lucru pentru mama ta.

Annie respiră adânc şi strânse mâna fiicei ei... şi simţi. Parcă era prima atingere uşoară a suprafeţei apei de către un peşte din adâncuri. Undeva, în tenebrele acelea întunecate, ceva tresărea şi încerca să iasă la suprafaţă.

Grace era într-un tunel. Semăna puţin cu cel de la metrou, dar era mai întunecat şi plin de apă şi ea înota în ea. Dar apa nu era rece. De fapt, nu părea să fie apă. Era prea caldă şi prea densă. Văzu în depărtare un cerc de lumină şi cumva ştiu că putea să aleagă să meargă către ea sau să se întoarcă şi s-o ia în direcţia cealaltă, unde era de asemenea lumină, dar mai slabă, crepusculară. Nu-i era frică. Era doar o problemă de alegere. Amândouă direcţiile erau bune.

Apoi auzi voci. Veneau din locul cu lumină mai slabă. Nu vedea pe nimeni, dar recunoscu una din voci, era a mamei ei. Mai era şi o voce de bărbat, dar nu a tatălui ei. Era a cuiva necunoscut, încercă să se mişte în direcţia vocilor, dar apa era prea densă. Era ca un lipici, înota în lipici cleios şi nu putea să înainteze. Cleiul nu mă lasă să trec, cleiul... Încercă să strige după ajutor, dar nu-şi găsi vocea.

Nu păreau să ştie că ea era acolo. De ce n-o vedeau ? Păreau atât de departe şi o apucă deodată îngrijorarea că ar fi putut să plece şi s-o lase acolo, singură. Dar acum, da, bărbatul o striga pe nume. O văzuseră. Şi, deşi ea nu-i putea încă vedea, ştiu că-i întindeau mâna şi că, dacă făcea un efort, cleiul va rămâne în urmă şi vor putea s-o tragă afară.

4

Robert plăti la magazinul de produse agricole şi, când ieşi afară, doi băieţi legaseră deja bradul şi-l încărcau în remorca Ford Lariat-ului pe care-l cumpărase vara trecută pentru a-l aduce pe Pelerin din Kentucky. Le făcuse o surpriză lui Grace şi lui Annie când condusese furgoneta cu remorca de un argintiu strălucitor pe aleea din faţa casei, într-o dimineaţă de sâmbătă. Ieşiseră amândouă în verandă, Grace entuziasmată şi Annie aproape furioasă. Dar Robert dăduse din umeri zâmbind, hai, linişteşte-te, îi spusese, doar n-o să

punem un cal nou într-o remorcă veche.

Le mulţumi băieţilor, le ură Crăciun fericit şi ieşi din parcarea înnoroită pe şosea. Niciodată nu mai cumpărase bradul de Crăciun atât de târziu. De obicei, el şi Grace alegeau unul cu o săptămână înainte şi îl lăsau afară până în seara de Crăciun, când îl împodobeau. Cel puţin o să fie şi ea acasă în seara de Crăciun. A doua zi era ajunul şi Grace se întorcea acasă.

Doctorii fuseseră destul de rezervaţi. Nu trecuseră decât două săptămâni de când se trezise din comă, dar el şi Annie pledaseră cu multă convingere în favoarea unei sărbători petrecute acasă şi, în cele din urmă, sentimentul câştigase în faţa raţiunii: Grace avea să meargă acasă, dar numai pentru două zile. A doua zi la prânz urmau s-o ia de la spital.

Opri furgoneta în faţa brutăriei din Chatham şi intră să cumpere pâine şi chifle. Micul dejun la brutărie devenise un ritual de weekend pentru ei înainte de accident. Tânăra femeie de la tejghea avusese de câteva ori grijă de Grace, când ea era bebeluş:

— Ce face fetiţa voastră frumoasă ? întrebă ea.

— Vine acasă mâine.

— Adevărat ? E grozav !

Robert observă că ascultau şi alţii discuţia lor. Toată lumea părea la curent cu accidentul şi oameni cu care înainte nu schimbase nici o vorbă îl întrebau de Grace. Dar nimeni nu-l întreba despre piciorul ei.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea, spuse femeia.

— Sigur că da, mulţumesc. Crăciun fericit. Robert văzu că îl urmăreau pe geam, cum se urca în maşină. Conduse pe lângă întreprinderea de furaje, încetini ca să traverseze calea ferată şi se îndreptă spre casă, prin satul Chatham. Vitrinele de pe strada principală erau pline cu ornamente de Crăciun şi trotuarele înguste, cu lumini colorate, erau aglomerate de cumpărători. Robert le făcu semn cu mâna tuturor cunoscuţilor pe lângă care trecu. Ieslea cu pruncul din piaţa centrală arăta drăguţă – cu toate că era o încălcare a primei porunci – dar, oricum, era drăguţă şi la urma urmei, era Crăciunul. Numai vremea nu părea să ţină seama de asta.

De când ploaia stătuse, în ziua în care Grace rostise doar cu buzele primele cuvinte, fusese nefiresc de cald. Încălziţi de peroraţiile cu privire la potopul adus de uragan, meteorologii se confruntau cu cel mai prietenos Crăciun pe care-l avuseseră de ani de zile. Lumea era o seră şi toate mergeau pe dos.

Când ajunse acasă, Annie era în cabinetul ei, vorbind cu biroul. Ca de obicei, îi făcea cuiva zile fripte, probabil unuia dintre redactorii principali. Din câte pricepu Robert în timp ce aranja prin bucătărie, bietul creştin fusese de acord să scrie un articol despre un actor pe care Annie îl dispreţuia.

— Un star ? spunea ea neîncrezătoare. Un I;,. ? Tipul e absolut opus unui

star. E o nenorocită de gaură neagră !

În mod normal, Robert ar fi zâmbit, dar agresivitatea din vocea ei destramă dispoziţia de sărbătoare cu care venise acasă. Ştia că ei îi venea greu să conducă o revistă metropolitană, dintr-un colţ uitat de ţară. Dar nu era numai asta. De la accident, Annie părea posedată de o mânie destul de puternică, încât devenea înspăimântătoare.

— Ce ? Ai fost de acord să-i dai atât ? urlă ea! Ţi-ai pierdut minţile ! Ce, pozează nud ?

Robert puse de cafea şi aşează masa de dimineaţă. Chiflele erau din acelea care-i plăceau cel mai mult lui Annie.

— Îmi pare rău, John, nu marşez. O să dai telefon şi-o să anulezi... nu mă interesează... Da, poţi să mi-o trimiţi mie pe fax. O.K.

O auzi punând jos receptorul. Fără la revedere, fără nimic, dar aşa era Annie. Paşii ei pe hol răsunară mai mult resemnaţi decât mânioşi. O privi şi-i zâmbi când intră în bucătărie.

— Ţi-e foame ?

— Nu. Am mâncat nişte fulgi de porumb.

El încercă să nu arate dezamăgit. Ea văzu chiflele pe masă.

— Îmi pare rău.

— Nici o problemă. Îmi rămân mie mai multe, Annîe dădu din cap, se aşează la masă şi se uita

fără prea mare interes pe ziarul cumpărat de Robert. Tăcură amândoi o vreme.

— Ai luat pomul ? întrebă ea.

— Cred şi eu. Nu e aşa frumos ca anul trecut.:), dar arată bine.

Se lăsă din nou tăcerea. El turnă cafea pentru amândoi şi se aşează din nou. Chiflele erau bune. Era aşa de linişte, încât se auzea pe el mestecând. Annie oftă.

— Păi, cred că trebuie să-l facem în seara asta, spuse ea, luând o gură de cafea.

— Ce ?

— Pomul. Să-l împodobim. Robert se încruntă:

— Fără Grace ? De ce ? Nu i-ar plăcea să-l facem fără ea.

Annie puse jos ceaşca şi farfurioara zdrăngăni:

— Nu fi stupid. Cum naiba vrei să împodobească pomul cu un singur picior ?

Se ridică în picioare, făcând scaunul să zgârie podeaua şi o luă spre uşă. Şocat, Robert o privi fix.

— Cred că s-ar putea descurca, spuse el cu greutate.

— Bineînţeles că nu. Ce-o să facă, o să ţopăie în jurul lui ? Cristoase, abia dacă reuşeşte să stea în picioare cu cârjele alea !

— Haide, Annie, o rugă Robert.

— Nu, haide tu, spuse ea, întorcându-se spre el. Vrei să fie totul la fel, dar nu se poate să fie la fel. Încearcă să realizezi asta, da ?

Rămase un moment în pragul uşii, încadrată de rama vopsită în albastru. Apoi spuse că are de lucru şi plecă. Şi, cu un ghem dureros în piept, Robert ştiu că ea avea dreptate. Lucrurile nu vor mai fi niciodată aşa cum fuseseră.

Grace se gândi că procedaseră foarte inteligent ca să-i dea vestea despre picior. De fapt, nu putea preciza momentul exact când aflase. Probabil că Gemenii de aici dezvoltaseră o artă de a-i dezvălui pacientului starea lui încetul cu încetul, ştiind exact ce doză să-i administreze ca să nu se prăbuşească. Fusese conştientă că se întâmplase ceva cu trupul ei în partea aceea, încă dinainte de a se putea mişca sau vorbi din nou. Avusese un sentiment ciudat şi observase că infirmierele erau mai ocupate acolo decât oriunde în altă parte. Faptul alunecase în conştiinţa ei împreună cu multe altele, pe când o scoteau din tunelul de clei.

— Te duci acasă ?

Ridică ochii. Femeia care venea în fiecare zi şi te întreba ce vrei să mănânci stătea rezemată de uşă. Era grasă şi prietenoasă şi avea un râs tunător, care ar fi trecut şi printr-un zid de cărămidă. Grace zâmbi şi dădu din cap.

— În parte e bine, spuse femeia. Da vezi că n-o s-apuci să mănânci meniul meu de Crăciun.

— Poate-mi păstraţi din el. Poimâine vin înapoi.

Avea vocea spartă. Avea încă o bandă peste tăietura din gât pe unde-i vârâseră tubul respirator. Femeia îi făcu glumeţ cu ochiul:

— Aşa o să fac, scumpo.

Apoi plecă şi Grace se uită la ceas. Mai erau douăzeci de minute până când trebuia să vină părinţii ei şi era îmbrăcată şi stătea pe pat, gata de plecare. O mutaseră în camera asta la o săptămână după ce ieşise din comă şi-i scoseseră tubul respirator, astfel că putuse în sfârşit să vorbească şi nu doar să-şi mişte buzele. Camera era mică, avea vedere spre locul de parcare şi era zugrăvită în nuanţa aceea deprimantă de verde palid, specifică spitalelor. Dar, cel puţin, avea un televizor şi faptul că fiecare suprafaţă disponibilă era acoperită cu flori, cărţi de vizită colorate şi cadouri făcea atmosfera destul de veselă. Se uită în jos la piciorul cu pantalonul gri de trening prins de infirmieră cu ace. Auzise cândva că dacă ţi se tăia o mână sau un picior, mai puteai încă să le simţi. Era absolut adevărat. Noaptea, o ustura atât de tare, încât credea c-o să înnebunească. O ustura şi acum. Cel mai caraghios era că nici măcar acum, când se uita la el, ciotul de picior nu părea să-i aparţină. Era al altcuiva.

Cârjele erau sprijinite de perete, lângă noptieră, şi dincolo de ele se afla fotografia lui Pelerin. Fusese unul din primele lucruri pe care le văzuse când îşi

revenise din comă. Tatăl ei o văzuse uitându-se şi-i spusese că şi calul scăpase şi asta o făcuse să se simtă mai bine.

Judith murise. Şi Gully. Îi spuseseră şi asta. Dar fusese la fel ca şi cu piciorul, vestea se oprise la suprafaţă. Nu pentru că n-o crezuse – la urma urmei, de ce-ar fi minţit-o ? Plânsese când aflase de la tatăl ei, dar, poate din cauza calmantelor pe care, i le dădeau, nu fusese ca un plâns adevărat. Fusese mai mult, de parcă s-ar fi văzut pe ea plângând. Şi de "atunci, de câte ori se gândise la asta, (şi era uimitor cum de reuşea să nu se gândească prea des), moartea lui Judith păruse un fapt suspendat în creierul ei şi depozitat bine într-un loc protejat de o privire mai amănunţită.

Săptămâna trecută, un ofiţer de poliţie venise La ea şi-i pusese întrebări, luându-şi notiţe pe un Carneţel. Bietul om era foarte nervos şi Robert şi Annie patrulau pe acolo, îngrijoraţi ca nu cumva ea să se simtă rău. Nu era cazul. Îi spusese poliţistului că nu-şi putea aminti lucrurile decât până la punctul când alunecaseră. Nu era adevărat. Ştia că, dacă ar fi vrut, şi-ar fi putut aminti mult mai mult. Dar nu vroia.

Robert îi explicase că va trebui să dea mai târziu o declaraţie, un fel de depoziţie, pentru cei de la asigurări, dar numai când avea să se simtă mai bine.

Grace se uită la poza lui Pelerin. Se hotărâse deja ce avea să facă. Ştia că vor încerca s-o pună să-l călărească din nou. Dar n-avea s-o mai facă niciodată. O să le spună părinţilor să li-l dea înapoi oamenilor acelora din Kentucky. Nu suporta ideea ca el să fie vândut în apropiere, unde ar fi putut da într-o zi peste el, călărit de altcineva. O să se ducă să-l mai vadă doar o dată, ca să-şi ia la revedere, şi cu asta – gata.

Pelerin se întoarse şi el acasă de Crăciun, cu o săptămână înaintea lui Grace şi nimănui nu-i păru rău după el. Le lăsase amintiri multor studenţi de la Corneli. O studentă avea mâna bandajată şi alţii aveau vânătăi şi zgârieturi. Dorothy Chen, care concepuse un fel de tehnică de matador pentru a-i putea administra injecţiile zilnic, fusese răsplătită cu o pereche de urme de dinţi pe umăr.

— Nu pot să le văd decât în oglinda de la baie, îi spuse ea lui Harry Logan. Au trecut prin toate nuanţele de purpuriu imaginabile.

Logan îşi imagina şi el. O vedea pe Dorothy Chen, examinându-şi umărul gol în oglinda de la baie. Măiculiţă !

Joan Dyer şi Liz Hammond veniră cu el să ia calul. El şi Liz se înţeleseseră bine întotdeauna, cu toate că erau concurenţi. Era o femeie voinică şi inimoasă, cam de vârsta lui, şi Logan era bucuros că venise şi ea, pentru că i se păruse întotdeauna că Joan Dyer era o persoană cu care era cam greu de comunicat.

După bănuielile lui, Joan avea vreo cincizeci şi cinci de ani şi o faţă din acelea severe şi brăzdate, care te făceau să te simţi tot timpul judecat. Ea conduse maşina, părând mulţumită să tacă şi să-i asculte pe el şi pe Liz

sporovăind. Când ajunseră la Corneli, parcă expert cu spatele, potrivind remorca exact în dreptul boxei lui Pelerin. Dorothy îi administrase nişte sedative, dar tot le luă o oră să-l urce în remorcă.

În ultimele săptămâni, Liz fusese generoasă şi utilă. La întoarcere de la conferinţă, venise la Corneli, la cererea familiei Maclean. Era evident că ei voiau să-i preia sarcina lui Logan – un sacrificiu pe care el ar fi fost încântat să-l facă. Dar Liz le raportase că Logan se descurcase grozav şi trebuia lăsat să se ocupe în continuare de cal. Ca un compromis, stabiliseră ca ea să-l supravegheze. Logan nu se simţise ameninţat. Era o uşurare să se consulte cu cineva în privinţa unui caz atât de dificil.

Joan Dyer, care nu-l mai văzuse pe Pelerin de la accident, fu şocată. Cicatricele de la cap şi piept arătau destul de rău. Dar nu mai văzuse niciodată la un cal ostilitatea asta sălbatică şi dementă. De-a lungul celor patru ore ale drumului de întoarcere, îl auziră lovind continuu pereţii boxei cu copitele. Simţeau cum se zguduie toată remorca. Joan păru îngrijorată:

— Unde o să-l pun ?

— Cum adică ? întrebă Liz.

— Păi nu pot să-l aduc la loc în grajd în halul ăsta. N-ar fi sigur.

Ajungând la grajduri, aşteptară până când Joan şi cei doi fii ai ei curăţară una din boxele mai mici ale unui grajd din spate, care nu mai fusese folosit de ani de zile. Băieţii, Eric şi Tim, se apropiau de douăzeci de ani şi-şi ajutau mama să conducă ferma. Privindu-i la treabă, Logan observă că amândoi moşteniseră faţa lungă şi muţenia mamei lor. Când boxa fu gata, Eric, cel mai mare şi mai posac dintre băieţi, trase remorca la ea cu spatele. Dar calul nu vru să iasă.

Până la urmă, Joan îi trimise pe băieţi cu beţe la uşa boxei şi Logan îi văzu lovind animalul, care se ridica în două picioare la fel de speriat ca şi ei. Nu părea un lucru drept şi lui Logan îi fu teamă că rana de la piept s-ar fi putut deschide, dar n-avea o idee mai bună, aşa că rămase să se uite cum, în cele din urmă, calul intra în boxă şi i se închidea uşa în spate.

În seara aceea, mergând acasă la nevastă şi copii, Harry Logan se simţi deprimat. Şi-l reaminti pe vânător, individul acela micuţ cu căciulă de blană, rânjindu-i de pe podul vechii şine de cale ferată. Micul prăpădit avea dreptate, gândi el. Calul ar fi trebuit doborât.

La familia Maclean, Crăciunul începu prost şi se sfârşi şi mai prost. Veniră de la spital cu Grace pe bancheta din spate, cu picioarele urcate sus pe scaun. Ajunseseră la jumătatea drumului când fata întrebă de pom.

— Putem să-l împodobim când ajungem? Annie privi drept înainte şi-l lăsă pe Robert să spună că-l împodobiseră deja ei, într-o tăcere lipsită de bucurie, la o oră târzie din noapte.

— M-am gândit că n-o să ai chef de asta, puişor, spuse el.

Annie ştia că ar fi trebuit să se simtă înduioşată sau recunoscătoare pentru felul altruist cum el îşi lua vina pe umerii lui, dar nu se simţi în nici un fel. Aşteptă, cu iritare aproape, ca Robert să ridice spiritele cu obişnuita glumă:

— Lasă, tinerico, spuse el repede, o să ai ce face când ajungem acasă. Avem lemne de tăiat, curăţenia, de făcut mâncare... Grace râse îndatoritoare şi Annie ignoră privirea pe care i-o aruncă Robert în tăcerea care urmă.

Acasă reuşiră să se înveselească puţin. Grace spuse că bradul era încântător. Rămase câtva timp singură în camera ei, ascultând tare Nirvana, ca să-i asigure că se simţea bine. Se descurca bine cu cârjele şi putea chiar să urce şi să coboare scările ; căzu numai o dată, când încercă să coboare cu o pungă de cadouri pentru părinţi, pe care i le cumpăraseră infirmierele.

— E O.K., spuse, când Robert alergă spre ea.

Se lovise rău de perete şi Annie, care ieşise din bucătărie, văzu că suferea.

— Eşti sigură ?

Robert încercă s-o ajute, dar ea nu acceptă.

— Da, tăticule, sunt bine.

Annie văzu ochii lui Robert umplându-se de lacrimi când Grace se duse şi puse cadourile sub brad şi priveliştea o mânie atât de tare, încât se întoarse repede şi intră din nou în bucătărie.

Îşi pregăteau întotdeauna cadouri de Crăciun. Annie şi Robert făceau pachetul lui Grace împreună şi apoi îşi împachetau şi cadourile lor, fiecare pentru celălalt. Dimineaţa, Grace aducea şi ea cadourile ei şi stăteau pe pat, desfăcând pe rând pachetele şi glumind în legătură cu Moş Crăciun, cu cât de deştept alesese el cadourile sau cum uitase să scoată o etichetă cu preţul. Acum, Annie găsea acest ritual insuportabil, aşa cum i se păruse şi cel cu bradul.

Grace se duse devreme la culcare şi, când fură siguri că a adormit, Robert se duse în vârful picioarelor şi lăsă cadoul în camera ei. Annie se dezbrăcă, ascultând bătăile ceasului de pe hol. Când Robert se întoarse, ea era în baie şi auzi un fâsâit şi ştiu că el îi băga pachetul sub saltea, aşa cum făcuse şi ea mai devreme cu al lui. Ce farsă!

El intră când ea se spăla pe dinţi. Era îmbrăcat cu pijamaua lui cu dungi englezească şi-i zâmbi în oglindă. Annie scuipă şi-şi clăti gura.

— Trebuie să termini cu plânsul ăsta, spuse ea, fără să-l privească.

— Poftim ?

— Te-am văzut când a căzut. Trebuie să-ncetezi să-ţi mai fie milă de ea. Mila nu-i e de nici un folos.

El se uită fix la ea şi, când ea se întoarse să intre în dormitor, ochii li se întâlniră. El clătină din cap încruntat.

— Eşti incredibilă, Annie.

— Mulţumesc.

— Ce se-ntâmplă cu tine ?

Ea nu răspunse, trecu pe lângă el şi intră în dormitor. Se băgă în pat şi-şi stinse veioza, aşa cum o stinse şi el pe a lui după ce termină cu baia. Stăteau cu spatele unul la celălalt şi Annie nu-şi putea lua ochii de la fâşia de lumină galbenă venită de la becul aprins în faţa casei. Nu mânia o oprise să-i răspundă, ci faptul că n-avea habar care ar fi putut fi răspunsul. Cum de-i putuse vorbi aşa ? Poate că lacrimile lui o făcuseră geloasă. Ea nu plânsese nici măcar o dată de la accident.

Se întoarse şi-l luă în braţe, simţindu-se vinovată. Se lipi de spatele lui:

— Îmi pare rău, murmură, sărutându-l pe gât. El rămase o clipă nemişcat, apoi se întoarse

încet şi-o luă în braţe, iar ea se cuibări lângă el, cu capul pe pieptul lui. Îl auzi oftând din greu şi multă vreme statură aşa, nemişcaţi. Apoi ea-şi plimbă cu blândeţe mâna pe stomacul lui în jos şi-l simţi tresărind.: Se ridică şi îngenunche deasupra lui, trăgându-şi peste cap cămaşa de noapte şi lăsând-o să cadă pe podea. El se întinse şi-şi puse mâinile pe sânii ei, aşa cum făcea întotdeauna. Era tare acum şi-i făcu drum spre ea, simţindu-l cum se cutremură. Nici unul dintre ei nu articula nici un sunet. Ea se uită prin întuneric la bărbatul acesta bun care o cunoştea de atâta timp şi văzu în ochii lui, neînvinsă de dorinţă, o tristeţe adâncă şi ireversibilă.

în ziua de Crăciun, vremea se răci. Nori de culori metalice erau alungaţi spre păduri de vântul de nord şi un val de aer arctic se lăsă în văile de lângă Chatham. Auzeau şuieratul vântului în cămin, în timp ce jucau Scrabble lângă foc.

În dimineaţa aceea, se străduiseră cu toţii din greu să respecte atmosfera sărbătorii. Grace nu mai avusese niciodată parte de atâtea cadouri în acelaşi timp, nici măcar când era mică. Aproape toţi cunoscuţii lor îi trimiseseră câte ceva şi Annie îşi dădu seama prea târziu că ar fi trebuit să păstreze o parte din ele pentru altă dată. Grace simţea mila oamenilor şi lăsă multe cadouri nedesfăcute.

Annie şi Robert nu ştiuseră ce să-i cumpere, în ultimii ani, îi luaseră mereu câte ceva pentru călărie. Acum, orice i-ar fi luat, ar fi avut o implicaţie doar pentru că nu era pentru călărie. Până la urmă, Robert îi cumpărase un acvariu cu peşti tropicali. Ştiau că-şi dorise aşa ceva, dar Annie se temea de mesajul purtat de un asemenea obiect: Stai şi uită-te, de acum, asta ţi-a mai rămas

Robert îl instalase în salonaşul din spate şi-l învelise în hârtie de Crăciun. O duseră pe Grace la el şi o lăsară să-l descopere.

— O, Doamne ! spuse ea. E absolut fabulos!

Seara, când Annie termină de strâns prin bucătărie, îi găsi pe Grace şi pe

Robert pe sofaua din faţa acvariului. Apa luminată bolborosea încetişor şi amândoi adormiseră uitându-se la peşti. Plantele unduitoare şi umbrele alunecătoare ale peştilor le desenau pe faţă modele ciudate.

A doua zi dimineaţa, Grace era foarte palidă. Robert îşi puse mâna pe a ei:

— Eşti bine, iepuraş ?

Ea dădu din cap. Annie veni către ei cu o cană de suc de portocale şi Robert îşi retrase mâna. Annie îşi dădu seama că lui Grace îi venea greu să vorbească.

— M-am gândit la Pelerin, spuse ea pe un ton egal.

Era prima oară când pomenea de cal. Annie şi Robert încremeniră. Annie se simţi ruşinată că nici unul dintre ei nu se dusese să-l vadă după accident, nici măcar după ce fusese adus la doamna Dyer.

— Aha, spuse Robert.

— Şi cred că ar trebui să-l trimitem înapoi în Kentucky.

Urmă o pauză.

— Gracie, începu Robert, nu-i nevoie să ne hotărâm chiar acum. S-ar putea să...

Grace îl întrerupse:

— Ştiu ce vrei să spui, că oameni cu aceleaşi traumatisme ca al meu pot să călărească, dar eu nu...

Vocea i se frânse şi se strădui să continue:

— Eu nu mai vreau. Vă rog!

Annie se uită la Robert şi ştiu că el îi simţea ochii asupra lui, provocându-l să lase să se vadă măcar o umbră de lacrimi.

— Nu ştiu dacă-l vor lua înapoi, continuă Grace. Dar nu vreau să-l ia cineva din apropiere.

Robert dădu încet din cap, arătând că înţelege,, chiar dacă nu e de acord. Grace se agăţă de asta:

— Vreau să-i spun la revedere, tăticule. Putem să mergem la el azi, înainte de a mă întoarce la spital ?

Annie vorbise numai o dată cu Harry Logan.. Fusese o convorbire stânjenitoare, pentru că amenințarea ei, de a-i da în judecată crease o tensiune-simţită de amândoi. Logan fusese încântător şi, cel puţin în ton, Annie merse până la a-i cere iertare. Dar de atunci nu mai avusese veşti despre-Pelerin decât prin Liz Hammond. Nevoind să le creeze noi motive de îngrijorare pe lângă Grace, Liz îi dăduse lui Annie noutăţi îmbucurătoare şi false.

Rănile se vindecau bine, spusese ea. Grefele de piele prinseseră. Fractura de os nazal arăta mai bine decât îndrăzniseră ei să spere. Toate acestea nu erau minciuni. Dar nici nu-i pregăteau pe Annie, Robert şi Grace pentru ceea ce aveau să vadă în ziua când se opriră în faţa fermei doamnei Dyer.

Doamna Dyer veni din curte către ei, ştergându-şi mâinile de haina albastră în carouri, pe care o purta întotdeauna iarna. Vântul îi desprinsese câteva şuviţe de păr cărunt, care-i cădeau pe faţă şi le zâmbi conducându-i înăuntru. Zâmbetul ei era atât de ciudat ,şi nefiresc, încât Annie fu uluită. Poate că era numai stânjeneala provocată de vederea lui Grace, care cobora, din maşină cu cârjele, ajutată de Robert.

– Bună, Grace, spuse doamna Dyer. Ce mai faci, dragă ?

— Foarte bine, nu-i aşa, iepuraş ? spuse Robert.

— De ce n-o lasă să răspundă singură? gândi Annie. Grace zâmbi vitejeşte.

— Da, sunt bine.

— Cum a fost de Crăciun ? Ai avut multe cadouri ? ...

— Trilioane, spuse Grace. A fost fabulos, nu-i aşa ? continuă ea, privind-o pe Annie.

— Fabulos, repetă Annie.

Nici unul dintre ei nu păru să ştie cum să continue şi, o clipă, rămaseră stânjeniţi în bătaia vântului rece. Deasupra, norii se îngrămădeau furioşi şi peretele roşu al grajdului fu deodată aprins de o izbucnire a soarelui.

:— Grace vrea să-l vadă pe Pelerin, spuse Robert. E în grajd ?

Doamna Dyer tresări:

— Nu, e în spate.

Annie simţi că ceva nu era în regulă şi văzu că şi Grace simţise la fel.

. – Perfect, spuse Robert. Putem să mergem să-l vedem ? Doamna Dyer ezită imperceptibil:

— Bineînţeles.

Se întoarse şi porni, iar ei o urmară prin curte, către boxele vechi din spatele grajdurilor. ..

—- Aveţi grijă, e cam noroi pe-aici.

O privi peste umăr pe Grace, apoi îi aruncă o privire lui Annie. Părea că vrea s-o avertizeze.

— Se descurcă bine cu chestiile astea, nu crezi, Joan ? spuse Robert. Nu mă pot ţine după ea.

— Văd şi eu, zâmbi fugar doamna Dyer.

— De ce nu e în grajd ? întrebă Grace. -Doamna Dyer nu răspunse. Ajunseseră în boxe

şi, oprindu-se în faţa singurei uşi închise, femeia se întoarse cu faţa la ei. Înghiţi cu greutate şi se uită la Annie:

; – Nu ştiu cât v-au spus Harry şi Liz. Annie dădu din umeri.

— Păi, ştim că a fost norocos să scape cu viaţă, spuse Robert.

Urmă o pauză. Toţi aşteptau ca doamna Dyer să continue.

— Grace, spuse ea, Pelerin nu mai e cum era. A fost foarte afectat de ce

s-a întâmplat.

Grace păru deodată foarte îngrijorată şi doamna Dyer se uită la Robert şi Annie, după ajutor.

— Ca să fiu cinstită, nu cred că e o idee bună s-o lăsăm să-l vadă.

— Ce ? Ce... Începu Robert, dar Grace îl întrerupse:

— Vreau să-l văd. Deschideţi uşa.

Doamna Dyer se uită la Annie. Acesteia i se părea că nu mai puteau da înapoi. Încuviinţă din cap. Doamna Dyer trase fără convingere zăvorul de la partea de sus a uşii. Imediat, înăuntrul boxei se auzi o explozie de sunete care-i făcură pe toţi să tresară. Doamna Dyer deschise încet uşa şi Grace se uită înăuntru, cu Annie şi Robert în spatele ei.

Dură un timp până când ochii fetei se obişnuiră cu întunericul. Apoi îl văzu. Îl chemă cu o voce atât de subţire, încât ceilalţi aproape că n-o auziră:

— Pelerin... Pelerin ?

Deodată scoase un strigăt şi se întoarse cu spatele şi Robert o ţinu repede ca să nu cadă.

— Nu, tăticule, nu... !

El o luă de umeri şi o scoase în curte. Suspinele ei fură destrămate de vânt.

— Annie, spuse doamna Dyer, îmi pare aşa de rău, n-ar fi trebuit s-o las.

Annie o privi inexpresiv, apoi se apropie de uşa boxei. Mirosul de urină o izbi deodată puternic şi văzu că podeaua era murdară de bălegar. Pelerin o urmărea din colţul cel mai îndepărtat. Avea picioarele depărtate şi-şi ţinea capul la numai câţiva centimetri deasupra pământului. Botul lui cu cicatricea grotescă era ridicat spre ea. Părea c-o provoacă să facă o mişcare şi sforăia gâfâitor şi nervos. Annie simţi un fior pe ceafă şi calul păru să-l simtă şi el, pentru că-şi dădu urechile pe spate şi o privi chiorâş, cu dinţii rânjiţi, ca într-o ameninţare parodică.

Annie îi privi albul injectat al ochilor şi, pentru prima oară în viaţa ei, înţelese cum ajungeau unii oameni să creadă în diavol.

5

Şedinţa dura de aproape o oră şi Annie era plictisită. Tot felul de persoane cocoţate peste tot în biroul ei se încleştaseră într-o dezbatere aprigă şi ezoterică în legătură cu nuanţa precisă de zmeuriu pe care trebuia s-o pună pe coperta următorului număr al revistei. Exemplare ale publicaţiilor rivale erau împrăştiate pe birou, în faţa lor. Annie se gândi că toate arătau detestabil.

— Nu cred că cititorii sunt genul care să tânjească după zilele de glorie, spunea cineva.

Directorul artistic, evident de altă părere, devenea din ce în ce mai împăciuitor.

— Nu e ca pentru zilele de glorie, spuse el. E caramel fluorescent.

— Nu cred că le place nici caramelul fluorescent. Prea seamănă cu anii optzeci.

— Anii optzeci ? E absurd !

În mod normal, Annie ar fi întrerupt discuţia cu mult înainte de a se ajunge la aşa ceva.. Le-ar fi spus pur şi simplu ce credea ea despre culoarea respectivă şi, cu asta, lucrurile s-ar fi aranjat.. Dar acum, nu numai că-i era imposibil să se concentreze, dar, şi mai îngrijorător, nici nu-i păsa de asta.

Toată dimineaţa fusese la fel. Avusese întâlnire la micul dejun cu impresarul de la Hollywood, pe al cărui client îl etichetase drept „gaură neagră", provocându-i un acces de nebunie. Apoi îi ascultase pe oamenii de la producţie lamentându-se timp de două ore în biroul ei în legătură cu preţul în creştere al hârtiei. Unul dintre ei îşi dăduse cu o colonie atât de oribil de dulceagă, încât Annie trebuise să deschidă toate ferestrele după ce plecaseră. Mai simţea şi acum mirosul.

În ultimele săptămâni, învăţase să se bazeze tot mai mult pe adjuncta şi prietena ei, Lucy Friedman, specialista revistei în materie de modă. Coperta pe care o discutau acum trebuia să înfăţişeze, pe fondul unor şopârle tolănite, fotografia zâmbitoare a unei vedete rock, ale cărei riduri fuseseră deja înlăturate de computer.

Simţind că Annie era cu mintea în altă parte, Lucy preluase efectiv conducerea şedinţei. Era o femeie solidă şi bătăioasă, cu un simţ morbid al umorului şi cu o voce ca a unei tobe de maşină ruginite, îi plăcea să întoarcă lucrurile cu susul în jos şi asta făcea şi acum, schimbându-şi părerea şi zicând că fondul nu trebuia să fie zmeuriu, ci verde-citron fluorescent.

În vreme ce discuţia reizbucnea, Annie alunecă din nou în afara ei. Într-un birou de peste drum, un bărbat cu ochelari şi costum de afacerist făcea, lângă fereastră, un fel de exerciţii de gimnastică asiatică. Annie se uită la felul precis cum îşi mişca braţele şi la capul lui nemişcat şi se întrebă la ce-i folosea disciplina asta.

Privirea îi fu atrasă către uşă şi-l văzu prin panoul de sticlă pe Anthony, asistentul ei, care îi arăta ceasul. Se apropia prânzul şi trebuia să se întâlnească la clinica de ortopedie cu Robert şi cu Grace.

-— Cum ţi se pare, Annie ? întrebă Lucy.

— Scuză-mă, Luce, ce anume ?

— Verde-citron, cu chenar zmeuriu. – Pare grozav.

Directorul artistic mormăi ceva, dar Annie decise să-l ignore. Se îndreptă şi-şi puse palmele pe birou:

— Ce-ar fi să ne oprim aici ? Trebuie să ajung undeva. Se urcă pe locul din spate al maşinii, care o aştepta afară, şi se ghemui în haină, în timp ce traversau East Side. Străzile şi trecătorii arătau cenuşii şi sumbri. Era perioada aceea lugubră, când a trecut suficient de mult timp din noul an ca să-ţi dai

seama că nu era cu nimic mai bun decât cel trecut. Aşteptând la un semafor, Annie văzu doi vagabonzi înghesuiţi la intrarea unei clădiri, unul declamând patetic spre cer, iar celălalt dormind, îi îngheţaseră mâinile şi, şi le vârî mai adânc în buzunarele hainei.

Trecură pe lângă Lesters, cofetăria de pe strada optzeci şi patru, unde Robert o ducea uneori pe Grace înainte de a merge la şcoală. Nu discutaseră încă despre şcoală, dar, în curând, Grace va trebui s-o reia şi să înfrunte curiozitatea celorlalte fete. N-avea să fie uşor, dar, cu cât amânau mai mult, cu atât experienţa avea să fie mai dură.

Dacă i se potrivea piciorul pe care trebuia să-l încerce azi la clinică, Grace avea să fie în curând:în stare să meargă. După aceea, nu mai putea întârzia să meargă la şcoală.

Annie ajunse cu douăzeci de minute întârziere şi Robert şi Grace intraseră deja la protezista Wendy Auerbach. Annie n-o lăsă pe garderobieră să-i ia haina şi fu condusă pe coridorul strâmt, până la camera de ajustare. Le auzea deja vocile.

Uşa era deschisă şi nimeni n-o văzu intrând. Grace stătea pe pat, în chiloţi. Se uita în jos, dar Annie nu-i vedea picioarele pentru că protezista era îngenuncheată în faţa ei. Robert se uita la ele dintr-o parte.

— Cum e ăsta ? întrebă protezista. E mai bun ?

Grace dădu din cap.

— Bunicel. Acum să vedem cum stai în picioare.

Se dădu la o parte şi Annie o văzu pe Grace:încruntându-se, concentrată, şi ridicându-se încet de pe pat, tresărind când piciorul artificial îi prelua greutatea. Apoi fata îşi ridică ochii şi o văzu pe Annie.

— Bună, spuse ea, străduindu-se din răsputeri să zâmbească.

Robert şi protezista se întoarseră.

-— Bună, spuse Annie. Cum merge ?

Grace ridică din umeri. Cât de palidă arăta, gândi Annie. Cât de fragilă !

— Puştoaica se pricepe, spuse Wendy Auerbach. Scuze c-am început fără tine, mami.

Annie ridică o mână, ca să arate că nu o deranja. Voioşia neobosită a femeii o irita. ,.Bunicel" era destul de rău, iar faptul că-i spusese „mami" o călca pe nervi. Îi era greu să-şi ia ochii de la proteză şi era conştientă că Grace aştepta reacţia ei. Piciorul artificial avea culoarea cărnii şi, în afară de o balama şi de o valvă la genunchi, părea destul de asemănător cu piciorul ei stâng. Lui Annie i se părea hidos, ultragios. Nu ştia ce să spună. Robert o- salvă:

— Noul ciorap se potriveşte perfect.

După prima încercare, făcuseră un nou mulaj după ciotul lui Grace şi confecţionaseră un ciorap de ajustare mai potrivit. Procesul fusese mult mai uşor datorită fascinaţiei lui Robert pentru clinică. El o luase pe Grace în atelier

şi pusese atâtea întrebări, încât probabil că acum ar fi putut face şi singur o proteză. Annie ştia că el o făcuse nu numai pentru a o distrage pe Grace, dar şi pe el însuşi de la tragismul situaţiei. Îi era recunoscătoare pentru că el găsise soluţia asta.

Cineva intră cu un cadru şi Robert şi Annie uitară cum Wendy Auerbach îi arăta lui Grace cum să-l folosească. Nu va avea nevoie de el decât o zi sau două, până începe să simtă piciorul, spuse ia. Apoi poate să folosească numai un baston şi, în curând, îşi va da seama că nu mai are nevoie nici de acela. Grace se aşeză din nou şi protezista îi descrise câteva reguli de întreţinere şi igienă a protezei. Vorbea mai ales cu Grace, dar încerca să-i implice şi pe părinţi. În curând, i se adresă numai lui Robert, pentru că el punea întrebările şi părea să simtă şi antipatia din partea lui Annie.

— Bunicel, zise ea în cele din urmă, frecându-şi palmele. Cred că s-a făcut.

Îi conduse la uşă. Grace rămăsese cu proteza, dar mergea cu cârjele. Robert ducea cadrul şi o sacoşă cu lucrurile date de Wendy Auerbach pentru întreţinerea piciorului. Îi mulţumiră şi aşteptară cu toţii ca ea să deschidă uşa şi să-i mai dea un ultim sfat lui Grace:

— Ţine minte că nu sunt multe lucruri pe care le făceai înainte şi acum nu poţi să le mai faci. Aşa că, tânără domnişoară, urcă-te pe calul ăla blestemat al tău cât mai repede. Grace lăsă ochii în jos. Robert îi puse o mână pe umeri. Annie le făcu loc să iasă înaintea ei.

— Nu vrea să se urce, spuse ea printre dinţi, când ieşi pe uşă. Şi nici blestematul de cal nu vrea. Bunicel ?

Pelerin se topea văzând cu ochii. Fracturile şi cicatricele i se vindecaseră, dar rămăsese şchiop din cauza nervilor atinşi de la umăr. Numai o combinaţie de claustrare şi fizioterapie l-ar fi putut ajuta. Dar violenţa cu care se manifesta la apropierea oricui făceau o astfel de cură era imposibilă. Singurul tratament care i se aplica era claustrarea, în întunericul şi duhoarea din boxa lui, în spatele grajdului unde cunoscuse zile mai bune. Pelerin slăbi.

Harry Logan nu avea nici curajul, nici îndemânarea lui Dorothy Chen de a administra injecţii. Aşa că băieţii Dyer inventaseră o metodă vicleană de a-l ajuta. Tăiaseră o fantă în partea de jos a uşii, pe unde-i dădeau lui Pelerin mâncare şi apă. Când trebuia să i se facă o injecţie, îl înfometau.

Logan aştepta pregătit şi ei puneau pale de fân şi un vas cu apă, apoi deschideau fanta. De multe ori, băieţii chicoteau aşteptând ca foamea şi setea să învingă spaima calului. Când întindea timid botul ca să miroase fânul, băieţii lăsau în jos deschizătura fantei, prinzându-i capul în capcană, pentru ca Logan să-l poată înţepa în gât. Logan ura şmecheria asta. Şi, mai ales, ura felul cum râdeau băieţii.

La începutul lui februarie, o chemă pe Liz Hammond să se întâlnească la

grajduri. Se uitară la Pelerin, apoi se aşezară în maşina lui Liz. Rămaseră o vreme tăcuţi, privindu-i pe Eric şi Tim, Care udau grădina şi se prosteau.

— Mi-a ajuns, Liz, spuse Logan. De acum, e al tău.

— Ai vorbit cu Annie ?

— I-am dat zece telefoane. I-am spus de-acum o lună că ar fi trebuit doborât. Nici nu vrea să audă. Dar eu nu mai fac faţă. Împuţiţii ăştia de puşti mă fac să mă urc pe pereţi. Sunt veterinar, Lizzie. Slujba mea e să opresc suferinţa animalelor, nu să le fac să sufere. Mi-a ajuns.

Nu mai vorbiră, ci statură acolo în maşină, privindu-i gravi pe băieţi. Eric încerca să-şi aprindă o ţigară, dar Tim punea tot timpul furtunul pe el şi nu-l lăsa.

— M-a întrebat dacă există psihiatri -de cai, spuse Liz. Logan râse:

— Calul ăla n-are nevoie de doctor de glumeţi, are nevoie de o lobotomie.

După ce se mai gândi, adăugă:

— E un tip care face recuperare pentru cai în Pittsfield, dar nu se ocupă de cazuri din astea. Nu-mi vine în minte nimeni care ar putea fi de folos. Tu ştii pe cineva ? Liz clătină din cap.

Nu era nimeni. Logan oftă. Toată povestea asta fusese o nenorocită de mizerie de la început. Şi nu exista nici un semn că s-ar fi putut îmbunătăţi.

1

America a fost pământul unde caii au hălăduit la începutul vremurilor. Cu un milion de ani înainte de naşterea omului, ei păşteau pe câmpiile vaste şi traversau podurile de piatră către alte continente, acele punţi care aveau să fie curând tăiate de înaintarea gheţurilor. L-au cunoscut pe om, aşa cum vânatul îl cunoaşte pe vânător, pentru că, înainte de a-i folosi ca să-i ajute să ucidă alte animale, omul i-a ucis pentru carnea lor.

Desenele de pe pereţii peşterilor ne arată cum i-a ucis. Leii şi urşii se întorceau să lupte şi atunci omul îi străpungea cu lancea. Dar calul se înarmase cu fuga, nu cu lupta, şi vânătorul, aplicând o logică simplă şi crudă, a folosit fuga pentru a-l distruge. Herghelii întregi de cai sălbatici erau mânate într-o goană nebună până la buza prăpăstiilor, de unde nu mai puteau decât să cadă. Grămezile de oase zdrobite depun mărturie că aşa se întâmplau lucrurile. Deşi mai târziu a pretins că-i e prieten, frica de om a calului a rămas adânc înrădăcinată în sufletul lui, dincolo de pojghiţa de pace care s-a ţesut de atunci între ei.

Încă de când primul cal a fost capturat în neolitic, au existat oameni care i-au înţeles spaima.

Ei puteau vedea în sufletul animalului şi puteau să-i aline rănile dinăuntru. De multe ori, erau consideraţi vrăjitori şi poate că erau. Unii îşi împlineau ritualurile cu oase albite de broaşte râioase, culese noaptea din pâraiele linse de lună. Se spunea că alţii, cu o simplă privire, convingeau

animalul îndărătnic să pună copita pe câmpul pe care trebuia să-l are. Unii erau ţigani, alţii circari, şamani sau şarlatani. Iar cei într-adevăr înzestraţi trebuiau să păstreze secretul magiei lor, căci e ştiut că cei care-l pot alunga pe diavol pot să-l şi cheme dacă vor. Proprietarul unui cal putea să-i strângă mâna vindecătorului şi apoi să danseze în jurul rugului pe care acesta era ars ca vrăjitor.

De aceea, despre ei nu se ştiau multe. Totuşi, numele lor fusese murmurat în secret la urechile celor aflaţi în nevoie. Li se spunea Şoptitori.

Erau mai ales bărbaţi, şi lucrul acesta o miră pe Annie, care citea sub becul aprins în răcoroasa sală de lectură a bibliotecii publice. Ea s-ar fi gândit că mai degrabă femeile pot să se priceapă la astfel de lucruri. Rămase multe ore la masa lăcuită de mahon, adăpostită de priviri străine prin teancul de cărţi stivuit în stânga ei.

Citi despre un irlandez numit Sullivan, care trăise în urmă cu două sute de ani şi despre al cărui dar de a îmblânzi caii existau multe mărturii. Ducea animalul într-un grajd întunecat şi nimeni nu ştia ce se întâmpla după ce închidea uşa. El pretindea că folosea cuvintele unei vrăji indiene, pe care o cumpărase de la un călător înfometat. Nimeni n-a ştiut dacă acesta era adevărul, pentru că secretul a murit odată cu el. Toţi martorii spuneau că, atunci când ieşea cu animalele din grajd, furia acestora dispăruse. Unii spuneau chiar că arătau hipnotizate de frică.

Un bărbat din Groveport Ohio, numit John Solomon Rarey, a îmblânzit primul cal când avea doisprezece ani. Vestea despre harul lui s-a răspândit şi, în 1858, a fost chemat în Anglia, la castelul Windsor, să domolească un cal al reginei Victoria. Regina şi curtenii au privit uluiţi cum Rarey şi-a pus mâinile pe animal şi l-a culcat pe pământ în faţa lui. Apoi s-a culcat şi el alături şi şi-a lăsat capul pe copitele calului. Regina a chicotit încântată şi i-a dat lui Rarey o sută de dolari. Acesta era un om liniştit şi modest, dar a devenit faimos şi presa a cerut o nouă demonstraţie. S-a dat un anunţ că se caută cel mai feroce cal din Anglia.

Acesta a fost găsit.

Era un armăsar numit Crucişătorul, care fusese cândva cel mai rapid cal de curse din ţară. Dar acum, citi Annie, devenise „o întrupare a diavolului" şi i se pusese o botniţă de fier de patru kilograme ca să nu omoare prea mulţi grăjdari. Proprietarii lui îl ţineau în viaţă pentru prăsilă şi, ca sa fie mai liniştiţi, plănuiau să-l orbească. Contrar tuturor avertismentelor, Rarey intră în grajdul unde nu se mai aventura nimeni şi închise uşa după el. Ieşi după trei ore, ducându-l de frâu pe Crucişătorul, fără botniţă şi blând ca un miel. Proprietarii fură atât de impresionaţi, încât îi dăruiră lui calul. Rarey îl luă cu el în Ohio şi Crucişătorul muri pe 6 iulie, 1875, supravieţuindu-i stăpânului lui cu nouă ani.

Annie ieşi din bibliotecă şi coborî scările masive, străjuite de doi lei de

piatră. Traficul era ameţitor şi vântul îngheţat ridica trâmbe de praf printre clădiri. Mai avea trei, patru ore de lucru la birou, dar nu luă un taxi. Voia să meargă pe jos. Poate că aerul rece avea să lege cumva poveştile care i se învârtejeau în cap. Indiferent de numele lor sau de timpul când trăiseră, caii despre care citise aveau o singură faţă. Cea a lui Pelerin. Lui îi intonase irlandezul vraja şi în spatele botniţei de fier se aflau ochii lui.

Se întâmpla ceva cu Annie, de care încă nu-şi dădea bine seama. Ceva visceral. În ultima lună, Îşi privise fiica mergând prin apartament, întâi cu cadrul, apoi cu bastonul. O ajutase, o ajutaseră cu toţii să treacă prin efortul zilnic al fizioterapiei, ore de-a rândul, până când şi pe ei îi dureau muşchii, aşa cum o dureau pe ea. Din punct de vedere fizic, bătălia dusese la o acumulare continuă de mici victorii. Dar Annie vedea cum, în aceeaşi măsură, ceva din fata ei murea încetul cu încetul.

Grace se ferea de toţi – de părinţi, de Elsa, de prieteni, până şi de armata de psihologi şi terapeuţi plătiţi din plin ca să aibă grijă de ea – afişând un fel de veselie încăpăţânată. Dar Annie vedea dincolo de ea, vedea faţa lui Grace când nu ştia că este privită şi vedea cum tăcerea îi învăluie fiica asemenea unui monstru implacabil şi răbdător.

Annie nu putea explica de ce viaţa unui cal sălbatic, baricadat într-un grajd sordid, părea să fie legată crucial de decăderea fiicei ei. Faptul depăşea orice logică. Respecta decizia lui Grace de a nu mai călări, nici nu i-ar fi plăcut să mai încerce.

Când Harry Logan şi Liz îi tot repetaseră că ar fi fost mai omeneşte să-l lichideze pe Pelerin decât să-i prelungească mizeria, ştiuse că aveau dreptate. De ce o ţinuse una şi bună cu refuzul ei ? De ce, când tirajul magazinului nu mai crescuse, îşi luase două după-amieze libere ca să citească despre vraci care şopteau în urechile cailor ? Pentru că era o proastă, îşi spuse ei înseşi.

Când se întoarse la servici, toţi plecau acasă. Se instala la birou şi Anthony îi aduse mesajele şi-i reaminti de o întâlnire pe care încercase s-o ocolească. Apoi îi ură bună seara şi plecă. Annie dădu două telefoane urgente, apoi sună acasă.

Robert îi spuse că Grace îşi făcea exerciţiile fizice. Era bine, spuse el, aşa cum spunea întotdeauna. Annie îi spuse că o să întârzie şi să mănânce fără ea.

— Pari obosită, spuse el. Ai avut o zi grea ?

— Nu. Am citit despre şoptitori.

— Despre ce ?

— Îţi spun mai târziu.

Se apucă să parcurgă hârtiile lăsate de Anthony, dar mintea îi zbura mereu la poveştile fantastice de la bibliotecă. Poate că John Rarey avea pe undeva vreun stră-strănepot, care-i moştenise harul şi putea să-l ajute pe Pelerin... Ce-ar fi fost să tipărească un anunţ în The Times ? CAUT ŞOPTITOR.

Nici nu-şi dădu seama când adormi. Se trezi tresărind şi-l văzu în uşă pe paznicul clădirii. Omul îşi făcea verificarea de rutină prin birouri şi se scuză c-o deranjase. Annie îl întrebă cât e ceasul şi fu şocată când auzi că era trecut de unsprezece.

Chemă o maşină şi se strecură mohorâtă în spate. În lumina albă a felinarelor, blocul în care locuiau părea lipsit de culoare.

Robert şi Grace se culcaseră. Annie se opri în pragul camerei lui Grace, lăsându-şi ochii să se obişnuiască bine cu întunericul. Piciorul artificial stătea într-un colţ, ca o santinelă de jucărie. Grace se foi în somn şi murmură ceva. Şi deodată, lui Annie îi trecu prin minte că poate nevoia ei de a-l ţine pe Pelerin în viaţă, de a găsi pe cineva care să-i liniştească sufletul tulburat, nu avea nici o legătură cu Grace. Poate că avea legătură cu ea însăşi.

Annie trase încet pătura peste umerii lui Grace şi traversă coridorul spre bucătărie. Robert îi lăsase un bilet pe carnetul galben de pe masă. O căutase Liz Hammond. Aflase numele unei persoane care putea să-i ajute.

2

Tom Booker se sculă la şase dimineaţa şi se bărbieri ascultând ştirile de la postul de radio local. Un individ din Ockland îşi parcase maşina în mijlocul podului Golden Gate, îşi împuşcase nevasta şi cei doi copii şi apoi se aruncase în apă. Incidentul provocase oprirea maşinilor din ambele sensuri. În partea de est a periferiei oraşului, o femeie care făcea jogging pe dealurile din spatele casei fusese ucisă de un linx.

Faţa plină de spumă de ras îi părea verzuie în lumina neonului de deasupra oglinzii. Baia era sordidă şi înghesuită şi Tom trebui să se aplece ca să poată sta sub duş. Motelurile de felul acestuia i se păruseră întotdeauna construite pentru un soi de oameni miniaturali, inexistenţi în realitate, cu degete suple şi fine, care puteau desface săpunul de mărimea şi dimensiunile unei cărţi de credit.

Se îmbrăcă şi se aşeză pe pat să-şi tragă cizmele, uitându-se pe geam la parcarea ticsită de camioanele şi furgonetele celor veniţi la dispensar. După câţi se adunaseră aseară, îi făcea impresia că va avea douăzeci de mânji şi cam tot atâţia cai. Erau prea mulţi, dar nu-i plăcuse niciodată să-i refuze pe oameni. Mai mult de dragul cailor lor, decât de al stăpânilor. Îşi puse jacheta de lână verde, îşi luă pălăria şi se îndreptă spre recepţie, parcurgând coridorul îngust cu ciment pe jos.

Directorul, un chinez tânăr, tocmai punea lângă filtrul de cafea o tavă cu gogoşi cam arse. Îi zâmbi luminos lui Tom:

— Mneaţa, domnule Booker ! Ce faceţi dumneata ?

. – Mulţumesc, bine, spuse Tom, punându-şi cheia pe birou. Ce mai faci ?

— Bine. O gogoaşă în plus?

— Nu, mulţumesc.

:— Gata pentru dispensar ?

— Ei, o să facem ce putem. Ne vedem mai încolo.

— La revedere, domnule Booker.

Mergând spre furgoneta lui, simţi aerul umed şi îngheţat al zorilor, dar norii erau sus şi Tom ştia că se vor topi înainte de amiază. Acasă, în Montana, ferma era încă înconjurată de o zăpadă de doi coţi, dar când ajunseseră aici aseară, parcă, era primăvară. Asta e California, gândi el. Aici le aranjează pe toate dinainte, chiar şi vremea. Abia aştepta să se întoarcă acasă.

Scoase Chevroletul roşu pe autostradă şi acul vitezometrului urcă la o sută. Centrul de călărie era aşezat într-o Vale blândă şi încercuită de păduri, aflată la vreo doi kilometri în afara oraşului. Dusese remorca acolo de seara trecută, înainte de a-şi lua cameră la motel şi-l lăsase pe Rimrock pe pajişte. Tom văzu că deja cineva se ostenise să pună nişte indicatoare cu DISPENSARUL DE CAI BOOKER pe autostradă şi-i păru rău. Poate că unii mai prostănaci n-ar mai fi nimerit locul, dacă n-ar fi fost atât de uşor de găsit.

Intră pe poartă şi parcă pe iarba de lângă arena cu nisipul udat şi greblat. Nu era nimeni primprejur. Rimrock îl văzu din capătul celălalt al pajiştii şi, când Tom ajunse la gard, calul îl aştepta deja acolo. Era un animal puternic, în vârstă de opt ani, cafeniu, cu o pată albă pe bot şi cu patru şosete albe egale între ele, care-i dădeau aspectul spilcuit al unui bogătaş îmbrăcat, pentru o partidă de tenis. Fusese crescut şi dresat de Tom. Acesta îl frecă pe gât şi-l lăsă să-i adulmece obrazul.

— Azi o să tragi din greu, fiule, îi spuse Tom., în mod normal, venea la dispensare cu doi cai, dar iapa lui, Bronty, trebuia să fete şi fusese-nevoit s-o lase în Montana. Acesta era un alt motiv pentru care se grăbea să ajungă acasă.

Tom se întoarse şi se sprijini de gard. Şi el şi calul contemplara un timp spaţiul pustiu care, în următoarele cinci zile, avea să roiască de cai agitaţi şi de proprietari şi mai agitaţi. După ce el şi Rimrock lucrau cu ei, mulţi se duceau acasă mai liniştiţi şi, de aceea, osteneala le era răsplătită. Dair era al patrulea dispensar pe care-l deschidea într-o lună şi uzura începuse să se facă simţită.

Pentru prima dată în douăzeci de ani, avea de gând să-şi ia primăvara şi vara libere. Fără dispensare şi călătorii. Să se aşeze la fermă, să-şi deprindă mânjii cu şaua, să-l mai ajute pe fratele lui. Cam atât. Poate că era prea bătrân. Avea patruzeci şi cinci, aproape patruzeci şi şase de ani. Când începuse să organizeze dispensarele, putea face câte unul pe săptămână tot anul, fără să se plictisească nici un minut. De-ar fi fost şi oamenii la fel de deştepţi precum caii !

Rona Williams, proprietara centrului de călărie care-i găzduia dispensarul în fiecare an, îl văzuse şi venea dinspre grajduri. Era o femeie mică şi slabă cu ochii înflăcăraţi şi care, deşi mergea pe patruzeci de ani, îşi purta părul lung în

două codiţe împletite. Candoarea pieptănăturii contrasta cu mersul ei bărbătesc. Era mersul unei persoane obişnuite să fie ascultată. Tom o plăcea. Muncise din greu pentru ca dispensarele să constituie o reuşită. Îşi atinse pălăria în semn de salut şi ea-i zâmbi, uitându-se apoi la cer:

— O să fie frumos azi, spuse.

— Cam aşa, făcu Tom un semn din cap înspre şosea.

Văd că ţi-ai făcut nişte indicatoare noi şi frumoase. Ca să nu se piardă nici unul dintre cei patruzeci de cai nebuni.

— Treiş' nouă.

— S-a şi pierdut unul ?

— Nu. Treiş nouă de cai şi un măgar. Ea zâmbi:

— Tipul lui e vreun actor, ceva. Vine tocmai de la Los Angeles.

El oftă şi-i aruncă o privire:

— Eşti o femeie nemiloasă, Rona. Până la urmă o să mă pui să îmblânzesc şi un urs grizzly.

— Ce idee bună !

Se îndreptară împreună spre arenă, stabilind programul zilei. Aveau să înceapă cu mânjii, cu care el trebuia să lucreze pe rând. Probabil că avea să le ia toată ziua să termine cu toţi douăzeci. În ziua următoare, urmau caii şi celelalte vite, dacă se iveau între timp şi dacă se încadrau în program.

Tom cumpărase nişte difuzoare noi şi voia să le testeze, aşa că Rona îl ajută să le scoată din Chevrolet şi le aşezară lângă tribunele spectatorilor. Difuzoarele ţiuiră când le porniră şi apoi emise un fel de zbârnâit persistent. Tom se postă în mijlocul arenei şi vorbi la microfon:

— Bună, oameni buni.

Vocea lui bubui în aerul neclintit al văii.

— Asistaţi la spectacolul Ronei Williams şi eu sunt Tom Booker, cel care face vedete din nişte măgari.

După ce terminară verificările, se întoarseră în oraş, la localul unde-şi luau întotdeauna micul dejun. Smoky şi toţi băieţii pe care Tom îi adusese din Montana ca să-l ajute la cele patru dispensare, erau deja la masă. Rona comandă cereale şi Tom, omletă cu pâine prăjită şi un suc mare de portocale.

— Aţi auzit de femeia omorâtă de un linx la jogging ? întrebă Smoky.

— Cum, şi linxul făcea jogging ? se miră Tom, privindu-l inocent cu ochii lui albaştri.

Toţi râseră.

— De ce nu ? spuse Rona. Suntem în California, băieţi, nu uitaţi.

— Aşa e, interveni T.J. La radio au spus că purta ciorapi Lycra şi avea căşti.

-— Vrei să zici că linxul era un plimbăreţ din ăla de la firma Sony ? întrebă Tom.

Smoky îi aşteptă să termine cu glumele, fără să se supere. Să-l tachineze pe el devenise distracţia lor de dimineaţă. Tom ţinea la el. Nu era sclipitor de inteligent, dar avea un simţ deosebit când era vorba de cai. Avea să fie bun cândva, dacă-şi cultiva talentul. Tom se întinse şi-i ciufuli părul:

— Eşti băiat bun, Smoke, îi spuse.

O pereche de ulii zburau în cercuri pe cerul de un albastru lichid al după amiezii. Pluteau până deasupra izvoarelor termale, care ţâşneau dintre copacii văii şi umpleau văzduhul cu ţipătul lor ireal şi intermitent. În norul de praf aflat cu trei sute de metri mai jos se desfăşura cea de-a douăsprezecea dramă a zilei. Soarele şi, poate, şi indicatoarele de pe şosea atrăseseră cel mai mare număr de oameni pe care-l văzuse Tom aici vreodată. Tribunele erau ticsite şi oamenii tot mai veneau, plătind la intrare biletul de zece dolari. Femeile de la standul de răcoritoare făceau o afacere înfloritoare şi în aer se împleteau mirosuri de carne friptă.

Tom şi Rimrock se aflau în mijlocul arenei. Faţa lui Tom începuse să se mânjească de praf şi sudoare şi şi-o şterse cu mâneca bluzei albastre cu capse. Picioarele i se încinseseră în pantalonii de cowboy. Ajunsese la al douăsprezecelea mânz, un pursânge negru şi frumos.

Tom începea întotdeauna printr-o discuţie cu proprietarul, pentru a afla „istoria calului", cum îi plăcea lui să spună. Fusese călărit ? Avea nişte probleme deosebite ? întotdeauna erau câteva, dar, de cele mai multe ori, nu proprietarul, ci calul îi povestea despre ele.

Aşa era şi cazul acestui pursânge. Proprietara lui spunea că avea tendinţa să se ridice în două picioare şi se împotrivea comenzilor. Era leneş, chiar capricios, spusese ea. Dar când Tom şi Rimrock îl Făcură să alerge în jurul arenei, calul le spuse cu totul altceva. Tom comenta întotdeauna la microfon tot ce făcea, pentru a putea fi urmărit de spectatori, încerca să nu-l facă pe proprietar să pară prostănac. Sau măcar, nu prea prostănac.

— De la dumnealui aflăm altă poveste, spuse el. E întotdeauna interesant să asculţi şi versiunea calului. Dacă ar fi leneş sau capricios, cum spuneaţi, şi-ar ţine urechile pe spate şi coada răsucită. Dar acesta nu e un cal capricios, e un cal speriat. Vedeţi ce încordat e?

Femeia îl urmărea rezemată de balustrada arenei. Dădu din cap. Tom îl punea pe Rimrock să se învârtă câte puţin, cu paşi eleganţi şi îndemânatici, astfel ca să fie mereu cu faţa la mânz.

— Vedeţi cum se întoarce cu spatele la mine ?Mi se pare că motivul pentru care nu e dornic să răspundă la comenzi este acela că» atunci când răspunde, are necazuri.

— Nu e bun la tranziţii, spuse femeia. Adică să treacă de la trap la galop, înţelegeţi ?

Când auzea astfel de comentarii, Tom trebuia să-şi muşte limba ca să nu

spună ceva nepotrivit.

— Aha, spuse el. Eu înţeleg altceva. Poate crede că-l îndemnaţi la galop, dar corpul dumneavoastră îl îndeamnă la altceva. Îi puneţi prea multe condiţii. Spuneţi: „Mergi, dar nu merge!" „Sau poate: Mergi, dar nu aşa de repede !" El simte asta, corpul dumneavoastră nu ştie să mintă. Îi mai daţi şi câte un ghiont ca s-o ia din loc ?

— Nici nu pleacă altfel.

— Dar după ce pleacă, nu-i smuciţi frâul dacă o ia prea repede ?

— Ei, da. Câteodată.

— Câteodată. Aha. Şi atunci se ridică în două picioare. Ea dădu din cap. O vreme, el nu mai spuse nimic. Femeia pricepuse şi începuse să dea înapoi. Era o persoană cu mare grijă pentru imaginea pe care o crea, se vedea după machiajul â la Barbara Stanwick şi după accesoriile asortate. Numai pălăria o costase probabil trei sute de dolari. Dumnezeu ştie cât dăduse pe cal. Tom se străduia să concentreze atenţia calului asupra lui. Avea în mână un colac de frânghie şi-l atingea din când în când pe animal pe o parte, ca să-l îndemne la galop. Apoi îl lăsa slobod, ca să revină la trap, apoi îl atingea ca s-o ia la galop, apoi repeta totul de la început.

— Vreau să-l fac să poată pleca de aici uşurat, spuse el. Deja m-a înţeles. Nu mai e aşa de încordat. Vedeţi cum şi-a pus spatele pe direcţie ? Şi cum nu-şi mai ţine coada aşa de crispat ? A descoperit că nu e nici o nenorocire să-şi dea drumul.

Azvârli din nou frânghia şi, de data aceasta, trecerea la galop se făcu lin.

— Vedeţi ? E o schimbare. Deja e mai bine. Curând, dacă vă străduiţi, o să faceţi trecerile astea cu un frâu moale. Şi porcii vor zbura, gândi el. O să-l ia acasă pe bietul animal, o să-l călărească la fel ca înainte şi toată munca asta se va dovedi zadarnică. Ca întotdeauna, gândul îi spori energia. Dacă va lucra cu dăruire, poate va reuşi să-l imunizeze pe cal la spaima şi stupiditatea ei. Pur-sângele se mişca frumos acum, dar Tom îl întoarse în direcţia cealaltă şi începu dresajul de la capăt.

Dură aproape o oră. Când termină, calul asudase. Dar când Tom îl lăsă să încetinească şi să se oprească, păru dezamăgit.

— Dac-ar fi după el, s-ar juca toată ziua, spuse Tom. Domnule, partida s-a încheiat, îmi daţi mingea înapoi ?

Tribunele râseră.

— O să fie bine dacă nu-l mai smuciţi, o privi I] pe femeie. Ea dădu din cap şi încercă să zâmbească, dar Tom văzu că era dezumflată şi, deodată, îi păru rău de ea. Îl îndreptă pe Rimrock spre ea şi opri microfonul.

— E vorba de autoconservare, spuse el cu blândeţe. Vedeţi, animalele astea au o inimă atât de mare, încât nu-şi doresc să facă altceva decât ceea ce vrem noi să facă. Dar când comunicarea devine confuză, nu mai pot decât să

încerce să se eschiveze. Îi zâmbi şi-i spuse:

— De ce nu vă duceţi să-l înşeuaţi şi să vedeţi că e adevărat ?

Femeia era gata să plângă. Se caţără peste balustradă şi se duse la cal. Mânzul o urmări venind. O lăsă să se apropie şi să-l mângâie pe gât.

— El e gata să uite tot, spuse Tom. Sunt cele mai iertătoare fiinţe făcute de Dumnezeu

Femeia plecă de acolo cu calul şi Tom reveni mijlocul arenei, păstrând un moment de tăcere.

Îşi scoase pălăria şi scrută cerul, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Cei doi şoimi zburau încă deasupra lui. Lui Tom i se păru rău prevestitor ţipătul lor. Îşi puse la loc pălăria şi dădu drumul la microfon:

— Gata, oameni buni. Cine urmează ? Urma individul cu măgarul.

3

Trecuseră mai bine de o sută de ani de când Joseph şi Alice Booker, străbunicii lui Tom, străbătuseră vestul sălbatic înspre Montana, atraşi, ca mulţi alţii, de mirajul pământului făgăduit. Călătoria îi costase vieţile a doi dintre copiii lor, morţi, unul de scarlatină, iar celălalt înecat. Dar reuşiseră să ajungă la râul Clarks Pork şi puseseră stăpânire pe optzeci de hectare de pământ fertil.

Când se născu Tom, ferma lor se întindea deja pe zece mii de hectare. Prosperitatea aceasta, care învinsese vrăjmăşia secetei, a inundaţiilor şi a tâlharilor, i se datora în principal bunicului lui Tom, .John. De aceea, poate că exista o logică în faptul că tot bunicul John provocă şi ruina.

John Booker, un bărbat înzestrat cu o mare forţă fizică şi cu o şi mai mare bunătate, avu doi fii. Lângă casa care înlocuise coliba peticită cu smoală, unde se instalaseră la început bunicii lor, se afla o faleză pietroasă unde băieţii se jucau de-a v-aţi ascunselea sau căutau vârfuri de săgeţi. De pe faleză, puteau vedea râul curgând în jur, ca şanţul de apărare al unui castel şi, în depărtare, piscurile înzăpezite ale munţilor Pryor şi Bear-tooth. Uneori, băieţii stăteau tăcuţi unul lângă altul şi priveau pământul tatălui lor. Celui mai mic i se părea că vede întreaga lume. Daniel, tatăl lui Tom, iubea ferma din tot sufletul şi, dacă vreodată gândurile îi zburau dincolo de hotarele ei, asta se întâmpla pentru a se convinge că nu avea nimic mai scump decât pământul lor. Pentru el, munţii din zare erau ca nişte ziduri protectoare, apărându-i moştenirea de vârtejul timpurilor. Pentru Ned, mai mare decât el cu trei ani, erau zidurile unei închisori. Abia aştepta să evadeze şi, când avea şaisprezece ani, plecă. Se duse să-şi caute norocul în California şi prăpădi acolo averile unor fraieri care se arătară dornici să-i fie parteneri de afaceri.

Daniel rămase la fermă cu tatăl lui. Se căsători cu o fată din Bridger, Ellen Hooper, şi cei doi avură trei copii, Tom, Roşie şi Frank. Multe din pământurile adăugate de John la hectarele de lângă râu erau sărace, păşuni de salvie pe dealuri aride, sau soluri nămoloase brăzdate de roci vulcanice. Toată treaba se

făcea de pe cal şi Tom învăţă să călărească aproape înainte de a putea merge. Mama lui îi povestea cum, când avea doi ani, îl găsiseră dormind în grajd, ghemuit în iesle între copitele masive ale unui armăsar năbădăios. Calul părea că îl păzeşte, spunea ea.

În fiecare primăvară, deprindeau mânjii de un an cu şaua şi băiatul se cocoţa pe balustrada îngrăditurii ca să se uite la cei mari. Tatăl şi bunicul lui se purtau amândoi blând cu animalele şi Tom realiză mult mai târziu că exista şi un alt mod de comportare.

— E ca atunci când inviţi o femeie la dans, spunea bătrânul. Dacă n-ai încredere şi ţi-e frică să nu te refuze, te fâţâi şi te uiţi la cizmele tale, atunci în mod sigur o să te refuze. Bineînţeles că atunci poţi s-o înşfaci şi s-o forţezi să vină cu tine, dar niciunuia din voi n-o să-i placă prea mult.

Bunicul lui era un dansator grozav. Tom şi-l aducea aminte alunecând pe sub beculeţele colorate, cu bunica în braţe, la dansul din ziua sărbătorii naţionale. Păreau că plutesc. La fel arăta bunicul şi când călărea.

— Dansul şi călăria sunt tot un drac, le spunea el. E vorba de încredere şi înţelegere. Ne ţinem Unul pe altul. Bărbatul conduce, dar nu târăşte femeia, îi oferă un sentiment şi ea îl prinde şi îl urmează. Se mişcă fiecare după ritmul celuilalt, se iau după sentimentul de la început.

Tom ştia deja lucrurile astea, deşi nu-şi dădea seama cum ajunsese să le ştie. Înţelegea limbajul cailor la fel cum distingea culorile sau mirosurile. Putea spune oricând ce era în mintea lor şi ştia că şi animalul îl poate citi la fel de uşor. Îmblânzise primul mânz când avea numai şapte ani.

Bunicii lui muriseră în aceeaşi iarnă, unul după altul, când Tom avea doisprezece ani. Prin testament, John îi lăsă în întregime ferma tatălui lui Tom. Ned veni cu avionul de la Los Angeles ca să asiste la citirea testamentului. Nu mai venise decât de câteva ori până atunci şi Tom îi ţinuse minte doar pantofii fistichii de oraş şi privirea hăituită. Îi spunea întotdeauna „ţâcă" şi-i aducea câte un dar nefolositor, după care se înnebuneau copiii din Los Angeles. De data aceasta, plecă fără să le adreseze nici un cuvânt. Dar în curând fură căutaţi de avocaţii lui.

Litigiul se prelungi de-a lungul a trei ani. Tom o auzea pe mama lui plângând noaptea şi bucătăria era întotdeauna plină de avocaţi, agenţi imobiliari şi vecini atraşi de mirosul banilor. Tom le întoarse spatele tuturor şi-şi văzu de caii lui. Lipsea şi de la şcoală ca să fie cu ei şi părinţii erau prea ocupaţi ca să observe sau să le pese.

Singurul moment din această perioadă când şi-l amintea vesel pe tatăl lui fusese primăvara, când duseseră vitele la păşunile înalte şi călăriseră trei zile cu toţii, iar noaptea dormiseră sub cerul înstelat.

— Aş vrea să fim mereu ca acum, spusese Frank într-una din nopţile acelea, când stăteau cu faţa în sus, privind o jumătate de lună uriaşă ieşind de

după culmile munţilor.

Frank avea atunci unsprezece ani şi nu era o fire prea filosofică. Toţi tăcuseră, gândindu-se la cuvintele lui. Din depărtare se auzi urletul unui coiot.

— Păi aşa e mereu, spuse tatăl lor. Un şir de „acum", unele după altele. Şi cred că tot ce poate face ochiul e să încerce să trăiască numai o dată acest „acum", fără să se otrăvească prea tare cu cel trecut sau cu cel care o să vină.

Tom reţinuse reţeta aceasta de viaţă, ca fiind la fel de bună ca oricare alta de care auzise.

După trei ani de procese, tatăl lui sărăci. Ferma fu vândută unei companii petroliere şi banii rămaşi, după ce plătiră impozitele şi avocaţii, fură împărţiţi în două. Ned nu mai apăru şi nici nu mai auziră de el. Daniel şi Ellen îi luară pe Tom, Rosa şi Frank şi se mutară mai la vest. Cumpăra râ trei mii cinci sute de hectare şi o fermă veche şi lăbărţată pe Rocky Mountain. Podişul înalt se oprea într-un perete de calcar arhaic şi locul avea un fel de frumuseţe aspră şi impunătoare pe care Tom ajunse cu timpul s-o iubească. Dar la început nu era gata s-o înţeleagă. Casa copilăriei lui fusese vândută şi el voia să fie pe cont propriu. După ce-şi ajută părinţii să pună pe picioare ferma nouă, plecă.

Se opri în Wyoming şi lucră cu ziua pe la ferme. Văzu acolo lucruri incredibile. Cowboys care-şi biciuiau caii până sângerau. La o fermă de lângă Sheridan văzu cu ochii lui ce însemna să plângi" un cal. Un om legă un cal de un an cu funia de gât, îl împiedică şi apoi îl bătu în neştire cu ţeava de zinc. Tom n-avea să uite niciodată Spaima din ochii animalului şi nici triumful prostesc din ai omului când, peste câteva ore, calul încercă să-şi scape viaţa şi acceptă să fie înşeuat. Tom îi spuse omului că era un prost, sări la bătaie şi fu dat afară pe loc.

Plecă în Nevada şi lucră la câteva din fermele de acolo. Oriunde ajungea, ţinea să caute caii cei mai agitaţi şi încerca să-i călărească. Mulţi dintre cei cu care lucra, călăreau foarte bine înainte ca el să se fi născut şi, la început, zâmbeau pe mustaţă văzând că încearcă să se urce pe un armăsar nebun care-i azvârlise pe toţi. Dar în Jurând nu mai zâmbiră, când văzură cum se purta băiatul şi cum calul îşi modifica starea în preajma lui. Tom nu mai ştia numărul cailor pe care-i văzuse îmbolnăviţi de cruzimea şi stupiditatea oamenilor, dar ţinea minte că pe toţi îi putuse ajuta.

Cinci ani, viaţa lui fu aceasta. Venea acasă când putea şi încerca să fie acolo în perioadele când tatăl lui avea nevoie de ajutor. Pentru Ellen, vizitele acestea erau ca o înşiruire de secvenţe rapide, care ilustrau maturizarea fiului ei. Tom crescuse înalt şi zvelt şi nu era nici o îndoială că era cel mai frumos dintre cei trei copii ai ei. Îşi purta părul blond mai lung decât înainte şi ea-l certa pentru asta, dar în taină îl admira. Chiar şi iarna, faţa lui bronzată scotea în evidenţă albastrul limpede şi luminos al ochilor.

Viaţa lui, aşa cum singur şi-o descria, i se părea mamei lui destul de

singuratică. Amintise de câţiva prieteni, dar nici unul prea apropiat. Se întâlnise cu nişte fete, dar nu fusese nimic serios. După câte le povestea, înţelegeau că cea mai mare parte a timpului liber şi-o petrecea învăţând pentru cursurile prin corespondenţă ale unei facultăţi, la care se înscrisese. Ellen observă că fiul ei devenise tăcut, că nu vorbea decât atunci când avea ceva de spus. Dar tăcerea lui, spre deosebire de cea a tatălui, nu avea în ea nimic trist. Era mai mult un fel de încremenire concentrată.

Cu timpul, oamenii auziră de băiatul Booker şi mereu primea vorbă, acolo unde lucra, să se ducă pe la diverse ferme ca să se uite la nişte cai cu toane.

— Cât le ceri ca să le vindeci caii ? îl întrebase fratele lui, Frank, într-o primăvară, când Tom venise acasă ca să ajute la însemnarea vitelor.

Rosie era la liceu şi Frank, acum de nouăsprezece ani, lucra la fermă. Avea un simţ ascuţit al afacerilor şi, de fapt, el conducea gospodăria, căci tatăl lor se retrăsese tot mai mult în întunericul cauzat de anii lungi de procese.

— A, nu le cer nimic, spusese Tom şi Frank pusese jos furculiţa.

— Nu le ceri nimic ? Niciodată ?

— Nu.

— De ce naiba ? Ăştia au bani, nu ?

Tom reflectă un moment.. Părinţii lui îl priveau. Se părea că problema îi interesa pe toţi intr-o oarecare măsură.

— Păi, ştii, eu n-o fac pentru oameni. O fac pentru cai. În cameră se lăsă tăcerea. Frank zâmbi şi clătină din cap. Era limpede că şi tatălui i se „părea că Tom e cam nebun. Ellen se ridică şi începu să strângă zgomotos farfuriile.

— Mi se pare un gest drăguţ, spuse ea. Discuţia aceea îi dădu lui Tom de gândit. Dar mai trecură doi ani înainte ca ideea dispensarelor să prindă contur. Între timp, îi surprinse pe toţi, anunţându-i că se înscrisese la Universitatea din Chicago.

Era o facultate care combina ştiinţele umaniste cu sociologia şi îi urmă cursurile timp de optsprezece luni. Rămase aşa de mult doar pentru că se îndrăgosti de o frumoasă studentă din New Jersey, care cânta la violoncel într-un cvartet de coarde.

Tom se duse la cinci concerte înainte de a schimba o vorbă cu ea. Avea o coamă bogată de păr negru şi strălucitor, pe care şi-o dădea pe spate, şi purta verigi de argint în urechi, ca o cântăreaţă de folk. Tom se uita la mişcările ei în timp ce cânta, la felul cum muzica părea să înoate prin trupul ei. Era lucrul cel mai sexy pe care-l văzuse vreodată.

La cel de-al şaselea concert, ea îl privi tot timpul şi el o aşteptă afară după ultima parte. Veni şi-i luă braţul fără să spună nici un cuvânt. O chema Rachel Feinerman şi, mai târziu, în camera ei, Tom crezu că a murit şi a ajuns în cer. Ea aprinse lumânări şi apoi îşi lăsă rochia să alunece. Lui Tom i se păru ciudat că ea rămase cu cerceii când făcură dragoste, dar îi păru bine, pentru că

lumina lumânărilor arunca sclipiri argintii în ei. Ea nu-şi închise deloc ochii şi se uită la mâinile lui care-i traversau fermecate corpul. Avea sâni cu sfârcuri mari, de culoarea ciocolatei, şi triunghiul negru de pe pântecele ei fremăta ca o aripă de corb.

O luă acasă la el de sărbătoarea tuturor sfinţilor şi ea spuse că în viaţa ei nu-i fusese atât de frig. Se înţelese bine cu toţi, inclusiv cu caii, şi spuse că ferma era locul cel mai frumos pe care-l văzuse. Tom deduse din privirea mamei lui ce părere avea. Femeia asta, cu încălţămintea ciudată şi religia nepotrivită, n-avea să fie niciodată o nevastă bună de fermier.

Nu trecu mult şi Tom îi spuse lui Rachel că i-a ajuns statul la facultate şi că se întorcea în Montana. Ea se făcu foc.

— Te duci să te faci cowboy, observă ea caustic.

Tom spuse că da, asta avea de gând. Erau în camera lui şi Rachel se răsuci în loc, arătând cu un gest exasperat rafturile ticsite de cărţi.

— Şi cu astea cum rămâne ? Nu-ţi pasă de ele ?

— Ba da, dădu el din cap. Şi din cauza asta vreau să plec. Când lucram cu ziua, abia aşteptam să se facă seară şi să mă întorc la cartea începută. Cărţile aveau un fel de vrajă. Dar profesorii ăştia de aici, cu toată vorbăria lor, ei... Mi se pare că dacă vorbeşti prea mult despre lucrurile astea, toată vraja se pierde şi, în curând, nu mai rămâne decât vorbăria. Unele lucruri din viaţă doar... sunt.

Ea îl privi o clipă cu capul dat pe spate, apoi îi dădu cu putere o palmă:

— Prostule, îi spuse. Nici măcar n-ai de gând să mă ceri de nevastă ?

Aşa că el o ceru. În săptămâna următoare, se căsătoriră în Nevada, fiind amândoi conştienţi că probabil făceau o greşeală. Părinţii ei fură furioşi. Ai lui, doar perplecşi. Tom şi Rachel locuiră cu ceilalţi la fermă până când reparară vechea cabană cu vedere spre râu. Aveau şi un puţ cu pompă, pe care Tom o repară, refăcu ghizdurile şi scrise iniţialele lui şi ale ei în cimentul umed. Se mutară chiar înainte ca Rachel să dea naştere fiului lor. Îl numiră Hal.

Tom muncea la fermă cu tatăl lui şi cu Frank şi vedea cum soţia lui devine tot mai deprimată. Vorbea ore în şir la telefon cu mama ei şi, pe urmă, plângea toată noaptea şi-i spunea ce singură e şi ce proastă e că se simte aşa, pentru că îi iubeşte pe el şi pe Hal aşa de mult şi ar trebui să-i ajungă asta. Îl întreba tot timpul dacă o iubeşte, uneori îl scula noaptea ca să-i pună aceeaşi întrebare şi el o lua în braţe şi-i spunea că da.

Mama lui Tom zise că astfel de lucruri se întâmplau uneori după ce o femeie năştea şi că poate ar trebui să plece amândoi într-o vacanţă. Îl lăsară pe Hal cu ea şi luară avionul până la San Francisco şi, deşi tot timpul cât statură acolo oraşul fu învăluit într-o ceaţă rece, Rachel începu din nou să zâmbească. Se duseră la concerte şi la filme şi vizitară toate obiectivele turistice. Dar când se întoarseră acasă, totul fu de două ori mai rău.

Urmă iarna cea mai aspră de care avuseseră parte oamenii de acolo.

Zăpada umplu văile şi copleşi pădurile. O rafală de aer polar le îngheţă treizeci de capete de vite şi le găsiră abia peste o săptămână, congelate sub zăpadă.

Violoncelul lui Rachel se umplea de praf într-un colţ şi când Tom o întrebă de ce nu mai cântă ea-i răspunse că muzica nu avea rost în locul acesta. Spuse că era înghiţită de spaţiu. Peste câteva zile, curăţind soba, Tom găsi o coardă de metal înnegrită şi un rest din căluşul violoncelului. Se uită în cutie şi nu mai găsi acolo decât arcuşul.

Când se topi zăpada, Rachel îl anunţă că se întorcea în New Jersey şi-l lua pe Hal cu ea. Tom dădu din cap, o sărută şi o ţinu în braţe. Ea îi spuse că erau din lumi diferite şi ştiuseră asta de la început, dar nu voiseră s-o recunoască. Nu mai putea rămâne să trăiască înconjurată de tot spaţiul ăsta spulberat de vânt, aşa cum n-ar fi putut rămâne să trăiască pe lună. Nu avea nici un resentiment, era doar foarte tristă. Nici nu se puse problema ca fiul lor să stea cu el. Lui Tom i se păru corect.

În dimineaţa Joii Mari, încarcă furgoneta cu lucrurile ei. Muntele era învăluit în ceaţă şi o burniţă rece se abătea dinspre păşuni. Tom îşi ţinea în braţe fiul pe care abia îl cunoştea şi pe care n-avea să-l cunoască niciodată prea bine. Copilul era înfofolit într-o pătură şi el îl strângea în braţe şi privea cum părinţii lui şi Frank se înşiruiseră stângaci în pridvor, ca să-şi ia la revedere de la Rachel. Rachel îi îmbrăţişa pe toţi, lăsând-o la Urmă pe mama lui. Amândouă plângeau.

— Îmi pare rău, spuse Rachel. Ellen o mângâie pe cap:

— Nu, drăguţo. Mie îmi pare rău. Tuturor ne pare.

Primul dispensar al lui Tom Booker se deschise în primăvara următoare în Elko, statul Nevada. Toată lumea fu de acord că iniţiativa se bucură de un mare succes.

4

În dimineaţa următoare primirii mesajului ei, Annie o sună de la birou pe Liz Ham.

— Am auzit că mi-ai găsit un şoptitor, zise ea.

— Un ce ?

— Lasă, râse Annie. Am citit ieri ceva despre asta. Aşa li se spune celor care se ocupă de cai în felul ăsta.

— Şoptitori... Mmm, îmi place. Ăsta pe care l-am găsit eu pare mai degrabă un cowboy. Trăieşte pe undeva prin Montana. Îi spuse lui Annie cum auzise de el. Era o poveste lungă, un prieten care cunoştea pe cineva care-şi amintea de cineva care zisese ceva despre un individ cu un cal nărăvaş şi care-l dusese la alt individ din Nevada... Liz urmărise firul, cu o încăpăţânare de buldog.

— Dar, Liz, cred că te-a costat o avere ! O să-ţi plătesc telefoanele.

— Nici o problemă. Se pare că destul de puţini oameni din Vest se ocupă

de aşa ceva. Mi s-a spus că ăsta e cel mai bun. I-am luat numărul de telefon.

Annie şi-l notă şi-i mulţumi.

— E-n regulă. Dar dacă e chipeş cam aşa ca Fastwood, al meu e, s-a făcut ? Annie îi mulţumi din nou şi închise telefonul. Se uită la Cifrele de pe carneţelul galben din faţa ei. Deodată, fără să-şi dea seama de ce, se simţi neliniştită. Nu fi prostuţă, îşi spuse, şi formă numărul.

În prima seară a dispensarelor de la Rona, organizau întotdeauna o masă cu grătar la iarbă verde. Astfel mai strângeau ceva bani" şi mâncarea era bună, aşa că Tom rămase şi el, deşi abia aştepta să iasă din cămaşa prăfuită şi transpirată şi să intre într-o cadă fierbinte.

Mâncară pe terasa din faţa fermei albe a Ronei, Şi aşezaţi la mese lungi. Tom se trezi lângă proprie proprietara calului pur-sânge. Ştia că faptul că stătea lângă ea nu era o întâmplare, îi făcuse avansuri toată seara. Nu mai avea pălăria şi-şi desfăcuse părul. Părea să aibă puţin peste treizeci de ani şi el se gândi că arăta bine. Şi că era conştientă de asta. Îl fixa tot timpul cu ochii ei mari şi negri, dar cam exagera cu toate întrebările pe care i le punea, ca să asculte apoi răspunsul pasionată, de parcă el ar fi fost tipul cel mai incredibil de interesant pe care-l întâlnise în viaţa ei. Îi spusese că o cheamă Dale, că se ocupa de afaceri imobiliare şi că avea o casă lângă ocean, aproape de Santa Barbara, A, da, şi că era divorţată.

— Nu-mi pot reveni din starea pe care am avut-o călărind după ce l-ai îmblânzit, repeta ea a zecea oară. Devenise, nu ştiu cum, parcă se eliberase.

Tom dădu din cap şi ridică din umeri.

— Păi asta s-a întâmplat, zise el. Avea nevoie să ştie că nu greşeşte şi dumneata trebuia să-i laşi un pic de spaţiu. De la masa alăturată, se auziră hohote de râs şi se întoarseră amândoi să se uite. Stăpânul măgarului răspândea o bârfă despre două stele de cinema de care Tom nu auzise şi care fuseseră prinse într-o maşină, făcând ceva ce Tom nici măcar nu-şi putea imagina.

— De unde ai învăţat toate astea, Tom? o auzi pe Dale întrebând.

Se întoarse spre ea:

— Ce anume ?

— Astea, ştii tu, despre cai. Ai avut un fel de guru, un profesor, ceva ?

El o fixă cu o privire serioasă, de parcă ar fi fost gata să-i dezvăluie secretul înţelepciunii:

— Păi, Dale, e o problemă legată de plute şi copite.

— Cum adică ? se încruntă ea.

— Păi, dacă un călăreţ e dus cu pluta, calul lui dă cu copita.

Ea râse, cu prea mult entuziasm, punându-şi mâna pe braţul lui. Ce naiba, gândi el, n-a fost o poantă chiar aşa de bună.

— Zău, îşi ţugui ea buzele. Spune-mi serios. -— Multe din lucrurile astea

nu pot fi învăţate de la cineva. Nu poţi decât să creezi o situaţie în care, dacă cineva vrea să înveţe, să poată învăţa. Cei mai buni profesori ai mei au fost caii. O mulţime de tipi sunt gata să-şi spună părerile, dar dacă ai nevoie de fapte, calul ţi le poate arăta mult mai bine. Ea îi aruncă o privire încărcată de adoraţie şi de încântare faţă de marea lui profunzime şi de altceva, mai carnal. Era timpul să plece.

Se sculă de la masă, cu scuza cam trasă de păr că trebuia să treacă pe la Rimrock. Când îi spuse lui Dale noapte bună, ea păru cam arţăgoasă şi dezamăgită că-şi cheltuise atâta energie cu el.

Conducând spre motel, reflectă la faptul că nu era întâmplător că în California luaseră naştere atâtea curente care împleteau religia şi sexul. Oamenii de aici erau mereu în ofensivă. Poate că secta aceea din Qregon – ăia cu chiloţi portocalii, care-l adorau pe tipul cu nouăzeci de Kolls-Royce-uri – se stabilea aici, i-ar merge încă foarte bine.

Tom întâlnise zeci de femei ca Dale, la dispensele lui. Toate căutau ceva. La multe, căutarea ivea o stranie legătură cu sentimentul fricii. Îşi cumpărau caii ăştia scumpi şi mândri şi erau înspăimântate de ei. Căutau ceva care să le ajute să învingă această spaimă, sau poate spaima în general. Ar fi putut alege alpinismul sau lupta cu câinii, dar aleseseră călăria. Veneau la dispensele lui, tânjind după o lămurire şi o mângâiere. Tom nu ştia câte lămuriri le dăduse, dar de câteva ori le oferise mângâiere şi o primise şi el. Acum câţiva ani, o privire ca cea a lui Dale ar fi fost suficientă pentru a merge împreună la motel, dezbrăcându-se înainte de a închide bine uşa camerei.

Nici astăzi nu ocolea întotdeauna astfel de Ocazii. Dar parcă nu mai meritau atâta bătaie de cap. Pentru că, de obicei, aventurile acestea erau Urmate de bătaie de cap. Oamenii nu vin niciodată cu aceleaşi aşteptări în astfel de relaţii. Îi trebuise alt timp ca să înţeleagă asta şi, mai ales, ca să înţeleagă ce aştepta el de fapt, fără a mai vorbi de ceea ce aşteptau ele.

După plecarea lui Rachel, se condamna pentru ceea ce se întâmplase, Ştia că nu numai locul fusese de vină. Ea voise de la el ceva şi el nu fusese în stare să-i dea. Când îi spunea că o iubeşte, nu minţea. Iar plecarea ei şi a lui Hall îi lăsase în el un gol pe care munca nu-l putuse umple.

Îi plăcuse întotdeauna compania femeilor şi observase că nu era nevoie să alerge după ele, veneau singure în calea lui. Odată cu deschiderea dispensarelor, găsise un fel de alinare în diferitele întâlniri cu femeile. Cele mai multe fuseseră aventuri scurte, deşi vreo două femei erau la fel de libere în gândire ca şi el şi-l primeau în patul lor ca pe un vechi prieten, de câte ori se întâmpla să treacă prin oraşele lor.

Totuşi, vinovăţia faţă de Rachel îl urmărise multă vreme. Abia într-un târziu realizase că ea avusese nevoie de la el chiar de el însuşi. Adică, ar fi trebuit şi el să aibă nevoie de ea aşa cum ea avea nevoie de el. Dar Tom ştia

că asta era imposibil, n-ar fi putut simţi niciodată o nevoie atât de aprigă pentru Rachel şi pentru nimeni altcineva. Deşi nu şi-o repeta cu satisfacţie, ştiuse întotdeauna că el se născuse cu un echilibru interior pe care alţii se străduiesc o viaţă întreagă să-l atingă. Nu-şi imagina că asta era o calitate specială. Pur şi simplu, se simţea o parte a unei structuri, a unei reţele strânse de lucruri şi fiinţe cu care era legat prin spirit şi prin sânge.

Parcă Chevroletul într-un loc liber, pe care-l găsi chiar în faţa geamului camerei lui. Cada era prea mică, aşa că trebui să se decidă ce parte a corpului îşi va lăsa să îngheţe, umerii sau genunchii. Se şterse în faţa televizorului. Povestea cu femeia ucisă de linx era încă pe primul loc. Se organizase o echipă de vânătoare. Coama dealului era cercetată de bărbaţi înarmaţi, cu veste galbene, fluorescente. Lui Tom i se păru înduioşător. Un linx o să vadă vestele alea de la o sută de kilometri. Se băgă în pat, stinse televizorul şi sună acasă. Îi răspunse nepotul lui, Joe, cel mai mare din cei trei băieţi ai lui Frank.

— Bună, Joe, ce faci ?

— Bine. Unde eşti ?

— Ei, într-un motel uitat de Dumnezeu, într-un pat care e cu un metru mai scurt decât ar trebui. Chibzuiesc că s-ar cere să-mi scot cizmele

pălăria.

Joe râse. Avea doisprezece ani şi era tăcut, aşa cum era şi Tom la vârsta lui. Şi se pricepea destul de bine la cai.

—- Ce mai face bătrâna Bronty ?

— Bine. S-a umflat zdravăn. Tata crede c-o să fete pe joi.

— Ai grijă să-i spui lui taică-tu cum să se descurce.

— O să am. Vrei să ţi-l dau ?

— Dacă e pe-acolo.

Îl auzi pe Joe strigându-şi tatăl. Televizorul din sufragerie era deschis şi, ca de obicei, Diane striga la unul dintre gemeni. I se părea ciudat ca ei să locuiască în casa cea mare. Tom o socotea fiica părinţilor lor, deşi trecuseră aproape trei ani de când tatăl lor murise şi mama se mutase la Roşie, în Great Falls.

Când Frank se însurase cu Diane, se mutaseră în cabana de la râu, cea în care stătuse şi Tom cu Rachel, şi mai făcuseră câteva amenajări. Dar curând devenise prea strâmt pentru cei trei băieţi şi, după plecarea mamei, Tom insistase să se mute în casa cea mare. El oricum călătorea mult, cu dispensarele, şi când se întorcea, găsea camerele mari şi pustii. Ar fi fost bucuros să facă schimb, să se mute el în cabană în locul lor, dar Diane spusese că vin numai dacă rămâne şi el, aşa că acum locuiau cu toţii împreună. Cabana de la râu era folosită uneori de vizitatori şi rude, dar în cea mai mare parte a timpului stătea nelocuită.

Tom auzi paşii lui Frank venind spre – telefon:

— Salut, frăţioare, cum îţi merge pe-acolo ?

— O.K. Rona vrea să bată recordul de cai aduşi zilnic şi motelul ăsta e construit pentru cei şapte pitici, dar, în rest, totul merge strună.

Vorbiră un timp despre treburile fermei. Erau în perioada înţărcatului şi se sculau mereu noaptea ca să controleze viţeii ; era greu, dar nu pierduseră încă nici un animal şi Frank părea mulţumit. Îi spuse lui Tom că primise multe telefoane de la oameni care-l rugau să mai deschidă câteva dispensare în vara aceea.

— Ce le-ai spus ?

— Le-am spus că ai îmbătrânit şi eşti obosit.

— Mulţumesc.

— Te-a sunat şi o englezoaică din New York. N-a spus despre ce e vorba, numai că e urgent. Mi-a făcut capul calendar fiindcă n-am vrut să-i dau numărul tău de la motel. I-am zis c-o să-i dai un telefon.

Tom luă carneţelul de pe noptieră şi scrise numele lui Annie şi cele patru numere de telefon lăsate de ea. dintre care unul de la telefonul portabil.

— Numai astea patru ? Nici un număr de la vila din sudul Franţei ?

— Nu. Numai astea le-a dat.

Mai vorbiră despre Bronty, apoi îşi spuseră la revedere. Tom se uită la carneţel. Nu cunoştea pe nimeni din New York, în afară de Rachel şi Hal. Poate că avea vreo legătură cu ei, deşi femeia, oricine ar fi ea, ar fi spus dacă era aşa. Se uită la ceas. Era zece şi jumătate, ceea ce însemna că la New York era unu şi jumătate. Puse carneţelul pe noptieră şi stinse lumina. O să dea telefon mâine dimineaţă.

Dar nu mai apucă. Afară era încă întuneric, dar telefonul sună până îl trezi. Aprinse lumina şi văzu că era de abia cinci şi un sfert.

— Sunteţi Tom Booker ?

După accent, ghici imediat că era englezoaica.

— Cred că da, răspunse. E cam devreme ca să fiu sigur.

— Ştiu, îmi cer scuze. M-am gândit că probabil vă sculaţi devreme şi n-am vrut să vă pierd. Numele meu este Annie Graves. Am vorbit ieri BU fratele dumneavoastră, nu ştiu dacă v-a spus.

— Da, mi-a spus. Urma să vă dau eu telefon, îmi spusese că nu v-a dat numărul de telefon de aici.

— Nu el mi l-a dat. Am reuşit să-l obţin din altă parte. Mă rog, să lăsăm, motivul pentru care v-am căutat este că am înţeles că-i ajutaţi pe oamenii care au probleme cu caii.

— Nu, doamnă, nu-i ajut.

— O, spuse ea, îmi pare rău, eu...

— E exact invers. Eu îi ajut pe caii care au probleme cu oamenii.

Nu era un început prea grozav şi lui Tom îi păru rău că făcuse pe

spiritualul. O întrebă ce problemă avea şi ascultă în tăcere povestea accidentului. Era şocantă şi părea aşa mai ales din cauza tonului impersonal şi măsurat cu care ea o relata. Simţea şi emoţia ei, dar adânc îngropată sub un strat de fermitate şi stăpânire de sine.

— E teribil, spuse el, după ce Annie termină, îmi pare rău.

O auzi respirând adânc:

— Asta este. Veniţi să-l vedeţi ?

— Cum, să vin la New York ?

— Doamnă, mi-e teamă că...

— Voi plăti eu călătoria, bineînţeles.

— Eu voiam să vă spun că nu fac aşa ceva. Chiar dacă aş fi fost mai aproape, eu nu procedez aşa. Eu tratez la dispensare. Şi acum nu voi mai lucra nici acolo o perioadă. Acum tocmai l-am deschis pe ultimul din vara asta.

— Asta înseamnă că, dacă vreţi, aveţi timp să veniţi.

Nu era o întrebare. Făcea presiuni. Sau poate era doar accentul ei englezesc.

— Când terminaţi cu dispensarul ?

— Miercuri. Dar...

; – Puteţi veni joi ?

Nu era numai accentul. Se agăţase de ezitarea lui şi îşi făcea loc spre voinţa lui. Aşa făcea şi el cu caii, prindea locul de minimă rezistenţă şi-i îmblânzea.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse cu fermitate, îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat. Dar am treabă la fermă şi nu vă pot ajuta.

— Nu spuneţi asta, vă rog. Măcar mai gândiţi-vă.

Nu era o întrebare, ci o comandă.

— Doamnă...

— Trebuie să închid. Regret că v-am trezit din somn.

Şi, fără să-l lase să mai scoată nici o vorbă, închise telefonul.

Când Tom îşi lăsă cheia la recepţie în dimineaţa următoare, directorul motelului îi înmâna un plic m,n-o, sosit cu poşta rapidă. Conţinea fotografia unei fete călare pe un minunat cal negru şi un bilet dus-întors până la New York.

5

Tom îşi întinse braţul pe spătarul de plastic al banchetei, privind cum fiul lui prepara hamburgeri în spatele tejghelei. Băiatul se descurca de parcă numai asta făcuse toată viaţa, îi aşeza pe prăjitor şi-i întorcea nonşalant, în timp ce sporovăia, râzând, cu unul dintre chelneri. Hal îl asigurase că localul la care muncea era cel mai populat de acest fel din zona Greenwich VilJage.

Lucrând aici, pe gratis, de două-trei ori pe săptămână, Hal putea locui, fără să plătească nici o chirie, într-un apartament luxos al proprietarului

localului, care era prieten cu Rachel. Când nu lucra aici, băiatul urma şcoala de regie. Tocmai îi povestise lui Tom despre un film pe care-l turna:

— E vorba despre un om care devorează, bucată cu bucată, motocicleta prietenului lui.

— Pare destul de dur.

— Este. E un fel de „film pe şosea", dar toate filmările se fac în acelaşi loc.

Tom era sigur, cam nouăzeci la sută, că era o glumă. Aşa şi spera.

— Când termină cu motocicleta, continuă Hal, îi aplică şi prietenei acelaşi tratament.

Tom dădu din cap, rezumând:

— Băiatul vede fata, băiatul mănâncă fata. Hal râse. Avea părul negru şi tenul smead, frumos, al mamei lui, dar ochii îi erau albaştri.

Îl plăcea foarte mult. Nu se vedeau prea des, nu-şi scriau şi, de aceea, nu erau stânjeniţi când se întâlneau. Hal crescuse ca un copil de la oraş, venea din când în când în Montana şi-i plăcea toarte mult. Călărea destul de bine, ţinând cont de împrejurări.

Tom n-o mai văzuse nici pe mama lui de câţiva ani, dar vorbeau adesea la telefon despre Hal şi relaţia lor rămăsese bună. Rachel se măritase cu un negustor de obiecte de artă, Leo, şi avusese cu el trei copii, care acum erau adolescenţi. Hal avea douăzeci de ani şi părea să fi avut o copilărie fericită. Dacă nu i-ar fi oferit şi ocazia de a-l revedea pe Hal, Tom n-ar fi acceptat oferta englezoaicei de a veni să-i vadă calul. Trebuia să fie la grajduri în după amiaza aceea.

— Poftim un cheeseburger cu şuncă.

Hal i-l puse în faţă şi se aşează în faţa lui, zâmbindu-i. El nu-şi luase decât o cafea.

— Nu mănânci şi tu ? îl întrebă Tom.

— O să-mi iau ceva mai târziu. Încearcă-l. Tom muşcă din burger şi dădu din cap, în semn de apreciere.

— E bun.

— Unii îi lasă doar să zacă pe prăjitor. Trebuie să-i întorci, ca să se combine ingredientele.

— Ai voie să ieşi aşa, din producţie, şi să stai cu mine ?

— Nici o problemă. Dacă se aglomerează, mă duc să-i ajut. . .

Mai era până la prânz şi localul era aproape pustiu. Lui Tom nu-i plăcea să mănânce mult la mijlocul zilei şi nici carne nu prea mânca, dar Hal fusese atât de dornic să-i pregătească un burger, încât pretinsese că se înnebuneşte după el. La masa alăturată, patru bărbaţi, în costume şi cu mâinile pline de ceasuri şi brăţări de aur, vorbeau tare despre o afacere pe care tocmai o încheiaseră. Hal îi spusese discret că nu făceau parte dintre clienţii lor

obişnuiţi. Lui Tom îi plăcea să-i urmărească, întotdeauna fusese impresionat de energia oraşului New York. Dar era bucuros că nu trebuise să trăiască aici.

— Ce mai face mama ta ? întrebă el.

— Grozav. Cântă din nou. Leo i-a aranjat să dea un concert la galeria de aici, de după colţ, chiar duminică.

— E un lucru bun.

— Voia să vină şi ea azi să te vadă, dar aseară a fost un mare scandal şi pianistul a abandonat echipa, aşa că, acum, umblă toţi, în panică, să găsească altul. Mi-a spus să-ţi transmit toate cele bune.

—- Nu uita să-i transmiţi şi tu acelaşi lucru din partea mea.

Mai vorbiră despre cursurile de regie ale lui Hal şi despre planurile lui pentru vară. Îi spuse că i-ar fi plăcut să vină să stea în Montana vreo două săptămâni şi păru că vorbea din convingere şi nu doar ca să-l facă pe Tom. să se simtă dorit. Tom îi povesti cum lucra cu mânjii mai mărişori şi i se făcu dor de casă. Era primăvară, după mulţi ani, când nu mai avea dispensare şi călătorii, îl aşteptau doar munţii şi pământul, din ce în ce mai înflorit.

Localul se aglomerase, aşa că Hal trecu din nou la treabă. Nu-l lăsă pe Tom să plătească şi-l conduse câţiva paşi pe trotuar. Tom îşi puse pălăria şi observă privirea pe care i-o aruncă Hal. Spera Că nu se simţea prea stânjenit să fie văzut cu un cowboy. Întotdeauna se crea un moment dificil când îşi luau rămas bun, pentru că Tom ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe băiat, dar îşi formaseră obiceiul de a-şi strânge doar mâinile, aşa că atât făcură şi azi.

-— Succes la cal, spuse Hal.

— Mulţumesc. Şi ţie la film.

— Mulţumesc. O să-ţi trimit o casetă.

— Mi-ar face plăcere. Atunci, la revedere, Hal.

— La revedere.

Tom se hotărî să meargă puţin pe jos înainte de a face semn la un taxi. Era o zi rece şi aburul se ridica în fuioare din gurile de canal cenuşii. La colţul unei străzi, văzu un cerşetor tânăr. Avea tot părul împletit în codiţe mici şi pielea ca pergamentul uscat. Degetele îi ieşeau din mănuşile deşirate de lână şi ţopăia pe loc, încercând să se încălzească. Tom îi dădu o hârtie de cinci dolari.

Era aşteptat la grajduri la ora patru, dar, ajun-gând la gara Penn, văzu că avea un tren care ajungea mai devreme şi se hotărî să-l ia. Era mai bine dacă vedea calul pe lumină. . De asemenea, i ar fi convenit să poată arunca o privire asupra animalului înainte de sosirea proprietarilor. Era mai uşor de lucrat fără să-i simtă pe ei în coaste.

Dacă erau acolo, se crea o tensiune pe care o prelua şi calul. De altfel, era sigur că femeia cu care vorbise la telefon n-avea să se supere.

Annie se întrebase dacă să-i spună lui Grace de Tom Booker. Din ziua în

care fuseseră la grajduri, numele lui Pelerin aproape că nu mai fusese pomenit. Annie şi Robert încercaseră o dată să o confrunte pe fiica lor cu problema, pentru că li se părea că era mai bine să fie şi ea implicată în decizia pe care aveau s-o ia cu privire la cal. Dar Grace devenise foarte agitată şi o întrerupsese pe Annie:

— Nu vreau s-aud nimic, spusese. V-am spus ce vreau. Vreau să-l trimiteţi înapoi în Kentucky. Dar voi ştiţi întotdeauna cum e mai bine, aşa că hotărâţi singuri.

Robert pusese o mână pe umărul ei, străduindu-se s-o calmeze, dar ea se scuturase violent:

— Nu, tăticule ! ţipase. Trebuiră să se oprească acolo.

Totuşi, până la urmă, deciseră să-i spună despre omul din Montana. Grace nu spuse decât că nu voia să fie în Chatham în ziua când sosea acesta. Aşa că Annie avea să se ducă singură. Ea luă trenul în seara precedentă venirii lui Tom şi petrecu noaptea în casa de la ţară. Dădu telefoane şi încercă să se concentreze asupra mesajelor preluate pe calculator de la modemul computer pe care-l avea la birou.

Îi fu imposibil. Bătăile lente ale ceasului din hol, pe care de obicei le găsea reconfortante, astăzi i se păreau de-a dreptul insuportabile. Odată cu trecerea înceată a orelor, devenea tot mai nervoasă.

Era uluită de faptul că nu găsea nici un motiv rezonabil pentru această nervozitate. Tot ce putea percepe eră un sentiment iraţional că nu numai soarta lui Pelerin urma să fie decisă în ziua aceea pe străin, ci soarta tuturor, a lui Grace, a lui Robert şi a ei însăşi.

La sosirea trenului, în gara Hudson nu era nici un taxi. Începuse să burniţeze şi Tom fu nevoit să aştepte sub acoperişul şiroind de apă al gării până când apăru un taxi. Se urcă în spate cu sacoşa şi-i dădu şoferului adresa grajdurilor.

Hudsonul arăta ca un oraş care pe vremuri Fusese drăguţ, dar cu timpul devenise jalnic. Clădiri vechi, odată impunătoare, îşi etalau faţadele coşcovite. Cele mai multe magazine înşirate de-a lungul străzii, pe care Tom o bănuia a fi cea principală, vindeau marfă de mâna a zecea. Pe trotuare, gemenii se strecurau cocoşaţi din cauza ploii, către destinaţii necunoscute.

Când taxiul urcă dealul către ferma doamnei Dyer, trecuse de ora trei. Tom se uită la caii care stăteau pe pajiştea înnoroită, privind maşinile cu urechile ciulite. Intrarea în curtea grajdurilor era blocată de o remorcă. Tom îi spuse şoferului să oprească şi cobori din taxi.

Trecând prin deschizătura dintre poartă şi latura remorcii, auzi voci şi tropote de copite.

— Intră înăuntru! Intră înăuntru acolo, afurisitule!

Fiii lui Joan Dyer încercau să urce în remorcă doi cârlani speriaţi. Tim

stătea pe platformă şi încerca să-l tragă pe primul de funie. Era o bătălie pe care ar fi pierdut-o cu siguranţă dacă Eric n ar fi stat în spatele animalului cu un bici, plesnindu-l de câte ori sărea în lături. Cu mâna cealaltă, Eric îl ţinea de funie pe celălalt cârlan, care era speriat la fel de rău ca şi primul. Tom văzu totul dintr-o singură privire, când păşi în curte pe lângă remorcă.

— Ce-i băieţi, ce se petrece aici ? întrebă el,. Amândoi băieţii se întoarseră să-l privească, dar nu-i răspunseră. Apoi, de parcă el nici n-ar fi existat, nu-l mai priviră şi-şi continuara treaba.

— Dă-l dracului, că nu merge, spuse Tim. Hai să-ncercăm cu ălălalt.

Smuci primul cârlan la o parte cu atâta putere, încât Tom trebui să se ferească. În cele din urmă, Eric se întoarse din nou spre el:

— Pot să v-ajut cu ceva ?

Era atâta dispreţ în vocea băiatului şi în felul cum îl măsură cu privirea, încât Tom fu nevoit să zâmbească.

— Da, mulţumesc. Caut un cal pe care-l cheamă Pelerin. Cred că îi aparţine unei doamne pe nume Annie Graves.

— Cine sunteţi ?

— Numele meu e Booker.

— Mai bine vorbiţi cu maică-mea, făcu Eric un semn spre grajduri.

Tom îi mulţumi şi se duse într-acolo. Îl auzi pe unul din băieţi râzând batjocoritor şi zicând ceva despre şeriful Wyatt Earp, dar nu se mai uită înapoi. Când ajunse la grajduri, doamna Dyer tocmai ieşea afară. Se prezentă şi-şi strânseră mâinile, după ce ea şi le şterse pe ale ei de haină. Se uită peste umărul lui la băieţi şi clătină din cap.

— Există şi metode mai bune de a face aşa ceva, spuse Tom.

— Ştiu, spuse ea, istovită.

Dar era evident că nu avea intenţia de a încerca şi alte metode.

— Aţi ajuns mai devreme. Annie încă n-a Venit.

— Îmi pare rău. Am luat un tren care ajungea mai repede. Ar fi trebuit să vă dau telefon. V-ar deranja dacă aş arunca o privire înainte de venirea ei ?

Femeia ezită. El o privi conspirativ şi complice, sugerându-i că ea, care se pricepea la cai? il va înţelege:

— Ştiţi, uneori e, cum să vă spun, mai uşor să-ţi faci o părere înainte de sosirea proprietarului.

Ea muşcă din momeală şi dădu din cap:

— E aici, în spate.

Tom o urmă către boxele vechi din spatele grajdului. Ajungând la boxa lui Pelerin, ea se întoarse către el, brusc foarte agitată:

— Trebuie să vă spun că toată povestea asta a fost de la început un dezastru. Nu ştiu cât de mult v-a spus, dar adevărul este că, după părerea tuturor, în afară de a ei, calul acesta ar fi trebuit scutit de atâta suferinţă şi

lichidat cu mult timp în urmă. Nu înţeleg de ce veterinarii au acceptat să lucreze pentru ea. Sincer, cred că a fost stupid şi crud să fie ţinut în viaţă.

Intensitatea din vocea ei îl luă pe Tom prin surprindere. Dădu încet din cap, uitându-se la uşa zăvorâtă. Văzuse deja lichidul galben-cafeniu care se scurgea pe dedesubt şi simţise mirosul apăsător.

— E aici ?

— Da. Aveţi grijă.

Tom trase zăvorul de sus şi auzi imediat un zgomot târşâit. Duhoarea îi făcea greaţă.

— Doamne sfinte, nu-i face nimeni curăţenie ?

— Ne e prea frică, spuse liniştită doamna Dyer.

Tom deschise încet partea de sus a uşii şi se aplecă înăuntru. În întuneric, văzu calul privindu-l cu urechile în lături şi cu dinţii galbeni dezveliţi. Deodată, animalul se repezi şi, ridicându-se pe picioarele din spate, încercă să-l lovească. Tom se trase repede înapoi şi copitele calului se izbiră de partea de jos a uşii. Tom închise şi partea de sus şi potrivi zăvorul la loc.

-— Dacă un inspector ar vedea asta, ar desfiinţa locul ăsta blestemat, spuse el.

Furia clocotitoare, dar controlată, din vocea lui o făcu pe doamna Dyer să-şi lase ochii în jos.

— Ştiu, am încercat să spun...

— Ar trebui să vă fie ruşine, o întrerupse el. Se întoarse şi se îndreptă spre curte. Auzea un

zgomot de motor ambalat şi nechezatul speriat al unui cal, când o maşină începu să claxoneze. Trecând în faţa grajdurilor, văzu că unul dintre cârlani era deja legat în remorcă. Avea sânge pe unul din picioarele din spate. Eric încerca să-l tragă şi pe celălalt, biciuindu-l fără milă, în timp ce Tim îl împingea de la spate, urcat la volanul unei furgonete şi claxonând. Tom deschise uşa maşinii, trăgându-l pe băiat afară de ceafă.

— Cine dracu te crezi ? spuse băiatul, dar sfârşitul propoziţiei fu rostit pe un ton fals şi ridicat, pentru că Tom îl aruncase pe pământ.

— Wyatt Earp mă cred, spuse Tom şi porni Către Eric ; acesta se dădu înapoi.

— Ia ascultă, cowboy... Începu el, dar Tom îl înşfacă de gât, eliberă cârlanul şi luă biciul, răsucindu-i mâna băiatului, care ţipă de durere. Cârlanul fugi în curte. Tom ţinea biciul cu o mână şi cu cealaltă îl ţinea pe Eric, ai cărui ochi se holbară de spaimă. Rămaseră aşa o clipă, cu feţele foarte apropiate.

— Dac-ar merita efortul, spuse Tom, te-aş croi pe spinarea aia netoată cât tine drumul până la iad !

Îl azvârli cu capul de zid şi băiatului i se tăie respiraţia pentru o clipă. Uitându-se înapoi, Tom o văzu pe doamna Dyer venind prin curte. Se întoarse

şi ieşi pe lângă remorcă.

Tocmai când trecuse prin spaţiul îngust dintre camion şi zid, dintr-un Ford Lariat argintiu, parat lângă taxi, cobora o femeie. Pentru o clipă, el şi Annie Graves statură faţă în faţă.

— Sunteţi domnul Booker ? întrebă ea. Tom respira cu greutate. Nu înregistra decât părul ei blond-castaniu şi ochii verzi, neliniştiţi. Dădu din cap.

— Eu sunt Annie Graves, continuă femeia. Aţi ajuns mai devreme.

— Nu, doamnă. Am ajuns mult prea târziu.

Se urcă în taxi, închise portiera şi-i spuse şoferului să plece. Când ieşiră de pe aleea care ducea la fermă, îşi dădu seama că mai strângea încă biciul în mână. Deschise geamul şi-l azvârli în şanţul de pe marginea drumului.

6

Robert fu cel care le sugeră, într-un târziu, să ia micul dejun la cofetăria Lesters. Ii trebuiseră două săptămâni ca să se hotărască să aducă vorba despre asta. Nu fuseseră deloc după ce Grace reîncepuse şcoala şi faptul în sine arunca o umbră în viaţa lor. Principalul motiv pentru care nimeni nu reluase obiceiul era acela că, pentru a ajunge să ia un excelent mic dejun la cofetăria Lesters, Grace şi tatăl ei trebuiau să traverseze jumătate din oraş cu autobuzul.

Obiceiul acesta era unul dintre lucrurile mărunte care datau de când Grace era mică. Uneori, venea şi Annie, dar de regulă mergeau numai Robert şi Grace. Se purtau de parcă ar fi participat la o mare aventură şi, stând în autobuz pe locurile din spate, făceau presupuneri fanteziste cu privire la identitatea celorlalţi călători. De exemplu, inventau că şoferul era un ucigaş android şi bătrânelele grupate în faţă nişte vedete rock deghizate. De curând, se mulţumeau doar să sporovăiască, dar, de la accident, nu le trecuse niciodată prin cap să renunţe la mersul cu autobuzul. Acum, părinţii nu erau siguri că Grace era în stare să se urce în autobuz.

Până atunci, se dusese la şcoală de două, apoi de trei ori, numai dimineaţa. Robert o ducea cu taxiul şi Elsa o lua la prânz, tot cu taxiul. El şi Annie încercau să adopte un ton normal când o întrebau ce a făcut la şcoală. Excelent, răspundea ea. Totul era excelent. Ce mai făceau Becky şi Cathy, şi doamna Shaw ? Toate făceau excelent, răspundea fata. Robert bănuia că ea ştia foarte bine ce voiau ei s-o întrebe şi nu puteau. Oamenii se holbează la piciorul ei ? O întreabă despre el ? l a văzut vorbind despre asta ?

— Mergem la Lesters ? spuse Robert, pe tonul cel mai neutru cu putinţă.

Annie plecase deja la birou, unde avea o întâlnire foarte devreme. Grace dădu din umeri şi spuse:

— Sigur. Dacă vrei...

Luară liftul până jos şi-i dădură bună dimineaţa lui Ramón, portarul.

— Vă chem un taxi ? spuse el.

Robert ezită numai o fracţiune de secundă:

— Nu. Luăm autobuzul.

Pe când parcurgeau cele două străzi până la staţia de autobuz, Robert sporovăi tot timpul, de parcă ar fi fost normal să meargă atât de încet. Ştia că Grace nu-l ascultă. Îşi aţintise ochii în jos, în căutare de posibile capcane pe asfalt, şi se concentra să pună vârful de cauciuc al bastonului pe suprafeţe sigure şi să-şi deplaseze apoi piciorul cu proteză înainte. Când ajunseră la staţie, era transpirată, deşi afară era frig.

Se urcă în autobuz de parcă ar fi făcuto de zeci de ori până atunci în aceleaşi condiţii. Un bătrân îi văzu bastonul şi-i oferi locul. Ea îi mulţumi şi încercă să refuze, dar bătrânul insistă. Robert vru să zbiere la el s-o lase în pace, dar n-o făcu şi Grace se aşeză, roşindu-se în obraji. Îl privi pe Robert cu un mic zâmbet umil care-i zdrobi inima tatălui ei.

Intrând în cofetărie, Robert avu un moment de panică, gândindu-se că ar fi trebuit să dea un telefon înainte şi să-i roage pe toţi să nu facă cine ştie ce caz de fiica lui şi să nu-i pună întrebări stânjenitoare. Dar nu era cazul să fie îngrijorat. Poate fuseseră preveniţi de cineva de la şcoală ; în orice caz, Lester şi chelnerii fură iuţi şi veseli, ca de obicei.

Se aşezară la masa lor obişnuită de la geam şi comandară, ca de obicei, chifle prăjite cu brânză topită şi lapte bătut. În timp ce aşteptau micul dejun, Robert se strădui din răsputeri să anime conversaţia. Pentru el, nevoia aceasta de a umple tăcerile dintre ei era o senzaţie nouă. Întotdeauna îi venise uşor să vorbească despre orice cu Grace. Observă cum ochii ei se aţinteau mereu asupra oamenilor care, dincolo de geam, se grăbeau spre lucru. Lester, un omuleţ spilcuit cu mustaţă, dăduse drumul la radio şi Robert fu pentru prima oară recunoscător şuvoiului de ştiri şi acorduri muzicale care se revărsau dinspre tejghea. Grace abia se atinse de chifla ei.

— Ti-ar plăcea să mergem în Europa în vara asta ? întrebă el.

— Vrei să spui, în vacanţă ?

— Da. M-am gândit că am putea merge în Italia. Să-nchiriem o casă pe undeva prin Toscana. Ce crezi ?

— Ar fi O.K., dădu ea din umeri.

— Nu e obligatoriu.

— De ce nu ? Ar fi drăguţ.

— Dacă te porţi frumos, am putea merge chiar în Anglia, la bunica ta.

Grace schiţă un surâs. Ameninţarea de a o duce pe la mama lui Annie era o veche glumă de-a lor. Grace se uită pe fereastră şi apoi la Robert:

— Cred că trebuie să mă duc, tăticule.

— Nu ţi-e foame ?

Ea clătină din cap. El o înţelegea. Vroia să ajungă la şcoală mai devreme, înainte ca scările să se aglomereze cu cetele de fetişcane sprinţare. Plăti nota, după ce-şi dădu pe gât cafeaua.

Grace îi impuse să se despartă la colţ şi nu-l lăsă s-o mai conducă până la poarta şcolii. El o sărută şi se îndepărtă, luptându-se cu dorinţa de a privi după ea. Ştia că, dacă l-ar fi văzut urmărind-o din priviri, ar fi putut lua îngrijorarea lui drept milă. Se întoarse pe Bulevardul Trei şi o porni spre birou.

Cerul se limpezise. Avea să fie una dintre acele zile îngheţate, cu cer pur şi albastru, care-i plăceau atât de mult lui Robert când era la New York. Era o vreme perfectă de plimbare şi merse cu paşi vioi, încercând să nu se mai gândească la Silueta aceea singuratică, şchiopătând spre şcoală, şi să se concentreze asupra treburilor care-l aşteptau la serviciu.

În primul rând, ca de obicei, îl va suna pe avocatul pe care-l angajaseră pentru a-i proteja de farsa legală în care accidentul lui Grace ameninţa să se transforme.

Numai un om de bun simţ putea fi atât de prost încât să-şi imagineze că întreaga chestiune se reducea la a stabili dacă fetele au fost neglijente pe când călăreau sau dacă şoferul camionului a condus neglijent. Dar, în loc să pună problema în modul cel mai simplu, toţi îi dădeau în judecată pe toţi: Companiile de asigurări ale fetelor, şoferul camionului, compania de transporturi din Atlanta, compania lor de asigurări, compania producătoare a camionului, compania acesteia de asigurări, producătorii cauciucurilor camionului, prefectura zonei, cei de la moară, societatea de căi ferate... Nimănui nu-i trecuse încă prin minte să-l dea în judecată pe Dumnezeu, pentru că făcuse să ningă în ziua aceea, dar mai era încă timp. Situaţia era un paradis pentru avocaţi şi lui Robert i se părea ciudat că, de data aceasta, el nu se mai afla în tabăra profitorilor.

Cel puţin, reuşiseră s-o scutească pe Grace de partea urâtă a lucrurilor. În afară de declaraţia pe care o dăduse la spital, nu mai trebuia decât să facă o depoziţie sub jurământ, de faţă cu avocatul lor. Grace mai avusese de-a face cu el de câteva ori înainte şi nu păruse tulburată de necesitatea de a reconstitui din nou, în faţa lui, detaliile accidentului. Repetase că nu-şi putea aminti nimic din momentul în care alunecase pe pantă.

La începutul anului, şoferul camionului le scrisese, spunându-le cât de mult regreta accidentul. Robert şi Annie se sfătuiseră o mulţime dacă să-i arate sau nu scrisoarea lui Grace ; în cele din urmă, hotărâseră că era dreptul ei s-o vadă. Fata o citise, apoi le-o dăduse înapoi, spunând simplu că era un gest drăguţ. Robert se gândise foarte mult dacă să-i arate scrisoarea şi avocatului, căci ar fi putut fi folosită la proces ca o mărturisire a vinovăţiei. Avocatul din el îl îndemna să arate scrisoarea. Latura lui umană îi spunea să n-o facă. În cele din urmă, o băgase într-un dosar.

Acum putea vedea lucirea sticloasă a soarelui pe pereţii transparenţi ai clădirii în care-şi avea biroul.

Citise recent într-un ziar juridic specializat că pierderea unui membru

putea valora despăgubire, trei milioane de dolari. Îşi imaginã chipul palid al fiicei lui, uitându-se pe geamul cofetăriei. Ce experţi teribili, gândi el, aceia care calculaseră despăgubirile.

Coridorul şcolii era mai aglomerat decât de obicei. Grace trecu repede feţele în revistă, sperând că nu avea să întâlnească nici o colegă. O văzu pe mama lui Becky vorbind cu doamna Shaw, dar nici una dintre ele n-o privi şi nici Becky nu era cu ele. Probabil că era deja la unul din computerele de la bibliotecă. Pe vremuri, acolo s-ar fi dus şi Grace. Se prosteau scriindu-şi una alteia datele personale pe computer şi plecau abia când auzeau clopoţelul. Atunci se repezeau în sus pe scări către clasă, râzând şi împingându-se cu coatele.

Acum, pentru că Grace nu mai putea urca pe scări, orice colegă s-ar fi simţit obligată să meargă cu ea în liftul cel vechi şi prăpădit. Ca să le Scutească de stânjeneală, Grace lua imediat liftul spre clasă,- ca să-şi poată aştepta colegele stând în bancă.

Se îndreptă spre lift şi apăsă butonul de chemare, fără să-şi ridice ochii, pentru ca fostele ei prietene s-o poată evita. ,

Toţi fuseseră foarte drăguţi cu ea când se întorsese la şcoală. Dar tocmai asta era problema. Ar fi vrut ca toţi să se poarte mai normal. Multe lucruri se schimbaseră. Cât lipsise ea, prietenele ei se regrupaseră în mod subtil. Becky şi Cathy, cele mai apropiate prietene ale ei, deveniseră şi mai legate una de alta. Altădată, ele trei erau inseparabile.. Bârfeau, se tachinau şi se plângeau una la alta şi se consolau în fiecare seară la telefon. Formaseră un trio perfect echilibrat. Dar acum, deşi ele se străduiau din răsputeri s-o includă şi pe ea, ceva se schimbase. Cum ar fi putut rămâne la fel ?

Liftul coborî şi Grace se urcă în el, recunoscătoare că era singură. Dar tocmai când uşile se închideau, două fete veniră alergând şi intrară râzând. Văzând-o pe Grace, tăcură brusc amândouă.

— Bună, le zâmbi Grace.

— Bună, spuseră ele în cor, apoi tăcură stânjenite, în timp ce liftul urca încet şi scârţâind. Grace observă cum ochii lor examinau pereţii şi tavanul, evitând singurul loc unde probabil ar fi vrut să se uite: piciorul ei. Nu era prima oară când observa asta.

Îi menţionase asta şi „psihologului pentru traumatisme", o expertă la care părinţii ei insistau s-o ducă săptămânal. Femeia avea intenţii bune şi probabil că era o bună profesionistă, dar Grace găsea că întâlnirile cu ea erau curată pierdere de timp.

Annie nu reuşi să vorbească din nou cu Tom Booker decât peste trei zile. Îşi făcuse deja o idee clară despre întâmplările de la grajd din ziua aceea. După ce urmărise taxiul ieşind de pe aleea fermei, intrase în curte şi înţelesese o bună parte din situaţie numai uitându-se la feţele băieţilor Dyer. Mama lor îi

spusese cu răceală lui Annie că trebuia să-l ia de acolo pe Pelerin în maximum o săptămână.

Annie o sună pe Liz Hammond şi merseră amândouă la Harry Logan. Acesta tocmai terminase de operat un câine Chihuahua când sosiră ele. Venea cu halatul de chirurgie pe el şi, când le văzu pe cele două femei, spuse „Aoleu" şi se prefăcu înspăimântat. Avea în spatele clinicii câteva boxe de recuperare şi, după o serie de oftaturi, o lăsă pe Annie să-l mute pe Pelerin într-una dintre ele.

— Numai pentru o săptămână, o ameninţă el cu degetul.

— Pentru două, spuse Annie.

Logan se uită la Liz cu un rânjet rău prevestitor:

— Zici că ţi-e prietenă ? O.K. Dar să fie exact două săptămâni, nu mai mult. Până găsiţi altceva.

— Harry, eşti un dulce, spuse Liz. El îşi ridică braţele:

— Sunt un idiot. Calul ăsta m-a muşcat, m-a. lovit, m-a târât printr-un râu îngheţat şi eu ? Eu. Îl primesc în gazdă pe gratis.

— Mulţumesc, Harry, spuse Annie.

În dimineaţa următoare, merseră toţi trei la grajduri. Băieţii nu apărură şi Annie o zări numai o dată pe Joan Dyer în cadrul unei ferestre de la etaj. După o bătălie de două ore, care-i umplu de vânătăi, şi după ce Harry Logan îi administra de mii de ori mai mult sedativ decât doza normală, Pelerin fu urcat în remorcă şi dus la dispensarul veterinar.

Annie încercase să-l sune pe Tom Booker în Montana, la o zi după vizita acestuia. Femeia care răspunse la telefon – probabil nevasta lui Booker, presupuse Annie – Îi spuse că-l aşteptau să vină a doua zi. După tonul nu prea prietenos al femeii, Annie ghici că aflase şi ea ce se întâmplase, spuse că-i va spune lui Tom de telefonul lui Annie. Annie aşteptă două zile lungi şi nu primi nici o veste. Seara, când Robert citea în pat şi Grace adormise, dădu din nou telefon. Răspunse iar femeia.

— E la masă, spuse ea.

Annie auzi vocea unui bărbat întrebând cine e, zgomotul aspru al unei mâini care acoperi receptorul. A putut auzi pe femeie spunând: „Iar e leoaica aia". Urmă o pauză lungă. Annie îşi ţinu respiraţia, străduindu-se să rămână calmă.

— Doamnă Graves, sunt Tom Booker.

— Domnule Booker, vreau să-mi cer iertare cu ce s-a întâmplat la grajduri.

La capătul celălalt al firului era tăcere, aşa că Urmă:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmplă acolo, dar cred că pur şi simplu am închis ochii în faţa adevărului.

- Vă înţeleg. Ea aşteptă ca el să mai spună ceva, dar el tăcu.

..... Uitaţi, acum l-am mutat într-un loc mai bun şi mă întrebam dacă puteţi...

Îşi dădu seama că încercarea ei era zadarnică, dar continuă:

— ...dacă puteţi să vă întoarceţi şi să vă uitaţi la el.

— Îmi pare rău, nu pot să fac asta. Chiar dacă aş avea timp, sincer să fiu, nu cred că ar folosi la ceva.

— Nu puteţi veni măcar pentru o zi, două ? Nu-mi pasă cât ar costa.

Îl auzi râzând încetişor şi regretă că vorbise aşa.

— Doamnă, sper că nu vă deranjează să vi se vorbească deschis. Trebuie să înţelegeţi. Există o limită până la care creaturile acestea pot îndura suferinţa. Cred că, din păcate, calul dumneavoastră a trecut cam de mult de limita aceasta.

— Credeţi, ca toţi ceilalţi, că ar trebui să-l lichidăm ? Urmă o pauză.

— Domnule Booker, ce-aţi face dacă ar fi calul dumneavoastră ?

— Păi, doamnă, nu e calul meu şi mă bucur că nu trebuie să iau eu o hotărâre. Dar, dacă aş fi în locul dumneavoastră, l-aş lichida.

Ea mai încercă să-l convingă să vină, dar ştia că nu avea rost. El era politicos şi calm şi absolut de neclintit. Ea îi mulţumi şi închise telefonul, apoi o luă prin hol către sufragerie.

Toate luminile erau stinse şi capacul pianului strălucea slab în întuneric. Se duse la fereastră şi privi îndelung copacii parcului, dincolo de care se vedeau vârfurile înalte ale clădirilor din East Side. Parcă era un decor cu mii de luminiţe, desenate pe fundalul unei pânze care închipuia un cer de pânze, care închipuia un cer de noapte. Nici nu-ţi venea să crezi că în clădirile acelea se desfăşurau atâtea vieţi, atât de diferite. Fiecare cu durerea Şi destinul ei.

Robert adormise. Îi luă cartea din mână, stinse veioza şi se dezbrăcă pe întuneric. Stătu multă vreme întinsă pe spate, ascultând respiraţia lui şi privind formele portocalii desenate pe tavan de lumina felinarelor. Ştia deja ce avea de făcut. Dar nu avea să le spună nimic lui Robert şi lui Grace, pana când n-avea să fie totul aranjat.

7

Pentru talentul de a ridica nişte tineri lipsiţi de scrupule la rangul de conducători ai imperiului său atotputernic, Crawford Gates era cunoscut sub numele de „Faţa care a lansat o mie de Rahaţi". Acesta era motivul pentru care Annie avea întotdeauna rezerve când trebuia să apară undeva alături de el.

Stătea în faţa ei, mâncându-şi saramura de peşte-spadă, fără să-şi ia ochii de la ea. Vorbindu-i, Annie era intrigată de precizia cu care furculiţa lui găsea imediat bucata cea mai bună din farfurie, de parcă ar fi fost atrasă de ea ca de un magnet. Se aflau în restaurantul în care o invitase şi acum un an ca să-i ofere conducerea redacţiei, un spaţiu vast şi descentrat, cu mobilier puţin, de un negru mat, şi cu o podea de marmură albă, care o făcuse întotdeauna pe

Annie să se gândească la un abator.

Ştia că un concediu de o lună era o cerere pretenţioasă, dar simţea că i se datora. Până la accident, nu-şi luase decât foarte rar câte o zi liberă şi, chiar şi de atunci, nu lipsise prea mult de la serviciu.

— Îmi voi lua telefonul, faxul, computerul, tot, spuse ea. Nici n-o să ştii că lipsesc.

Se blestemă în gând. Vorbea de un sfert de oră şi adoptase un ton complet greşit. Vorbise de parcă ar fi pledat pentru ceva. Ar fi trebuit să adopte o poziţie de forţă, să-i spună pur şi simplu ce avea de gând să facă. El nu păruse până acum să-i arate Vreun semn de dezaprobare. Stătea şi o asculta, mestecând afurisitul de peşte-spadă; i se dirija singur spre gură. Când era nervoasă, avea obiceiul stupid de a se simţi obligată să umple tăcerile din conversaţie. Tăcu şi aşteptă o reacţie. Crawford Qates termină de mestecat, dădu din cap şi luă o înghiţitură de Perrier.

— Îi iei şi pe Robert şi pe Grace ?

— Numai pe Grace. Robert are prea mult de lucru. Dar Grace are nevoie de o ieşire. De când s-a întors la şcoală, e tot mai abătută. O să-i facă bine o pauză.

Nu pomeni nimic despre faptul că nici Robert, nici Grace nu aveau nici cea mai mică idee de planurile ei. Nu-i mai rămăsese decât să le spună lor. Restul aranjamentelor le făcuse de la birou, cu ajutorul lui Anthony.

Găsise o casă de închiriat în Choteau, oraşul cel mai apropiat de ferma lui Tom Booker. Nu fiindcă avusese din ce alege, dar locuinţa era mobilată şi destul de potrivită, după spusele agentului imobiliar. Găsise şi un fizioterapeut pentru Grace, nişte grajduri care-l puteau adăposti pe Pelerin, dar Annie nu fusese prea sinceră descriindu-le celor de acolo starea calului. Cel mai greu avea să fie să conducă prin şapte state cu remorca. Liz

Hammond şi Harry Logan fixaseră prin telefoane o serie de locuri de popas, unde aveau să fie aşteptate.

Crawford Gates îşi tampona buzele cu şerveţelul.

— Dragă Annie, ţi-am spus-o şi ţi-o repet: acordă-ţi tot timpul de care ai nevoie. Copiii noştri sunt fiinţe preţioase, dăruite de Dumnezeu şi trebuie să fim alături de ei cu tot ce avem mai bun.

Lui Annie i se păru o tiradă cam exagerată din partea unei persoane care divorţase de patru ori şi-şi părăsise vreo opt copii. Parcă era Ronald Reagan la sfârşitul unei zile proaste şi sinceritatea aceea de tip Hollywood nu făcea decât să-i sporească nemulţumirea faţă de propria ei prestaţie lamentabilă. Probabil că, mâine, ticălosul bătrân va lua prânzul chiar la masa asta cu succesorul ei. Aproape că sperase ca el să fie cinstit şi s-o concedieze.

Pe drumul de întoarcere la birou, pe care-l parcurseră în Cadillac-ul lui negru şi absurd de mare, Annie se hotărî să le vorbească lui Robert şi lui Grace

chiar în seara aceea. Grace avea să ţipe la ea şi Robert avea să-i spună că era nebună. Dar până la urmă o vor asculta, pentru că aşa făceau întotdeauna.

Mai rămânea să fie informată şi persoana care se situa chiar în miezul planului: Tom Booker. Altora li s-ar părea ciudat, reflectă ea, că lucrul acesta mă îngrijorează cel mai puţin. Dar Annie mai acţionase şi altă dată la fel în cariera ei de ziaristă. Odată, călătorise cinci mii de kilometri până la o insulă pierdută din Pacific şi bătuse la uşa unui scriitor celebru care nu dădea interviuri. Aventura se încheiase cu un articol care fusese nominalizat pentru premii şi era acum un document de referinţă în lumea presei.

De fapt, ea credea în faptul simplu de viaţă, de atâtea ori verificat, şi care putea fi rezumat Cam aşa: dacă o femeie străbate distanţe de poveste, abandonându-se generozităţii unui bărbat, bărbatul nu poate s-o refuze şi n-o va refuza.

8

Autostrada se aşternea în faţa lor, dreaptă, între gărduleţele vii care păreau să se întâlnească pe linia orizontului, în zarea neagră şi străbătută de tunete. Tot acolo, în punctul de unde şoseaua părea că urcă în cer, sclipeau fulgere repetate, tulburând clădirile de nori. Dincolo de gărduleţele vii, preeria statului Iowa părea un ocean tulburat, prin care soarele îşi trimitea mănunchiuri de raze rătăcite.

Peisajul părea rupt de spaţiu şi de timp şi Annie simţi panica izvorându-i în subconştient. Se stăpâni şi scrută depărtarea, ca să se poată agăţa de ceva, un siloz, un copac, o pasăre, orice. Nu găsi nimic şi începu să numere bornele kilometrice şi semnele de circulaţie, care păreau aprinse de fulgere. Parcă vedea Fordul Lariat argintiu, cu remorca cilindrică după el, înghiţind lacom şi singur distanţa.

în două zile, parcurseseră peste o mie două sute de kilometri şi Grace nu vorbise aproape deloc. În cea mai mare parte a timpului dormise, ca şi acum, ghemuită pe bancheta din spate. Când se trezea, asculta muzică la Walkman sau se uita apatică pe geam. Annie se uitase numai o dată în oglinda retrovizoare şi-şi văzuse fiica privind-o. Când li se întâlniseră ochii, Annie zâmbise şi Grace îşi ferise imediat privirea.

Reacţionase la planul mamei ei aşa cum prevăzuse Annie. Ţipase şi plânsese şi spusese că n-o vor putea obliga să meargă. Se sculase de la masă şi plecase în camera ei, trântind uşa. Annie şi Robert rămăseseră un timp tăcuţi. Annie îl prevenise mai devreme pe soţul ei, înăbuşindu-i toate protestele.

— Nu mai putem ocoli problema şi nici ea, spusese ea. E calul ei, ce Dumnezeu ! Nu poate pur şi simplu să-şi ia mâinile de pe el.

— Annie, gândeşte-te prin ce trece copilul nostru.

— Dacă fuge de răspundere, îi va fi şi mai rău. Ştii cât de mult îl iubea. Ai

văzut cum era în ziua aia, la grajduri. Îţi imaginezi cum o urmăreşte expresia lui ? El nu răspunsese, doar clătinase din cap şi-şi lăsase ochii în jos. Annie îi luase mâinile în ale ei:

— Putem să facem ceva, Robert, spusese ea cu blândeţe. Ştiu că Pelerin s-ar putea face bine. Omul ăsta poate să-l vindece. Şi poate că atunci se va vindeca şi Grace.

— Chiar a spus că-l poate face bine ? O privise Robert. Annie ezitase, dar el nu apucase să observe.

— Da, spusese ea.

Fusese prima ei minciună în legătură cu planul. Robert îşi închipuise, aşa cum era firesc, că Tom Booker fusese consultat. Iluzia fusese întreţinută şi faţă de Grace.

Aşa cum anticipase Annie, Grace cedase când văzuse că nici tatăl ei nu-i ţinea partea. Dar tăcerea răzbunătoare pe care o afişase dovedea o supărare mai mare decât cea la care se aşteptase Annie. Înainte de accident, Annie stăpânea cu uşurinţă modul de a corecta mofturile fiicei ei: o tachina pe Grace, sau îi ignora supărarea. Totuşi, această tăcere ţinea de o altă dimensiune. Era eroică şi neclintită, ca şi călătoria în care o târa Annie şi, pe măsură ce kilometrii treceau, mama ei nu putea decât să se minuneze de rezistenţa fetei.

Robert le ajutase să facă bagajele, le dusese la Chatham şi de acolo la Harry Logan, în dimineaţa plecării. Astfel, devenise şi el un complice la trădare în ochii lui Grace. Tot timpul cât îl urcară pe Pelerin în remorcă, ea stătu în maşină ca o piatră, cu căştile pe urechi, prefăcându-se că citeşte o revistă. Nechezatul şi loviturile de copite ale calului zgâlţâiseră remorca şi maşina, dar Grace nu-şi ridicase nici măcar o dată ochii.

Harry îi injecta lui Pelerin o doză de sedativ şi-i dădu lui Annie o cutie cu fiole şi siringi pentru cazurile de urgenţă de pe drum. Veni la geam s-o salute pe Grace şi începu s-o înveţe cum să-l hrănească pe Pelerin pe drum, dar fata îl întrerupse:

— Mai bine vorbiţi cu mama.

De asemenea, răspunsul ei la sărutul de rămas bun al lui Robert fu puţin mai mult decât formal.

În prima seară, dormiseră la nişte prieteni de-ai lui Harry Logan, care locuiau la periferia unui oraş de la sud de Cleveland. Domnul Elliott

fusese coleg de facultate cu Harry- şi lucra la un mare dispensar local. Ajunseră pe întuneric şi Mlliott insistă ca Annie şi Grace să intre în casă Şi să-l lase pe el să vadă de cal. Le spuse că aveau şi ei cai şi pregătise o boxă în grajd.

— Harry ne-a spus să-l lăsăm în remorcă, spuse Annie.

— Cum, tot drumul ?

— Aşa a spus.

Bărbatul ridică o sprânceană şi zâmbi profesional şi atotştiutor:

— Intraţi în casă, mă ocup eu aici.

începuse să plouă şi Annie nu-l mai contrazise. Pe soţia lui o chema Connie. Era o femeie micuţă şi ştearsă, cu părul făcut permanent. Le arată camerele lor. Aveau o casă mare şi plină de tăcerea cu ecouri pe care o lăsaseră copiii, acum plecaţi şi ei la casele lor. Fotografiile lor zâmbeau de pe pereţi, de la serbările şcolare şi balurile de absolvire.

Lui Grace i se oferi fosta cameră a fiicei familiei Elliott şi lui Annie camera de oaspeţi de la capătul coridorului.

Connie le arătă baia şi plecă, spunându-le să coboare la masă când sunt gata. Annie îi mulţumi şi o luă de-a lungul coridorului să vadă cum se instalase Grace.

Fiica lui Connie se măritase cu un dentist şi se mutase în Michigan, dar camera ei arăta de parcă n-ar fi părăsit-o nici o clipă. Avea cărţi şi trofee obţinute la înot şi rafturi pline cu tot felul de bibelouri. În mijlocul copilăriei abandonate a unei străine, Grace se aşezase pe pat şi scotocea în sacoşa ei după lucrurile de toaletă. Nu-şi ridică ochii când intră Annie.

— E-n regulă ?

Grace dădu din umeri, fără s-o privească. Annie încercă să se poarte normal, uitându-se la desenele de pe pereţi. Apoi se întinse şi gemu:

— Doamne, ce obosită sunt.

— Ce căutăm aici ?

Vocea era rece şi ostilă şi Annie se întoarse şi o văzu pe Grace privind-o cu mâinile în şolduri.

— Ce vrei să spui ?

Grace arătă camera cu un gest dispreţuitor:

— Aici. Vreau să spun: ce căutăm aici ? Annie oftă, dar, înainte de a apuca să răspundă,

Grace îi spuse că nu-i nimic, s-o lase baltă. Îşi luă bastonul şi trusa de toaletă şi se îndreptă spre uşă. Annie îşi dădu seama cât de furioasă era că nu putuse să se dezlănţuie mai tare.

— Grace, stai puţin.

— S-o lăsăm baltă, bine ? Şi fata plecă.

Annie vorbea cu Connie în bucătărie când veni Elliott din curte. Era palid şi murdar de noroi pe o parte. Se străduia să nu şchiopăteze.

—- L-am lăsat în remorcă, spuse el.

La cină, Grace îşi mută de colo, colo mâncarea pe farfurie şi vorbi numai când era întrebată. Cei trei adulţi făcură tot ce putură ca să întreţină o conversaţie, dar nu putură evita lungile pauze în care se auzea numai clinchetul tacâmurilor. Vorbiră despre Harry Logan şi despre Chatham şi despre o nouă boală care bântuia printre animale. De la animale, trecură la oameni şi

Elliott spuse că ştia o fată cam de vârsta lui Grace care se îmbolnăvise şi viaţa ei fusese complet ruinată. Connie îl fulgeră cu privirea şi el se înroşi uşor şi schimbă repede subiectul.

După ce mâncară, Grace spuse că era obosită şi întrebă dacă putea să plece. Annie spuse că merge şi ea, dar Grace n-o lăsă. Le spuse politicos noapte bună soţilor Elliott şi porni şontâc, şontâc spre camera ei, sprijinindu-se în baston. Annie văzu privirea din ochii celor doi oameni cumsecade când fata era gata să se împiedice de o ridicătură a parchetului.

A doua zi, porniseră devreme şi traversaseră statele Indiana şi Illinois, intrând în Iowa. Cât fu ziua de lungă, Grace nu scoase nici o vorbă.

Petrecuseră noaptea la o verişoară îndepărtată de a lui Liz Hammond, care se măritase cu un fermier şi locuia lângă Des Moines. Ferma se înălţa singuratică la capătul unei alei de cinci kilometri, înfiptă parcă într-o planetă străină, cafenie şi brăzdată de arături egale până la capătul zării.

Stăpânii fermei erau nişte oameni paşnici şi religioşi, probabil baptişti, se gândi Annie. Nu semănau cu Liz nici un pic. Fermierul le spuse că Liz le povestise totul despre Pelerin dar Annie observă că vederea calului îl şocase. O ajută să-i dea fân şi apă şi trase câte paie murdare putu din remorcă şi puse în loc unele uscate.

Luară cina la o masă lungă de lemn, împreună cu cei şase copii ai gazdelor. Toţi aveau ochii albaştri şi părul blond al tatălui lor şi le priveau pe Annie şi pe Grace cu un fel de uimire politicoasă. Mâncarea era simplă şi îndestulătoare şi se bea numai lapte cu smântână, din căni mari de sticlă.

A doua zi de dimineaţă, luară un mic dejun compus din ouă, cartofi copţi şi slănină şi, tocmai când se urcaseră în maşină ca să plece, fermierul îi întinse ceva lui Annie:

Ne-am bucura să primeşti asta, spuse el.

Era o carte veche, cu o copertă de pânză uzată. Soţia fermierului stătea şi ea acolo şi priviră amândoi cum Annie deschise cartea. Era Parcursul pelerinului, de John Bunyan. Annie îşi amintea de stilul uşor biblic al acestei cărţi vechi, despre care învăţase la şcoală încă de când avea vreo opt ani.

—, Ni s-a părut un dar potrivit, spuse fermierul. Un pic emoţionată, Annie îi mulţumi.

— Ne vom ruga pentru voi toţi, spuse femeia.

Cartea rămăsese pe locul de lângă şofer. Annie o lăsă acolo şi, de câte ori o vedea, îi veneau în minte vorbele femeii.

Deşi trăia de mulţi ani în America, religiozitatea aceasta candidă stârnea în ea scepticismul britanic. O făcea să nu se simtă în largul ei şi o tulbura faptul că acea străină îi văzuse pe toţi ca având nevoie de rugăciuni. Îi văzuse ca pe nişte victime. Nu numai pe Pelerin şi pe Grace – asta era de înţeles —, dar şi pe Annie. Nimeni, niciodată, n-o privise astfel pe Annie Graves.

Acum, conducând pe autostradă, văzu ceva în zarea brăzdată de fulgere. La început fu doar un sâmbure de lumină, apoi se transformă într-un camion înaintând prin ploaie. Curând, zări şi câteva coşuri de fabrici, apoi clădiri, un întreg oraş răsărit în calea lor. Un stol de păsărele maronii fu răzleţit de vânt şi împins spre marginea şoselei. Camionul se apropia de ele şi pala de vânt produsă de trecerea lui făcu maşina şi remorca să vibreze. Grace se foi în spatele ei:

— Ce-a fost asta ?

— Nimic. Un camion.

Annie o văzu în oglindă frecându-se la ochi.

— Ne apropiem de un oraş. Trebuie să pun benzină. Ţi-e foame ?

— Un pic.

Şoseaua se încolăcea în jurul unei biserici albe de lemn, aflată în mijlocul unei poieni cu iarbă cosită. În faţa intrării, un băieţel pe bicicletă le privi conducând pe buclă şi, deodată, biserica fu scăldată în soare. Annie aproape că se aşteptă să vadă un deget divin arătând în jos dintre nori.

Lângă pompa de benzină era un bufet şi, după ce făcură plinul, mâncară tăcute sandvişuri cu salată de ouă în mijlocul unor bărbaţi cu şepci de baseball cu etichetele unor produse agricole din zonă, care vorbeau şoptit despre grâul de iarnă şi preţul soiei. Dinspre partea lui Annie, puteau la fel de bine să fi vorbit şi o limbă străină, ea nu înţelegea nimic. Plăti mâncarea şi-i spuse lui Grace că se ducea până la toaletă şi că se vor întâlni la maşină.

— Te uiţi dacă Pelerin n-are nevoie de apă ? întrebă ea. Grace nu răspunse.

— Grace, ai auzit ce-am spus ?

Annie se aplecă spre ea, conştientă că fermierii din jur tăcuseră. Provocase deliberat confruntarea cu fiica ei, dar îşi regreta impulsul de a o face publică. Grace nu-i răspunse. Îşi termină Coca-Cola şi zgomotul paharului pus jos îi sublinie răspunsul:

—- Uită-te singură.

Prima dată când se gândise la sinucidere, Grace era în taxiul care o aducea de la protezistă. Ciorapul protezei era prea strâmt şi-i apăsa osul coapsei, dar ea spunea că se simte bine şi participa la veselia forţată a tatălui ei, gândindu-se la metoda cea mai bună de a-şi lua zilele.

Cu doi ani înainte, o fată din clasa a opta se aruncase în faţa metroului. Nimeni nu fusese în stare să ghicească de ce o făcuse şi Grace fusese şi ea şocată, ca toată lumea. De asemenea, fusese şi impresionată în taină. Ce curaj i-a trebuit, gândise ea, în momentul acela final, decisiv ! Grace îşi amintea că pe atunci nu se credea în stare de un gest atât de curajos ; chiar dacă ar fi fost hotărâtă, era sigură că muşchii ar fi refuzat să-i împlinească ordinele autodistructive.

Cu toate acestea, acum era capabilă să reflecteze la rece asupra acestei posibilităţi, chiar dacă nu găsise încă metoda de a o realiza. Viaţa ei era ruinată, acesta era un fapt pe care încercările ardente ale celorlalţi de a o face să se mai bucure de ea nu făceau decât să-l pună şi mai mult în evidenţă, îi părea rău din tot sufletul că nu murise în ziua aceea în zăpadă, cu Judith şi cu Gulliver. Dar, odată cu trecerea zilelor, îşi dădea seama aproape cu dezamăgire că firea ei nu favoriza sinuciderea.

O reţinea incapacitatea de a vedea lucrurile dintr-un singur punct de vedere egoist. I se părea un gest. melodramatic şi extravagant, un extremism potrivit mai degrabă cu mama ei. Nu se gândi nici o clipă că poate sângele tatălui ei o făcea să judece cu atâta dezarmantă obiectivitate. Vina în familia lor cădea numai asupra unei singure persoane. Greşelile i se datorau numai lui Annie.

Grace o iubea şi o respingea pe mama ei cu aceeaşi intensitate şi adesea pentru aceeaşi trăsătură la caracter. De exemplu, pentru siguranţa ei şi pentru faptul că întotdeauna avea dreptate. Şi mai ales pentru că o cunoştea atât de bine pe Grace. Ştia cum avea să reacţioneze fiica ei, ce-i plăcea şi ce nu-i plăcea, cam ce părere avea despre orice subiect. Poate că toate mamele văd atât de bine în Interiorul fiicelor lor şi uneori e minunat să fii înţeleasă atât de bine. Totuşi, adesea, mai ales în ultimul timp, i se părea că felul în care o cunoştea mama ei constituia o violare monstruoasă a propriei ei intimităţi.

Pentru asta, şi pentru o mie de alte greşeli mai mici, Grace se răzbuna acum. În sfârşit, cu tăcerea ei împietrită, i se părea că găsise o armă eficientă. Vedea cum o influenţase pe Annie şi era mulţumită. De obicei, Annie îşi exercita autoritatea tiranică fără nici o umbră de remuşcare. Dar acum, Grace simţea că mama ei avea şi remuşcări şi îndoieli. Se purta de parcă în sinea ei recunoscuse că greşise forţând-o pe Grace să participe la călătorie. Văzută de pe locul din spate, Annie părea o jucărie, care mizase viaţa lor pe o ultimă rotire disperată a volanului.

O luară spre vest către Missouri, apoi cotiră spre nord, cu fluviul cafeniu şerpuind în stânga drumului. Trecură în statul South Dakota pe la Sioux City şi o luară din nou către vest, pe autostrada 90, care avea să le ducă până în Montana. Trecură prin ţinuturile nordice numite „Pământurile Rele" şi văzură apusul însângerând cerul de deasupra Dealurilor Negre. Călătoriră fără să se răspândească şi să se amestece cu mohorala peisajului trist pe care-l străbăteau.

Nici Liz, nici Harry nu cunoşteau pe nimeni prin părţile acelea, aşa că Annie reţinuse o cameră la un mic hotel de lângă Muntele Rushmore. Nu văzuse niciodată monumentul de acolo şi fusese nerăbdătoare să-l viziteze cu Grace, dar când ajunseră la hotel, afară era întuneric şi începuse să plouă. Annie fu totuşi bucuroasă că nu mai trebuia să întreţină conversaţii politicoase

cu gazde pe care nu le cunoştea şi pe care nu avea să le mai revadă.

Camerele purtau nume de preşedinţi americani. A lor se numea Abraham Lincoln. Barba lui proeminentă se vedea în portretele de pe pereţii camerei şi pe televizor se afla un extras din Cuvântul de la Gettysburg, parţial ascuns de o broşură lucioasă de reclamă. Grace se prăbuşi pe unul din cele două paturi mari, alăturate, iar Annie ieşi în ploaie să se ocupe de Pelerin.

Calul părea că se obişnuise cu ritualul călătoriei, închis în boxa strâmtă din remorcă, nu mai izbea cu copitele când Annie se strecura în spaţiul protejat din faţa lui. Se dădea înapoi şi o pândea din întuneric. Îi simţea ochii supraveghind-o în timp ce îi schimba fânul şi-i împingea găleţile cu apă şi mâncare. Nu se atingea niciodată de ele înainte de plecarea ei. Îi simţea ostilitatea înăbuşită şi era în acelaşi timp speriată şi tulburată şi inima îi bătea foarte tare când închidea remorca.

Când se întoarse în cameră, Grace stătea în pat cu faţa la perete şi nu-şi dădu seama dacă dormea sau se prefăcea.

— Grace ? o strigă încet. Nu ţi-e foame?

Nici o reacţie. Annie se gândi să se ducă singură la restaurant, dar n-avea putere. Făcu o baie fierbinte, sperând că apa o va linişti. Dar îndoiala nu-i dispăru. O învăluia odată cu aburul care se ridica din cadă. Ce tot făcea ea, târând două suflete rănite de-a lungul unui continent, ca într-un pionierat nebun ? Tăcerea lui Grace şi pustietatea spaţiilor vaste pe care le străbătuseră o făcură să se simtă deodată teribil de singură. Ca să-şi uite gândurile, îşi pipăi trupul, voind să-l simtă şi nu se opri decât atunci când amorţeala aceea rigidă dispăru şi pielea începu să-i respire din nou.

În noaptea aceea visă că urca un munte cu tatăl ei şi erau amândoi legaţi cu funii, ca nişte alpinişti, deşi în viaţa reală nu făcuseră niciodată aşa ceva. Dedesubt şi în jurul lor, erau doar stânci ascuţite şi prăpăstii. Ei se aflau pe o cornişă subţire, acoperită cu zăpadă şi tatăl ei spunea că erau în siguranţă acolo. Era în faţa ei şi se întorsese; îi zâmbise, aşa cum zâmbea în fotografia ei preferată, un zâmbet care o umplea de încredere şi o făcea să se simtă apărată. Tocmai atunci, ea Văzu peste umărul lui că o crăpătură se lărgea către ei, ameninţând să rupă marginea cornişei. Vru să strige, dar nu putu şi în clipa în care crăpătura îi despărţi, tatăl ei se întoarse şi văzu şi el primejdia. Apoi el căzu şi Annie văzu că funia se descolăcea cu repeziciune şi ştiu că singura lor scăpare era ca ea să sară spre peretele muntelui, în partea opusă. Plonja în aer, dar în loc să simtă că funia se opreşte şi o ţine, căzu în gol şi alunecă mai jos, tot mai jos...

Când se trezi, era dimineaţă şi afară ploua torenţial. Sculpturile din Muntele Rushmore erau învăluite într-un nor des şi recepţionera le spuse că nu puteau fi vizitate în ziua aceea. Dacă voiau, puteau vedea o sculptură gigantică de pe un munte apropiat, cunoscută sub numele de „Calul nebun.

— Nu, mulţumim, spuse Annie. Noi îl avem pe al nostru.

Luară micul dejun, plătiră camera şi reveniră la şoseaua interstatală. Trecură în Wyoming, depăşiră Turnul Diavolului şi Bazinul Tunelului, traversară râul Powder şi ajunseră la Sheridan, unde ploaia se opri în sfârşit.

Şoferii furgonetelor şi camioanelor pe care le întâlneau aveau aproape toţi pălării de cowboy. Unii îşi atingeau marginea pălăriei sau ridicau cu gravitate o mână în semn de salut. Soarele desena curcubee în bălţile pătate de benzină.

Intrară în Montana către seară. Dar Annie nu se simţi nici uşurată, nici victorioasă. Încercase din răsputeri să nu se lase copleşită de tăcerea lui Grace. Toată ziua căutase posturi la radio, ascultase predicatori sectanţi şi rapoarte agricole şi aflase că existau inimaginabil de multe feluri de muzică country. Dar nu câştigase nimic. Se simţea prinsă la mijloc între posomorala fiicei ei şi propria ei mânie crescândă. Deodată, nu mai putu îndura. După vreo patruzeci de kilometri, ieşi de pe autostrada interstatală.

Voia să parcheze, dar nu găsea un loc bun. Văzu un cazino impunător, ale cărui lumini roşii luceau ademenitor. Trecu de un deal, apoi de o cafenea şi de un şir de mici magazine cu un spaţiu murdar de parcare în faţa lor. Doi indieni cu plete lungi, negre şi cu pene la pălăriile de cowboy stăteau lângă o furgoneta accidentată şi priveau apropierea Ford Lariatului. Ceva din privirea lor o nelinişti şi conduse drept înainte, ocoli un deal, coti la dreapta şi se opri. Opri motorul şi stătu câteva clipe complet nemişcată. Simţea că Grace o priveşte. În cele din urmă, fata întrebă cu prudenţă:

— Ce s-a întâmplat ?

— Poftim ? întrebă Annie ascuţit.

— Nu vezi că e închis ?

Într-adevăr, în fata lor se afla, o plăcută pe care scria: MONUMENT NAŢIONAL ; BÁTÁLIA DE LA LITTLE BIGHORN. Grace avea dreptate. Vizitarea monumentului se încheiase de o oră, dacă te luai după orele de program. Annie se supără şi mai tare pentru că Grace nu ghicise starea ei şi-şi imaginase că venise până aici în scopuri turistice. Se uită drept înainte şi inspiră adânc:

— Cât o să mai dureze asta, Grace ?

— Poftim ?

— Ştii ce vreau să spun. Cât o să mai dureze ? Urmă o pauză lungă. Annie se uită la un ghemotoc de scaieţi, care se rostogolea pe şosea, alun-gându-şi propria umbră. Se întoarse şi o privi pe Grace, iar fata îşi feri ochii şi ridică din umeri.

Aşa stăm acum ? continuă Annie. Am făcut aproape două mii de kilometri şi ai stat acolo şi abia ai scos câte o vorbă. Aşa că m-am gândit să te întreb, ca să ştiu şi eu. Aşa ne vom purta de acum încolo una cu cealaltă?

Grace îşi ţinea ochii în jos şi apăsa pe butoanele Walkman-ului. Dădu din

nou din umeri.

— Habar nam.

— Vrei să ne întoarcem acasă ? Grace scoase un hohot amar de râs.

— Tu vrei ?

Grace se uita pe geam, încercând să pară nonşalantă, dar Annie văzu că se lupta cu lacrimile. Se auzi un zgomot înfundat din remorcă, unde Pelerin se foia neastâmpărat.

— Dacă tu vrei.asta...

Deodată Grace se întoarse spre ea cu faţa descompusă. Obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi şi neputinţa de a le opri îi sporea mânia.

— De ce te prefaci că-ţi pasă ? ţipă ea. Tu hotărăşti ! Tu ai hotărât întotdeauna ! Te prefaci că-ţi pasă de părerea altora, dar asta e numai praf în ochi !

— Grace, spuse cu blândeţe Annie, întinzând o mână spre ea.

Dar Grace o dădu la o parte.

— Nu ! Lasă-mă în pace !

Annie se uită la ea o clipă, apoi deschise portiera şi ieşi afară. Începu să meargă orbeşte cu faţa în bătaia vântului. Drumul ducea până la un loc de parcare străjuit de pini şi de o clădire mică, pustie. Continuă să meargă. O luă pe o cărare:: care ocolea dealul şi se pomeni în faţa unui cimitir îngrădit cu un gard negru de metal. Pe vârful dealului, se înălţa un monument simplu de piatră şi Annie nu se opri decât când ajunse la el.

!Pe-dealul acesta, într-o zi din vara anului 1876, generalul Custer şi peste două sute de soldaţi fuseseră ucişi de cei pe care voiseră să-i măcelărească. Numele lor erau săpate în piatră. Annie se întoarse să se uite la pietrele de mormânt din cimitir. Aruncau umbre lungi în ultimele pâlpâiri ale soarelui. Rămase cu ochii pierduţi pe podişurile acoperite cu iarbă culcată de vânt, care se întindeau până la orizont, dezolante ca şi durerea fără leac din sufletul ei. Şi începu să plângă.

Mai târziu, i se păru ciudat că ajunsese în locul acela, din întâmplare. Nu avea să ştie niciodată dacă un alt loc ar fi putut face să izbucnească lacrimile pe care şi le reţinuse atâta vreme. Monumentul acela constituia o anomalie crudă, omorându-i pe autorii unui genocid, în vreme ce mile de cadavre ale indienilor măcelăriţi aiurea stăteau sub pământ fără nici un semn la căpătâi. Dar detaliile poveştii relevate de monument erau depăşite de atmosferă, de suferinţă şi de umbrele care se ascundeau aici. Era un loc potrivit pentru plâns. Annie îşi lăsă capul în jos şi plânse. Plânse pentru Grace şi pentru Pelerin şi pentru sufletele pierdute ale copiilor care muriseră în pântecul ei. Plânse şi pentru ea, deplânse ceea ce devenise.

Toată viaţa trăise în locuri nepotrivite pentru că nu se simţea acasă în America. Şi acum, nu se mai simţea acasă,nici în Anglia. În oricare dintre cele

două ţări, era tratată de parcă ar fi venit din cealaltă. Adevărul era că nu venea de nicăieri. Nu avea casă. De când murise tatăl ei, nu mai avea. Nu mai avea pământ,.rădăcini, neam. .

Cândva, acest lucru fusese marea ei forţă. O ajutase să ajungă în miezul lucrurilor. Se putea adapta fără efort la orice situaţie, se insinua pe nesimţite în orice grup sau cultură. Ştia din instinct cum trebuia să se poarte, pe cine trebuia să cunoască şi ce trebuia să facă pentru a câştiga. În munca ei, care o obsedase atâta vreme, darul acesta o ajutase să urce pe cel mai înalt vârf. Acum însă, de la accidentul lui Grace, nimic nu mai părea să merite osteneala.

În ultimele trei luni, ea fusese cea puternică, păcălindu-se singură că de asta avea Grace nevoie. De fapt, nu ştiuse alt mod de a reacţiona. Pentru că-şi pierduse comunicarea cu ea însăşi, nu mai putea comunica nici cu copilul ei şi de aceea se simţea arsă de vinovăţie. Acţiunea devenise pentru ea un substitut al sentimentului sau măcar al exprimării acestuia. Acum înţelegea că acesta fusese motivul pentru care se lansase în aventura aceasta lunatică pentru vindecarea lui Pelerin.

Annie suspină până începură să o doară umerii, apoi se sprijini de piatra rece a monumentului şi-şi luă capul în palme. Rămase acolo până când ultima geană de lumină dispăru în spatele munţilor Bighorn şi pădurile de lângă râu începură să semene cu o cicatrice neagră. Când îşi ridică ochii, era noapte şi cerul se umpluse de stele.

— Doamnă ?

Era un supraveghetor al zonei. Avea o lanternă, dar nu-i lumină faţa şi-i fu recunoscătoare pentru tact.

— Vă simţiţi bine, doamnă ?

Annie îşi şterse faţa şi înghiţi:

— Da, mulţumesc, spuse, mă simt bine. Se ridică.

— Fiica dumneavoastră se cam îngrijorase acolo jos.

— Îmi pare rău. Cobor acum.

El îşi atinse pălăria când ea trecu pe lângă el:

— Noapte bună, doamnă. Aveţi grijă la drum. Se întoarse la maşină, conştientă că omul o urmărea. Grace dormea, sau poate numai se prefăcea. Annie porni motorul, aprinse farurile şi ieşi de pe şosea, regăsind autostrada interstatală. Conduse toată noaptea şi nu se opri decât la Choteau.

PARTEA A TREIA

1

Pământul fraţilor Booker era traversat de două râuri şi de aceea ei îşi numiseră ferma Double Divide. Izvorau din două culmi apropiate de munte şi, pe o distanţă de o jumătate de milă, păreau două râuri gemene. Coasta muntoasă dintre ele era acolo atât de blândă, încât două ape s-ar fi putut uni, dar în continuare, roci înalte şi ascuţite le despărţeau definitiv şi, forţate astfel

să urmeze cursuri separate, cele două râuri se deosebeau tot mai mult pe măsură ce curgeau la vale.

Cel mai nordic alerga iute şi cu o adâncime mică prin mijlocul unei văi largi şi deschise. Malurile lui, destul de abrupte pe alocuri, le îngăduiau vitelor să coboare la apă. În colurile şi bulboanele lui se vedeau lucind spinările păstrăvilor, iar în pământul ţărmurilor sălăşluiau bâtlanii. Traseul pe care era forţat să-l urmeze râul celălalt, de la sud, era mai accidentat, cu obstacole şi copaci. Apa şerpuia printre mănunchiuri dese de sălcii şi tulpini roşii de sânger şi apoi dispărea deodată într-o mlaştină. Mai la vale, străbătea o poiană întinsă, curgând leneş şi permiţând ierburilor de baltă să formeze un păienjeniş de insuliţe verzi, a căror geografie era mereu modificată de neobosiţii castori.

Ellen Booker obişnuia să spună că râurile erau ca băieţii ei, cel de la nord ca Frank şi cel de la sud ca Tom. Asta până când Frank, pe atunci de vreo şaptesprezece ani, spusese în timpul cinei că şi lui îi plăceau castorii . Tatăl lui îi spusese să se spele şi să se ducă la culcare. Tom nu era sigur dacă mama lui înţelesese gluma,dar probabil că o înţelesese, pentru că de atunci nu mai repetase comparaţia cu râurile.

Casa, căreia îi spuneau „casa de la râu" se afla pe-o faleză, de deasupra râului de la nord; acolo locuise Tom cu Rachel, mai târziu se mutase în ea Frank împreună cu Diane, iar acum casa era goală. De-acolo se putea vedea în vale, peste vârfurile plopilor canadieni, ferma aflată la o jumătate de kilometru distanţă. Ferma era înconjurată de hambare văruite, grajduri şi ţarcuri. Cele două case erau legate de un drum nepavat, care urca până la poienile unde Iernau vitele. La începutul lunii aprilie, zăpada se topise în mare parte în regiunile mai joase, din jurul fermei; mai împodobea încă pinii şi brazii şi stâncile înalte ale culmii dintre râuri.

Din vechiul Chevrolet, Tom privi către casa de la râu si se întrebă, aşa cum o făcea adesea,, dacă n-ar fi fost bine să se mute acolo. El şi Joe se întorceau de la turme şi Joe conducea ocolind experimentat gropile. Joe era scund pentru vârsta lui şi îi plăcea să stea foarte băţos la volan. În timpul săptămânii, Frank era cel care se ocupa de hrana Viţelor ,dar în week-end, asta era treaba lui Joe şi lui Tom îi plăcea să-l ajute. Descărcaseră sacii de hrană şi se bucuraseră împreună văzând cum văcile şi viţeii se îmbulzeau către ei s-o primească.

— Putem să vedem mânzul lui Bronty ? întrebă Joe.

— Sigur că da.

— Un băiat de la şcoală spunea că ar trebui să-l antrenăm de mic. Cică, dacă-i deprinzi imediat după ce se nasc, o să le fie uşor mai târziu.

— Aha. Aşa zic unii.

— Am văzut la televizor un tip care făcea aşa cu gâştele. Avea un avion şi toţi bobocii au crescut convinşi că avionul ăla era mama lor. Pe urmă zbura cu

el şi bobocii se luau după avion.

— Mda, am auzit de asta.

— Şi ce crezi despre chestiile astea ?

—Păi, Joe, nu ştiu mare lucru despre gâşte, e că pentru ele e O.K. să crească imaginându-şi că sunt aeroplane. Joe râse.

— Cât despre cai, continuă Tom, părerea mea prima dată trebuie învăţaţi să fie cai. Ajunseră la fermă şi opriră lângă grajdul mare, Tom îşi ţinea o parte din cai. Fraţii gemeni ai lui Joe, Scott şi Craig, ieşiră în fugă din casă ca să-i întâmpine. Tom văzu cum lui Joe i se lungeşte gâtul. Gemenii aveau nouă ani şi din cauză că erau blonzi şi arătoşi şi făceau totul la un unison, se bucurau întotdeauna de mai multă atenţie decât fratele lor.

—- Vă duceţi să vedeţi mânzul ? zbierară ei. Putem veni şi noi ?

Tom îşi puse mâinile mari pe capetele lor.

— Dacă staţi liniştiţi, puteţi, le spuse el.

Intrară în grajd şi Tom rămase cu gemenii în afara boxei, iar Joe intră înăuntru. Bronty era o iapă zdravănă, în vârstă de zece ani, de culoare roşcată. Îşi împinse nările către Joe, care întinse mâna şi o mângâie pe gât. Lui Tom îi plăcea să-l vadă mişcându-se încrezător şi uşor în preajma cailor. Mânzul, un pic mai întunecat la culoare decât mama lui, încerca să se ridice din colţul în care era culcat. Tropăi caraghios, reuşind să se adăpostească lângă spinarea mamei lui şi uitându-se pe furiş la Joe. Gemenii râseră.

— Ce caraghios e ! zise Scott.

— Am o poză cu voi doi la vârsta lui, spuse Tom. Şi, ce credeţi ?

— Arătau ca doi broscoi râioşi, spuse Joe.

Curând, gemenii se plictisiră şi plecară din grajd. Tom şi Joe scoaseră câţiva dintre cai pe pajiştea din spatele grajdului. După micul dejun, urma să alerge câţiva mânji de un an. Când mergeau către casă, câinii, începură să latre, repezindu-se în faţă. Tom se întoarse şi văzu un Ford Lariat argintiu coborând culmea şi luând-o pe aleea către ferma lor. În maşină era numai şoferul şi-şi dădu seama că era o femeie.

— Mama ta aşteaptă musafiri ? întrebă el. Joe dădu din umeri. Numai după ce maşina se opri, cu toţi câinii lătrând în jurul ei, Tom o recunoscu. Nu-i venea să creadă. Joe îi văzu privirea:

— O cunoşti ?

— Cred că da. Dar habar n-am ce caută aici. Potoli câinii şi porni spre maşină. Annie se dădu jos şi se apropie de el cu nervozitate. Purta blugi şi cizme şi un pulover creme, foarte larg şi lung până la jumătatea coapselor. Soarele îi aurea părul şi Tom fu uimit de cât de clar îşi amintea de ochii ei verzi. Ea îl salută din cap cam prosteşte, fără să zâmbească.

— Bună dimineaţa, domnule Booker.

— Bună dimineaţa.

Tăcură un moment, apoi Tom spuse:

— Joe, dânsa e doamna Graves. Joe e nepotul meu. Annie îi întinse mâna băiatului:

— Bună, Joe. Îmi pare bine.

— Şi mie, doamnă.

Ea îşi lăsă privirile să alunece peste vale, apoi să urce spre munţi şi apoi îl privi din nou pe Tom:

— Ce loc frumos !

— Aşa este.

El se întrebă când se va hotărî ea să-i dea drumul şi să-i spună de ce naiba venise, deşi deja cam avea idee de ce. Ea inspiră adânc.

— Domnule Booker, poate o să ţi se pară că sunt nebună, dar probabil că ai ghicit ce caut aici.

— Păi, mi-am cam dat seama că nu sunteţi chiar în trecere. Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

— Îmi pare rău că am dat buzna aşa, dar ştiam ce o să spui dacă mai dădeam telefon. E vorba despre calul fiicei mele.

— Pelerin.

— Da. Ştiu că-l poţi ajuta şi am venit aici să te rog, să te implor să te mai uiţi o dată la el.

— Doamnă Graves...

— Te rog. Doar o privire. N-o să dureze mult...

— Cum, să zbor până la New York ? râse Tom. Sau vă gândeaţi să mă duceţi cu maşina ? făcu el un semn din cap către Lariat.

— E aici, în Choteau. Tom o privi neîncrezător:

— L-aţi adus tocmai aici, atâta drum ?

Ea dădu din cap. Joe se uita de la unul la celălalt, încercând să-şi dea seama despre ce e vorba. Diane ieşise în pridvor şi stătea acolo privindu-i, cu mâna pe uşa deschisă.

— Aţi venit singură ? întrebă Tom.

— Cu Grace, fiica mea.

— Numai ca să îi mai arunc eu o privire ?

— Da.

— Hei, băieţi, nu veniţi la masă ? strigă Diane. De fapt, tonul ei sugera că vroia să afle cine era

femeia aceea. Tom puse o mână pe umărul lui Joe:

— Zi-i mamei tale că vin şi eu, spuse şi, după ce băiatul plecă, se întoarse din nou către Annie. Rămaseră o clipă privindu-se. Ea ridică uşor din umeri şi în cele din urmă zâmbi. El observă cum i se ridicau colţurile gurii, dar tulburarea din privirea ei nu se topea. Era dirijat şi se întrebă de ce asta nu-l deranja.

— Scuze pentru exprimare, doamnă, spuse el, dar e al naibii de clar că nu

acceptaţi să fiţi refuzată.

— Da, spuse simplu Annie. Cred că nu accept.

Grace stătea întinsă pe spate pe podeaua dormitorului igrasios şi-şi făcea exerciţiile fizice, ascultând clopotele electronice ale bisericii metodiste de peste drum. Nu anunţau pur şi simplu ora, cântau melodii întregi. Aproape că-i plăcea cum sunau, mai ales pentru că pe mama ei o înnebuneau. Annie era la parterul casei, vorbind la telefon cu agentul imobiliar.

— Nu există legi care interzic poluarea sonoră ? întrebă ea.

Era al cincilea telefon pe care i-l dădea în două zile. Bietul om făcuse greşeala de a-i da numărul de telefon de acasă şi acum Annie îi făcea praf weekendul, bombardându-l cu plângeri: încălzirea nu mergea, dormitoarele erau umede, linia de telefon suplimentară pe care o ceruse nu fusese instalată, încălzirea tot nu mergea... Şi acum, clopotele.

— Măcar dacă ar cânta ceva mai prost, spunea ea. E ridicol să auzi cele mai frumoase sunete atât de asurzitoare...

Cu o zi înainte, Grace refuzase să meargă cu Annie la fermă. După plecarea mamei ei, ieşise în explorare. Nu prea avusese ce explora. Choteau era compus dintr-o stradă principală, străjuită într-o parte de o cale ferată şi continuată în partea cealaltă de o reţea de străduţe cu vile. Avea un salon pentru câini, un magazin de casete video, un restaurant şi o sală de cinema, unde rula un film pe care Grace îl văzuse în urmă cu un an. Singurul pretendent la glorie al oraşului era muzeul, unde erau expuse ouă de dinozaur. Intră în câteva magazine şi oamenii fură prietenoşi, dar rezervaţi. Era conştientă că multe priviri o urmăreau în timp ce mergea sprijinindu-se încet în baston. Când ajunse acasă, se simţea atât de deprimată, încât izbucni în lacrimi.

Annie se întoarse entuziasmată şi-i spuse că Tom Booker fusese de acord să vină şi să-l vadă pe Pelerin în dimineaţa următoare. Grace nu spuse decât:

— Cât mai avem de stat în cloaca asta ?

Casa era mare, învelită în scânduri vopsite într-un albastru palid şi aşternută în interior cu nişte carpete miţoase, galben-maronii şi pătate. Mobila desperecheată arăta de parcă fusese cumpărată la licitaţie. Annie fusese şocată când văzuse prima oară casa. Grace fusese încântată. Lipsa stridentă de armonie a casei era o răzbunare perfectă.

În sinea ei, nu era chiar atât de potrivnică misiunii asumate de mama ei. De fapt, era o uşurare pentru ea să plece pentru un timp departe de şcoală şi de oboseala de a le înfăţişa mereu, tuturor, o mască vitează. Dar sentimentele ei faţă de Pelerin erau amestecate. O speriau. Era mai bine să nu se mai gândească la el. Dar mama ei o împiedica să şi-l scoată din cap. Fiecare acţiune de a ei părea s-o forţeze pe Grace să facă faţă problemei. Preluase totul de parcă Pelerin ar fi fost al ei, şi nu era al ei, era al lui Grace. Sigur că şi Grace voia ca el să se facă bine, doar că... Poate că nu voia să se facă bine. Îl

învinuia pentru ce se întâmplase ? Nu, era o prostie. Poate că voia să fie şi el ca ea, schilodit pe viaţă ? De ce el să se facă bine şi ea nu ? Nu era drept. Opreşte-te, opreşte-te, îşi spunea ei înseşi. Gândurile astea nebuneşti apăreau din vina mamei ei şi Grace nu avea de gând să le dea voie să se dezvolte.

Îşi continuă exerciţiile cu un efort sporit, până când simţi transpiraţia picurându-i pe gât. Îşi ridică ciotul sus, din nou şi din nou, simţind durerea în muşchii fesei şi ai coapsei drepte. Acum se putea uita la piciorul acesta şi accepta în sfârşit că era al ei. Cicatricea era netedă, nu mai era sângerie şi usturătoare. Muşchii i se refăceau bine şi deja începuse s-o strângă şoseta protezei. O auzi pe Annie punând jos receptorul.

— Ai terminat, Grace ? în curând o să ajungă aici.

Grace nu răspunse, lăsând cuvintele să rătăcească în aer.

— Grace ?

—Am auzit. Şi ce dacă.

Simţi reacţia lui Annie ; parcă vedea resemnarea luând locul iritării de pe faţa ei. O auzi oftând şi intrând în sufrageria posomorâtă, pe care, aşa cum îi stătea în obicei, o transformase imediat în birou.

2

Tom nu promisese decât că va veni să se mai uite o dată la cal. Măcar atât putea să facă, după ce ea făcuse tot drumul până acolo. Dar puse condiţia să meargă singur. Nu voia s-o simtă în ceafa lui, făcând presiuni. Ştia deja că era pricepută în materie. Îl făcuse să-i promită că după aceea avea să treacă pe la ea, ca să-i comunice verdictul lui.

Ştia ferma lui Petersen, unde fusese adăpostit Pelerin, era chiar la marginea oraşului. Oamenii de acolo erau de treabă, dar, dacă animalul era la fel de rău ca atunci când Tom îl văzuse ultima oară, n-aveau să-l accepte multă vreme.

Bătrânul Peterson avea o figură de bandit, cu barba căruntă nerasă de trei zile şi dinţii la fel de negri ca tutunul pe care-l mesteca. Când Tom parcă Chevroletul, fu întâmpinat de rânjetul răutăcios al bătrânului:

— Nu se spune, că dacă ţi-o cauţi cu lumânarea, dai de bucluc ? Afurisitul era să mă omoare când l-am descărcat. De atunci dă din picioare şi zbiară ca un balaur.

Îl conduse pe Tom pe o potecă, pe lângă carcasele ruginite ale unor maşini scoase din uz, până la garajul cu boxele aliniate. Caii ceilalţi fuseseră scoşi la păşune. Tom îl auzi pe Pelerin cu mult înainte de a ajunge la gl.

— Am aranjat uşa aia vara trecută, spuse bătrânul Petersen. Pe aia veche ar fi doborât-o până acum. Femeia aia a zis că o să i-l îmblânzeşti.

— Zău ?

— Îhî! Eu zic să-ţi iei o măsură la Bill Larson mai întâi.

Hohoti de râs şi-l lovi pe Tom cu palma în spate. Bill Larson era

antreprenorul local de pompe funebre.

Calul era într-o formă şi mai proastă decât ultima oară când îl văzuse Tom. Piciorul drept din faţă era aşa de dărâmat, încât Tom se miră că putea să stea în picioare şi să mai şi zvârle din copite.

— Odată, bestia asta trebuie să fi arătat frumos, spuse Petersen.

— Cred şi eu, spuse Tom, întorcându-se cu spatele. Văzuse destul.

Intră în Choteau şi se uită pe hârtia pe care Annie îi scrisese adresa. Când trase în faţa casei şi urcă scările, clopotele bisericii metodiste cântau o melodie pe care n-o mai auzise din copilărie, de când mergea la şcoala de duminică; Sună la uşă şi aşteptă.

Când uşa se deschise, tresări. Nu pentru că se aşteptase s-o vadă pe mamă, ci pentru că-l izbi ostilitatea de pe faţa palidă şi pistruiată a fetei. O mai văzuse în fotografie, o fată fericită şi calul ei. (Contrastul era şocant. Zâmbi:

— Tu trebuie să fii Grace.

Ea nu-i răspunse la zâmbet, doar dădu din cap şi se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre. El îşi scoase pălăria şi o aşteptă să închidă uşa. O auzi pe Annie vorbind într-o cameră alăturată.

— Vorbeşte la telefon. Puteţi aştepta aici.

Îl conduse într-o cameră de zi în formă de L. Mergând după ea, Tom îi privi piciorul şi bastonul şi-şi notă în minte să nu se mai uite a doua oară. Camera era întunecată şi mirosea a igrasie. Mobila era compusă din două fotolii, o canapea desfundată şi un televizor pe al cărui ecran se derula un film vechi, alb-negru. Grace se aşează şi continuă să se uite la film.

Tom se aşează pe braţul unui fotoliu. Uşa din partea cealaltă a coridorului era întredeschisă şi putea vedea un fax, ecranul unui computer şi o grămadă de fire. Nu vedea decât un picior de al lui Annie şi o cizmă care bătea un tact nerăbdător. Părea cam ambalată în legătură cu ceva.

— Ce ? Ce-a spus ? Nu pot să cred. Lucy... Lucy, nu-mi pasă. N-are nici o legătură cu Craw-ford, eu sunt redactorul-şef şi asta-i coperta cu care apărem.

Tom o văzu pe Grace ridicându-şi ochii spre tavan şi se întrebă dacă gestul ei îi era destinat. Actriţa din film, al cărei nume îl uita mereu, stătea în genunchi în faţa lui James Cagney, implorându-l să n-o părăsească. Aşa făceau femeile întotdeauna şi Tom se întrebă de ce-şi dădeau atâta osteneală.

— Grace, îi dai domnului Booker o cafea ? strigă Annie din camera alăturată. Beau şi eu una.

Apoi continuă să vorbească la telefon. Grace stinse televizorul şi se ridică în picioare, evident iritată.

— Nu-i nevoie, spuse Tom.

— Tocmai făcuse cafea, spuse fata, privindu-l de parcă el i-ar fi spus ceva grosolan.

— Bine, atunci o să beau, mulţumesc. Dar tu stai şi uită-te la film, o aduc

eu.

— Am mai văzut filmul. E plicticos, îşi luă bastonul şi se duse la bucătărie. Tom aşteptă puţin, apoi o urmă. Ea îi aruncă o privire şi începu să trântească ceştile mai tare decât era necesar. El se duse la geam.

— Ce face mama ta ?

— Poftim ?

— Mama ta. Mă-ntrebam ce fel de ocupaţie are.

— Editează o revistă, îi întinse ceaşca:

— Frişca şi zahăr ?

— Nu, mulţumesc. Pare o slujbă destul de presantă.

Grace râse şi Tom fu surprins de amărăciunea din râsul ei.

— Mda, se poate spune şi aşa. Urmă o tăcere stânjenitoare. Grace se întoarse cu spatele ca să mai umple o ceaşcă, dar deodată se întoarse şi-l privi. El văzu cafeaua din ibric vibrând din cauza tensiunii din mâna ei. Era clar că avea ceva important de spus.

— În caz că nu v-a spus, eu nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea, e clar ?

Tom dădu încet din cap şi o aşteptă să continue. Ea aproape că-i scuipase cuvintele în faţă şi fu un pic descumpănită de reacţia lui calmă. Turnă cafeaua, dar gestul fu prea rapid şi o parte se vărsă. Puse ibricul la loc pe masă şi luă ceaşca, vorbind fără să-l privească:

— Toate astea au fost ideea ei. Eu cred că e o tâmpenie. Trebuia pur şi simplu să se descotorosească de el.

Şchiopată pe lângă el şi ieşi din cameră. Tom se întoarse şi se uită pe geam în curtea mică din spatele casei. O pisică mânca nişte resturi dintr-un tomberon de gunoi răsturnat.

Venise să-i spună mamei fetei, pentru ultima oară, că nu putea ajuta calul. Răspunsul lui era dur, după tot drumul pe care-l făcuseră. Se gândise mult la asta după vizita lui Annie la fermă. Mai exact, se gândise mult la Annie şi la tristeţea din ochii ăia ai ei. Îi trecuse prin cap că ar fi putut accepta nu ca să ajute calul, ci ca s-o ajute pe ea. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Era un motiv greşit.

— Îmi pare rău. Era ceva important.

Se întoarse şi o văzu pe Annie intrând. Purta o cămaşă largă de doc şi părul strâns la spate era încă ud de la duş. Arăta ca un băieţandru.

— Nu-i nimic.

Ea îşi luă cafeaua şi-i puse frişca. Apoi luă ceaşca lui şi puse şi în ea, fără să-l întrebe.

— L-ai văzut ?

Puse jos ibricul şi rămase în faţa lui. Mirosea a săpun sau a şampon, a ceva scump, în orice caz.

— Da, de acolo vin.

— Şi?

Tom nu ştia cum să-i spună, nu ştia nici după ce începu să vorbească:

— Păi, e în ultimul hal în care poate ajunge un cal.

Făcu o pauză şi văzu ceva licărind în ochii ei. Apoi, în spatele ei, în pragul uşii, o văzu pe Grace încercând să arate că nu-i păsa şi eşuând lamentabil. Cunoscând-o şi pe fată, parcă văzuse ultima figură a unui triplet. Întregul se limpezise. Toţi trei – mama, fiica şi calul – erau sudaţi în durere. Dacă reuşea să ajute calul, le-ar fi ajutat oare şi pe ele ? Ce era rău într-o asemenea încercare ? Şi cum ar fi putut fugi de atâta suferinţă ?

— Poate s-ar putea face ceva, se auzi zicând.

Văzu uşurarea destinzându-i trăsăturile lui Annie.

— Staţi aşa, doamnă, am spus „poate". Înainte de a încerca, trebuie să ştiu ceva. Am o întrebare pentru Grace.

O văzu pe fată devenind rigidă.

— Vedeţi, când lucrez cu un cal, nu reuşesc nimic dacă sunt singur. Nu merge aşa. Proprietarul trebuie să se implice. Aşa că vă propun un târg. Nu sunt sigur că pot face ceva pentru bătrânul pelerin, dar, dacă mă ajută Grace, sunt gata să încerc.

Grace râse din nou cu amărăciune şi se uită în alta parte, de parcă nu-i venea să creadă că el făcuse o propunere atât de prostească. Annie se uită în pământ.

— Ai ceva împotrivă, Grace ? spuse Tom.

Ea îl privi cu un dispreţ afişat, dar vocea îi tremura când răspunse:

— Nu e destul de evident ?..

Tom reflectă un moment, apoi clătină din cap:

— Nu. nu cred că este. Oricum, ăsta e târgul. Mulţumesc pentru cafea.

Puse jos ceaşca şi se îndreptă spre uşă. Annie se uită la Grace, care se duse în camera de zi. Apoi Annie veni repede după el, pe coridor:

— Ce-ar avea de făcut ?

-— Să fie acolo, să ajute, să se implice.

Ceva îl opri să menţioneze cuvântul „călărie, îşi puse pălăria şi deschise uşa de la intrare. Vedea disperarea din ochii lui Annie.

— E frig aici, spuse el. Ar trebui să verificaţi dacă funcţionează încălzirea.

Tocmai când era pe punctul de a ieşi pe uşă, Grace apăru în pragul camerei de zi. Nu-l privi, .spuse ceva, dar atât de încet, încât n-o putu auzi.

— Scuză-mă, Grace, mai spui o dată ? Ea se foi pe loc, privind într-o parte:

— Am zis că e-n regulă. O să vă ajut. Apoi se întoarse în cameră.

Di ane gătise un curcan şi-l tranşa de parcă bietul de el o meritase. Unul dintre gemeni încercă să ia o bucăţică şi fu pleznit peste mână. Datoria lui era

să ducă farfuriile până la masa pusă, unde aşteptau ceilalţi.

— Şi caii tăi ? întrebă ea. Crezusem că de-asta nu mai deschizi dispensare, ca să lucrezi cu caii tăi.

— O să fie timp şi pentru ei, spuse Tom.

Nu înţelegea de ce Diane era atât de îmbufnată.

— Cine se crede, să năvălească aici convinsă c-o să-ţi forţeze mâna ? Are al naibii de mult tupeu. Pleacă de aici !

Încercă să-l pleznească din nou pe băiat, dar, de data aceasta, el reuşi să ia bucata de carne. Diane ridică în aer cuţitul de tranşat:

— Data viitoare, dau cu ăsta, ai înţeles ? Frank, nu ţi se pare că femeia e plină de tupeu ?

— La naiba, habar n-am. Mi se pare că e treaba lui Tom. Craig, îmi dai pâinea ?

Diane îşi puse şi ei în farfurie şi veni să se aşeze. Toţi tăcură, aşteptând ca Frank să rostească rugăciunea de mulţumire.

— Oricum, spuse Tom după aceea, o să mă ajute şi Joe cu mânjii noştri. Aşa e, Joe ?

— Sigur.

— Nu şi când eşti la şcoală, spuse Diane. Tom şi Joe schimbară o privire. O vreme, nu

mai vorbi nimeni, toţi erau ocupaţi să-şi pună pe farfurii legume şi sos de afine. Tom spera că Diane va abandona subiectul, dar ea era ca un câine care pusese gura pe un os:

— Bănuiesc c-or să vrea şi mâncare şi o să stea pe aici toată ziua.

— Nu cred că se aşteaptă la asta, spuse Tom.

— Păi ce, o să se ducă patruzeci de kilometri până la Choteau de câte ori o să vrea să bea o Ceaşcă de cafea ?

— Ceai, spuse Frank. [Diane îl privi duşmănoasă.

, – Ce ?

— Ceai. E englezoaică. Englezii beau ceai. Hai, Diane, lasă omul să răsufle.

— Piciorul fetei e caraghios ? întrebă Scott, cu gura plină. ,

—- Caraghios ! exclamă Joe. Eşti un puşti cam ciudat.):

— Adică, vroiam să spun, cum e, de lemn sau cum ?:

— Mănâncă şi taci, Scott, O.K. ? spuse Frank. Mâncară mai departe în tăcere. Tom vedea proasta dispoziţie învăluind-o pe Diane ca un nor. Era o femeie înaltă şi puternică, a cărei sensibilitate fusese tocită de mediul în care trăia. Cu cât avansa spre patruzeci şi cinci de ani, cu atât căpăta tot mai mult aerul unei femei care ratase o-ocazie. Crescuse la o fermă de lângă Great Falls şi Tom o cunoscuse înaintea lui Frank. Fuseseră prieteni o vreme, dar el îi spusese că nu voia să se aşeze la casa lui şi, oricum, era plecat atât de mult,

încât relaţia lor se destramă. Aşa că Diane se măritase cu fratele mai tânăr. Tom ţinea la ea, deşi uneori, mai ales de când mama lor se mutase la Great Falls, i se părea că îl protejează prea mult. Din când în când, îşi făcea griji, părându-i-se că ea îi acordă mai multă atenţie decât lui Frank. Dar Frank nu părea să observe asta.

— Când te gândeşti să începem însemnatul ? îşi întrebă el fratele.

— Peste trei săptămâni. Dacă se-ncălzeşte vremea.

Mulţi fermieri însemnau vitele mai târziu, dar Frank prefera s-o facă în aprilie, pentru că viţeii erau destul de mici pentru ca băieţii să-l poată ajuta. Toţi de abia aşteptau evenimentul. Prietenii din împrejurimi veneau să-i ajute şi Diane le pregătea gustări. Era o tradiţie începută de tatăl lor şi Frank o menţinea. De asemenea, el folosea caii pentru cea mai mare parte a operaţiunii, preferându-i vehiculelor folosite la alte ferme. Totuşi, încolţitul turmelor nu prea avea farmec de pe motocicletă.

Tom şi Frank fuseseră întotdeauna de acord în privinţa treburilor fermei. De altfel, ei se împăcau bine şi nu se certaseră niciodată. Acest lucru se datora şi faptului că Tom privea pământul ca fiind mai mult al lui Frank decât al lui. Frank rămăsese acolo în toţi anii aceia în care el călătorise şi deschisese dispensare. Şi Frank se pricepuse întotdeauna la afaceri şi ştia despre vite mai mult decât avea să ştie el vreodată. Se înţelegeau bine şi Frank era încântat că Tom avea să stea acolo şi să se ocupe de cai în vara aceea. Deşi vitele erau problema lui Frank şi caii, a lui Tom, se ajutau unul pe altul şi luau împreună deciziile mai importante. Vara trecută, când Tom era în turneul lui de dispensare, Frank supraveghease construcţia unei arene şi a unei piscine pe care Tom le proiecta pentru caii lor.

Tom îşi dădu seama că unul dintre gemeni îi pusese o întrebare.

— Scuză-mă, ce spuneai ?

— E vestită ? întrebă Scott.

— Cine să fie vestită, pentru Dumnezeu ? îl repezi Diane.

— Femeia de la New York.

Diane nu-l lăsă pe Tom să răspundă. – Ai auzit de ea ? îl întrebă pe băiat. El clătină din cap.

— Păi, atunci, înseamnă că nu e vestită, nu-i aşa ? Mănâncă-ţi porţia.

3.

La marginea dinspre nord a oraşului Cho-teau se înălţa statuia înaltă de cinci metri a unui dinozaur. Pedanţii ar fi recunoscut specia Albertasaurus, dar oamenii de rând îl priveau ca pe un tiranozaur. Statuia veghea în parcarea de lângă Muzeul de Relicve, fiind primul lucru pe care-l vedeai după ce treceai de tăbliţa cu: BUN VENIT LA CHOTEAU – OAMENI BUNI, LOCURI FRUMOASE. Conştient probabil că tiranozaurul ar fi putut strica prietenoasa urare, sculptorul îi cioplise un zâmbet pe botul decorat cu dinţi cât nişte cuţite.

Efectul, totuşi, era neliniştitor. Nu-ţi dădeai seama dacă monstrul voia să te mănânce sau să te ucidă lingându-te afectuos.

Annie înfrunta figura uriaşei reptile de două săptămâni, conducând maşina de patru ori pe zi către şi dinspre ferma Double Divide. Plecau pe la prânz, după ce Grace învăţase pentru şcoală sau făcuse fizioterapie. Annie o lăsa la fermă, se întorcea, se lupta cu telefoanele şi cu faxul până pe la şase, când se ducea s-o ia pe fiica ei, aşa cum făcea şi acum.

. Drumul dura cam patruzeci de minute şi-i plăcea să conducă seara, mai ales de când se îndreptase vremea. În ultimele cinci zile, cerul se limpezise şi era mai mare şi mai albastru decât îşi imaginase că poate fi. După amiaza frenetică petrecută lângă telefoanele care o conectau la frenezia New York-ului, intrarea în peisajul acela calm se asemăna cu plonjonul într-o imensă piscină răcoroasă şi albastră.

Şoseaua făcea un cot în unghi drept şi, pe primii douăzeci de kilometri, Annie era adesea singurul şofer de pe drum. La dreapta ei se întindeau poieni cât vedeai cu ochii şi soarele cobora încet în spatele Munţilor Rocky de la stânga, aurind iarba abia încolţită.

O luă către vest, pe drumul de cincisprezece kilometri care ducea la fermă. Lariatul lăsă în armă un nor de praf, care se destramă în vânt. Câteva păsări fugiră în ultima clipă din faţa maşinii, luându-şi zborul spre poieni. Annie lăsă jos apărătoarea solară şi simţi cum inima începe să-i bată mai repede.

În ultimele zile, venise la fermă puţin mai devreme, ca să-l poată privi pe Tom Booker la lucru. Până acum, tratamentul lui Pelerin se rezumase doar la fizioterapie ; calul avea nevoie sa-şi refacă muşchii piciorului din faţă în piscină, călca în cercuri largi pe lângă margini, cu o privire hăituită, de parcă ar fi fost fugărit de crocodili. Fusese adus la fermă şi stătea într-o boxă vecină cu piscina. Tom nu avea nici un contact cu El, deocamdată doar îl băga şi îl scotea din apă şi lucrul acesta era destul de periculos.

Cu o zi în urmă, Annie stătuse lângă Grace şi-l privise scoţând calul din piscină. Pelerin nu voia să iasă, temându-se de o capcană şi Tom intrase în apă până la brâu. Calul îl împroşcase cu stropi şi se repezise la el. Dar Tom se ferise cu dibăcie. Annie găsea că modul cum omul acela rămânea atât de calm în apropierea morţii era miraculos. Cum de putea calcula limita exactă până la care putea să înainteze ? Chiar şi Pelerin păruse descumpănit de lipsa lui de teamă şi, în cele din urmă, se împleticise afară din apă şi se lăsase condus la boxă.

Tom se dusese la Grace şi Annie, cu apa scurgându-se de pe el. Îşi scosese pălăria şi vărsase apa din marginile ei. Grace începuse să râdă şi mai tare. Apoi, el se întorsese spre Annie şi clătinase din cap:

— Această fiică a dumneavoastră e o fată lipsită de inimă, spusese. Dar nu ştie că mâine e rândul ei să intre în apă.

Annie se gândea mereu la râsul lui Grace de ieri. Pe drumul către Choteau, Grace îi povestise cum lucra Tom cu Pelerin şi ce întrebări îi pusese despre mânzul lui Bronty, despre Frank şi Diane şi despre băieţi, gemenii care erau nesuferiţi şi Joe – care era de treabă. Era prima oară de când plecaseră de la New York când fata vorbea veselă şi nestingherită şi Annie se străduise din răsputeri să nu-şi manifeste bucuria şi să se comporte ca şi cum discuţia aceea nu avea nimic neobişnuit. Dar nu fusese suficient. După ce trecură de dinozaurul de piatră, Grace tăcuse, de parcă statuia i-ar fi reamintit cum stăteau lucrurile între ea şi mama ei. Dar măcar fusese un început, gândi Annie.

Frânele Lariatului scrâşniră în pietrişul de pe culme şi maşina începu să coboare către digul dublu de lemn, ce marca începutul aleii care ducea la fermă. Annie vedea nişte cai alergând în ţarcul larg din spatele grajdurilor şi, apropiindu-se, îl văzu pe Tom călărind în mijlocul lor. Ţinea în mână un băţ lung, cu un steguleţ portocaliu la capăt şi-l flutura către cai, care se fereau astfel de el. Erau vreo doisprezece cârlani acolo şi cei mai mulţi se ţineau aproape unul de altul. Dar unul dintre ei rămânea mereu singur şi Annie văzu că acela era Pelerin.

Grace se sprijinea de balustradă, alături de Joe şi de gemeni şi se uita la cai. Annie parcă şi se duse la ei, mângâind capetele câinilor care se învăţaseră cu ea- şi n-o mai lătrau. Joe îi zâmbi şi fu singurul care o salută.

— Ce face ? întrebă Annie.

— Îi aleargă puţin.

Annie se sprijini şi ea de balustradă. Caii alergau de la un capăt la celălalt al arenei şi umbrele lungi se topeau în norişorii de praf chihlimbariu luminaţi de soare. Tom îl mişca uşor pe Rim-Pock, închizându-le unghiul de alergare sau ferindu-se de ei. Annie nu-l mai văzuse călărind până atunci. Picioarele cu şosete albe ale calului executau paşi complicaţi, aparent fără nici un impuls de-al călăreţului, ghidate parcă numai de gândurile lui Tom. El şi calul păreau un singur trup. Annie nu-şi putea lua ochii de la ei. Apropiindu-se, el îşi linse pălăria şi zâmbi.

— Annie...

Era prima oară când nu-i spunea „doamnă Braves" şi-i făcu plăcere să-l audă rostindu-i numele spontan, se simţi acceptată. Îl privi mişcându-se pe cal spre Pelerin, care se oprise la celălalt capăt al arenei. Stătea la distanţă de ceilalţi şi era singurul care asudase. Cicatricele de pe bot şi de pe piept se vedeau clar în soare şi animalul sforăia, scuturând din cap. Caii ceilalţi păreau că-l neliniştesc la fel de mult ca omul care se apropia.

— Annie, uită-te cum îl învăţăm să fie din nou cal, spuse Tom. Ceilalţi ştiu deja ce sunt, vezi ? Aşa umblă în sălbăticie, în herghelii. Când au o nelinişte, cum ar fi steguleţul meu, se strâng unul lângă altul. Dar Pelerin ăsta a uitat ca

pământul. Pentru el, eu sunt un zid şi ei sunt altul. Crede că n-are nici un prieten pe lume. Dacă le-aş da drumul în munţi, toţi s-ar descurca de minune. Numai bietul Pelerin ar fi o pradă uşoară pentru lupi. Nu pentru că nu ar vrea să-şi facă prieteni, ci pentru că nu mai ştie cum.

îl avântă pe Rimrock şi flutură steguleţul, făcându-l să taie aerul ca un bici. Cârlanii o luară toţi la dreapta şi, de data aceasta, Pelerin îi urmă şi el. Totuşi, de îndată ce Tom nu-i mai ameninţă, se separă de ceilalţi cai şi se opri. Tom surâse.

— O să reuşească.

Când îl duseră pe Pelerin în boxă, soarele apusese de mult şi se făcuse frig. Diane îi strigă pe băieţi la masă şi Grace se duse şi ea să-şi ia haina lăsată în casă. Tom şi Annie merseră încet către maşina ei. Deodată, Annie deveni foarte conştientă de faptul că erau singuri. Un timp, nu vorbiră. O bufniţă zbură jos pe deasupra capetelor lor şi Annie o urmări cum se topea în întunericul pădurii de plopi canadieni. Simţi ochii lui Tom privind-o şi se întoarse spre el. El zâmbi fără să pară stânjenit şi privirea lui nu era cea a unui om aproape străin, ci dimpotrivă, cea a cuiva care o cunoştea bine, de multă vreme. Annie reuşi să-i întoarcă zâmbetul şi fu uşurată când o văzu pe («race venind spre ei.

— Mâine însemnăm vitele, spuse Tom. Poate vreţi să veniţi să ne daţi o mână de ajutor.

— Cred că mai mult v-am încurca, râse Annie.

— Poate, dădu el din umeri. Dar, atâta vreme cât nu vă împiedicaţi de fierul de însemnat, nu e grav. Şi chiar dacă daţi peste el, să ştiţi că e un lemn frumos. Poate chiar o să vă mândriţi cu el Când vă duceţi la oraş.

Annie se uită la Grace şi o văzu entuziasmată, dar străduindu-se să n-o arate.

— O.K., de ce să nu venim ? îi răspunse ea lui Tom.

Tom le spuse că începeau la nouă dimineaţa, «Iar ele puteau veni când doreau. Apoi îşi urară noapte bună. Annie se uită în oglinda retrovizoare şi-l văzu nemişcat, urmărindu-le cu privirea încă multă vreme după ce porniseră.

4

Tom călărea pe un versant al văii şi Joe pe celălalt. Mergeau astfel pentru a împiedica vitele să se răzleţească, dar vacile nu păreau să aibă nevoie de conducători. Vedeau vechiul Chevrolet jos, în poiana unde le aducea întotdeauna de mâncare şi-i vedeau pe Frank şi pe gemeni chiuind şi arătându-le sacul cu delicatese pentru bovine, aşa că se revărsau de pe dealuri unele lângă altele, mugind prelung, iar viţeii se grăbeau în urma mamelor lor, speriaţi că le vor pierde.

Tatăl lui Tom crescuse vite de rasă hereford, dar, de câţiva ani, Frank obţinuse o încrucişare de Hereford cu Black Angus. Vacile din rasa Angus sunt mame bune şi se adaptau mai bine climei, din cauză că ugerele lor erau negre,

nu roz ca ale vacilor Hereford, care erau expuse astfel la degerături. Tom le urmări o vreme, până când îl depăşiră, apoi îl îndemnă pe Rimrock să coboare către albia pârâului.

Din apă se ridicau trâmbe subţiri de aburi, care pluteau lăţindu-se în aerul călduţ, părând nişte păsări care-şi deschideau aripile şi mângâiau suprafaţa lichidă. Chemările vitelor se auzeau îndepărtate şi singurul zgomot clar era cel al copitelor calului, care cobora în vale. Uneori, câte un viţel rămânea împiedicat în hăţişurile de sălcii de la râu. În ziua aceea nu era nici unul şi Tom îi lăsă liber frâul lui Rimrock, urcând în soare până pe creastă.

Îl vedea pe Joe călare pe poneiul lui pătat, alb cu maroniu, venind de pe versantul celălalt al văii. Băiatul îi făcu semn cu mâna şi Tom îi răspunse. Chevroletul asaltat de vite părea de la distanţa aceea o barcă într-un lac negru şi agitat. Gemenii scoteau câteva mâini de lucerna ca să vină vacile, iar Frank pornise maşina încet, coborând cu turma după el.

De pe creastă se putea vedea până jos, până la fermă şi la ţarcurile unde erau atrase vacile. Privind într-acolo, Tom zări maşina lui Annie şi-şi dădu seama că aşteptase s-o vadă toată dimineaţa. Cobora pe alee, urmată de un nor de praf, şi când parcă, soarele făcu parbrizul să strălucească.

Era mai mult de un kilometru între el şi cele două siluete care coborâră din maşină. Păreau mici şi lipsite de trăsături. Dar Tom ar fi putut zugrăvi imaginea feţei ei în orice clipă. O vedea pe Annie aşa cum fusese cu o seară înainte, când se uita la bufniţa care zbura spre păduri şi încă nu-l văzuse privind-o. Era atât de pierdută şi de frumoasă, încât îi venise s-o ia în braţe. E nevasta unui bărbat, îşi spusese, urmărind Lariatul plecând cu farurile aprinse. Dar asta nu-l împiedica să se gândească mereu la ea. Îl îndemnă uşor pe Rimrock s-o ia la vale, pe drumul urmat de turme.

Aerul de deasupra ţarcului era greu de praf şi de mirosul cărnii arse. Separaţi de mamele lor, care mugeau neîntrerupt, viţeii erau mânaţi prin câteva ţarcuri strâmte, până când ajungeau într-un loc de unde nu mai exista ieşire. Erau nevoiţi să iasă pe o portiţă şi cădeau în mâinile oamenilor, care-i imobilizau. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, erau înţepaţi de două ori, împotriva bolilor şi pentru creştere, apoi arşi pe coapsă cu fierul roşu. Apoi masa pe care pătimiseră se răsturna şi erau liberi. Tropăiau ameţiţi, călăuziţi de mugetele mamelor lor şi se mângâiau la ugerele lor.

Toate acestea erau urmărite cu o nepăsare regească de taţii lor, cinci tauri enormi din rasa Hereford, care rumegau tolăniţi într-un ţarc vecin. Annie asista la spectacol pe jumătate îngrozită. Vedea că şi Grace părea la fel de impresionată. Viţeii zbierau cât puteau şi se răzbunau şi ei, împroşcându-şi atacatorii cu balegă sau lovind orice încheietură la care ajungeau cu copitele. Câţiva dintre vecini veniseră să ajute luându-şi şi copiii şi aceştia îşi încercau şi ei îndemânarea pe viţeii mai mici. Annie o văzu pe Grace privind copiii şi se

gândi că făcuse o greşeală teribilă acceptând să vină. Toată activitatea aceea se baza pe agilitate, era de un dinamism care făcea handicapul fiicei ei să apară şi mai copleşitor.

Tom păru să citească pe faţa ei ce gândea, pentru că veni către ele şi-i găsi lui Grace ceva de făcut. Pe Annie o trimise la treabă în ultimul ţarc de dinaintea portiţei, alături de un uriaş zâmbitor, cu ochelari de soare reflectorizanţi şi cu un tricou pe care scria DEVOREZ CEREALE. El se prezentă cu numele de Hank şi-i strânse lui Annie mâna până-i pârâiră oasele. Îi spuse că venea de La ferma de peste vale.

—- Psihopatul nostru simpatic din vecini, spuse Tom.

— Fii liniştită, am mâncat deja azi, o asigură Hank pe Annie.

Annie îl văzu pe Tom luând-o pe Grace de umeri şi ducând-o într-o direcţie de care nu mai apucă să-şi dea seama, pentru că un viţel o izbi în genunchi. Ţipă, şi Hank râse şi-i arătă cum să mâne viţeii spre portiţă fără să se aleagă cu vânătăi sau să-i lase să o murdărească. Era o muncă grea şi curând, datorită glumelor lui Hank şi aerului blând de primăvară, începu să se simtă bine.

Mai târziu, când avu un moment liber, văzu că Tom o pusese pe Grace să mânuiască fierul roşu de însemnat. La început fata ţinea ochii închişi. Dar curând, gândurile legate de tehnica aplicării fierului îi îndepărtară slăbiciunea.

— Nu apăsa prea tare, îl auzi Annie pe Tom spunându-i. Stătea în spatele lui Grace, ţinându-i braţele.

— Lasă-l să cadă uşor.

Când coapsa viţelului fu atinsă de capătul înroşit, flăcările pârliră pielea animalului.

— E bine aşa, hotărât, dar blând. Îl doare, dar să-i treacă. Acum lasă-l să se imprime puţin. Unic. Acum ridică-l. Grace, ai făcut un semn perfect. Cel mai bun D dublu al zilei.

Toţi se înveseliră. Fata se înroşi şi ochii începură să-i strălucească. Râse şi făcu o mică plecăciune. Tom o văzu pe Annie privindu-i şi o arătă cu degetul, surâzând:

— Annie, acum e rândul tău.

Spre seară, nu mai rămăseseră neînsemnaţi decât viţeii cei mai mici şi Frank anunţă că era timpul să treacă la masă. Toţi se îndreptară spre fermă, cu copiii ţopăind în frunte. Annie se uită după Grace. Nimeni nu le invitase şi pe ele la masă, aşa că socotea că se cuvenea să plece. O văzu pe Grace mergând către casă cu Joe şi sporovăind fără griji cu el. Annie o strigă.

— Trebuie să plecăm, îi spuse.

— Ce ? De ce ?

!— Chiar, de ce ? Nu vi se permite să plecaţi..

Cuvintele erau ale lui Tom, care răsărise în spatele ei. Erau în dreptul

ţarcului taurilor. Nu vorbiseră aproape deloc în ziua aceea. Annie ridică din umeri:

— Păi, s-a făcut târziu.

— Mda, ştiu. Şi trebuie să te întorci să dai de mâncare la fax şi să ai grijă de telefoane, nu-i aşa ?

Stătea cu soarele în spate şi Annie îşi puse mâna pavăză la ochi şi îi cercetă chipul. Nu era obişnuită ca bărbaţii s-o tachineze. Dar îi plăcea.

— Să ştii că noi aici avem un fel de tradiţie, continuă el. Cine a făcut cel mai frumos semn trebuie să ţină un discurs după masă.

— Ce ? se sperie Grace.

— Cum ai auzit. Sau să bea zece halbe de bere. Aşa că tu, Grace, du-te în casă şi pregăteşte-te!

Grace se uită la Joe ca să se asigure că fusese o glumă. Tom dădu din cap cu gravitate:

— Joe, ai face bine s-o conduci.

Joe o luă înainte cu ea, străduindu-se să nu zâmbească.

— Dacă într-adevăr suntem invitate... spuse Annie.

— Sunteţi invitate.

— Mulţumim.

— Cu plăcere.

Îşi zâmbiră şi tăcerea dintre ei fu pentru o vreme umplută de mugetele alinate ale vacilor. Annie simţi prima nevoia de a vorbi. Se uită la norii care leneveau în ultimele raze ale apusului:

— Cine ar prefera să fie vacă, dacă poate zace toată ziua tolănită ca indivizii ăştia ?

— Aşa e, dădu Tom din cap, iar după un moment, în care-i privi gânditor, adăugă:

— Toată vara se iubesc şi iarna mănâncă. Pe di altă parte, nu au prea mulţi soarta asta. Dacă te naşti taur, ai nouăzeci şi nouă la sută şanse să-Fii castrat şi apoi transformat în hamburger. Cântărind alternativele, cred că aş alege să fiu vacă.

Oamenii stăteau la o masă lungă, cu platouri de şuncă, friptură de curcan şi castroane aburinde cu porumb fiert, mazăre şi cartofi dulci. Camera în care se aflau era în mod evident sufrageria familiei, dar lui Annie i se părea mai degrabă un Hol larg, care separa două aripi ale casei. Era o încăpere înaltă, cu pereţii şi podeaua din lemn în-negrit. Pe pereţi erau desene cu indieni care vânau bizoni şi fotografii sepia, înfăţişând bărbaţi cu mustăţi lungi şi femei grave, îmbrăcate simplu. O scară interioară de la un capăt al camerei se arcuia către un fel de pridvor suspendat şi spre camerele de la etaj.

Când intrase, Annie se simţise prost, dându-şi seama că, în timp ce ea participa la însemnatul vitelor, cele mai multe dintre femei stătuseră în casă,

pregătind mâncărurile. Dar nimeni nu se arătă preocupat de stânjeneala ei. Diane, care până atunci nu fusese prea prietenoasă, o făcu să se simtă binevenită şi-i oferi haine ca să se schimbe. Cum şi bărbaţii erau prăfuiţi la fel ca ea, Annie îi mulţumi şi nu acceptă.

Copiii stăteau la un capăt al mesei şi făceau atâta gălăgie, încât adulţii trebuiră să facă eforturi ca să se audă vorbind. Diane ţipa mereu la ei să se potolească, dar nu obţinea nici o reacţie şi, curând, cu Hank şi Frank în frunte, care o încadrau la masă pe Annie, vacarmul deveni general. Grace stătea lângă Joe. Annie o auzea povestindu-i despre New York şi despre un prieten de-al ei care fusese prădat în metrou de adidaşii lui noi, marca Nike. Joe o asculta cu ochii mari.

Tom stătea pe partea cealaltă a mesei, încadrat de sora lui, Roşie, şi de mama lor. Veniseră amândouă de la Great Falls, aducându-le şi pe fetiţele lui Roşie, de cinci şi şase ani. Ellen Booker era o femeie blândă, cu oase fine, cu părul complet alb şi cu ochii la fel de intens albaştri ca şi cei ai lui Tom.. Vorbea puţin, mai mult zâmbea şi asculta ce spuneau ceilalţi. Annie observă cum Tom avea grijă de ea şi cum îi vorbea despre cai şi treburile fermei. Vedea, din felul cum îl privea Ellen, că el era fiul ei preferat.

— Spune, Annie, o să scrii despre noi în revista ta ? întrebă Hank.

— Aşa am de gând, Hank. Tu vei fi personajul central.

Uriaşul se zgudui de râs.

— Hank, poate n-ar strica să te smăcuieşti puţin, strigă Frank.

— Să se fardeze, prostule, spuse Diane.

— Prefer smăcuitul, spuse Hank. Deşi, cred că asta depinde de ale cui sunt smacurile.

Annie îl întrebă pe Frank despre fermă şi el ii povesti, cum se mutaseră aici când el şi Tom erau băieţandri. O luă şi-i arătă fotografiile, povestindu-i cine era în ele. Pe Annie o înduioşa galeria aceea de feţe solemne. Simpla lor supravieţuire pe pământul acela aspru, avea parcă semnificaţia unei victorii. În timp ce Frank îi vorbea despre bunicul lor, Annie aruncă o privire spre masă şi-l văzu pe Tom uitându-se la ea şi zâmbindu-i.

Când se aşeză din nou la masă, Joe îi povestea lui Grace despre familia care locuia sus pe munte.

De câţiva ani îşi cumpărase nişte munstangi şi îi lăsase să crească în libertate. Caii se sălbăticiseră şi se înmulţiseră şi ajunseseră o adevărată herghelie.

— Are şi o mulţime de copii, care aleargă ziua goi puşcă. Tata îi spune Granóla Gay. uit de la Los Angeles. Suferă de califurnicări californiene, intona el. Toţi râseră.

Mai târziu, în faţa desertului alcătuit din plăcinte cu dovleac şi îngheţată de cireşe făcută în casă, Frank spuse:

— Ştii ce, Tom ? Cât ai de lucru la calul lor, Annie şi Grace ar trebui să se mute în casa de la râu. Ce rost are să se fâţâie toată ziua cu maşina înainte şi înapoi,?

Annie văzu privirea ascuţită pe care i-o aruncă Diane soţului ei. Era evident că nu discutaseră dinainte propunerea. Tom o privi pe Annie:

— Sigur, spuse el. E o idee bună.

— E foarte drăguţ din partea voastră, dar zău...

— Ce naiba, ştiu şi eu casa aia veche în care staţi la Choteau, spuse Frank. Mai are un pic şi cade şi vă prinde urechile.

— Frank, pentru numele lui Dumnezeu, nici casa de la râu nu e un palat, spuse Diane. Şi, oricum, sunt sigură că Annie are nevoie de intimitate.

Înainte ca Annie să poată vorbi, Frank se aplecă peste masă şi se uită la Grace:

— Ce părere ai, Grace ?

Grace se uită la Annie, dar răspunsul se citea pe faţa ei şi Frank n-avea nevoie de mai mult:

— Bun, atunci rămâne stabilit. Diane se ridică:

— Mă duc să fac nişte cafea, spuse.

5

Când Tom ieşi în pridvor, luna nouă încă mai sclipea palid pe cerul dimineţii. Îşi trase mânuşile, simţind în faţă aerul rece. Lumea era albă şi încremenită în ger şi nici o:ă nu tulbura norişorul de abur stârnit de respiraţia lui. Câinii se repeziră în calea lui şi-i mângâie pe cap, trimiţându-i cu un singur gest să alerge de-a lungul ţarcurilor, adulmecând şi înghiontindu-se unul pe altul în iarba îngheţată, i îşi ridică gulerul hainei de lână verde şi o porni în urma lor.

.jaluzelele galbene ale casei de la râu erau trase, abil că Annie şi Grace încă mai dormeau. Le ajutase să se mute cu o zi înainte, după ce făcuse Diane un pic de curăţenie. Diane nu vorbise aproape deloc, dar, după fălcile încleştate şi mişcările violente cu care mânuia aspiratorul şi aşternuturile, îi putea ghici starea de spirit. Annie avea să doarmă în dormitorul din faţă, cel cu vedere la râu. Acolo dormiseră Frank şi Diane şi înaintea lor, el şi Rachel. Grace urma să stea în fosta cameră a lui Joe.

— Cât au de gând să rămână ? întrebă Diane după ce termină de făcut patul lui Annie.

Tom era la uşă, controlând un calorifer. Se întoarse, dar ea nu-l privea:

— Nu ştiu, cred că depinde de felul cum se va comporta calul.

Diane nu spuse nimic, dar împinse patul în perete cu genunchii şi tăblia făcu un zgomot puternic.

— Dacă ai ceva împotrivă...

— Cine a spus că am ceva împotrivă ? N-am nimic împotrivă.

Trecu pe lângă el şi reveni cu un braţ de prosoape.

— Sper doar că femeia aia ştie să gătească. Şi coborî scările.

Mai târziu, când Annie şi Grace veniră, Diane nu apăru. Tom le ajută să descarce Lariatul şi le cără sacoşele în casă. Fu uşurat când văzu că aduseseră două cutii mari cu alimente. Soarele intra prin fereastra mare a camerei de zi, făcând spaţiul să pară aerisit şi mare. Annie spuse că era foarte frumos. Întrebă dacă puteau muta masa cea mare lângă fereastră, pentru că voia s-o folosească drept birou. O luară fiecare de câte un capăt şi o mutară şi apoi el o ajută să-şi aducă înăuntru computerele şi faxurile şi o mulţime de dispozitive electronice a căror utilitate nu putea s-o ghicească.

I se păruse ciudat că Annie, înainte de a despacheta şi de a vedea măcar unde avea să doarmă, îşi alesese locul cel mai potrivit pentru a lucra. Dar privirea lui Grace îi dezvălui că, la mama ei, acesta nu era un lucru ciudat, ci comportarea ei normală.

Seara se dusese ca de obicei să se uite la cai şi văzând luminile aprinse în casa de la râu, se întrebase ce făceau acolo, femeia şi fata ei, dacă vorbeau despre ceva şi despre ce ar fi putut să vorbească. Privind conturul clar al casei pe cerul întunecat, se gândise la Rachel şi la durerea pe care zidurile acelea o închiseseră între ele în urmă cu atâţia ani. Şi acum, ele adăposteau din nou O mare durere, hrănită de sentimente de vinovăţie, folosită pentru a-i pedepsi pe cei dragi.

Acum, Tom înainta de-a lungul ţarcurilor şi iarba brumată îi scrâşnea sub tălpile cizmelor.. Vedea promoroacă şi pe crengile plopilor canadieni de lângă râu şi culoarea roz-aurie a răsăritului, îmblânzind cerul de deasupra lor. Câinii aşteptau nerăbdători la uşa hambarului. Ştiau că n avea să-i lase să intre, dar întotdeauna mai făceau o încercare. Îi goni cu piciorul şi intră la cai.

După o oră, când soarele topise promoroacă de pe acoperişul grajdului, Tom scoase afară unul dintre caii de care începuse să se ocupe cu o săptămână înainte. Se azvârli în şa şi porni în sus, către păşuni ; ca toţi caii lui, şi acesta era blând şi urma ascultător poteca înnoroită.

Când se apropie de casa de la râu, Tom văzu că jaluzelele camerei lui Annie erau acum ridicate. Mai încolo, găsi urme de paşi pe drumul îngheţat şi le urmări până se pierdură printre sălciile care marcau încrucişarea dintre râu şi potecă. Pe pietrele care ieşeau din apă văzu urme ude şi-şi dădu seama că cineva tocmai trecuse pe acolo.

Calul o văzu înaintea lui şi-şi ciuli urechile şi Tom ridică ochii şi o văzu pe Annie alergând la vale, probabil întorcându-se din tura pe care o făcuse. Avea o bluză de trening gri deschis, eggeri negri şi o pereche de pantofi din aceia de o sută de dolari, la care se făcea reclamă la TV. Încă nu-l văzuse şi el opri calul la marginea apei, aşteptând. Îi putea auzi respiraţia pe fondul înăbuşit al murmurului apei. Avea părul strâns la spate şi faţa îmbujorată de efort şi de

aerul rece de munte. Se uita în jos, atentă unde punea piciorul şi probabil ar fi intrat drept în el dacă n-ar fi sforăit calul. Sunetul o făcu să ridice ochii şi se opri la vreo zece metri de el.

— Bună !

Tom îşi atinse marginea pălăriei.

— Faci jogging ?

Ea luă în glumă un aer arogant:

— Eu nu fac jogging, domnule Booker. Eu alerg.

— Ce noroc, urşii de pe aici nu se iau decât după joggeri.

Ochii ei se măriră:

— Urşi grizzly aici ? Vorbeşti serios ?

— Păi, nu-ţi face griji, îi hrănim destul de bine.

Văzu că ea se neliniştise şi surâse:

— Glumesc. Sunt câţiva pe aici, dar le place să stea mai sus. În vale eşti în siguranţă.

Se gândi să adauge că nu era în siguranţă în privinţa lincşilor, dar probabil că ei nu i s-ar fi părut amuzantă istorioara cu femeia din California.

Ea îl privi cu ochii îngustaţi, apoi surâse şi se apropie de el, ţinându-şi mâna pavăză la ochi pentru a se apăra de soare. Sânii i se ridicau ritmic şi respiraţia ei forma un abur uşor, care se încolăcea în aer.

— Ai dormit bine ? o întrebă el.

— Eu nu dorm bine nicăieri.

— Încălzirea funcţionează ? A trecut ceva timp de când...

— Merge bine. Totul e bine. E foarte amabil din partea voastră că ne-aţi lăsat să venim să stăm aici.

— E bine să locuiască cineva în vechea casă, aşa se menţine.

— Totuşi... mulţumesc.

Un timp, nici unul dintre ei nu păru să ştie ce să mai spună. Annie se întinse să mângâie calul, dar gestul ei fu prea brusc şi animalul scutură din cap şi făcu înapoi câţiva paşi.

— Îmi pare rău, spuse Annie.

Tom se întinse şi frecă uşor gâtul calului:

— Întinde doar mâna. Un pic mai jos, aşa, ca să te poată mirosi.

Calul explora mâna lui Annie, gâdilând-o cu mustăţile de pe bot. Annie aşteptă, cu un început de zâmbet, şi Tom observă din nou cum colţurile buzelor ei păreau să aibă o viaţă misterioasă, numai a lor, care împrumuta o nuanţă diferită fiecărui surâs al ei.

— E frumos, spuse ea.

— Mda, e destul de bun. Ştii să călăreşti ?

— A, am călărit şi eu cu mult timp în urmă, când eram de vârsta lui Grace.

Ceva se schimbă pe faţa ei şi el regretă că o întrebase despre călărie. Se simţi neîndemânatic, pentru că-şi dăduse seama mai de mult că ea se învinuia cumva-pentru accidentul fiicei ei.

— Ar trebui să mă-ntorc, mi s-a făcut frig, spuse ea, îndepărtându-se ca să-l lase să întoarcă. Credeam că e primăvară şi-aici !

—: Ştii cum se spune, că dacă nu-ţi place vremea în Montana, mai aşteaptă cinci minute.

El se răsuci în şa şi o văzu trecând apa pe pietre. Alunecă şi bombăni la adresa prostiei ei, când văzu că un pantof îi alunecase în apa îngheţată.

— Vrei să te iau sus ?

— Nu,, mă descurc.

— O să trec pe la două s-o iau pe Grace, strigă el.

— O.K.

Ea ajunse pe malul celălalt al râului şi se întoarse să-i facă semn cu mâna. El îşi atinse marginea pălăriei şi o privi alergând concentrată, să nu mai alunece încă o dată.

Pelerin ţâşni în arenă ca scăpat din puşcă. Fugi drept spre capătul celălalt şi se opri acolo, împroşcând nisipul roşiatic. Avea coada răsucită şi urechile i se mişcau înainte şi înapoi. Privea cu ochii sălbăticiţi poarta deschisă pe unde intrase şi pe unde ştia că omul îl va urma.

Tom ţinea în mână băţul lung cu steguleţ portocaliu şi un colac de frânghie. Intră, închise poarta şi înainta până la mijlocul arenei. Deasupra lor, pe cer, alunecarea rapidă a unor norişori albi făcea ca lumina să alterneze continuu cu umbra.

Preţ de un minut, omul şi animalul se măsurară unul pe altul neclintiţi. Pelerin făcu prima mişcare: sforăi, îşi lăsă capul în jos şi făcu înapoi câţiva paşi; Tom stătea ca o statuie, cu steguleţul pe nisip. Deodată, făcu un pas spre Pelerin şi în acelaşi timp, şfichui aerul cu steguleţul. Calul plonja imediat spre stânga.

Porni să alerge în jurul arenei, împroşcând, nechezând şi scuturând din cap. Coada ridicată şi încurcată i se mişca în bătaia vântului şi alerga pieziş, ferindu-se parcă şi cu spatele şi cu faţa de omul care-l obliga să-şi încordeze toţi muşchii. Se străduia tot timpul să-l vadă pe duşman şi ochiul stâng îi aluneca într-o parte datorită efortului de a se uita în spate. Cu toată tensiunea, privirea calului nu reflecta numai spaima, ci şi o înceţoşare ciudată, de parcă în creierul lui lumea n-ar mai fi fost decât un abis rotitor.

Curând, sudoarea începu să i se scurgă de pe crupă şi la colţurile gurii îi apărură firişoare de spumă. Dar omul nu-l iertă, ridicând steguleţul în aer, ori de câte ori calul voia să se oprească. Grace asista la toate acestea de pe banca pe care Tom o aşezase pentru ea în afara balustradei arenei. Era prima oară când îl vedea stând în picioare şi nu călare în arenă şi prima oară când îl vedea

atât de încordat. Simţise tensiunea din starea lui încă de la două, când venise cu Chevroletul la grajduri. Amândoi ştiau că abia astăzi avea să înceapă cu adevărat vindecarea lui Pelerin. Muşchii de la picioarele calului îşi recăpătaseră forţa de la înot şi cicatricele de pe piept şi de pe cap arătau bine. Acum, era nevoie de îngrijirea rănilor dinăuntrul lui, acelea care nu se vedeau. Tom parcase în faţa grajdului şi o condusese pe Grace prin spaţiul dintre boxe, către locul din spate. Partea de sus a uşii boxei lui Pelerin avea gratii şi calul îi privi tot timpul cât înaintară spre el. Când ajungeau la uşă, se trăgea întotdeauna înapoi şi-şi ciulea urechile. Dar nu-i mai ataca şi, de la un timp, Tom o lăsase pe Grace să-i ducă înăuntru mâncarea şi apa. Era murdar şi avea coada şi coama încurcate şi Grace abia aştepta să-l poată ţesăla.

Peretele din spate al boxei avea o uşă care se deschidea către un coridor de beton, de unde exista câte o poartă către piscină şi către arenă. Obligându-l să o ia într-o anumită direcţie, îl puteau mâna astfel pe cal în direcţia dorită. În ziua aceea, presimţind parcă un nou pericol, nu voise să iasă din boxă. Tom fusese nevoit să se apropie şi să-l pleznească pe crupă.

Gândindu-se la întâmplările de dinainte, Grace îl văzu pe Tom lăsându-l pe Pelerin să se domolească şi văzu şi uimirea calului când i se permise să se oprească. Rămase gâfâind, uitându-se la Tom. După câteva clipe, Tom înainta spre el. Urechile calului începură să se mişte înainte şi înapoi şi, de încordare, muşchii coapselor fură traversaţi de spasme ca de nişte valuri.

— Vezi toţi muşchii ăia înnodaţi acolo, Grace ? Ai un cal al naibii de hotărât. Ai cam avea nevoie de un frământat bun, bătrâne, nu-i aşa ?

Ea ştia ce voia el să spună. Îi povestise cu câteva zile înainte despre cel mai mare meşter de cai pe care-l cunoscuse el, un bătrân pe nume Dorrance din ţinutul Wallowa, din Gregon. Tom îi povestise că bătrânul, de câte ori voia să facă un cal să se relaxeze, îşi vâra degetele în muşchii lui şi spunea că vrea să vadă dacă aluatul e frământat bine. Dar Grace nu credea că Pelerin ar permite să fie atins. Cu capul întors şi ochii speriaţi, calul aşteptă apropierea omului şi apoi o zbughi într-o parte, în direcţia în care alergase până atunci. Tom ii stătu în cale şi-l bloca cu steguleţul. Calul se urni cu greutate şi sări la dreapta. Încercă să scape în direcţia cealaltă, dar Tom îi ghici intenţia şi flutură din nou ameninţarea portocalie. Pelerin se îndepărtă şi începu să alerge în jurul arenei şi urmărirea dintre cei doi începu de la capăt.

— Vrea să se facă bine, spuse Tom. Dar nu ştie ce înseamnă să se facă bine.

Şi ce se va întâmpla dacă se face vreodată bine ? se gândi Grace. Tom nu spusese nimic despre scopul eforturilor lor. El lăsa fiecare zi să-şi învăluie clipele aşa cum veneau, fără să-l forţeze pe Pelerin să facă altceva decât ceea ce calul singur alegea. Şi dacă Pelerin s-ar fi făcut bine, cine avea să-l călărească, ea ?

Grace ştia prea bine că oameni cu infirmităţi mai grave decât a ei nu renunţau la călărit. Unii chiar învăţau să călărească după accidente. Asistase odată la un concurs de sărituri peste obstacole sponsorizat de Asociaţia de Călărie a Persoanelor Handicapate. Se gândise la bravura de care dădeau dovadă acei oameni şi-i păruse rău de ei. Nu putea suporta gândul că acum cineva ar fi putut gândi la fel şi despre ea. Nu avea să îngăduie una ca asta. Spusese că nu va mai călări şi cu asta, gata.

Peste vreo două ore, după ce Joe şi gemenii se întorseseră de la şcoală, Tom deschisese poarta arenei şi-l lăsase pe Pelerin să se întoarcă în boxa lui. Grace îi făcuse deja curăţenie acolo şi-i schimbase paiele şi Tom stătu lângă ea când îi aduse lui Pelerin un braţ de fân şi o găleată cu apă.

Se întoarseră la casa de la râu când soarele coborâse şi lungea peste vale umbrele pinilor şi pe ale stâncilor, făcându-le să deseneze contururi alungite pe iarba de un verde deschis. Nu vorbiră în maşină şi Grace se minună de faptul că nu se simţea stânjenită să tacă lângă omul acesta pe care-l cunoştea de atât de puţină vreme. Ghicea că el reflecta la ceva şi într-adevăr, după ce parcă Chevroletul, el opri motorul şi se întoarse către ea:

— Grace, am o problemă.

Făcu o pauză şi ea nu ştiu să spună ceva. După o clipă, Tom continuă:

— Ştii, când mă ocup de un cal, îmi place să-i cunosc istoria. De cele mai multe ori, o aflu de la cal destul de bine. De fapt, el mi-o poate spune chiar mai bine decât proprietarul. Dar uneori, calul are atâta ceaţă în cap, încât nici el nu mai ştie ce i se întâmplă. Şi eu am nevoie să ştiu care a fost necazul. De multe ori, nu e ceva evident, ci altceva care s-a întâmplat cu puţin înainte.

Grace nu înţelegea şi o văzu încruntându-se. E ca şi cum eu, conducând maşina, lovesc un copac şi cineva mă întreabă ce s-a întâmplat, nu spun ,, Am lovit un copac", ci, de exemplu, „Am băut prea multe beri, sau era ulei pe şosea sau aveam soarele în ochi" sau altceva de felul ăsta. Înţelegi ce vreau să spun ?

Ea dădu din cap.

— Uite, eu nu ştiu cum te simţi dacă vorbeşti despre asta şi înţeleg foarte bine dacă nu vrei să vorbeşti. Dar, ca să-mi dau seama ce-i în capul lui Pelerin, mi-ar fi de mare ajutor să ştiu mai multe despre accident şi despre ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Grace trase adânc aer în piept. Se uită spre casă şi observă că puteai vedea pe geam din bucătărie până în sufragerie. Vedea strălucirea albastru-cenuşie a ecranului computerului şi pe mama ei stând la masă în lumina slabă a asfinţitului, care se revărsa aurie prin fereastra cea mare.

Nu spusese nimănui, ce-şi amintea cu adevărat din ziua aceea. Faţă de poliţişti, de avocaţi, de procurori, de prieteni, chiar şi faţă de părinţii ei pretinsese că accidentul i se ştersese din memorie. Din cauza lui Judith, nu era

sigură că i-ar fi putut vorbi cuiva despre Judith. Sau măcar despre Gulii ver. Se uită la Tom Booker şi el îi zâmbi. În ochii lui nu era nici o umbră de milă şi în clipa aceea tiu că era acceptată, nu judecată. Poate pentru I el cunoştea doar persoana ei infirmă şi împuţinată de acum, nu pe cea întreagă care fusese.

— Nu trebuie să spui nimic acum, spuse el cu blândeţe. Când eşti gata, şi numai dacă vrei.

Privirea lui se mută deodată în spatele ei şi, urmărind-o, văzu că se uita la mama ei care ieşise pe prispă. Grace se întoarse către el şi dădu din cap:

— O să mă gândesc, îi spuse.

Robert îşi ridică ochelarii pe frunte, se lăsă pe spate şi se frecă îndelung la ochi. Avea mânecile suflécate şi cravata îi zăcea aruncată pe deasupra maldărelor de dosare şi cărţi de drept, aflate pe birou. Auzea de pe coridor vocile oamenilor de serviciu, care făceau curăţenie în celelalte birouri, vorbind între ei în spaniolă. Toţi colegii lui plecaseră acasă de vreo cinci ore. Bill Sachs, unul dintre partenerii mai tineri, încercase să-l convingă să vină cu el şi cu nevasta lui la un film cu Gerard Depardieu, care era la modă. Robert îi mulţumise, dar spusese că are prea mult de lucru şi, oricum, întotdeauna găsise că nasul lui Depardieu are ceva deranjant,

— Ştii tu, arată cam genital, spusese el.

Bill, care avea vocaţie de psihiatru, îl privise pe deasupra ramelor de baga ale ochelarilor şi-l întrebase cu un ton comic freudian ce găsea el deranjant la o astfel de asociere. Apoi îl făcuse să râdă pe Robert, povestindu-i despre o conversaţie dintre două femei, auzită de el în metrou.

:— Una dintre ele citise o carte despre dezlegarea viselor şi-i spunea celeilalte că dacă visai şerpi, asta însemna că eşti obsedată de penisuri şi cealaltă spusese: vai, ce bine, ea nu era obsedată, pentru că nu visa şerpi, ci numai penisuri.

Bill nu era singurul care făcea eforturi speciale să-l înveselească. Robert era înduioşat, dar şi-ar fi dorit ca toţi colegii să-l lase în pace. De obicei, dacă-ţi pleacă familia şi rămâi singur câteva săptămâni, nu atragi din partea nimănui o astfel de simpatie şi preocuparea lor îl determina să creadă că simţiseră la el o tristeţe mai adâncă. Unul chiar se oferise să preia de la el cazul cu asigurările Dunford. Doamne, dar ăsta era singurul lucru care-l mai ţinea în picioare.

De aproape trei săptămâni, lucra până la miezul nopţii. Avea deja o dischetă plină de informaţii referitoare la caz. Era unul din cele mai complicate la care lucrase şi implica o adevărată reţea de companii de pe trei continente, care-şi transferau una alteia acţiuni, evitând legea. În ziua aceea avusese o teleconferinţă de două ore cu avocaţi şi clienţi din Hong Kong, Geneva, Londra şi Sidney.. Diferenţele de fus orar îi provocau coşmaruri. Dar, curios, munca îl menţinea şi mai mult, îi furniza ocupaţia de care avea nevoie ca să nu se gândească la cât de mult îi lipseau Grace şi Annie.

Îşi deschise ochii obosiţi şi apăsă pe butonul care formă numărul din memorie al unuia dintre telefoane. Apoi se lăsă pe spate, uitându-se la luminiţele zgârie-norilor care se vedeau pe geam. Noul număr pe care i-l dăduse Annie, după ce se mutaseră mai aproape de ferma aceea, era încă ocupat.

Merse o vreme pe jos, înainte de a face semn Unui taxi. Aerul rece al nopţii era plăcut şi cochetă cu ideea de a merge pe jos până acasă, prin parc. De multe ori făcuse aşa noaptea, şi doar o singură dată făcuse greşeala de a-i spune lui Annie. Ea ţipase la el vreo zece minute, spunându-i că era nebun să treacă prin parc noaptea şi că putea să se trezească odată cu maţele scoase. El nu-şi aminti să fi citit prin ziare despre maniera aceasta de a agresa trecătorii, dar socotise că nu era momentul s-o întrebe de ce i-o pomenise.

După numele scris pe o tăbliţă de pe bord, ghici că şoferul taxiului pe care-l luase era sene-llez. Erau destul de mulţi la New York şi lui Robert îi plăcea să-i zăpăcească adresându-le întrebări în dialectele Wolof sau Joia. Tânărul şofer fu atât de uimit, încât era gata să lovească un autobuz. Vorbiră despre Dakar şi despre alte lucruri pe care le cunoşteau amândoi şi şoferul se emoţiona atât de tare, încât Robert începu să creadă că ar fi fost mai puţin riscant să meargă prin parc. Când ajunseră în faţa blocului, portarul Ramón veni şi deschise uşa maşinii şi şoferul îi mulţumi pentru bacşiş şi-i spuse că se va ruga lui Allah, ca Robert să fie binecuvântat cu mulţi fii puternici.

După ce Ramón îi împărtăşi ultimele noutăţi despre o echipă de baseball, Robert luă liftul şi urcă spre apartamentul lor. Înăuntru era întuneric şi zgomotul uşii de la intrare stârni ecouri în încăperile goale.

Se duse la bucătărie şi găsi cina pe care i-o pregătise Elsa şi obişnuitul bilet prin care-l înştiinţa cât trebuia să ţină cratiţa în cuptorul cu microunde. Ca întotdeauna, aruncă mâncarea cu un sentiment de vinovăţie. Îi lăsase bilete de mulţumire, în care o ruga să nu-i mai gătească, pentru că mânca în oraş şi ştia să gătească şi el, dar în fiecare noapte când se întorcea, găsea cratiţele ei.

Apartamentul pustiu îl deprima şi evita cât mai mult să se întoarcă acolo. Cel mai intens simţea singurătatea la sfârşitul săptămânii. Încercase să meargă la ţară, la Chatham, dar pustietatea de acolo îl apăsa şi mai tare. Mai ales de când fusese odată şi văzuse că termostatul de la acvariul lui Grace se stricase şi toţi peştii tropicali muriseră de frig. Priveliştea micilor corpuri flasce care pluteau în apă îl afectase profund. Nu-i spusese lui Grace şi nici lui Annie, îşi adunase puterile şi-şi însemnase speciile peştilor pentru a putea comanda impostori identici de la magazinul de animale de apartament.

De când plecaseră Grace şi Annie, a vorbi la telefon cu ele devenise momentul culminant al zilelor lui Robert. În noaptea aceea, după ce sunase de atâtea ori şi găsise linia ocupată, simţea o nevoie mai acută decât oricând de a le asculta vocile.

Sigila punga de gunoi, pentru ca Elsa să nu descopere ce se întâmplase cu cina gătită de ea. Tocmai când scotea gunoiul pe uşa de serviciu, auzi telefonul şi alergă să răspundă. Robotul răspunsese deja şi trebui să strige ca să-şi acopere propria voce înregistrată.

— Nu închide, sunt aici.

Reuşi să găsească butonul de oprire a robotu-i telefonic:

— Bună, tocmai am intrat.

— Abia respiri. Unde ai fost ?

— A, la nişte petreceri. Ştii, a devenit plictisitor să tot umblu pe la baruri şi cluburi.

— Nu mai spune !

— Nici nu voiam să-ţi spun. Ce se mai întâmpla cu cerbii şi antilopele de la munte? Toată ziua v-am căutat la telefon.

— Îmi pare rău. Aici am numai o linie telefonică şi cei de la birou au încercat să mă îngroape în faxuri.

îi spuse că Grace încercase să-l sune la birou cu o oră înainte, probabil tocmai după ce plecase înspre casă. Acum se culcase, dar îi transmitea noapte bună.

În timp ce Annie îi povestea despre problemele ei de la serviciu, Robert se duse în sufragerie şi se aşeză pe sofa fără să mai aprindă lumina. Annie era obosită şi preocupată şi el încercă s-o liniştească, fără prea mare succes.

— Gratie ce mai face ?

Urmă o pauză, în care o auzi pe Annie oftând:

— Nu ştiu, răspunse ea cu o voce joasă, probabil pentru a nu fi auzită de fată. Cu Tom Booker şi cu Joe, băiatul de doisprezece ani, ţi-aduci aminte ? se înţelege foarte bine. Cu ei, se poartă normal. Dar când rămânem numai noi două, cum să-ţi spun ? Am ajuns aşa de rău, că nici nu se mai uită la mine. Oftă din nou:

— Ce să-i faci...

În tăcerea care se lăsă între ei, el auzi sunetul ascuţit al unor sirene de salvare, îndreptându-se către o nouă tragedie.

— Annie, mi-e dor de tine.

— Ştiu, spuse ea. Şi nouă de tine.

.6

Annie o lasă pe Grace la clinica de fizioterapie înainte de ora nouă şi apoi se îndreptă spre pompa de benzină din Choteau. Îşi umplu rezervorul odată cu un omuleţ cu faţa tăbăcită, care purta o pălărie ale cărei boruri ar fi putut cuprinde şi un cal. Omuleţul îşi controla uleiul furgonetei Dodge, la care era ataşată o remorcă de vite. Erau din rasa Blanck Angus, ca şi turma de la Double Divide şi Annie abia îşi stăpâni impulsul de a face o remarcă de cunoscătoare despre ele, bazată pe puţinul pe care-l auzise de la Tom şi Frank

în ziua însemnatului. Repeta în minte: arată bine vitele. Nu, nu se spunea ,,vite". Arătoase bestii ? Individe ? Renunţă. De fapt, nu avea nici cea mai mică idee dacă vacile arătau bine, rău, sau erau turbate, aşa că-şi ţinu gura şi se rezumă la a-i zâmbi omuleţului şi la a-l saluta din cap.

După ce plătise, se auzi strigată şi, întorcându-se o văzu pe Diane, care-şi parcase Toyota la celălalt şir de pompe. Annie îi făcu semn cu mâna, şi se apropie de ea.

— Până la urmă, te mai rupi şi tu de telefoanele alea, spuse Diane. Să ştii că ajunsesei de pomină cu ele.

Annie zâmbi şi spuse că trebuia s-o aducă pe Grace la fizioterapie de trei ori pe săptămână. Acum se întorcea la fermă să mai lucreze şi avea să se întoarcă la prânz să-şi ia fata.

— Păi, pot s-o iau eu, spuse Diane. Mai am nişte lucruri de rezolvat prin oraş. E la centrul medical Bellview?

— Da, dar zău, doar n-o să...

— Lasă prostiile. E o nebunie să stai toată ziua în maşină, pe drumuri.

Annie mai protestă, dar Diane nici nu vru s-audă, spuse că n-o deranja absolut cu nimic s-o ia ea pe Grace şi, în cele din urmă, Annie acceptă şi-i mulţumi. Mai sporovăiră puţin despre cum se simţeau Annie şi Grace în casa de la râu şi dacă mai aveau nevoie de ceva, apoi Diane spuse că era timpul să plece.

Întorcându-se la fermă, Annie se gândea cu mirare la întâlnirea neaşteptată. Oferta Dianei fusese prietenoasă, dar modul în care fusese făcută sugera mai puţin decât prietenie.

Parcă se strecurase în ea o nuanţă de acuzare, insinuarea că Annie era prea ocupată ca să-şi mai bată capul şi cu îndatoririle de mamă. Sau poate că nu era nimic, şi impresia se crease în mintea lui Annie, care devenea paranoică.

Mergea spre nord şi se uită la dreapta, unde siluetele negre ale vitelor răspândite pe pajiştile vaste păreau umbrele bizonilor de altădată. În faţa ei, soarele făcea şoseaua să pară umedă şi lăsă în jos apărătoarea, deschizând geamul şi lăsându-şi părul în bătaia vântului. Era a doua săptămână a lunii mai şi primăvara părea să fi venit în sfârşit cu adevărat. Când coti la stânga, văzu pe vârful cel mai înalt al munţilor Rocky, un nor spiralat, care părea să umple valea din faţă ca un uriaş şi frumos cocktail stelar. Se gândi că nu mai lipsea decât o cireaşă şi una dintre umbreluţele acelea de hârtie. Apoi îşi reaminti de telefoanele şi de maldărele de hârtie de fax care o aşteptau şi-şi dădu seama că gândul o făcuse să ia piciorul de pe accelerator.

Consumase deja cea mai mare parte a concediului de o lună pe care i-l ceruse lui Crawford Gali:. Trebuia să ceară o prelungire şi n-o prea încânta ideea. În ciuda vorbăriei lui, care o îndemna să se simtă liberă şi să rămână cât

era nevoie, Annie nu-şi făcea iluzii. În ultimele zile avusese semne clare că Gates îşi pierduse răbdarea. Existaseră câteva mici intruziuni în indicaţiile date de ea, nici una suficient de importantă pentru a o scandaliza, dar, adunate, toate acestea anunţau pericolul.

Îi criticase lui Lucy Friedman coperta cu subsolurile, pe care Annie o considera strălucită. Cicălise echipa de design pentru două coperţi – nu mai ştie cât, dar destul ca să facă impresie. În plus, îi trimisese lui Annie o dare lungă de seamă în care-i explica motivele pentru care revista lor se situează sub nivelul competiţiei. Asta n-ar fi însemnat nimic, dacă n-ar fi trimis patru copii ale raportului şi altor patru redactori şefi de la publicaţiile lui, fără s-o întrebe pe ea înainte. Dacă bătrânul ticălos voia război, avea să-l aibă. Nu-i telefonase, în schimb, scrisese imediat o replică solidă la raport, încărcată de date şi cifre şi i-o trimisese lui, celor patru redactori-şefi şi altor doi pe care-i ştia de partea ei. Touché. Dar ce eforturi făcuse pentru a redacta perfect răspunsul, numai Dumnezeu ştia.

Trecând pe lângă ţarcuri, văzu cârlanii lui Tom «alergând în arenă, dar Tom nu se vedea nicăieri şi se simţi dezamăgită, apoi fu amuzată pentru că:se simţise astfel. Ajungând în spatele casei de la râu, văzu un camion al companiei de telefoane şi, îndreptându-se spre casă, se întâlni cu un lucrător în salopetă care tocmai ieşea pe prispă. Omul îi ură o zi bună şi-i spuse că îi instalase încă două linii telefonice.

întrând înăuntru, găsi două telefoane noi lângă computer. Robotul telefonic înregistrase patru mesaje şi primise şi trei faxuri, dintre care unul de la Lucy Friedman. Tocmai când îl citea, unul dintre noile telefoane începu să sune.

— Bună, se auzi vocea unui bărbat pe care, pe moment, n-o recunoscu. Voiam doar să văd dacă merge telefonul.

— Cine-i acolo ? întrebă Annie.

— Scuză-mă, Tom sunt, Tom Booker. L-am văzut plecând pe omul de la telefoane şi am vrut să văd dacă noile linii funcţionează.

— Cred că funcţionează, cel puţin una dintre ele, râse Annie.

— Sper că nu te deranjează că omul a intrat în casă în lipsa ta.

— Bineînţeles că nu. Mulţumesc. Nu trebuia să-ţi dai osteneala să-l chemi.

— N-a fost mare lucru. Grace spunea că tatăl ei nu prea reuşeşte să prindă linia liberă.

— A fost foarte amabil din partea ta. Urmă o pauză şi, ca să mai spună ceva, Annie îi spuse că se întâlnise cu Diane în Choteau şi că aceasta se oferise s-o aducă ea pe Grace de la clinică.

— Dacă ştia, putea s-o şi ducă tot ea.

Annie îi mulţumi din nou pentru telefoane şi spuse că va plăti instalarea,

dar el o întrerupse şi-i spuse că o lasă să lucreze, apoi închise. Ea reveni la faxul lui Lucy, dar descoperi că era incapabilă să se concentreze şi se duse la bucătărie să-şi facă o cafea.

Peste douăzeci de minute, stătea la masă şi legase una dintre liniile telefonice exclusiv de fax. Tocmai voia să-i telefoneze lui Lucy, care era din nou furioasă împotriva lui Gates, când auzi paşi pe prispă şi cineva bătu încet la uşă.

Îl văzu pe Tom Booker, conturat dincolo de geamul mat al uşii de la intrare, zâmbind când o zări apropiindu-se. Când Annie deschise uşa, el se dădu înapoi şi ea observă că avea cu el doi cai înşeuaţi, pe Rimrock şi încă unul. Îşi încrucişa braţele pe piept, se rezemă de uşă şi-i zâmbi sceptic:

— Răspunsul meu e nu, îi spuse.

— Dar nu ştii care e întrebarea.

— Cred c-o pot ghici.

— Poţi ?

— Aşa cred.

— După socotelile mele, ai economisit optzeci de minute de drum cu maşina, până la Choteau şi înapoi şi m-am gândit că poate ai vrea să cheltuieşti o parte din ele ieşind puţin la aer.

— Călare.

— Păi, mda.

Se priviră câteva clipe, zâmbindu-şi reciproc. El purta o cămaşă roz decolorată şi peste blugi îşi trăsese apărătoarele de piele cu care călărea întotdeauna. Poate că lumina era de vină, dar ochii lui i se părură la fel de limpezi şi albaştri ca cerul din ziua aceea.

— Adevărul e că mi-ai face o favoare. Am toţi cârlanii ăştia nerăbdători să alerge şi bietul Rimrock se simte cam lăsat la o parte. O să-ţi fie foarte recunoscător şi o să aibă multă grijă de tine.

— Aşa mă achit de serviciul cu telefoanele ?

— Nu, doamnă, mă tem că ăsta e doar un supliment.

Fizioterapeuta care se ocupa de Grace era o femeie micuţă, cu un smoc de bucle strânse şi nişte ochi mari şi cenuşii, care-i dădeau o expresie de mirare permanentă. O chema Terri Carlson, avea cincizeci şi unu de ani şi era în zodia Balanţei ; amândoi părinţii ei muriseră şi rămăsese cu trei fii, pe care soţul ei i-i lăsase amintire în urmă cu vreo treizeci de ani, înainte de a fugi cu o regină de rodeo texană. El insistase ca băieţii să se numească John, Paul şi George şi Terri îi mulţumea lui Dumnezeu că o părăsise înainte de a-l mai avea şi pe al patrulea.

Grace aflase toate acestea de la prima ei vizită şi amănuntele pe care Terri i le furnizase neobosită după aceea i-ar fi ajuns ca să umple câteva carnete cu povestea vieţii doctoriţei. Dar pe Grace nu o deranja. Chiar îi plăcea.

Putea astfel să se întindă pe spate şi să se lase, deopotrivă, în voia mâinilor şi a cuvintelor femeii.

Când Annie îi spusese că-i aranjase să vină la fizioterapie de trei ori pe săptămână, Grace protestase. Ştia că nu mai avea nevoie de atât de multe exerciţii. Dar specialista din New York o sfătuise pe Annie să continue intensiv cu fizioterapia fetei, pentru că altfel ea ar fi putut rămâne cu un şchiopătat la piciorul cu proteză.

— Cui îi pasă dacă şchiopătez ? întrebase Grace.

— Mie, spusese Annie, încheind astfel discuţia.

Până la urmă, şedinţele de aici ajunseseră să-i placă lui Grace mai mult decât cele de la New York. La început, făceau încălzirea. Terri o punea să facă totul singură. Pe deasupra, o punea să tragă cu ciotul de greutăţi şi o făcea să transpire pe o bicicletă medicală, după care o obliga să danseze în Faţa unui perete de oglinzi. În prima zi când o pusese să danseze şi-i văzuse expresia când pornise muzica, Terri întrebase:

— Nu-ţi place Tina Turner ?

Grace răspunsese că n-avea nimic cu Tina Turner, era doar cam...

— Bătrână ? Fugi de-aici ! E de vârsta mea! Grace se înroşise, apoi izbucniseră amândouă în râs; şi după aceea se înţeleseseră foarte bine. Teri îi spusese să-şi aducă şi casete de-ale ei şi mereu făcea glume pe seama muzicii preferate de Grace. De câte ori fata aducea o casetă nouă, Terri o examina, clătina din cap şi spunea:

— Alte capete de mort.

După încălzire şi masaj, Grace se odihnea puţin, apoi intra în piscină. Exersa apoi mersul în faţa şirului de oglinzi şi asta mai dura cam o oră. În viaţa ei nu se simţise Grace mai în formă decât acum.

În ziua aceea, Terri nu-i mai povesti despre viaţa ei, ci despre un băiat indian pe care-l vizitase la rezervaţia Picioarelor Negre. Avea douăzeci de ani şi era mândru şi frumos ca un tablou. Până vara trecută, când plonjase într-un lac şi nimerise cu capul într-o stâncă ascunsă, care aproape că-i retezase gâtul. De atunci, era paralizat de la gât în jos.

— Mamă, ce supărat era în prima zi când l-am vizitat, spuse Terri, masând cu forţă ciotul lui Grace. Mi-a spus că nu vrea să aibă de-a face cu mine şi că, dacă nu plec, o să plece el, n-o să rămână ca să fie umilit. N-a spus „umilit de o femeie" dar, de fapt, asta a vrut să spună. Ce-o vrea să spună cu plecatul ? m-am gândit eu. Nu putea decât să zacă acolo, nemişcat. Dar, ce crezi ? Chiar a plecat. Am început să-l masez şi după un timp, când m-am uitat la el, era... plecat.

Văzu că Grace n-o înţelegea.

— Adică mintea lui, spiritul lui era plecat sau, mă rog, cum vrei să zici. Se ridicase şi plecase. Pur şi simplu. Şi să ştii că nu se prefăcea. Era plecat

undeva. Când am terminat cu el, s-a întors. Şi face asta de câte ori mă duc la el. Acum întoarce-te, dulceaţo, să facem ca Jane Fonda.

Grace se întoarse pe partea stângă şi începu să execute forfecări.

— Ţi-a spus unde se duce ? întrebă ea.

Terri râse:

— Să ştii că l-am întrebat şi n-a vrut să-mi spună, pentru că era sigur că voi veni să-i muncesc corpul şi acolo. Aşa-mi spune el, „Muncitoarea de corpuri". Se preface că nu mă poate suferi, dar eu ştiu că mă place. E doar modul lui de a-şi păstra mândria. Cred că toţi ne străduim să ne-o păstrăm, într-un fel sau altul. Bine, dulceaţo Poţi un pic mai sus ? Bine !

După încălzire, Terri o lăsă la piscină. Grace era singură în ziua aceea. În aer plutea un miros slab -de clor. Îşi puse costumul de baie şi se aşeză pe marginea piscinei să se odihnească puţin. Soarele desena modele mişcătoare pe tavan şi trezea în adâncurile apei o colonie de umbre albăstrii, care semănau cu nişte şerpi somnoroşi, mereu ucişi şi reînviaţi de jocul luminii.

Apa îi făcu bine la ciotul umflat şi se lăsă pe spate gândindu-se la băiatul indian. Ce bine ar fi să-ţi poţi lăsa trupul şi să pleci în altă parte. Poate că şi ei i se întâmplase asta când fusese în comă. Dar unde plecase atunci şi ce văzuse ? Nu-şi mai amintea nimic, nici măcar un vis nu-şi mai amintea, decât cum se trezise înotând, prin tunelul de clei spre vocea mamei ei.

Întotdeauna îşi ţinuse minte visele. Nu era greu, totul era să-i povestească despre ele cuiva imediat după ce se trezea, chiar dacă acel cineva era ea însăşi. Când era mai mică, se ducea în patul părinţilor şi, cocoţându-se în braţele tatălui ei, i le povestea lui. El îi punea tot felul de întrebări detaliate şi uneori trebuia să inventeze ca să-i poată răspunde. Numai tatăl ei îi asculta visele pentru că, la ora aceea, Annie se sculase deja în- totdeauna şi ţipa de sub duş la Grace să se îmbrace şi să exerseze la pian. Robert îi spunea adesea să-şi scrie toate visele, pentru că aveau s-o amuze când avea să crească, dar Grace nu-şi bătuse niciodată capul.

Se aşteptase să aibă coşmaruri teribile în legătură cu accidentul. Dar nu visase despre acesta niciodată. Numai în urmă cu două nopţi îl visase pe Pelerin. Stătea pe malul celălalt al unui râu mare şi maroniu şi era ciudat, mai mic, aproape un mânz, dar ea ştia că era Pelerin şi-l strigase. Calul încercase apa, apoi intrase în ea şi începuse să înoate către Grace. Dar curentul era prea puternic şi văzuse cum el era târât la vale şi capul i se făcea tot mai mic şi se simţea atât de neajutorată, pentru că nu putea decât să stea pe malul celălalt şi să-l strige pe nume. Apoi cineva venise lângă ea, era Tom Booker şi el îi spusese să nu fie îngrijorată, pentru că mai la vale apa era mică şi Pelerin avea să găsească în mod sigur un loc pe unde să traverseze.

Grace nu-i spusese lui Annie că Tom Booker o rugase să-i povestească accidentul. Nu voia ca Annie să facă cine ştie ce caz, să se supere şi să încerce

să hotărască în locul ei. Nu era treaba mamei ei. Era ceva personal între ea şi Tom, despre calul ei, şi ea trebuia să ia o decizie. Şi îşi dădea seama că luase deja una. Deşi o neliniştea ideea, avea să-i povestească totul lui Tom. Poate mai târziu avea să-i spună şi mamei.

Terri intră şi o întrebă cum mergea. Îi spuse lui Grace că mama ei dăduse telefon şi anunţase că Diane Booker avea să vină la prânz s-o ia la fermă.

Călăriră de-a lungul râului şi-l traversară prin locul unde se întâlniseră dimineaţa, cu o zi înainte. Vitele se dădeau leneşe la o parte din calea lor. Norii părăsiseră vârfurile înzăpezite ale munţilor şi aerul mirosea a iarbă proaspătă. Răsăriseră deja şofranul şi părăluţele şi mugurii plopilor canadieni începuseră să se deschidă, aureolând crengile cu un puf verzui.

El o lăsă să-l depăşească, privind cum se juca vântul în părul ei. Nu mai călărise niciodată ca în vest şi-i spusese că şaua i se părea ca o barcă. Când plecaseră, îl pusese să scurteze scările lui Rimrock până la un nivel care lui i se păruse potrivit mai mult pentru a struni un cal decât pentru a-l călări, dar ea zisese că se simţea mai bine aşa. Oricum, vedea că ştia să călărească după modul cum se ţinea în şa şi după uşurinţa cu care trupul ei urma ritmul mişcărilor calului.

Când se lămuri că nu trebuia să-i poarte de grijă cât era călare, se relaxa şi el şi o vreme călăriră tăcuţi. Doar din când în când, ea îl întreba numele vreunei plante sau al unei păsări. Când îi răspundea, îl fixa cu ochii ei verzi şi dădea din cap cu seriozitate, absorbind informaţia. Îi arătă plopii, cărora li se spunea plopi tremurători, pentru că vântul le flutura frunzele făcându-le să tremure, şi-i arătă urmele negre din scoarţa lor, datorate etanilor care veneau să caute hrană în iernile friguroase.

Călăriră pe culmea lungă, acoperită cu pini şi zăpadă, la capătul căreia se afla faleza înaltă de unde se puteau vedea văile gemene care dădeau numele fermei şi se opriră acolo.

— Ce privelişte ! se minună Annie.

El dădu din cap:

Când ne-am mutat aici, eu şi Frank făceam întreceri să vedem cine ajunge primul la ţarcuri. Puneam la bătaie zece cenţi, chiar un sfert de dolar, când ne simţeam bogaţi. El cobora pe o vale şi eu pe alta.

— Care din voi câştiga ?

— Păi, el era mai mic şi, de obicei, se arunca aşa de repede în vale, încât cădea şi eu trebuia să mă mai agăţ de copaci ca să mai întârzii şi să ajungem amândoi în acelaşi timp. Era foarte fericit, când câştiga, aşa că, de cele mai multe ori, asta se întâmpla.

Ea zâmbi.

— Călăreşti binişor, spuse el.

— Calul ăsta al tău ar face pe oricine să pară călăreţ, se strâmbă ea.

Apoi se întinse şi mângâie gâtul lui Rimrock şi, o vreme, nu se mai auzi decât sforăitul uşor al nărilor calului. Ea se ridică din nou în şa şi privi valea. Pe deasupra vârfurilor copacilor se putea vedea o bucăţică din casa de la râu.

— Cine e R. B. ? întrebă ea.

— R. B. ? se încruntă el.

— Iniţialele de pe ghizdul puţului de lângă casă. Unele, T. B., cred că sunt ale tale. Celelalte sunt R. B.

— Sunt ale lui Rachel, soţia mea, râse el.

— Eşti căsătorit ?

— E fosta mea soţie. Am divorţat, de multă vreme.

— Ai copii ?

—: Aha, unul. Are douăzeci de ani. Trăieşte la New York, cu mama lui şi cu tatăl vitreg.

— Cum îl cheamă ?

Punea o mulţime de întrebări. Se gândi că, de fapt, asta era meseria ei şi pe el nu-l deranja. Chiar îi plăcea maniera ei directă de a-l privi drept în ochi şi de a cere să afle exact ce o interesa.

— Hal.

— Hal Booker. Sună frumos.

—, Păi şi el e un băiat bun. Pari cam surprinsă.

Îi păru rău imediat de ce spusese, pentru că ştiu, după îmbujorarea ei că observaţia lui o stânjenise.

— Nu, nu sunt deloc. Eu doar...

— S-a născut aici, în casa de la râu.

—- Aici locuiaţi ?

— Da. Rachel nu s-a putut obişnui niciodată, cu iernile de aici.

Pe deasupra lor trecu o umbră şi el ridică ochii spre cer, iar ea îl imită. Pe cer zburau doi vulturi aurii şi el îi explică de ce îţi puteai da seama că erau o pereche ; trebuia să fii atent la forma şi mărimea lor şi la culoarea aripilor. Apoi priviră amândoi tăcuţi cum cele două păsări plutiră peste vale şi se pierdură în spatele peretelui cenuşiu al muntelui.

— Ai fost la muzeu ? întrebă Diane, când treceau pe lângă statuia dinozaurului.

Grace răspunse că nu fusese. Diane conducea cu mişcări bruşte, de parcă ar fi vrut s-o înveţe minte pe maşină să nu-şi facă de cap vreodată.

— Lui Joe îi place foarte mult. Gemenii preferă să-i duc să mănânce la un restaurant.

Grace râse. Îi plăcea de Diane. Avea limba cam pipărată, dar cu ea fusese drăguţă de la început. "Toţi fuseseră drăguţi, dar Diane îi transmitea o nuanţă în plus, de încredere, de parcă i-ar fi fost soră. Lui Grace îi trecuse prin minte că faptul s-ar fi putut datora şi situaţiei Dianei, de mamă de băieţi, fără nici o

fiică.

— Se spune că dinozaurii foloseau toată regiunea ca să-şi caute hrană, continuă Diane. Dar să ştii, Grace, că aici n-au dispărut. E suficient să te uiţi cu atenţie la unii bărbaţi de pe-aici ca să-ţi dai seama.

Vorbiră despre şcoală şi Grace îi spuse că, în dimineţile când nu se ducea la clinică, Annie o punea să înveţe. Diane fu de acord că era un program cam dur.

— Tatăl tău ce părere are despre faptul că aţi plecat amândouă aici ?

— Se simte cam singur.

— Cred şi eu.

— Dar acum lucrează la un caz important, aşa că probabil nu ne-am fi văzut mai mult nici dacă am fi fost acasă.

— Mama şi tatăl tău sunt o pereche într-adevăr sclipitoare, cu carierele astea mari, nu-i aşa ?

— O, nu, tăticul nu e aşa, spuse repede Grace şi tăcerea care urmă după propoziţia ei o făcu să pară acuzatoare. Grace nu dorise s-o critice pe:mama ei, dar, din privirea Dianei, înţelese că aşa -fusese interpretată ieşirea ei.

— Îşi ia vreodată concediu ?

Tonul înţelegător şi înduioşat al femeii o făcu pe Grace să se simtă o trădătoare şi ar fi vrut să-i spună că nu înţelesese nimic, dar, în loc de asta, ridică din umeri şi răspunse:

— Da, câteodată.

Apoi se uită pe geam şi nici una dintre ele nu mai vorbi o bucată de drum. Ceilalţi nu pot înţelege niciodată anumite lucruri, se gândi fata.

Unora li se părea că toate erau ori albe, ori negre şi, de multe ori, situaţia era mult mai complicată.

Ce Dumnezeu, doar ea era mândră de mama ei. Deşi nu i-ar fi spus-o niciodată, ar fi vrut să fie exact ca Annie când avea să fie mare. Poate nu la fel, dar oricum, i se părea normal ca şi o femeie să aibă o carieră importantă. Îi plăcea că mama ei avea succes şi că toate prietenele ei auziseră de ea. De multe ori îi reproşase lui Annie că nu stătea acasă la fel de des ca celelalte mame, dar în realitate nu-i simţise vreodată lipsa în mod acut. Sigur că stătea mai mult cu tatăl ei, dar îi convenea. Uneori chiar prefera ca lucrurile să fie aşa. Tocmai pentru că Annie era aşa de sigură de ea şi de ceilalţi. Aşa de activă şi de avântată. Te făcea să vrei să te lupţi chiar şi atunci când erai de acord cu ea.

-— E frumos, nu-i aşa ? întrebă Diane.

— Da, răspunse Grace, care nici nu se uitase la pajiştile pe lângă care treceau. Când le privi, i se părură cam dezolante.

— Nici nu ţi-ar trece prin minte că prin locurile astea sunt destule arme nucleare ca să distrugă planeta, nu ţi se pare ?

— Chiar sunt ? o privi Grace.

— Cred şi eu, surâse Diane. Peste tot pe aici sunt depozite de muniţii. N-or fi prea mulţi oameni pe aici, dar la bombe şi la vaci nu ne-ntrece nimeni.

Annie ţinea telefonul proptit între gât şi obraz şi-l asculta pe jumătate pe Don Farlow, în timp ce se străduia să alcătuiască o propoziţie pe tastatura computerului. Trebuia să scrie un editorial, singurul tip de articol pe care-l mai scria de când fusese numită la conducerea revistei. Pentru ziua aceea, se hotărâse să minimalizeze o nouă iniţiativă a primăriei New-yorkeze, de împiedicare a crimelor de stradă, dar nu reuşea să găsească renumitul amestec de spirit şi otravă, care constituia farmecul stilului lui Annie Graves.

Farlow o informă în viteză cu privire la o mulţime de detalii avocăţeşti, care n-o interesau pe Annie nici pe departe. Renunţă să mai caute propoziţia pentru editorial şi privi pe fereastră. Soarele cobora mare şi roşu şi, la capătul arenei, îl văzu pe Tom rezemat de balustradă şi vorbind cu Grace şi cu Joe. Îl văzu dându-şi capul pe spate şi râzând de ceva. Pe nisipul roşu al arenei din spatele lui se desena umbra lungă a hambarului.

Toată după amiaza se ocupaseră de Pelerin, care stătea acum leoarcă de sudoare la celălalt capăt al arenei. Joe abia venise de la şcoală şi, ca de obicei, li se alăturase imediat lui Tom şi lui Grace. În ultimele ore, aruncându-le din când în când câte o privire lui Grace şi lui Tom, Annie simţise mici înţepături pe care, dacă nu i s-ar fi părut caraghios, le-ar fi calificat drept urme de gelozie.

De la călăritul de dimineaţă, rămăsese cu o durere în muşchii coapselor. Erau muşchi pe care nu i mai folosise de ani de zile şi care-şi făceau acum simţită prezenţa, dar durerea nu o supăra pe Annie, dimpotrivă, se bucura de ea ca de un talisman. De ani de zile nu mai simţise bucuria din dimineaţa aceasta. Parcă era o pasăre care fusese eliberată din colivie. Entuziasmată, îi povestise lui Grace despre plimbarea lor, imediat după ce Diane o adusese din oraş. Fata ascultase cu acea nepăsare izbitoare cu care asculta tot ce era legat de mama ei şi Annie se blestemase în gând pentru că se grăbise să i se destăinuie. Fusese o nesimţire din partea ei să-i vorbească lui Grace despre călărie, gândise pe moment ; abia mai târziu se întrebase dacă fusese un gest chiar aşa de nepotrivit.

— Şi ne-a spus să punem stop, spunea Farlow.

— Ce ? Scuză-mă, Don, poţi să repeţi ?

— Ne-a spus să nu-i mai intentăm proces.

— Cine v-a spus ?

— Annie, te simţi bine ?

— Scuză-mă, Don. Băteam ceva pe calculator.

— Gates mi-a spus să las baltă cazul Fiske. Mai ţii minte? Fenimore Fiske, ăla cu „Spuneţi-mi, vă rog, cine e Martin Scorsese ?".

ii reamintise una dintre gafele nemuritoare ale lui Fiske. Câţiva ani mai

târziu, el o adâncise, calificând Taxi Driver, drept un filmuleţ abject al unui talent de duzină.

— Mulţumesc, Don, mi-aduc aminte foarte bine. Şi chiar a spus Gates să nu-l mai aducem la tribunal ?

— Da. A spus c-o să coste prea mult şi că v-ar face ţie şi revistei mai mult rău decât bine.

— Fecior de căţea ce e ! Cum îndrăzneşte, fără să stea de vorbă cu mine ? Iisuse !

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune că ştii de la mine !

— Cum naiba să-i spun ?

Annie se răsuci în scaun şi lovi cu cotul o ceaşcă de cafea de pe birou.

— Fir-ar să fie !

— E-n regulă ?

— Mda. Ascultă, Don, trebuie să mă gândesc la asta. Te sun eu, da ?

— O.K.

Puse jos receptorul şi, o clipă, rămase uitându-se la ceaşca spartă şi la pata de cafea care se mărea.

— Fir-ar să fie.

Şi se duse la bucătărie să ia o cârpă.

7

— Am crezut că era un plug de curăţat zăpada. L-am auzit de când era departe. Am fi avut tot timpul din lume. Dac-am fi ştiut ce era, am fi putut scoate caii din şosea, undeva pe câmp. Ar fi trebuit să-i pomenesc lui Judith ceva de zgomot, dar nici nu m-am gândit s-o fac. Oricum, când ieşeam amândouă călare, ea era întotdeauna şefa, înţelegi ? Dacă trebuia luată o hotărâre, ea o lua. Aşa era şi cu Gulliver şi cu Pelerin. Gully era şeful, cel care ştia mai multe.

Îşi muşcă buzele şi se uită într-o parte, iar faţa ei fu prinsă de conul de lumină al becului de la hambar. Se întuneca şi dinspre râu bătea un Vânt rece. Îl duseseră toţi trei pe Pelerin în boxă, apoi Joe, căruia Tom nu trebuise decât să-i arunce o privire, se topise din preajma lor, zicând că trebuia să-şi facă temele. Tom şi Grace se plimbară până la ţarcul din spate, unde stăteau cârlanii. Grace îşi prinsese o dată proteza într-un ciot de copac şi fusese gata să cadă, iar Tom abia se abţinuse să nu întindă mâna s-o ajute şi fusese bucuros că n-o făcuse, când văzuse că ea reuşeşte să se redreseze singură. Acum stăteau (amândoi rezemaţi de gardul ţarcului şi se uitau la cârlani.

Ea îl purtase alături de ea până în dimineaţa înzăpezită a accidentului. Îi povestise ce caraghios se jucase Pelerin cu zăpada şi cum pierduseră drumul prin pădure şi trebuise să coboare pe panta abruptă de lângă pârâu. Vorbise fără să-l privească, uitându-se tot timpul la cai, dar el ştia că, în realitate, ea vedea ce văzuse şi în dimineaţa aceea, un alt cal şi o prietenă, care erau morţi.

Privind-o vorbind, Tom se simţi cu inima alături de ea.

— Pe urmă am găsit locul pe care-l căutam. Era ca un mal abrupt care urca spre podul de cale ferată. Mai fusesem pe acolo, aşa că ştiam pe unde era poteca. Oricum, Judith a urcat prima şi să ştii că Gully şi-a dat seama că ceva nu era-n regulă, pentru că n-a vrut s-o ia pe-acolo şi el de obicei este ascultător.

Se auzea vorbind şi auzi căi; greşise timpul verbului şi-l privi cu coada ochiului, iar el îi zâmbi.

— Aşa că ea a urcat şi eu am întrebat-o dacă se putea şi ea mi-a spus că da, aşa că am luat-o după ea.

— L-ai forţat pe Pelerin să urce ?

— Nu, deloc. N-a făcut mofturi ca Gully. El era bucuros să urce.

Se uită în jos şi tăcu. Unul dintre cârlani necheză încet la capătul îndepărtat al ţarcului. Tom puse o mână pe umărul fetei:

— Te simţi bine ?

Ea dădu din cap:

— Pe urmă Gully a început să alunece, îl privi cu sinceritate:

— Ştii că mai târziu s-a descoperit că nu era gheaţă decât pe partea aia a potecii ? Dac-ar fi fost cu o palmă mai la stânga, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar probabil că, după ce şi-a pus un picior pe gheaţă, n-a mai avut ce face.

Se uită din nou în altă parte şi el îşi dădu seama, după tresărirea umerilor ei, că încerca să-şi Mimeze respiraţia.

— Aşa că derapa. Se străduia aşa de tare, îşi înfigea copitele ca să reziste, dar cu cât se chinuia mai mult, cu atât aluneca mai jos. Cădeau spre noi şi Judith a ţipat să ne dăm la o parte. Era agăţată de gâtul lui Gully şi am încercat să-l fac pe Pelerin să se întoarcă şi l-am zmucit prea tare. Dacă mi-aş fi păstrat capul şi l-aş fi strunit încet, s-ar fi întors. Dar cred că l-am speriat şi mai tare, era dinainte, şi n-a vrut... pur şi simplu, n-a vrut să se mişte. Se opri şi înghiţi:

— Pe urmă ne-au lovit. Nu ştiu cum am reuşit să rămân în şa. Ar fi fost mult mai inteligent, să cad, râse ea încetişor. Doar dacă n-aş fi fost agăţată de scară, ca Judith. Când a zburat din şa ca o cârpă, ştii, parcă n-avea nici o greutate, at şi a căzut şi un picior i s-a prins în scară; am început să alunecăm cu toţii spre şosea. Parcă a durat o veşnicie. Şi, ştii ceva ? Mi-aduc aminte, mă gândeam, când cădeam aşa şi vedeam cerul limpede şi soarele strălucitor şi zăpada de pe pomi, mă gândeam: mamă, ce zi frumoasă. Nu e cel mai trăsnit lucru pe care l-ai auzit ? se întoarse ea spre el.

Lui Tom nu i se părea deloc trăsnit. Ştia că există astfel de momente, când lumea alege să ni se descopere, nu pentru a ne batjocori, ci doar pentru a-şi afirma frumuseţea pentru noi. Îi zâmbi şi dădu din cap.

—- Nu ştiu dacă Judith l-a văzut imediat. Camionul, vreau să spun.

Probabil că se lovise tare la cap şi Gully era complet aiurit, mătura pământul cu ea. Când l-am văzut venind drept spre noi, m-am gândit imediat că n-are cum să oprească şi am crezut că, dacă reuşesc să apuc frâul lui Gully, o să ne salvez pe toţi. Ce proastă am fost, Doamne, ce proastă !

Îşi luă capul în mâini, închizând strâns ochii, dar numai pentru câteva momente.

— Ar fi trebuit să descalec. Ar fi fost mult mai uşor să-l apuc. Era el aiurit, dar se lovise destul de rău la picior şi nu putea fugi nicăieri prea repede. Aş fi putut să-i dau o palmă peste crupă lui Pelerin ca să plece de-acolo şi apoi să-l scot pe Gully de pe şosea. Dar n-am făcut-o.

Respiră şi-şi adună gândurile:

— Pelerin a fost incredibil. Adică, era aiurit şi el, dar parcă-mi înţelegea gândurile. Ar fi putut s-o calce pe Judith, dar n-a făcut-o. Ştia. Şi. dacă tipul n-ar fi claxonat, am fi reuşit, eram aşa de aproape. Întinsesem degetele cât puteam, aşa, uite

Grace îl privi cu faţa descompusă de durere şi în ochi i se adunară lacrimile. Tom o luă în braţe şi ea suspină cu capul pe pieptul lui.

— Am văzut-o uitându-se la mine de jos, de după picioarele lui Gully, chiar înainte de a claxona camionul. Părea aşa de mică şi de speriată. Aş fi putut s-o salvez. Aş fi putut să ne salvez pe toţi.

Tom nu spuse nimic, pentru că ştia că nu cuvintele ar fi putut-o alina atunci. Rămaseră mult timp în răcoarea nopţii şi el simţea în nări mirosul proaspăt al părului ei tânăr. Când văzu că nu mai plângea şi corpul ei îşi pierduse încordarea, o întrebă cu blândeţe dacă voia să continue. Ea dădu din cap, trăgându-şi nasul şi respirând adânc:

— După ce a răsunat claxonul, n-a mai fost nimic de făcut. Pelerin s-a întors de parcă voia să înfrunte camionul. Era o nebunie, dar se purta de parcă n-avea de gând să permită monstrului acela uriaş să vină peste noi, de parcă voia să se lupte cu el. Să se lupte cu un camion de patruzeci de tone, Doamne sfinte ! Nu e ceva grozav ? Dar eu am simţit că asta avea de gând. Când era chiar în faţa noastră, s-a înălţat în două picioare. Eu am căzut şi m-am lovit la cap. Asta e tot ce-mi amintesc.

Tom ştia restul, cel puţin sumar. Annie îi dăduse telefonul lui Harry Logan şi, în urmă cu două luni, vorbise cu el şi-i ascultase relatarea despre întâmplarea după accident. Logan îi povestise cum totul se terminase pentru Judith şi Gulliver, cum Pelerin fugise spre pârâu şi-l găsiseră acolo cu rana aceea uriaşă în piept. Tom îi pusese tot felul de întrebări detaliate şi ghicise că unele dinele i se păruseră lui Logan cam ciudate. Dar Veterinarul părea un om bun şi-i povestise cu răbdare despre toate rănile lui Pelerin şi despre modul cum fuseseră tratate. Tom auzise şi el de reputaţia centrului de la Corneli şi Logan îi spuse cum fusese Pelerin tratat acolo.

Când Tom îi spusese cu sinceritate că nu mai auzise ca un veterinar să fie capabil să salveze un cal atât de grav rănit, Logan râsese şi-i spusese că-şi dorea din inimă să n-o fi făcut. După aceea, lucrurile merseseră foarte rău la ferma Dyer şi băieţii de acolo se purtaseră mizerabil cu bietul animal. Îi povesti lui Tom chiar şi faptul că se pretase la josnicia de a îngădui ca animalul să fie prins în uşă ca într-o capcană, ca să-i poată fi administrate injecţiile.

Lui Grace i se făcuse frig. Era târziu şi probabil că mama ei începuse să se îngrijoreze. Se întoarseră, mergând încet de-a lungul hambarului. Când porniră spre casa de la râu, farurile Chevrolet-ului proiectau o linie frântă pe drumul bolovănos. Câinii alergară o vreme pe lângă maşină, apoi rămaseră în urmă, privindu-i cu nişte ochi care străluceau sinistru în întuneric.

Grace îl întrebă dacă ceea ce tocmai aflase îl va ajuta să-l vindece pe Pelerin, iar el îi răspunse că va trebui Să se gândească, dar că spera că-i va fi de folos. Când opri maşina, fu bucuros să vadă că urmele lacrimilor se şterseseră de pe obrajii ei. Grace se întoarse către el şi-i zâmbi şi el văzu că ar fi vrut să-i mulţumească, dar nu îndrăznea. Privi dincolo de ea, spre casă, sperând s-o vadă pe Annie, dar ea nu apăru. Îi zâmbi lui Grace şi-şi duse mâna la pălărie:

— Ne vedem mâine.

— O.K., spuse ea, deschizând uşa.

Ajunse când ceilalţi terminaseră de mâncat. Frank stătea cu Joe la masa mare din sufragerie şi-l ajuta la o problemă de matematică, strigând pentru a zecea oară la gemeni că dacă nu dădeau televizorul mai încet, avea să vină şi să li-l oprească. Diane puse tăcută porţia pe care i-o păstrase în cuptorul cu microunde, să se încălzească, iar Tom urcă la baie să se spele.

— I-au plăcut telefoanele noi ? o auzi pe Diane strigându-i şi o văzu prin uşa întredeschisă a băii cum se reaşeza la masă cu lucrul de mână.

— Da, a fost chiar recunoscătoare.

Se şterse pe mâini şi se întoarse în sufragerie. Îşi scoase mâncarea din cuptorul cu microunde şi şi-o duse la masă. Era tocăniţă de pui cu fasole Verde şi un cartof mare copt. Diane era convinsă că era mâncarea lui preferată şi n-avusese niciodată inima să-i spună că se înşela. Nu-i era deloc foame, dar nu voia s-o necăjească, aşa că se aşeză şi mancă.

— Nu reuşesc să înţeleg ce-o să facă ea cu cel de al treilea telefon, spuse Diane, fără să-şi ia ochii de la andrele.

— Cum adică ?

— Păi, n-are decât două urechi.

— A, are o maşină de fax şi alte maşinării care folosesc linii de telefon şi are nevoie de ele, fiindcă tot felul de oameni o sună toată ziua. S-a oferit să plătească pentru noile linii instalate.

— Pun pariu că i-ai zis că nu-i nevoie.

El n-o contrazise şi o văzu pe Diane zâmbind. Ştia că ar fi fost o greşeală să se certe cu ea când era într-o asemenea dispoziţie. Fusese clar de la început, că nu era încântată de faptul că o găzduiau pe Annie şi lui i se părea firesc s-o lase şi pe ea să-şi exprime nemulţumirea. Mancă mai departe şi, un timp, nu mai vorbi nimeni. Frank şi Joe dezbăteau problema dacă un rezultat trebuia înmulţit sau împărţit la altul.

— Frank mi-a spus că ai luat-o azi la plimbare, pe Rimrock, spuse Diane.

— Aşa e. Deşi n-a mai urcat pe cal de când era mică, se descurcă bine.

— Ce i s-a mai întâmplat şi fetiţei ăleia a ei...

— Mda.

— Pare aşa de singuratică. Mi se pare că s-ar simţi mai bine dacă ar merge la şcoală.

— Nu ştiu. Cred că se simte bine şi aici. După ce mancă şi trecu pe la cai, le spuse lui Frank şi Dianei că trebuia să citească ceva, le ură băieţilor noapte bună şi urcă în camera lui.

Camera lui Tom ocupa tot colţul de nord-vest al casei şi avea vedere către vale. Era o încăpere mare şi părea şi mai mare pentru că era aproape goală. Dormea în patul părinţilor lui, înalt şi îngust, cu o tăblie de arţar gravată la căpătâi, acoperit cu un pled ţesut de bunica lui. Culorile acestuia, roşu şi alb, păliseră cu vremea şi, pe alocuri, materialul se rărise şi se vedea urzeala. Mai avea o masă de pin cu un scaun, un şifonier cu două uşi şi un fotoliu vechi, aflat sub o veioză cu picior de lângă soba de fier, vopsită în negru.

Pe podea erau nişte carpete mexicane pe care Tom le cumpărase în urmă cu ani de zile de la Santa Fe, dar acestea erau prea mici pentru a da locului un aer de intimitate şi aveau mai degrabă efectul opus, părând nişte insuliţe izolate pe marea înnegrită a parchetului. Pe peretele opus uşii, mai avea un dulap şi o altă uşă, care ducea la baie. Pe dulap ţinea câteva fotografii de familie, cu rame modeste. Una dintre ele o înfăţişa pe Rachel, ţinându-l în braţe pe Hal şi deja se îngălbenise de vreme. Avea şi o fotografie mai recentă de a lui Hal, al cărui zâmbet semăna tulburător de mult cu cel al lui Rachel. Toate acestea, la care se mai adăugau teancurile de cărţi şi reviste despre cai aliniate de-a lungul pereţilor liberi, ar fi făcut pe oricine să se mire de faptul că un om care trecuse de jumătatea vieţii reuşise să trăiască numai cu atât de puţine lucruri.

Tom se aşeză la masă cu un teanc de numere din Jurnal despre cai, o revistă în care-şi amintea că citise un articol interesant în urmă cu doi ani. Era scris de un îmblânzitor californian pe care-l întâlnise şi el şi care scria despre o iapă tânără, ce supravieţuise unui accident foarte grav. Şoferul camionului care transporta şapte cai din Kentucky adormise la volan şi ieşise de pe o şosea din Arizona, dând peste cap remorca. Echipele de intervenţie trebuiseră să-şi taie drum spre boxele cailor, pentru că partea cu uşa era pe pământ. Caii dinăuntru

atârnau toţi spânzuraţi de funiile cu care fuseseră legaţi şi-i găsiseră pe toţi morţi, în afară de iapă.

Tom ştia că îmblânzitorul acela avea teoria că poţi ajuta vindecarea unui cal folosindu-i reacţia personală la durere. Era o teorie complicată şi Tom nu era sigur c-o înţelesese foarte bine. Părea bazată pe certitudinea că, deşi prima reacţie a calului este să-şi caute salvarea în fugă, atunci când simte acut durerea, el se întoarce şi o înfruntă.

Exemplele din articol proveneau din poveştile despre herghelille de cai sălbatici, care fugeau când erau atacaţi de hoardele de lupi, dar se întorceau şi luptau atunci când simţeau în carne dinţii fiarelor.

Autorul spunea că aşa se întâmplă şi cu copiii, când le cresc dinţii: nu se străduiesc să evite durerea, ci vor s-o simtă băgând în gură tot ce văd. Teoria aceasta, pretindea îmblânzitorul, îl ajutase să vindece iapa traumatizată în accident.

Tom găsi articolul şi-l reciti, sperând că îi va aduce lumină în încercarea de a-l vindeca pe Pelerin. Povestea foarte detaliată din revistă putea fi redusă, în linii mari, la încercarea de a o aduce pe iapă la starea de dinainte de accident, de a o ajuta să se redescopere şi să înţeleagă că era mai uşor să fie bună decât să fie rea. Erau nişte concluzii frumoase, dar Tom nu vedea nimic nou în cele scrise acolo. De fapt, aşa proceda şi el. Cât despre „confruntarea cu durerea", încă nu înţelegea prea bine cum se putea realiza. Ce făcea el acolo ? Căuta o şmecherie nouă ? Ar fi trebuit să ştie deja că nu există şmecherii noi. Nu există decât omul şi calul şi înţelegerea care se dezveleşte treptat în minţile lor. Împinse revista într-o parte, se lăsă pe spate şi oftă.

Ascultând-o pe Grace şi pe Logan înaintea ei, scotocise printre cuvintele lor căutând ceva de care să se agate, o pârghie pe care s-o poată folosi. Dar nu exista niciuna. Şi, în sfârşit, ajunsese să înţeleagă ce văzuse tot timpul în ochii lui Pelerin. O prăbuşire completă. Încrederea animalului în el însuşi şi-n lumea din jurul lui fusese zdruncinată din temelii. Cei pe care-i iubise şi-n care se încrezuse îl trădaseră. Grace, Gulliver, toţi. Îl îndemnaseră s-o ia pe panta aceea, pretinzând că e sigură, apoi ţipaseră la el şi-l răniseră când drumul se dovedise alunecos.

Poate că Pelerin se considera pe sine însuşi vinovat de cele întâmplate. De ce cred oamenii că deţin monopolul sentimentului vinovăţiei ? Tom văzuse adesea cum caii îşi protejează călăreţii, mai ales pe copii, de pericolele în care-i vâră lipsa de experienţă. Pelerin o dezamăgise pe Grace. Şi: când încercase s-o apere de camion, nu fusese răsplătit decât cu durere. Apoi veniseră toţi străinii aceia care-l păcăliseră şi-l prinseseră, îl înţepaseră cu ace în gât şi-l închiseseră în întuneric, în mizerie şi duhoare.

Mai târziu, pe când stătea treaz în pat, cu lumina stinsă, şi zgomotele casei se potoliseră de mult, Tom simţi cum un val greu i se aşează pe inimă.

Acum avea imaginea completă pe care o dorise, sau cel puţin cea mai mare parte a ei, şi era tabloul cel mai întunecat şi lipsit de speranţa, pe care-l contemplase vreodată.

Modul cum Pelerin îşi asumase ororile care i se întâmplaseră era profund înrădăcinat în sufletul calului şi de aceea era atât de greu să fie ajutat. Tot de aceea, Tom îşi dorea foarte mult să-l poată ajuta. O voia şi pentru cal şi pentru fată. Dar ştia că cel mai mult, – şi asta era o greşeală – o voia pentru femeia alături de care călărise în dimineaţa aceea şi ai cărei ochi şi gură şi le putea imagina atât de bine, de parcă ea ar fi fost acolo, lângă el.

8

Annie şi fratele ei erau în vizită la nişte prieteni din Jamaica în noaptea când murise Matthew Graves. Mai erau câteva zile până la sfârşitul vacanţei de Crăciun şi părinţii lor se întorseseră la Kingsfon şi-i mai lăsaseră pe ei acolo, pentru că se distrau foarte bine. Annie şi fratele ei, George, dormeau într-un pat dublu, acoperit cu o plasă mare împotriva ţânţarilor, când prietena mamei lor venise la miezul nopţii şi-i sculase. Aprinsese veioza şi se aşezase în cămaşă de noapte pe marginea patului, aşteptând ca Annie şi George să se dezmeticească puţin. Dincolo de plasa pentru ţânţari, Annie îl văzuse pe soţul femeii, ca o arătare vagă şi lungă, într-o pijama în dungi.

Annie avea să ţină minte toată viaţa zâmbetul ciudat al femeii. Înţelesese mai târziu că zâmbetul acela era iscat de teama de a le da vestea, dar atunci, zăpăcită de somn, expresia ei i se păruse hazlie şi când le spusese că trebuia să le dea o veste proastă, că tatăl lor murise, Annie fusese sigură că era o glumă, una cam proastă, dar totuşi o glumă.

După mulţi ani, când Annie se hotărâse să-şi vindece insomniile care o apucau cam o dată la patru, cinci ani şi o determinau să cheltuiască sume uriaşe pe la doctori, care-i spuneau ceea ce deja ştia şi ea, se dusese să consulte o terapeută prin hipnoză. Femeia acţiona după principiul „orientării către eveniment". Tehnica ei părea să tindă să descopere incidentul din viaţa pacientului care provocase dezordinea interioară cu care se confrunta acesta. După ce găsea evenimentul, îşi aducea pacientul în stare de transă, îl purta înapoi în timp şi-l ajuta să-şi depăşească traumatismul.

După prima şedinţă în valoare de o sută de dolari, biata femeie fusese atât de dezamăgită că nu putuse găsi nici un incident semnificativ, încât Annie îşi frământase creierul toată săptămâna ca să descopere unul până la şedinţa următoare. Discutase problema şi cu Robert şi lui îi venise în minte evenimentul potrivit ; faptul că Annie fusese trezită din somn la zece ani pentru a i se spune că tatăl ei murise.

Terapeută aproape că sărise de pe scaun de entuziasm. Annie se simţise şi ea măgulită, ca una dintre fetele acelea pe care nu le putea suferi la şcoală, pentru că stăteau mereu în prima bancă şi cu mâna ridicată. Nu dormi pentru

că s-ar putea să-ţi moară cineva drag. Asta era semnificaţia insomniilor ei. Faptul că apăruseră abia după douăzeci de ani în care Annie dormise buştean noapte de noapte, nu părea s-o deranjeze pe vindecătoare.

O întrebase pe Annie ce simţea pentru tatăl ei şi ce simţea pentru mama ei şi, după ce ea îi răspunsese, o întrebase dacă era dispusă să încerce un mic „exerciţiu de separare". Annie spusese că n-avea nimic împotrivă. Atunci femeia încercase s-o hipnotizeze, dar acţionase prea repede pentru a avea vreo şansă de reuşită. Ca să nu-i strice entuziasmul, Annie făcuse tot posibilul să simuleze o transă, dar îi fusese greu să-şi păstreze trăsăturile destinse când femeia îi închipuise pe părinţii ei ca pe nişte mici discuri de argint şi le aruncase în colţuri opuse ale camerei, rostind suav formule de adio.

De fapt, Annie nu era sigură că moartea tatălui ei avea vreo legătură cu insomniile pe care le avea. În schimb, era foarte conştientă de imensul efect pe care dispariţia lui îl avusese asupra altor aspecte ale vieţii ei.

Nu trecuse nici o lună de la moartea lui, când mama lor strânsese lucrurile de la Kingston şi dăruise anumite obiecte pe care copiii le simţeau legate pentru totdeauna de existenţa lor. Vânduse barca cu care tatăl lor îi învăţase să navigheze şi-i dusese pe insule pustii ca să se scufunde după homari printre colonii de coral sau ca să alerge goi pe plajele cu nisip alb. Pe câinele lor, un labrador negru numit Bella, i-l dăduse unui vecin pe care abia îl cunoşteau. Venise la poartă când se urcaseră în taxi ca să plece la aeroport.

Zburaseră în Anglia, o ţară ciudată, umedă şi rece, unde nu zâmbea nimeni şi mama lor îi lăsase la bunicii din Devon şi luase avionul către Londra, spunând că se duce să pună în ordine afacerile soţului. Nu pierduse ocazia de a-şi pune în ordine şi afacerile ei, şi peste şase luni era din nou logodită.

Bunicul lui Annie era o făptură blândă şi slabă, care fuma pipă, rezolva rebusuri şi a cărui principală grijă în viaţă era aceea de a evita mânia şi chiar cea mai mică umbră de nemulţumire a soţiei lui. Bunica lui Annie era o femeie mică şi răutăcioasă, cu părul scurt făcut permanent şi cu o piele roşie şi strălucitoare. Pe copii nu-i primise cu plăcere, dar nici nu-i oropsise mai tare decât oropsea pe toată lumea care o înconjura. Totuşi, pentru că erau fiinţe şi nu obiecte şi-şi putea exercita cu mai mult efect tirania asupra lor, reuşise să le facă şederea acolo cât se poate de nefericită.

Îi lua partea lui George, nu pentru că i-ar fi plăcut de el, ci pentru a o face pe Annie, în ai carei ochi citea sfidarea, să simtă diferenţa. Ii spuse lui Annie că viaţa din „colonii" îi crease deprinderi vulgare, pe care ea avea să le corecteze invitând-o la culcare fără să cineze sau lovind-o mereu peste picioare, pentru vini dintre cele mai neînsemnate, cu coada lungă a unei linguri de lemn. Mama lor, care venea să-i vadă la fiecare sfârşit de săptămână, asculta impenetrabilă destăinuirile copiilor. Apoi punea întrebări de o năucitoare obiectivitate şi interpreta faptele în defavoarea lor. Annie învăţă pentru prima dată în viaţa ei

cum faptele pot fi combinate şi aranjate astfel încât adevărul să fie complet negat. Adesea folosea şi ea aceeaşi metodă.

— Copilul ăsta are o imaginaţie înfierbântată, obişnuia să spună bunica ei.

Redusă la tăcere, Annie se mulţumea cu un dispreţ tăcut şi cu răzbunări mărunte. Fura ţigări din poşeta bătrânei şi le fuma la umbra rododendronilor, reflectând posomorâtă la nebunia de a iubi, când cei pe care-i iubeşti o să moară şi-o să te părăsească.

Tatăl ei fusese un om vesel şi nobil; Singurul om Care crezuse în valoarea ei. Şi, de la moartea lui, viaţa ei fusese o luptă continuă pentru a dovedi că el avusese dreptate s-o preţuiască. La şcoală şi la facultate şi, mai târziu, în carieră fusese purtată înainte de un singur gând: să le arate ticăloşilor de ce era în stare.

După ce se născuse Grace, avusese un timp impresia că nu mai avea nimic de dovedit. Privindu-i feţişoara roză şi boţită întinzându-se cu lăcomie după sânul ei, i se păruse că ajunsese la capătul urcuşului. În sfârşit, îşi spusese, acum pot fi ceea ce sunt, nu ceea ce fac. Dar urmase avortul. Apoi altul şi altul şi, în curând, Annie era din nou fata palidă şi supărată din umbra rododendronilor. Avea din nou totul de demonstrat.

Dar lupta nu mai era ca înainte. Încă de când lucra la revista Rolling Stone, confraţii din presă o etichetaseră drept „strălucitoare şi impetuoasă". Acum, când era şefa propriei ei reviste, făcând o-muncă pe care nu crezuse niciodată c-o va accepta, primul dintre epitete rămăsese. Dar în loc de „impetuoasă" i se spunea acum „fără scrupule", ca o recunoaştere a metamorfozei prin care trecuse. De fapt, Annie fusese surprinsă chiar şi ea de brutalitatea fără remuşcări pe care i-o imprimase în fire noua ei slujbă.

Cu o toamnă în urmă, se întâlnise cu o colegă de liceu şi prietenă, din Anglia. Când îi povestise-despre articolele sângeroase din revista ei, femeia râsese şi o întrebase pe Annie dacă-şi mai amintea că o jucase pe Lady Macbeth într-un spectacol de liceu. Annie îşi amintea că, deşi nu o spusese, fusese destul de bună în rol.

— Mai ţii minte cum ţi-ai băgat mâinile în găleata cu imitaţie de sânge pentru tirada cu „Afară, sămânţă blestemată ?" Te-ai înroşit până la coate !

— Mda. A fost o sămânţă foarte reuşită de sânge fals.

Annie râsese cu prietena ei, dar acasă se gândise la imaginea lui Lady Macbeth şi respirase-uşurată când ajunsese la concluzia că nu i se potrivea,:pentru că regina lui Shakespeare făcuse totul pentru cariera soţului ei şi avusese alte motivaţii. A doua zi, parcă pentru a-şi dovedi dreptatea, îl concediase pe Fenimore Fiske.

Acum, de la biroul ei improvizat, Annie reflecta la fapte de felul acesta şi la ce le determinase. Procesul acesta interior începuse să se întrezărească în

seara aceea de la Little Bighorn, când plânsese pe piatra gravată cu numele ostaşilor morţi. Apoi, în locul acesta deschis, dominat de cer, secretele ascunse în ea începuseră să i se dezvăluie aşa cum se desfăceau frunzele primăvara, asculta încremenită vocile trezite în ea, în timp ce luna mai transforma lumea într-o oază caldă şi verde.

Nu se simţise acceptată de lumea aceasta decât, atunci când era cu el. Tom mai venise de trei ori cu caii şi-i bătuse la uşă şi călăriseră apoi spre locurile pe care voia să i le arate.

Se obişnuiseră deja ca Diane s-o ia pe Grace de la clinică în fiecare miercuri şi, uneori, când aveau treabă în oraş, Frank sau Diane o luau cu ei dimineaţa şi o lăsau la fizioterapie. În astfel de dimineţi, Annie se surprindea aşteptând ca Tom să dea telefon şi s-o întrebe dacă voia să călărească şi încerca să nu pară prea nerăbdătoare când îi răspundea.

Ultima oară era în mijlocul unei teleconferinţe când îl văzuse scoţându-i din grajd pe Rimrock şi pe un alt cal înşeuat. Pierduse şirul discuţiei şi trecuse un timp până-şi dăduse seama că la New York tăcuseră cu toţii.

— Annie, eşti acolo ? întreba unul dintre şefii de secţie.

— Aha, scuze, răspunsese ea. Am pierdut ultima bucăţică.

Când venise Tom, teleconferinţa încă nu se încheiase şi-i făcuse semn prin uşa cu geamuri să intre în casă. El îşi scosese pălăria, intrase, iar ea se scuzase prin gesturi şi-l îndemnase să-şi toarne o cafea. El o ascultase şi se aşezase pe un braţ al canapelei.

Luase câteva numere recente ale revistei şi le frunzărise, părând impresionat când văzuse numele ei în fruntea echipei editoriale. Apoi îl văzu surâzând când dăduse peste rubrica de modă a lui Lucy Friedman. Manechinele fuseseră fotografiate într-un loc uitat de lume din Arkansas, printre localnici autentici, bărboşi şi posomorâţi, cu puştile agăţate pe umeri sau proptite în geamurile camionetelor. Annie se minunase că fotograful, un tânăr strălucit şi excentric, care folosea rimel şi-şi perforase sfârcurile sânilor ca să-şi atârne cercei de ele, reuşise să scape nevătămat dintr-o asemenea aventură.

Mai erau zece minute până la terminarea teleconferinţei şi Annie se simţi ca o prostuţă, dându-şi seama că luase un ton foarte demn, ca să-l Impresioneze pe Tom. Probabil că, la New York, oamenii strânşi în jurul telefoanelor se întrebau ce o apucase. Pusese jos receptorul şi se întorsese către el.

— Scuză-mă!

— Nu-i nimic, îmi place să te aud cum munceşti. Şi acum ştiu şi cu ce să mă îmbrac data viitoare când o să merg în Arkansas, aruncase el revista pe canapea. E foarte amuzantă.

— E o pacoste.

Era îmbrăcată pentru călărie şi se duseseră la cai. Annie spusese că voia

să încerce să mai lungească puţin scările şi Tom venise să-i arate cum să umble cu harnaşamentul. Se apropiase de el ca să vadă cum procedează şi fusese prima oară conştientă de mirosul lui, curat şi cald, un miros amestecat, de apărătoare de piele şi săpun de casă. Umerii li se atinseseră uşor şi nici unul dintre ei nu se dăduse la o parte.

În dimineaţa aceea merseseră către râul de la sud şi-şi croiseră încet drum de-a lungul malului,) un loc unde el spusese că ar fi putut întâlni castori. Dar nu văzuseră nici unul, numai două dintre insulele lor cu arhitectură complicată. Descălecaseră şi stătuseră pe trunchiul unui plop canadian prăbuşit, în timp ce caii îşi beau propria imagine din apa liniştită.

Un peşte sau o broască tulburase apa în faţa calului mai tânăr, care ţopăise speriat înapoi, ca un personaj de desene animate. Rimrock îi aruncă o privire ostenită şi continuase să bea. Tom se ridicase şi pusese o mână pe faţa calului, iar cu cealaltă mână îi netezise gâtul. Rămăsese pentru o vreme acolo, cu mâinile pe cal. Annie nu putea auzi dacă îi vorbea sau nu, dar observase că animalul părea că ascultă. Şi, fără să şovăie, se întorsese la apă şi, după ce sforăise de câteva ori, continuase să bea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Tom revenise la ea şi o văzuse zâmbind şi clătinând din cap. -— Ce s-a întâmplat ?

— Cum faci asta ?

— Ce anume ?

;— Cum îl faci să simtă că totul e-n regulă ?

— Ştia şi el că totul e-n regulă. Dar îi place uneori să facă pe melodramaticul.

— Asta de unde o mai ştii ?

El îi aruncase aceeaşi privire amuzată, ca în ziua când ea îi pusese toate întrebările acelea amănunţite despre nevasta şi fiul lui.

— Ajungi să-nveţi.

Se oprise, dar ceva de pe faţa ei semăna a reproş şi atunci continuase:

— E vorba doar despre diferenţa dintre a te uita şi a vedea. Dacă te uiţi multă vreme aşa cum trebuie, ajungi să vezi. Ca şi în slujba ta. Ştii ce Ştire se potriveşte cu revista ta pentru că ţi-ai petrecut multă vreme învăţând să ştii.

— Mda, de exemplu despre creatori de moda punkişti, râsese Annie.

— Cam aşa ceva. Eu n-aş ghici nici într-un milion de ani că despre aşa ceva vor oamenii să citească.

— Păi nici nu vor.

— Ba da, bineînţeles că da. E amuzant.

—:E- prostesc.

Rostise cuvintele cu asprimea unei concluzii, urmând o tăcere apăsătoare şi prelungită între ei. Pentru că el o privea, ea repetase, cu un mic zâmbet prin care se autoironiza.

— E prostesc, dăscălesc şi ipocrit.

— Sunt şi câteva lucruri serioase acolo.

— Aha. Dar cine are nevoie de ele ?!

El dăduse din umeri. Annie privise către cai. Băuseră destul şi acum păşteau iarba de pe mal.

— Tu eşti cel care face o muncă adevărată, spusese ea.

Pe drumul de întoarcere, Annie îi povestise despre cărţile cu şoptitori şi vrăjitori de cai pe care le găsise la bibliotecă şi Tom răsese şi spusese că citise şi el despre astfel de lucruri şi chiar îşi dorise de câteva ori în viaţă să fie un vrăjitor. Auzise despre Sullivan şi despre J. S. Rarey.

— Câţiva dintre indivizii ăştia – nu Rarey, au fost cu adevărat de partea cailor – dar alţii făceau lucruri care păreau vrăjitorii, dar în realitate, erau nişte acte de cruzime. De exemplu, turnau plumb topit în urechile cailor şi-i paralizau de frică şi lumea zicea: uite ce tip grozav, a îmblânzit calul acela fioros. Dar nu ştia că animalul fusese practic ucis.

Tom spusese că de multe ori, înainte de a se vindeca, un cal devine mai rău ca oricând şi trebuie să-l laşi în pace, să treacă de limită, să meargă la iad şi apoi să se întoarcă. Ea nu ştiuse ce să-i răspundă, pentru că simţise că el nu vorbea numai despre Pelerin, ci cuvintele lui ascundeau un sens care-i cuprindea şi pe cai şi pe oameni.

Ştia că Grace îi povestise lui Tom despre accident, nu de la el, ci pentru că o auzise pe fată vorbind cu Robert la telefon şi spunându-i lui. Asta era unul dintre noile mijloace folosite de Grace pentru a o răni. O lăsa să audă ca din întâmplare anumite lucruri, ca s-o facă să simtă în ce măsură era exclusă. În seara aceea, Annie făcea o baie şi auzise conversaţia dintre fiică şi tată prin uşa întredeschisă, aşa cum Grace ştiuse că avea să se întâmple, pentru că nu făcuse nici o încercare de a-şi coborî glasul.

O vreme, fusese supărată pe Tom, care le invadase astfel viaţa. A doua zi vorbise scurt cu el:

— E adevărat că Grace ţi-a spus totul despre accident ?

— Da, mi-a spus, recunoscuse el pe un ton complet lipsit de emfază.

Asta fusese tot. Era clar că el privea chestiunea ca pe ceva personal între el şi Grace şi când Annie îşi depăşise supărarea, îl respectase pentru atitudinea lui, amintindu-şi că nu el le invadase viaţa, ci lucrurile se petrecuseră mai degrabă invers.

Tom îi vorbea foarte rar despre Grace şi, când o făcea, aborda numai fapte şi subiecte banale. Dar Annie ştia că el înţelegea foarte bine care era relaţia ei cu fata. La urma urmei, cine nu şi-ar fi dat seama ?

9

Viţeii se foiau în fundul ţarcului înnoroit, încercând să se ascundă unii în spatele celorlalţi, împingându-se cu boturile lor Umede şi negre. Când unul

dintre ei era împins în faţă, în ochii lui se putea citi panica şi, după o vreme, se zbătea şi reuşea să ajungă din nou în spate.

Era într-o sâmbătă dimineaţa, înaintea zilei de 30 mai, când se comemorau eroii din războiul civil, şi gemenii le arătau lui Joe şi lui Grace ce buni deveniseră ei la prinsul vitelor cu lasoul. Era rândul lui Scott, care avea nişte cizme nou nouţe şi o pălărie cu o măsură mai mare decât capul lui. Deja ratase de câteva ori şi, pentru că Joe şi Craig hohoteau de râs la încercările lui nereuşite, se chinuia din răsputeri să pară şi el înveselit. Rotise de atâtea ori lasoul în aer, încât Grace ameţise privindu-l.

— Să mai plecăm şi să ne-ntoarcem săptămâna viitoare ? întrebă Joe.

— Lasă-mă să-l aleg, O.K.?

— Sunt toţi acolo. Negri, cu patru picioare şi o coadă, îi vezi ?

— Bine, deşteptu’ lu’ peşte.

— Hai odată, aruncă naibii frânghia aia.

— O.K. ! O.K. !

Joe clătină din cap şi-i zâmbi larg lui Grace. Stăteau unul lângă altul pe balustradă şi Grace încă se mai simţea mândră pentru că reuşise să se caţere singură acolo. O făcuse de parcă ar fi fost lucrul cel mai obişnuit pentru ea şi, deşi ciotul apăsat de bară o durea îngrozitor, n-avea de gând să se mişte de acolo.

Purta o pereche de blugi Wrangler noi, pe care ea şi Diane îi aleseseră după o lungă chibzuială" dintr-un magazin din Great Falls şi, ştia că-i stăteau bine, pentru că petrecuse o jumătate de oră în faţa oglinzii de la baie în dimineaţa aceea, studiindu-se cu ei. Datorită lui Terri, muşchii din fesa dreaptă erau bine dezvoltaţi. Ce caraghios, în New York n-ar fi purtat nici moartă decât blugi Levis, dar aici toţi purtau Wranglers. Tipul de la magazin le spusese că tighelul de pe interiorul piciorului era mai moale şi că erau mai confortabili la călărie.

— Oricum, sunt mai bun ca tine, zise Scott.

— Da, faci un laţ mai mare.

Joe sări în ţarc şi o luă prin noroi către viţei.

— Joe ! Dă-te la o parte !

— Nu face pe tine, nu vreau decât să-i împrăştii puţin ca să-ţi fie mai uşor.

Se apropie de viţei, care se strânseseră într-un colţ. Singura lor scăpare era să se împrăştie şi Grace văzu panica din ochii lor gata să erupă. Joe se opri. Dacă ar mai fi făcut un pas, turma s-ar fi mişcat.

— Gata ?: strigă el.

Scott îşi muşcă buza de sus şi începu să învârtească mai repede lasoul, făcându-l să vâjâie prin aer. Dădu din cap şi Joe înainta. Viţeii se împrăştiară imediat către celelalte colţuri. Scott strigă fără să vrea din cauza efortului de a

azvârli laţul. Frânghia şerpui prin aer şi ateriză exact pe capul unui viţel.

— Aşa ! ţipă băiatul, smucind-o ca să se strângă.

Dar triumful lui nu dură decât o secundă, pentru că viţelul, simţind că laţul se strânge, o luă la goană cu Scott după el. Băiatul îşi lăsă pălăria să plutească în aer şi plonja cu capul în noroi.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul! chiui Joe, dar Scott nu-l auzi sau poate era prea mândru ca să-i dea drumul frânghiei, pe care o ţinea strâns. Viţelul, nu prea mare, dar plin de energie, sări şi dădu din copite ca într-un ring de rodeo, măturând noroiul cu băiatul. Grace îşi acoperi ochii cu mâinile şi aproape îşi pierdu echilibrul de spaimă. Dar Joe şi Craig începură să râdă, văzând că Scott stătea agăţat acolo pentru că aşa voia el. Ceilalţi viţei asistau încremeniţi la isprava vitejească a tovarăşului lor, care-şi purta agresorul de la un capăt la celălalt al ţarcului.

Zgomotul o scoase pe Diane din casă, dar Tom şi Frank ajunseră înaintea ei, ieşind din grajd, sosiră amândoi lângă balustrada pe care stătea Grace, chiar când Scott dădu drumul frânghiei.

Rămase nemişcat cu faţa în jos şi râsetele-fraţilor lui încetară. O, nu, nu se poate, se gândi Grace. Diane, care venise alergând din casă, scoase un strigăt înspăimântat.

Din noroi se ridică încet o mână, schiţând un fel de salut comic. Apoi băiatul se ridică teatral şi se-ntoarse cu faţa spre ei, stând în mijlocul ţarcului şi aşteptând să audă râsetele. Aşa că începură să râdă. Şi, când Grace văzu dinţii lui Scott strălucitor de albi pe maroniul feţei mânjite, se alătură şi ea hohotelor. Toţi râdeau cu poftă şi râseră multă vreme şi Grace simţi că face parte dintre ei şi că viaţa mai avea, poate, o latură bună.

O jumătate de oră mai târziu, fiecare se întorsese la treburile lui. Diane îl luase pe Scott să-l spele în casă şi Frank pornise călare către păşuni, cu Craig şi cu Tom, căruia voia să-i ceară părerea în legătură cu un viţel care-l îngrijora. Annie plecase la Great Falls să cumpere mâncare pentru ceea ce insista să numească, spre stânjeneala lui Grace, „întâlnirea la cină" la care-i invitase pe membrii familiei Booker în seara aceea. Rămăseseră numai ea şi Joe şi Joe insistă să meargă să-l vadă pe Pelerin.

Pelerin locuia acum într-un ţarc în care era singur, avându-i drept vecini pe cârlanii a căror curiozitate (manifestată prin apropierea de gardul dublu) o respingea cu un amestec de suspiciune şi desconsiderare. Îi văzu de la distanţă pe Joe şi pe Grace şi începu să fornăie şi să necheze şi să tropăie pe poteca pe care copitele lui nervoase o bătuseră deja până în fundul ţarcului.

Iarba umedă îi îngreuna mersul, dar Grace îşi aşeza cu atenţie proteza pe pământ şi nu se simţea stânjenită că Joe mergea mai încet din cauza ei. Cu el, se simţea în largul ei, aşa cum se simţea şi cu Tom. Ajunseră la poarta ţarcului lui Pelerin şi se aplecară să-l privească.

— Era un cal atât de frumos, spuse ea.

— Încă mai este.

Grace dădu din cap. Apoi îi povesti băiatului despre ziua aceea, de la care trecuse aproape un an, când fuseseră în Kentucky şi-l văzuseră pe Pelerin. În timp ce vorbea, Pelerin se agita prin ţarc, părând să reconstituie ca într-o parodie tristă evenimentele de atunci. Se apropiase de balustradă, tropăind mărunt, cu coada ridicată, dar Grace ştia că nu mândria, ci frica îi dicta ţinuta aceea încordată, gata să izbucnească.

.Joe o asculta cu aceeaşi linişte pe care o văzuse şi la Tom. Uneori semăna surprinzător de mult cu Unchiul lui, atât la înfăţişare, cât şi la comportare. Avea zâmbetul acela încurajator şi acelaşi fel de-a scoate pălăria şi de a-şi da părul pe spate. Din când în când, Grace se pomenea gândindu-se că i-ar fi plăcut ca el să fie doar cu un an sau doi mai mare. Dar, oricum, ea nu l-ar fi putut interesa acum, cu piciorul ei. De fapt, era bine şi aşa cum erau, prieteni.

Învăţase multe privindu-l pe Joe în preajma Cailor mai tineri, şi mai ales a mânzului lui Bronty. Nu-i forţa niciodată să facă ceva, îi lăsa să vină şi să se ofere şi îi accepta apoi cu o detaşare, care-i făcea pe cai să se simtă bineveniţi şi în siguranţă. Se juca uneori cu ei, dar dacă-i vedea neliniştindu-se, se retrăgea şi-i lăsa în pace.

— Tom spune că trebuie să le dai o direcţie, îi spusese într-o zi, când erau la mânz. Dar dacă-i presezi prea tare, o să ajungă suciţi de-a binelea. Trebuie să-i laşi să se încadreze cumva. Tom spune că totul depinde de instinctul de conservare.

Pelerin se oprise şi-i urmărea de la distanţă.

:— Ai de gând să-l călăreşti ? întrebă Joe.

Grace se întoarse încruntată spre el

— Poftim ?

— Să-l călăreşti când îl îndreaptă Tom?

Ea râse, dar râsul i se păru chiar şi ei găunos:

— A, n-am de gând să mai călăresc vreodată. Joe dădu din umeri. Din ţarcul apropiat se

auzea un zgomot tot mai puternic de copite izbindu-se una de alta şi se întoarseră amândoi să se uite la cârlani. Joe se aplecă, luă un fir de iarbă şi şi-l vârî în gură, gânditor.

— Păcat, spuse el deodată.

— Poftim ?

— Păi, peste vreo două săptămâni, tata duce vitele la păşunile de vară şi urcăm cu toţii cu el. Acolo, sus, e destul de frumos şi amuzant, să ştii.

Se duseră să le dea cârlanilor nişte grăunţe pe care Joe le avea în buzunare. Apoi se întoarseră la grajduri, băiatul cu tulpina de iarbă în gură şi

Grace întrebându-se de ce pretinsese că nu mai vrea să călărească. Astfel, se prinsese singură în capcană. Şi, ca întotdeauna, simţea că încurcătura:în care se găsea i se datora cumva mamei ei.

Annie îi aprobase şi-i sprijinise hotărârea cu atâta energie, încât Grace devenise bănuitoare.:Sângele ei englezesc o îndemna să se urce din nou în şaua din care căzuse, ca să dovedească tuturor că nu-şi pierduse cumpătul. Dar, deşi evenimentele prin care trecuseră nu erau nici pe departe un joc, Grace o suspecta pe mama ei că o încuraja să nu mai călărească tocmai pentru a-i provoca reacţia opusă. Singurul lucru care o nedumerea era faptul că Annie însăşi, după atâţia ani se urcase din nou pe cal. În sinea ei, Grace îi invidia plimbările călare cu Tom Booker. În plus, faptul că mama ei călărea din nou era un argument suplimentar pentru ca Grace să nu mai călărească.

Unde o duseseră presupunerile ei ? se întreba acum Grace. Ce rost avea să-i refuze mamei ei o victorie pe care şi-o închipuia poate ca atare, renunţând astfel la un lucru pe care acum era sigură că şi-l dorea?

Ştia că nu va mai călări pe Pelerin. Chiar dacă se făcea bine, încrederea dintre ei se zdruncinase pentru totdeauna şi calul i-ar fi simţit spaima latentă. Dar ar fi putut să călărească un animal mai blând. Ar fi vrut s-o poată face fără multă zarvă, astfel ca să nu aibă importanţă, chiar dacă ar fi eşuat.

Intrară în grajd ; Joe îi deschise uşa şi o luă înainte. Toţi caii erau afară de când se încălzise vremea şi Grace nu ştia de ce băiatul o dusese acolo. Zgomotul metalic al bastonului ei pe podea era reluat de ecou. Joe o luă la stânga şi intră în camera harnaşamentelor şi Grace se întrebă ce căutau acolo.

Camera mirosea a lemn verde de pin şi a piele.

Îl privi înaintând spre şirul de şei atârnate pe un perete. Când vorbi, nu lăsă firul de iarbă din gură şi tonul lui era cel cu care ar fi întrebat-o ce răcoritoare preferă:

Calul meu sau Rimrock ?

Annie regretă că-i invitase aproape imediat după ce o făcu. Bucătăria din casa de la râu nu prea putea fi adaptată unor mâncăruri rafinate. Nu că gătitul ei ar fi putut satisface un gust rafinat, dar şi-ar fi dorit să poată pregăti ceva deosebit. În parte, pentru că i se părea mai creativ, în parte, pentru că era nerăbdătoare, Annie gătea mai mult din instinct decât să respecte o reţetă. De aceea, în afară de câteva feluri de mâncare pe care le putea pregăti cu ochii închişi, şansele erau egale: ori îi ieşea ceva nemaipomenit, ori ceva complet indigest. Şi simţea că, în seara aceea, balanţa înclina spre cea de-a doua variantă.

Se hotărâse să gătească o budincă. Era un fel pe care-l mâncau frecvent până acum câţiva ani, chic şi uşor de făcut. Copiilor avea să le placă şi poate chiar Diane avea să fie impresionată. De asemenea, observase că lui Tom nu prea-i plăcea să mănânce carne şi, mai mult decât recunoştea faţă de ea

însăşi, ar fi vrut să facă o masă pe gustul lui. Nu avea să folosească ingrediente fanteziste. Puţin busuioc şi pastă de roşii avea să găsească cu siguranţă la Choteau.

Totuşi, fusese nevoită să conducă până la Great Falls şi nici acolo nu găsise tot ce ar fi dorit. Fusese nevoită să regândească reţeta şi devenise din ce în ce mai furioasă, amestecând în tavă şi ameninţându-se singură că va fi blestemată dacă va capitula şi le va servi friptură. Zisese budincă şi budincă avea să fie. Până la urmă, cumpărase spaghete, sos bolognez gata preparat şi câteva alte ingrediente de al căror gust era sigură. Mai luase şi două sticle de vin roşu italian şi reuşise să-şi salveze mândria.

Voia să facă lucrul acesta, era cel mai mic semn de gratitudine pe care-l putea exprima. Bookerii fuseseră atât de amabili, chiar dacă amabilitatea Dianei avusese întotdeauna o rezervă. De câte ori Annie adusese vorba de plata chiriei pentru casă sau de banii cuveniţi pentru îngrijirea lui Pelerin, Tom refuzase să discute. Spusese că vor stabili mai târziu. Acelaşi răspuns i-l dăduseră şi Frank şi Diane. Aşa că, întâlnirea de la cină din seara aceea, era pentru Annie un mod de arăta că voia să-i răsplătească.

Dădu tava într-o parte şi puse teancul de ziare cumpărate din Great Falls pe o masă pe care mai era deja o stivă. Verificase deja aparatele de înregistrare a mesajelor. Primise numai unul, de la Robert.

Sperase să poată petrece weekendul cu ele, dar, în ultimul moment fusese convocat la o întâlnire, la Londra. De acolo, trebuia să plece la Geneva. Prin telefon, se scuzase o jumătate de Oră faţă de Grace, promiţându-i că le va vizita cât mai repede. Mesajul pe care-l lăsase acum era doar un bilet glumeţ, scris într-un limbaj pe care el şi Grace îl numeau „cibernetească" şi pe care Annie îl înţelegea doar pe jumătate. Transcrise mesajul de pe fax fără să-l citească. La sfârşit, era desenul unui cal zâmbitor.

Cu o seară înainte, când Robert îi spusese că nu va veni, prima ei reacţie fusese de uşurare. Apoi fusese îngrijorată că simţea astfel şi-şi găsise ocupaţii ca să nu se mai gândească la motive.

Se aşeză, întrebându-se pe unde era Grace. Când venise de la Great Falls, nu era nimeni în preajma fermei. Presupusese că erau toţi în casă sau la ţarcurile din spate. Se uitase mereu pe geam în timp ce parcurgea presa din timpul săptămânii, conform obiceiului de la New York. Nu ştia de ce aici îi era mai greu să înghită toate articolele acelea,: dar se hotărî să mai facă un efort şi, muşcând dintr-un măr, luă revista Time.

Grace avu nevoie de zece minute pentru a parcurge drumul de-a lungul ţarcurilor, până la crângul de plopi canadieni despre care-i vorbise Joe. Nu mai fusese acolo, dar când ajunse, înţelese de ce el alesese locul acela.

În faţa lor se întindea o arenă naturală, formată dintr-o porţiune de pajişte cu iarbă moale, străjuită de crâng şi de o buclă a râului. Nimeni nu-i

putea vedea acolo, în afară de copaci şi de cer. Prin iarba înaltă, de un verde puternic, creşteau flori de munte pe care Grace nu le mai văzuse niciodată.

Aşteptă să-i audă paşii. Vântul adia slab printre frunzele plopilor şi, în afară de zumzetul insectelor, nu mai auzeau decât bătăile propriei inimi. Nimeni n-avea să ştie. Aşa se înţeleseseră. Auziseră maşina lui Annie şi priviseră printr-o spărtură a gardului unui ţarc cum se îndepărta. Scott putea să iasă oricând afară, aşa că, pentru a nu fi văzuţi, Joe îi spusese s-o ia ea înainte. El avea să înşeueze calul şi avea s-o urmeze.

Joe îi spusese că Tom nu avea să se supere dacă-l călărea pe Rimrock, dar Grace nu fusese prea convinsă şi se hotărâse să încerce cu Gonzo, căluţul pătat al lui Joe. Ca toţi caii de acolo, şi acesta era cuminte şi blând şi Grace se împrietenise deja cu el. De asemenea, era şi mai potrivit pentru statura ei. Auzi o creangă trosnind şi răsuflarea uşoară a unui cal şi, întorcându-se îl văzu pe băiat păşind printre copaci.

— Te-a văzut cineva ? întrebă ea.

— Nu.

Călări pe lângă ea, mânându-l cu blândeţe pe Gonzo către poiană. Grace îi urmă, dar panta era destul de înclinată şi, când mai avea doar un metru din ea, alunecă şi căzu. Se opri într-o poziţie destul de îngrijorătoare pentru un privitor din exterior. Joe descăleca şi veni la ea.

— Ai păţit ceva ?

— Ce porcărie !

El o ajută să se ridice:

— Te-ai lovit ?

— Nu, n-am nimic. Of, ce mare porcărie !

El aprobă din cap şi, timp de câteva minute, nu mai spuse nimic, lăsând-o să-şi revină.

— Vrei să mai încercăm ?

— Da.

Continuară să meargă prin poiană, Joe ţinându-l pe Gonzo. În faţa lor, fluturii se ridicau din iarba înaltă, până la genunchi, croindu-şi drumuri unduitoare prin ea. Mirosul aerului era proaspăt.

Când se apropiară de râu, Grace auzi susurul apei. Un bâtlan se ridică alene de pe mal, potrivindu-şi picioarele pentru zbor.

Ajungând la un ciot scurt de plop canadian, Joe se opri şi-l întoarse pe Gonzo astfel încât Grace să se poată folosi de ciot ca să încalece.

— Te descurci cu ăsta ? întrebă el.

— Aha. Dacă reuşesc să mă caţăr pe el.

El se opri lângă umărul calului, ţinându-l nemişcat cu o mână şi sprijinind-o pe Grace cu cealaltă. Gonzo se mişcă şi Joe îl mângâie pe gât şi-i spuse că totul era în regulă. Grace puse o mână pe umărul băiatului şi reuşi să-şi urce

piciorul întreg pe ciotul de copac.

— Stai bine ?

— Cred că da.

— Să lungesc scările ?

— Nu, sunt bune aşa.

Ţinea încă mâna pe umărul lui şi se întreba dacă el putea simţi cum îi pulsa sângele în vine.

— O.K. Ţine-te de mine şi, când îţi vine bine, pune-ţi mâna dreaptă pe şa.

Grace inspiră adânc şi făcu ce i se spusese. Gonzo mişcă puţin din cap, dar copitele îi rămaseră neclintite. Joe îi dădu drumul şi, întinzându-se, apucă scara. Acum urma partea cea mai dificilă. Dacă-şi punea piciorul stâng în scară, trebuia să se sprijine numai pe proteză. Se gândi că ar fi putut să alunece, dar îl simţi pe Joe încordându-se, gata s-o sprijine şi, cât ai bate din palme, avea piciorul în scară, de parcă ar mai fi repetat mişcarea de nenumărate ori. Gonzo se foi un pic, dar Joe îl apostrofă cu o fermitate calmă şi calul se linişti.

Acum nu-i mai rămânea decât să-şi treacă piciorul infirm peste şa, dar i se părea atât de ciudat că era doar un ciot şi-şi aminti deodată că ultima oară făcuse lucrul acesta în dimineaţa accidentului.

— O.K.? întrebă Joe.

— Da.

— Atunci, hai.

Ea-şi încorda piciorul stâng în scară, apoi încercă să-l treacă pe cel drept peste şa.

— Nu pot să-l ridic destul.

— Sprijină-te mai mult de mine. Lasă-te într-o parte, ca să măreşti unghiul.

Ea îl ascultă şi încercă de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Ridică piciorul şi-l simţi pe Joe împingând şi el şi reuşi să şi-l treacă peste crupa calului.

Se lăsă în şa şi fu surprinsă să constate că nu uitase deloc senzaţia. Joe o văzu umblând cu piciorul după cealaltă scară şi se duse repede şi o ajută s-o găsească. Simţea piciorul cu proteză lipit de şa atât de strâns, încât nu putea să-şi mai dea seama care parte a lui era vie şi care nu. Joe făcu un pas lateral, atent să nu i se întâmple ceva, dar ea era prea absorbită pentru a-l observa. Apucă frâul şi-l îndemnă pe Gonzo la pas. Calul porni imediat şi ea-l plimbă pe bucla făcută de râu în acel loc, fără să mai privească înapoi. Avea mai multă putere decât îşi imaginase, cu toate că trebuia să măsoare impulsurile pe care le dădea cu proteza după reacţiile calului. Animalul se mişca de parcă ar fi înţeles problemele ei şi, când se întoarseră de la capătul poienii, erau un singur trup.

Grace ridică ochii şi-l văzu pe Joe printre florile de munte, aşteptând-o.

Călări către el, conducând calul într-un S, executat cu uşurinţă şi el surâse cu soarele în ochi şi cu poiana unduindu-se În jurul lui, şi lui Grace îi veni deodată să plângă. Dar îşi muşcă buzele şi reuşi să-i surâdă şi ea.

-— Uşor ca bună ziua, spuse el.

Grace dădu din cap şi, când fu sigură că nu o să-i tremure vocea, spuse că da, fusese uşor ca bună ziua.

10

Bucătăria casei de la râu era spartană. Era luminată de două tuburi de neon, al căror înveliş se umpluse de trupuri carbonizate de insecte. Frank şi Diane, mutându-se la casa cea mare, luaseră cu ei cele mai bune ustensile. Oalele şi tigăile erau toate desperecheate şi maşina de spălat vase avea nevoie de un ghiont dat într-un anumit loc pentru a porni. Până atunci, Annie nu mai umblase la cuptor, dar descoperi că acesta părea să funcţioneze după nişte legi proprii. Mânerul uşii era ruginit şi contoarul de căldură absent, aşa că orice coacere în el implica o serie de previziuni şi un car de noroc.;

Cocând plăcinta de mere cu aluat franţuzesc pe care voia s-o servească la desert, Annie uitase să se asigure de modul cum o va servi. Când descoperi că în dulap nu existau destule farfurii şi linguri şi chiar că nici scaune nu erau suficiente, era prea târziu. Jenată – pentru că gestul îi anula într-un fel iniţiativa – trebuise să dea telefon la fermă şi să împrumute de acolo cele necesare. Apoi îşi dăduse seama că singura masă la care ar fi încăput toţi era cea pe care o folosea drept birou, aşa că trebuise s-o golească şi, acum, toate maşinăriile şi hârtiile ei erau stivuite pe podea, laolaltă cu ziarele şi revistele.

Seara începuse cu un moment de panică. Annie era obişnuită cu musafiri care considerau că, venind cât mai târziu în casa gazdei, dovedeau cele mai elegante maniere, aşa că nu-i trecuse prin cap că vor veni la ora fixă la care fuseseră invitaţi. Totuşi, la ora şapte, când nici nu apucase să se schimbe, toţi în afară de Tom se prezentară la uşa ei. Ţipă la Grace să deschidă şi fugi în camera ei, unde îşi trase pe ea o rochie pe care nu mai apucase să o calce. Când intraseră în hol, îşi făcuse ochii, îşi dăduse cu ruj, se pieptănase, se parfumase şi cobora scările ca să îi întâmpine.

Văzându-i pe toţi în picioare, Annie se gândise că fusese o idee stupidă să-i invite pe oamenii aceia în propria lor casă. Se simţeau cu toţii stânjeniţi. Frank spuse că Tom fusese reţinut de o problemă cu un mânz de un an, dar că făcea deja duş când plecaseră şi că nu avea să întârzie mult. Îi întrebă ce voiau să bea şi, în aceeaşi clipă, îşi dădu seama că uitase să cumpere bere.

— Eu iau o bere, zise Frank.

Totuşi, până la urmă, atmosfera se mai înviorase. Desfăcu o sticlă de vin în timp ce Grace îi luă pe Joe şi pe gemeni să le arate cum să lucreze pe computer şi, în curând, stăteau cu toţii pe podea, învăţând cum să se conecteze la Internet. Annie, Frank şi Diane îşi luară scaunele pe prispă şi

statură de vorbă în lumina blândă a serii. Râseră de aventura lui Scott cu viţelul, imaginându-şi că Grace i-o povestise şi lui Annie. Ea se prefăcu la rândul ei că era la curent. Apoi Frank le povesti o istorie lungă despre un rodeo din liceu unde se umilise în faţa unei fete pe care încercase s-o impresioneze.

Annie îl ascultă cu atenţia împrăştiată, aşteptând tot timpul momentul când avea să-l vadă pe Tom venind. Iar când el apăru, zâmbetul, felul cum îşi scoase pălăria şi cum îşi ceru scuze pentru întârziere fură exact aşa cum şi le imaginase.

Îl conduse în casă, scuzându-se pentru că nu avea bere. Tom spuse că avea să bea vin şi o privi turnându-i-l. Îi dădu paharul şi-l privi pentru prima dată drept în ochi şi toate cuvintele îi zburară din minte. Urmă un moment stânjenitor de tăcere, apoi el o salvă:

— Miroase a ceva bun.

— A, nu e nimic spectaculos. Mânzul tău e bine?

- Aha, a avut puţină temperatură, dar o să se facă bine. Ai avut o zi bună ? înainte ca ea să răspundă, Craig intră şi-l strigă pe Tom să vină să vadă ceva pe computer.

— Hei, nu vezi că stau de vorbă cu mama lui Grace ?

Annie râse şi-i spuse să se ducă, pentru că, oricum, mama lui Grace trebuia să aibă grijă de mâncare. Diane veni s-o ajute şi vorbiră despre popii. Annie îşi mai arunca din când în când privirea în sufragerie şi-l vedea pe Tom în mijlocul copiilor, în cămaşa lui de un albastru deschis. Toţi încercau să-i atragă atenţia, întrecându-se unul cu altul pentru el.

Budinca fu un succes. Diane chiar ceru reţeta o ol ui şi Annie ar fi inventat una dacă Grace nu i-ar fi luat-o înainte, spunând că sosul fusese cumpărat gata preparat. Annie pusese pe masa aşezată în mijlocul sufrageriei lumânări cumpărate la Great Falls. Grace considerase că era o exagerare, dar Annie insistase şi acum îi părea bine, pentru că lumina flăcărilor răspândea pe pereţi o strălucire caldă.

Se gândi că era minunat să auzi tăcerea casei umplută de voci şi râsete. Copiii stăteau la un capăt al mesei şi adulţii la celălalt, ea şi Frank în faţa lui Tom şi a Dianei. Lui Annie îi trecu prin minte că un străin i-ar fi considerat două cupluri.

Grace le povesti la câte informaţii puteai avea acces prin Internet ; de exemplu, puteai afla despre Omul Vizibil, un criminal din Texas care fusese executat şi-şi donase corpul ştiinţei.

— L-au congelat şi l-au tăiat în două mii de bucăţele mici şi le-au fotografiat pe fiecare, spuse ea.

— Asta-i prea de tot, spuse Scott.

— Oare chiar trebuie să vorbim despre asta la masă ? spuse Annie.

Adoptase un ton de glumă, dar Grace luă remarca ei ca pe un reproş şi-i

aruncă o privire ostenită, brusc golită de entuziasm.

— E în Biblioteca Naţională de Medicină, mamă. Ce Dumnezeu, e vorba despre educaţie, nu despre vreun joc stupid pe calculator.

— Continuă, Grace, spuse Diane. E fascinant.

— Păi, de fapt, am terminat, spuse Grace fără chef.

Prin asta, le arăta clar tuturor că mama éi ruinase, ca de obicei, nu numai dispoziţia ei, ci şi singurul subiect interesant şi amuzant pentru-toţi.

— L-au recompus şi-l poţi vizualiza şi diseca pe calculator, ca în simulările tridimensionale.

— Poţi face toate astea pe ecranul ăsta micuţ? se miră Frank.

— Da.

Răspunsul fu atât de sec, încât doar tăcerea ar fi putut să-l urmeze. Nu dură mult, dar lui Annie i se păru că trecuse o eternitate şi probabil că Tom îi citi în ochi disperarea, pentru că-i zâmbi lui Frank, aruncând spre ecran o privire sardonică:

— Hai, frăţioare, uite-ţi acolo şansa de nemurire.

— Domnul să ne aibă în pază, spuse Diane. Corpul lui Frank Booker în văzul umanităţii, asta ar mai lipsi.

— Adică, ce vrei să spui că nu e-n regulă la corpul meu ?

— Cu ce vrei să începem ? întrebă Joe. Toţi începură să râdă.

— Ce naiba, spuse Tom, două mii de bucăţi pot aranja în multe feluri şi poţi să obţii un rezultat mai drăguţ decât originalul.

Spiritele începură din nou să se anime şi, când fu sigură de asta, Annie îi aruncă o privire recunoscătoare lui Tom, ai cărui ochi se îmblânziră aproape imperceptibil întâlnindu-i pe ai ei. Găsea aproape neverosimil faptul că un om care nu avusese timp să-şi cunoască propriul copil, înţelegea atât de bine fiecare nuanţă dureroasă a relaţiei dintre ea şi Grace.

Plăcinta cu mere nu fu atât de grozavă. Annie uitase să-i pună scorţişoară şi, imediat după ce tăie prima felie, îşi dădu seama că ar fi putut s-o mai lase în cuptor un sfert de oră. Dar nimeni nu păru să se sinchisească, copiii toţi preferară oricum îngheţată şi în curând se reîntoarseră la computer, iar adulţii rămaseră la masă să-şi bea cafeaua.

Frank se plângea de conservatori, pe care-i numea: „verzii", pentru că nu pricepeau nimic din agricultură. I se adresa lui Annie, pentru că, evident, ceilalţi îi auziseră de zeci de ori părerile. Maniacii de verzi lăsau lupii în libertate să vină din Canada şi să-i ajute pe afurisiţii de urşi grizzly să mănânce vitele. Le spuse că, în urmă cu două săptămâni, un fermier de lângă Augusta avusese o pagubă de două capete de vaci cu lapte.

— Şi verzişorii au zburat din Missoula cu conştiinţele lor nevinovate şi i-au spus, ne pare rău, bătrâne, o să-l transportăm din regiunea ta, dar să nu te prindem că-i întinzi capcane sau că-l împuşti, că o să te batem în cuie la

tribunal. Probabil că blestematul ăsta de animal stă acum bine mersi într-o rezervaţie de cinci stele cu piscină şi noi îi plătim nota.

Tom îi surâse lui Annie şi Frank, văzându-l, îl arătă cu degetul:

— Tipul ăsta e verzişor şi el, Annie, îţi spun eu. Deşi are sânge de fermier, e la fel de verde ca o broască suferind de rău de mare. Stai să-i ia domnul lup un mânz şi să vezi atunci cum o s-aplice cele trei T-uri.

Tom râse, apoi o văzu pe Annie nedumerită.

— Taie, trage şi termină, îi dezvălui el sensul celor trei T-uri. Răspunsul dat de fermierul grijuliu naturii înconjurătoare.

Annie râse şi deveni deodată conştientă de ochii Dianei aţintiţi asupra ei. Se întoarse către ea şi Diane zâmbi, accentuând astfel faptul că până atunci n-o făcuse.

— Tu ce crezi, Annie ? întrebă ea.

— O, asta nu e problema mea.

— Dar trebuie să ai o părere.

— Nu neapărat.

— Cum să nu ? Probabil că trebuie să scrii despre astfel de lucruri în revista ta. Annie fu surprinsă de insistenţă. Ridică din umeri.

— Păi, cred că fiecare făptură are dreptul să trăiască.

Cum, până şi şobolanii şi ţânţarul anofel ? Diane zâmbea şi vorbea pe un ton lejer, dar, în spatele cuvintelor ei, Annie ghicea o îndârjire care o făcu prudentă:

— Ai dreptate, zise după o clipă. Cred că depinde de cei pe care şi-i aleg ca să-i muşte. Frank izbucni într-un hohot de râs şi Annie îşi permise să-l privească repede pe Tom. El îi zâmbea. Aşa că, deşi era un subiect pe care-l propusese, Diane fu cea care renunţă prima să-l mai discute. Oricum, fu întreruptă de Scott, care veni ţipând şi-şi trase mama de mână, cu obrajii înflăcăraţi de ciudă:

— Joe nu mă lasă la calculator!

— Nu e rândul tău! strigă Joe din camera alăturată.

— Ba da !

— Nu e rândul tău, Scott !

Diane îl chemă pe Joe la ea şi încercă să medieze conflictul. Dar ţipetele continuara şi, în curând, cearta luă proporţii şi Frank fu nevoit să intervină şi el.

— Nu mă laşi niciodată şi pe mine ! strigă Scott, gata să izbucnească în plâns.

— Nu te purta ca un bebeluş, spuse Joe.

— Zău, băieţi, le puse Frank mâinile pe umeri.

— Te crezi mare...

— Hai, taci din gură.

— ...că-i dai lecţii de călărie lui Grace.

Toată lumea tăcu, în afară de nişte păsări din desenele animate de pe computer, care cârâiau ne-păsătoare pe ecran. Annie se uită la Grace, care îşi feri imediat ochii. Nimeni nu părea să ştie ce trebuia spus. Scott fu puţin speriat de efectul produs de dezvăluirea lui.

— Te-am văzut eu ! izbucni el, pe un ton înciudat, dar mai nesigur. Ea era pe Gonzo, jos, lângă râu !

— Scârbosule ! spuse Joe printre dinţi, repezindu-se în acelaşi timp spre el.

În clipa aceea, toţi izbucniră. Joe îl împinse pe Scott peste masă, răsturnând ceştile şi farfuriile. Băieţii se rostogoliră încleştaţi pe podea, cu Frank şi Diane deasupra lor, ţipând şi încercând zadarnic să-i despartă. Craig veni alergând, încercând să ia şi el parte, dar Tom îl ţinu cu blândeţe deoparte. Annie şi Grace nu puteau decât să stea şi să se uite.

În curând, Frank reuşi să-i scoată pe băieţi din casă ; Scott suspina, Craig se smiorcăia şi el, în semn de simpatie pentru fratele lui, iar Joe părea cuprins de o furie tăcută, mai grăitoare decât lacrimile gemenilor. Tom îi conduse până la uşa bucătăriei.

— Îmi pare foarte rău, Annie, spuse Diane. Stăteau lângă dezastrul care mai rămăsese din masă, ca supravieţuitorii după un uragan. Grace stătea într-o parte, singuratică şi palidă: Privind-o, lui Annie i se păru că pe faţa ei trece ca un nor un amestec de teamă şi durere. Tom o văzu şi el pe fată când veni de la bucătărie şi se duse la ea, luând-o de umeri:

— Te simţi bine ?

Ea dădu din cap, fără să-l privească.

— Mă duc sus, spuse apoi.

Îşi luă bastonul şi traversă camera cu o grabă stângace.

— Grace... spuse Annie cu blândeţe.

— Nu, mamă!

Ieşi şi cei trei adulţi rămaseră să-i asculte zgomotul inegal al paşilor pe scări. Annie văzu stânjeneala de pe chipul Dianei. Pe faţa lui Tom se citea o compasiune care, dacă nu s-ar fi stăpânit, ar fi făcut-o să plângă. Inspiră şi încercă să zâmbească:

— Ştiaţi despre asta ? întrebă. Ştia toată lumea în afară de mine ?

— Nu cred că ştia vreunul dintre noi, clătină Tom din cap.

— Poate că a vrut să ne facă o surpriză, spuse Diane.

— Mda, poate, râse Annie.

Nu-şi dorea decât ca ei să plece, dar Diane insistă s-o ajute, aşa că umplură maşina de spălat vase şi strânseră cioburile. Apoi Diane îşi suflecă mânecile şi se apucă de tigăi şi tăvi. Era clar că se hotărâse să fie voioasă, pentru că ciripi tot timpul despre dansul în aer liber la care-i invitase Frank luni.

Tom abia dacă scoase două vorbe. O ajută pe Annie să mute masa la loc,

lângă geam şi aşteptă până când ea stinse ecranul computerului. Apoi puseră amândoi lucrurile ei la loc pe masă.

Annie nu înţelese ce o apucase, dar îl întrebă brusc ce mai făcea Pelerin. El nu-i răspunse imediat, continuă să aranjeze nişte fire, gândindu-se. Când vorbi, tonul lui era unul foarte obişnuit:

— Păi, cred că o să reuşească.

— Aşa crezi ?

— Aha.

— Eşti sigur ?

— Nu. Dar, Annie, unde există durere, există sentimente şi, unde există sentimente, există şi speranţă.

Puse la loc şi ultimul fir:

— Aşa.

Se întoarse spre ea şi se priviră în ochi:

— Mulţumesc, spuse Annie încet.

— Doamnă, este plăcerea mea. N-o lăsa să te respingă.

Când se întoarseră la bucătărie, Diane terminase treaba şi pusese totul, în afară de vasele împrumutate de la ea, în locurile pe care le ştia mai bine decât Annie. După ce minimaliza propriul ei gest, înlăturând mulţumirile lui Annie, ea şi Tom spuseră noapte bună şi plecară.

Annie rămase pe prispa luminată, privindu-i cum se îndepărtează. Văzându-le siluetele înghiţite de întuneric, ar fi vrut să strige după el să se întoarcă şi s-o apere de frigul care se lăsase peste casă.

Tom îi spuse noapte bună Dianei în faţa grajdurilor şi intră să vadă calul bolnav. Când se întorceau de la casa de la râu, Diane nu mai contenise să-l facă pe Joe prost pentru că luase fata să călărească fără să spună nimănui. Tom spuse că lui nu i se părea deloc o prostie şi că înţelegea de ce Grace dorise să facă acest lucru în secret. Joe îi era prieten, asta era tot. Diane spuse că asta nu era treaba lor şi că avea să fie sincer bucuroasă când Annie avea să-şi facă bagajele şi avea s-o ducă pe biata fată înapoi la New York.

Starea tinerei iepe nu se înrăutăţise, deşi respira cam întretăiat. Temperatura îi scăzuse. Tom o mângâie pe gât şi-i vorbi blând, în timp ce îi controla pulsul cu cealaltă mână. Numără bătăile timp de douăzeci de secunde, apoi înmulţi rezultatul cu trei. Avea patruzeci şi două de bătăi pe minut, puţin mai mult decât pulsul normal. Poate că avea să fie nevoie să cheme veterinarul dacă şi în dimineaţa următoare avea să fie la fel.

Când ieşi afară, luminile de la dormitorul lui Annie erau aprinse şi tot aprinse erau şi când termină de citit şi stinse veioza ca să se culce. Se obişnuise deja ca seara să-şi arunce privirea către jaluzelele galbene şi luminate ale dormitorului lui Annie. Uneori îi vedea umbra trecând încolo şi încoace pe lângă fereastră şi o dată o văzuse începând să se dezbrace. Se

simţise ca un pervers şi se întorsese cu spatele.

Acum însă, jaluzelele erau ridicate şi simţi de la început că se întâmpla ceva acolo. Dar ştia că era ceva ce putea fi rezolvat numai de ele şi se gândi, deşi părea stupid, că poate jaluzelele erau ridicate ca să gonească întunericul dinăuntru, nu ca să-l lase pe cel de afară să intre.

Nu mai dorise niciodată atât de mult o femeie, decât atunci când o văzuse prima oară pe Rachel.

În seara asta, o văzuse pentru prima oară purtând o rochie. Era simplă, dintr-un material cu flori micuţe, roz aprins şi negre, şi se încheia în faţă cu un şir lung de nasturi rotunzi. Îi trecea mult de genunchi şi avea mâneci scurte, care-i puneau în valoare braţele.

Când ea venise şi îl chemase la bucătărie să-şi ia ceva de băut, nici nu-şi putuse lua ochii de la ea.: O urmase, respirându-i parfumul şi observase cum îşi ţinea vârful limbii între dinţi când turna vinul, ca să se concentreze. Mai observase şi strălucirea unei bretele de satin pe umăr, la care se străduise toată seara să nu se uite, dar fără să reuşească. Când îi dăduse paharul, îi zâmbise într-un fel special, cu colţurile buzelor puţin ridicate şi-şi dorise ca ea să nu zâmbească astfel decât pentru el.

În timpul cinei, aproape că ajunsese să spere că dorinţa lui era îndeplinită; pentru că nu le zâmbea la fel lui Frank, Dianei sau copiilor. Poate că i se părea, dar avea impresia că tot ce spunea ea, oricât de general, i se adresa de fapt lui. N-o mai văzuse niciodată machiată şi-i privise culoarea atât de verde a ochilor, reflectând în ea strălucirea lumânărilor.

Când situaţia devenise brusc atât de dramatică, numai prezenţa Dianei îl oprise s-o ia pe Annie în braţe şi s-o lase să plângă, aşa cum vedea că simţea nevoia. Nu se amăgea singur cu gândul că voise doar s-o consoleze. Dorise s-o simtă aproape să-i înţeleagă mai bine forma şi mirosul trupului.

Cu toate acestea, nu-i era ruşine, deşi ştia că alţii l-ar fi condamnat. Durerea femeii, copilul ei şi durerea acestuia făceau şi ele parte din ea. Şi nici un om nu era destul de zeu, pentru a judeca unde se sfârşea tristeţea şi unde începea dragostea..

Sentimentele se topeau unul în celălalt şi omul, întocmai ca şi călăreţul, trebuia să recunoască armonia şi să-i fie credincios, urmând-o până unde-l lăsa sufletul s-o facă.

Stinse toate luminile de la parter şi urcă la etaj. văzu uşa camerei lui Grace închisă şi dunga de sub ea întunecată. Annie intră în camera ei şi aprinse lumina. Se opri în prag, simţind cumva importanţa trecerii pragului. Nu putea lăsa totul să treacă din nou, permiţându-i nopţii să aşeze între ele un alt strat de tăcere şi sedimentându-l ca într-un fel de geologie inexorabilă. Nu trebuia să mai facă asta. Când deschise uşa, aceasta scârţâi, lăsând luminii de afară să se strecoare înăuntru. I se păru că vede păturile mişcându-se, dar nu putea fi

sigură, pentru că patul fetei era în afara unghiului luminii şi ochii ei nu se obişnuiseră încă să vadă prin întuneric.

— Grace ?

— Ce e ? nu se mişcă fata.

— Putem să stăm de vorbă ?

— Vreau să mă culc.

— Şi eu, dar cred că ar fi bine să stăm de vorbă.

— Despre ce ?

Annie se duse şi se aşeză pe pat. Proteza lui Grace era proptită de perete, lângă noptieră. Grace oftă şi se întoarse pe spate, privind în tavan. Annie respiră adânc. Fii cum trebuie, îşi spuse în gând. Nu te arăta jignită, fii degajată, fii drăguţă.

— Deci, te-ai apucat din nou de călărit.

— Am încercat.

— Cum a fost ?

— O.K., ridică Grace din umeri.

Se uita tot în tavan, încercând să pară plictisită.

— E grozav.

— Oare ?

— Păi, nu e ?

— Nu ştiu, spune-mi tu.

Annie se lupta cu bătăile propriei inimi, spunându-şi să fie calmă şi să continue. Dar, în loc să facă aşa cum îşi propusese, se auzi spunând ;

— Nu puteai să-mi spui şi mie ?

Grace o privi şi ura şi durerea din ochii el aproape că-i tăiară respiraţia lui Annie:

— De ce ţi-aş fi spus ?

— Grace...

— Chiar, de ce ? Fiindcă-ţi pasă ? Sau pentru că trebuie să ştii totul şi să controlezi totul şi nimeni nu trebuie să facă nimic până nu spui tu ? Nu-i aşa ?

— Vai, Grace...

Annie simţi deodată nevoia de lumină şi se întinse după întrerupătorul veiozei, dar Grace se repezi:

— Nu ! Nu vreau s-o aprinzi !

Lovitura se abătu asupra mâinii lui Annie şi veioza se făcu ţăndări în celălalt capăt al camerei. Suportul de ceramică se sparse în trei bucăţi mari.

— Pretinzi că-ţi pasă, dar de fapt îţi pasă doar de tine şi de ceea ce cred ceilalţi despre tine. Şi de slujba ta şi de prietenii tăi vestiţi.

Se propti de perne, parcă pentru a lăsa să iasă din ia mânia care izbucnise deja în lacrimile care-i brăzdau faţa:

— Oricum, ai spus că nu vrei să mai călăresc, că de ce naiba ţi-aş fi

spus ? De ce ţi-aş spune ceva ? Te urăsc ! Annie încercă s-o ia în braţe, dar Grace o împinse într-o parte:

— Ieşi afară ! Lasă-mă în pace ! Ieşi afară ! Annie se ridică în picioare clătinându-se şi, o clipă, crezu că se va prăbuşi acolo. Aproape orbeşte, se împletici către raza de lumină care venea dinspre uşă. Habar n-avea de ce se ducea acolo, asculta mecanic, parcă de o comandă străină. Ajungând la uşă, o auzi pe Grace spunând ceva şi se întoarse din nou către pat. O văzu cu faţa la perete, cu umerii zguduindu-i-se.

— Poftim ? întrebă Annie.

Aşteptă şi nu ştiu dacă durerea ei sau ceva din tonul fetei o făcu să se ducă din nou la ea. Se apropie destul ca s-o poată atinge, dar n-o făcu de teamă ca mâna să nu-i fie din nou respinsă.

— N-am auzit ce-ai spus.

— Am spus... că mi-a venit.

Pentru o clipă, Annie nu înţelese cuvintele strecurate printre suspine.

— Ce ţi-a venit ?

— Ciclul.

— Cum, în seara asta ? Grace încuviinţă din cap.

— Am simţit când eram jos şi când am urcat aici, aveam sânge pe chiloţi. I-am spălat la baie, dar nu s-a luat.

— Gracie...

Annie îi puse o mână pe umăr şi Grace se întoarse. De pe faţa ei dispăruse mânia, acum se vedea numai durerea şi tristeţea şi Annie se aşeză pe pat şi-şi luă fata în braţe. Grace se agăţă de ea şi Annie simţi cum suspinele ei o străbat şi pe ea, de parcă ar fi fost un singur trup.

— Cine o să mă dorească ?

— Poftim, scumpo ?

— Cine o să mă dorească vreodată ? Nimeni.

— Nu, Gracie, nu-i adevărat...

— De ce ?

— Pentru că tu eşti tu. Eşti incredibilă. Eşti frumoasă şi puternică. Şi eşti persoana cea mai curajoasă pe care am cunoscut-o în viaţa mea.

Plânseră mult timp, îmbrăţişate. Când putură din nou să vorbească, Grace îi spuse că nu voise să spună toate răutăţile acelea groaznice şi Annie îi răspunse că ştia, dar că avusese dreptate pentru că ea, ca mamă, făcuse atât de multe greşeli. Statură cu capul una pe umărul celeilalte şi-şi spuseră cuvinte pe care, până atunci, nu îndrăzniseră să le rostească decât în gând.

— Ţii minte toţi anii aceia când tu şi tăticul încercaţi să mai aveţi un copil ? Mă rugam în fiecare seară să reuşiţi. Nu pentru voi, sau pentru că mai voiam un frate sau o soră, ci ca să nu mai fiu... nu ştiu cum să spun.

— Spune-mi.

— Ca să nu mai fiu aşa de specială. Pentru că eram singurul copil, mi se părea că aşteptaţi să fiu bună, perfectă la toate şi eu nu eram, eram doar eu. Şi acum, s-a terminat, oricum v-am dezamăgit.

Annie o strânse la piept, îi mângâie părul şi-i spuse că nu era aşa. Şi se gândi, deşi n-o spuse, că era periculos să iubeşti prea mult, deşi mulţi oameni n-o ştiau.

Rămaseră mult timp împreună, până când lacrimile li se uscară şi Grace adormi în braţele ei. Nu se trezi nici când Annie o lăsă în pat şi se întinse lângă ea.

Ascultă respiraţia egală şi încrezătoare a fiicei ei şi privi un timp perdelele mişcate de curentul lor. Apoi adormi şi ea, un somn adânc, fără vise, în timp ce pământul se rotea sub cer, uriaş şi mut.

11

"Robert se uită prin geamul brăzdat de ploaie al taxiului negru la femeia de pe panou, care repeta de zece minute acelaşi gest de fluturare a mâinii. Panoul era electronic şi femeia chiar îşi mişca braţul, ţinând în mâna cealaltă ceva ce semăna cu o cutie de suc de ananas şi încercând să-i convingă pe călătorii osteniţi şi muraţi de ploaie să-şi cumpere un bilet de avion pentru Florida, unde ar fi putut sta ca ea, în papuci şi costum de baie zmeuriu.

Reclama era îndoielnică şi Robert se gândi că probabil nu avea prea mult succes, mai ales de când presa britanică răspândise nişte poveşti despre turişti englezi jefuiţi, violaţi şi împuşcaţi în Florida.

Pe când taxiul se târa cu greutate mai departe, Robert îşi dădu seama – prea târziu – că ar fi trebuit să ia metroul. De fiecare dată când fusese la Londra în ultimii zece ani, una dintre şoselele către aeroport fusese în lucru, plină de şanţuri şi gropi, şi ar fi trebuit să se gândească dinainte că şi de data aceasta vor fi obligaţi să ocolească. Avionul spre Geneva trebuia să decoleze în treizeci şi cinci de minute şi, la ritmul în care mergeau, aveau să ajungă cu doi ani mai târziu. Şoferul de taxi îl informase deja, cu un ton suspect de voios, că drumul către aeroport semăna cu o „adevărată supieră".

Şoferul avu dreptate. Dar nu pierdu avionul, pentru că zborul fusese anulat. Se aşeză într-un fotoliu din sala de aşteptare de la Business class, bucurându-se pentru două ore de compania unor oameni de afaceri hăituiţi, care-şi trasau cu multă importanţă drumul către secţia de coronarieni a unui spital. Încercă s-o sune pe Annie, dar îi răspunse robotul şi se întrebă unde erau plecate. Uitase să le întrebe ce planuri au pentru ziua aceea a sărbătoririi eroilor, prima dintr-un şir lung de ani pe care nu o petreceau împreună.

Lăsă un mesaj şi cântă câteva măsuri din „Umbra lui Montezuma" pentru Grace. Apoi îşi revăzu notiţele de la întâlnirea din ziua aceea (care decursese bine) şi pe cele pentru întâlnirea de la Geneva (care, de asemenea, promitea să fie bună, cu condiţia să ajungă la ea), îşi strânse hârtiile şi porni din nou

către sala de plecare. În vreme ce privea nepăsător o vitrină cu nişte pulovere de caşmir pentru golf, pe care nu le-ar fi dăruit nici celui mai înverşunat duşman, cineva îl salută.

Se întoarse şi-l văzu pe Freddie Kane, o figură medie spre mică a presei, un om pe care nimeni nu-l întreba exact cu ce se ocupă, pentru a nu-l stânjeni şi a se pune pe sine într-o situaţie neplăcută, îşi compensa deficienţele din aria ocupaţiei lăsând să se înţeleagă că dispunea de o mică avere personală şi fiind la curent cu absolut toate zvonurile despre absolut toate personalităţile din New York. Uitând permanent numele lui Robert, deşi făcuseră cunoştinţă de vreo patru ori, Freddie arătase clar că nu-l număra pe soţul lui Annie printre personalităţi. Dar pe Annie Graves, da.

— Bună ! Mi s-a părut mie că eşti tu. Ce mai faci ?

Îşi propti o mână pe umărul lui Robert şi i-o întinse pe cealaltă cu un gest care reuşi să fie simultan violent şi placid. Robert îi zâmbi şi observă că purta o pereche de ochelari din aceia la modă printre stelele de cinema, pentru că le dădeau un aer intelectual. Omul nu se jena să arate că-i uitase din nou numele.

Pălăvrăgiră câteva minute despre puloverele din vitrină, destinaţiile fiecăruia şi întârzierile estimate şi despre ceaţă. Robert vorbi cu prudenţă despre motivul prezenţei lui în Europa, observând cum îl dezamăgea pe Freddie. Poate că tocmai această dezamăgire fu cauza remarcii finale a acestuia, care păru un act de răzbunare.

— Am auzit că Annie are o problemă cu Gates, spuse el.

— Poftim ?

Ziaristul îşi astupă gura cu mâna şi făcu o mutră de şcolar obraznic:

— Aoleu, mi se pare că am spus ce nu trebuia. -— Îmi pare rău, Freddie, dar tu ai veşti mai proaspete decât mine.

— A, nu, doar că mi-a spus o păsărică despre Gates că-şi luase iar puşca şi pornise la vânătoare de oameni. Probabil că nu-i nici o vorbă adevărată.

— Ce înţelegi prin „vânătoare de oameni" ?

— Ştii cum e la ei, la sfârşitul cântecului împuşcă pianistul. N-am auzit decât că-i face probleme lui Annie, atâta tot.

— E prima oară când...

— Nu-i decât o bârfă. Nici n-ar fi trebuit să-ţi pomenesc.

Rânji satisfăcut şi, odată atins singurul scop probabil al conversaţiei pe care o provocase, spuse că se duce la biroul aerian să se plângă de întârziere.

Reaşezându-se în fotoliul din sala de aşteptare, cu o bere şi un număr din revista The Economist, Robert reflectă la cuvintele lui Freddie. Deşi insinuarea fusese discretă, nu se lăsase înşelat. Era a doua oară într-o săptămână când auzea acelaşi zvon.

În marţea aceea fusese la o recepţie oferită de unul din clienţii bogaţi ai firmei. Era genul de eveniment social pe care îl evita de obicei, dar cu Annie şi

Grace plecate, se pomenise aşteptând seara nerăbdător. Recepţia se ţinuse într-o clădire de lângă centrul Rockefeller şi se serviseră munţi de caviar. Gazda invitase numai avocaţi, de la toate firmele mari din zonă, şi printre ei Robert îl recunoscuse pe Don Farlow, pe care nu-l mai întâlnise decât o dată, dar pe care ştia că Annie îl preţuia foarte mult.

Farlow îl salută călduros şi Robert fu bucuros să vadă că împărtăşeau nu numai un gust apropiat de lăcomie pentru caviar, dar şi aceeaşi atitudine cinică faţă de cei care li-l ofereau. Farlow ascultă înţelegător relatarea lui Robert despre întorsătura juridică a accidentului lui Grace, care promitea să devină un caz din acela care se târa ani de zile înainte de a fi rezolvat. Apoi discuţia alunecase către Annie şi Farlow îl întrebase cum îi mergea ei în vest.

-— Annie e senzaţională, spusese Farlow. Cea mai bună. Culmea e că dobitocul de Crawford ştie şi el asta.

Robert îl întrebase ce voia să spună şi Farlow păruse surprins, apoi stânjenit. Schimbase repede subiectul, iar la plecare nu spusese decât că Robert ar trebui să-i spună lui Annie să se întoarcă cât mai repede. Robert o sunase pe Annie imediat după ce revenise acasă. Ea luase totul în glumă.

— Aşa e în cuibul ăla de paranoici, spusese ea. Sigur că Gates îi făcuse zile fripte, dar nu mai multe decât de obicei.

— Bătrânul ticălos ştie că are mai multă nevoie de mine decât am eu de el, adăugase ea.

Robert o lăsase în pace, deşi simţise că bravada ei era menită mai mult s-o convingă pe ea însăşi decât pe el. Acum, dacă şi Freddie Cane aflase ceva, cu siguranţă că în curând avea să ştie tot New Yorkul. Şi deşi Robert nu aparţinea lumii soţiei lui, înţelesese demult că acolo era mai important ceea ce se spunea decât ceea ce era adevărat.

12

De obicei, Hank şi Darlene organizau dansul în aer liber pe patru iulie, de sărbătoarea naţională. În anul acela însă, Hank era programat să se opereze de varice la sfârşitul lui iunie şi, de aceea, dansul se ţinea cu o lună mai devreme.

Existau, desigur, şi riscuri. Cu un an mai devreme, la începutul verii ninsese şi zăpada se aşternuse într-un strat de o jumătate de metru. De asemenea, câţiva dintre invitaţii lui Hank se codeau să vină să danseze într-o zi care era închinată comemorării eroilor de război. Ce porcărie, spusese Hank, doar tuturor celor căzuţi în Vietnam le plăcuse un chef pe cinste, aşa că toţi trebuiau să vină şi cu asta gata, fir-ar să fie!

Parcă pentru a-i face în ciudă, vremea se stricase şi plouase. Şiroaie de apă se scurseseră pe prelate, peste burgeri, costiţe şi grătar şi o boxă explodase cu flacără, împrăştiind instalaţia cu becuri colorate prin curte. Dar nimeni nu se sinchisise prea tare. Împachetaseră totul şi se mutaseră în hambar. Cineva îi dădu lui Hank un tricou pe care acesta şi-l puse imediat.

Avea pe piept inscripţia: ŢI-AM SPUS EU, scrisă cu litere mari, negre.

Tom întârziase, pentru că veterinarul nu putuse ajunge la Double Divide decât după ora şase. Trebuise să-i mai facă o injecţie tinerei iepe şi erau încă ocupaţi cu ea când ceilalţi plecaseră la petrecere. Îi văzuse prin deschizătura uşii grajdului îngrămădindu-se cu toţii, cu Grace şi cu Annie, în Ford Lariat. Annie îi făcuse cu mâna şi-l întrebase dacă venea şi el. Îi spusese că avea să vină mai târziu. Se bucurase văzând că ea purta aceeaşi rochie pe care o îmbrăcase cu două seri înainte.

Nici ea, nici Grace nu mai pomeniseră nimic despre întâmplarea din seara aceea. A doua zi, duminică, el se sculase înainte de răsăritul soarelui şi se îmbrăcase pe întuneric ; jaluzelele ei erau tot ridicate şi lumina tot aprinsă. Se gândise să se ducă până acolo ca să vadă dacă totul era în regulă, dar renunţase, ca să nu pară prea băgăreţ. Când terminase de îngrijit caii şi venise la masă, Diane îi spusese că Annie telefonase şi întreba şi dacă ea şi Grace puteau veni cu ei la biserică.

— Probabil că vrea să scrie un articol în revista ei, adăugase ea.

Tom îi spusese că era nedreaptă cu Annie şi CI ar fi putut s-o mai lase în pace. Diane nu mai vorbise deloc cu el în ziua aceea.

Merseseră la biserică în două maşini şi, cel puţin pentru Tom, fusese evident că ceva se schimbase în relaţia dintre Annie şi Grace. Ceva se potolise. Observă că acum Grace o privea în ochi pe mama ei şi că amândouă îşi dădură braţul când coborâră din maşină şi merseră aşa pe aleea către biserică.

Nu avuseseră loc toţi pe un singur rând, aşa că Annie şi Grace stătuseră mai în faţă, într-un loc unde, o rază de soare se juca alunecoasă cu firele de praf din aer. Tom îi văzuse pe ceilalţi enoriaşi privindu-le pe noile venite. Şi se trezise uitându-se mereu la ceafa lui Annie, când se ridica să cânte sau îşi apleca fruntea ca să se roage.

Când se întorseseră la Double Divide, Grace îl călărise din nou pe Gonzo, dar de data aceasta în arena cea mare, privită de toţi. Îl plimbase puţin, apoi, când îi spusese Tom, îl pornise la trap. La început, fusese cam încordată, dar după ce se relaxase, Tom observase cât de bine călărea. O mai învăţase câteva mişcări care o ajutau să-şi folosească piciorul protezic, apoi îi spusese să o ia la galop.

— La galop !

— De ce nu ? Aşa că pornise la galop şi, pe măsură ce şoldurile preluau mişcarea calului, îi văzuse faţa înflorind într-un surâs.

— N-ar trebui să poarte ceva pe cap ? întrebă calmă Annie. Se referea la o caschetă din acelea pe care le poartă călăreţii din Anglia sau din estul Statelor Unite, dar Tom spusese că nu era nevoie s-o poarte, decât dacă avea de gând să cadă de pe cal. Ştiuse că ar fi trebuit să-i răspundă cu mai multă seriozitate, dar Annie nu mai insistase, părând să aibă încredere în el.

Grace se oprise într-un echilibru perfect şi-l adusese pe Gonzo în faţa lor şi toată lumea aplaudase şi o ovaţionase. Căluţul arăta de parcă tocmai câştigase marele derby din Kentucky. Iar zâmbetul lui Grace era la fel de limpede şi de senin ca cerul din dimineaţa aceea.

După plecarea veterinarului, Tom se spălă, îşi puse o cămaşă curată şi o porni prin ploaie către ferma lui Hank. Apa opacizase parbrizul şi ştergătoarele Chevroletului lui deveniseră inutile, aşa că fu nevoit să-şi lipească faţa de geam ca să-şi ghicească drumul. Când ajunse, trebui să-şi lase maşina pe şosea, pentru că spaţiul de parcare era ticsit şi, dacă nu şi-ar fi adus aminte să-şi ia mantaua impermeabilă la el, ar fi fost ud leoarcă înainte de a ajunge la hambar.

Hank îl văzu imediat după ce intră şi veni la el cu o bere. Tom râse văzându-i inscripţia de pe tricou şi-şi dădu seama că încă dinainte de a-şi scoate mantaua cerceta feţele din mulţime, căutând-o pe Annie. Hambarul era mare, dar părea neîncăpător pentru toţi cei ce se strânseseră acolo. Sunetul muzicii country aproape că fusese înghiţit de vorbăria amestecată cu râsete. Unii încă mai mâncau. Din când în când, vântul împingea prin uşile deschise câte un val de fum de la grătarul de afară. Mulţi oameni mâncau în picioare, pentru că mesele erau încă ude de ploaie.

Stând de vorbă cu Hank şi cu alţi doi bărbaţi, Tom aruncă o privire prin sală. Una dintre boxele goale din capătul îndepărtat fusese transformată în bar şi-l văzu pe Frank ajutând acolo la servirea băuturilor. Câţiva copii mai mari, printre care Joe şi Grace, erau strânşi în jurul staţiei de sunet, scotocind printre benzi şi bombănindu-şi părinţii care aduseseră numai muzică învechită.

Aflată şi ea prin preajmă, Diane le spunea pentru ultima oară gemenilor să nu mai arunce mâncare pe jos, pentru că altfel avea să-i trimită acasă. Tom văzu multe feţe cunoscute şi mulţi îl salutară. Dar el o căuta doar pe ea şi în cele din urmă o văzu.

Stătea în picioare într-un colţ îndepărtat, cu un pahar gol în mână, vorbind cu Smoky, care se întorsese din New Mexico, unde lucrase după terminarea şedinţelor de la dispensarul lui Tom. I se părea că mai mult Smoky se ocupa de conversaţie. Annie îşi rotea adesea privirile prin cameră şi, Tom se întrebă dacă era posibil ca şi ea să caute pe cineva şi dacă acela ar fi putut să fie el. Apoi îşi spuse singur să nu mai fie aşa un mare prostănac şi se duse să-şi ia ceva de mâncare.

Smoky ştiu cine era Annie imediat după ce li se făcură prezentările.

— Tu eşti doamna care l-a sunat când eram la dispensarul din ţinutul Marin ! spuse el.

— Aşa e, zâmbi Annie.

— La naiba, mi-aduc aminte că m-a sunat după ce s-a întors de la New York şi mi-a spus că în nici un caz nu vroia să lucreze cu animalul ăla. Şi-acum,

aţi venit toţi aici.

— S-a răzgândit.

— Zău că da, doamnă. În viaţa mea nu l-am Văzut pe Tom făcând ceva dacă nu vroia.

Annie îi puse întrebări despre munca lui cu Tom şi despre cum se petreceau lucrurile la dispensare şi deduse, din răspunsurile lui Smoky, că acesta adora şi pământul pe care călca Tom. El îi spuse că mai erau şi alţii care deschideau dispensare în ţinuturi, dar nici unul dintre acestea nu se apropia nici pe departe de ale lor. Îi mai spuse şi despre lucrurile pe care le făcea Tom, cum ajuta el cai pe care alţii i-ar fi împuşcat imediat.

— Cum pune mâna pe ei, parcă vezi cum le cade necazul din spinare.

Annie spuse că Pelerin încă nu fusese scăpat de necaz, dar Smoky nu se descumpăni şi-i răspunse că probabil calul ei nu era încă gata.

— Parcă ar fi magie, spuse ea.

— Nu, doamnă. E mai mult decât magie. Magia e doar cu şmecherii.

Orice nume ar fi purtat harul lui Tom, Annie îl simţise. Îl simţise privindu-l cum munceşte, călărind cu el. Ştia că era adevărat, îl simţise de fiecare dată când era cu el.

La asta se gândise şi în dimineaţa zilei de ieri,, când se trezise alături de Grace şi văzuse primele raze pătrunzând prin ţesătura decolorată a perdelelor, pe care nu le mai mişca nici o adiere. Stătuse multă vreme în pat, legănată de ritmul liniştitor al respiraţiei fiicei ei. O dată, Grace murmurase ceva în vis, dar se străduise zadarnic să desluşească vorbele ei.

Atunci observase, lângă grămezile de cărţi şi de reviste de lângă pat, exemplarul din Parcursul pelerinului. Era cartea dăruită de verii lui Liz Hammond. Nici n-o deschisese şi nu avusese habar că Grace o adusese în camera ei. Se dăduse jos din pat şi luase cartea pe scaunul de lângă geam, unde avea destulă lumină ca să poată citi.

Îşi amintise cum ascultase cu ochii mari în copilărie povestea alegorică, fascinată de nivelul cel mai simplu, de călătoria umilului creştin către Oraşul Celest. Recitind fragmente, alegoria i se păruse evidentă şi stângace. Dar un pasaj aflat către sfârşit o puse pe gânduri:

Văzui în vis pelerinii trecuţi de Pământul Fermecat şi intrând în Ţara Beulah, cea cu aerul dulce şi plăcut ; cum drumul lor se întindea într-acolo, se desfătară în ţara aceea cât dură un anotimp. Adevărat era că acolo cântecele păsărilor nu mai conteneau şi alte flori răsăreau din pământ în fiecare zi, şi auziră glasul broaştei ţestoase pe pământ. În ţara aceasta, soarele îşi răspândea razele ziua şi noaptea ; locul unde se aflau era dincolo de Valea Umbrei Morţii şi Disperarea Uriaşă nu-l putea atinge ; şi de aici, ei nu puteau nici măcar să zărească Palatul îndoielii. Aici erau aproape de oraşul pe care-l căutau şi chiar întâlniră nişte locuitori ai lui. Pentru că, pe acest tărâm,

Strălucitorii păşeau adesea, fiind acesta la marginile cerului.

Annie citi de trei ori pasajul şi apoi nu-şi mai continuă lectura. Oricum, fragmentul acesta o făcu să o sune pe Diane şi s-o întrebe dacă puteau veni şi ele la biserică. Totuşi, impulsul – atât de sălbatic şi nepotrivit cu ea, încât o făcea pe Annie să râdă – nu avea deloc de-a face cu religia, ci mult mai mult cu Tom Booker.

Annie ştia că el fusese într-un fel la originea întâmplărilor din seara aceea. El descuiase o uşă, permiţându-le ei şi lui Grace să se reîntâlnească. „N-o lăsa să te respingă.", îi spusese el. Şi ea îl ascultase. Acum voia să-i mulţumească, dar într-un mod ritual, care să nu stânjenească pe nimeni. Când aflase de intenţia ei, Grace o tachinase, întrebând-o de câte secole nu mai intrase într-o biserică. Dar i-o spusese cu afecţiune şi fusese foarte fericită s-o însoţească.

Mintea lui Annie reveni la petrecere. Smoky nu părea să fi observat că nu-l ascultase. Ajunsese în mijlocul unei poveşti lungi şi pătimaşe despre proprietarul fermei din New Mexico la care lucrase. Annie începu din nou să-l asculte, uitându-se între timp, aşa cum făcuse toată seara, după Tom. Poate că până la urmă se hotărâse să nu mai vină.

Hank şi ceilalţi bărbaţi strânseră vesela şi duseră din nou mesele afară, în ploaie, pentru ca dansul să poată începe. Muzica se auzea acum mai tare, îndreptăţind bombănelile copiilor prin acordurile ei country. Totuşi, probabil că în sinea lor, copiii erau uşuraţi că găsiseră o scuză ca să nu danseze ; e mult mai amuzant să râzi tu de părinţi decât să râdă ei de tine. Vreo două fete mai mari se disociară de grup şi începură să danseze şi Annie fu deodată cuprinsă de îngrijorare. Până atunci, nu se gândise că Grace ar putea fi necăjită văzându-i pe ceilalţi dansând. Ce prostie din partea ei ! Se scuză faţă de Smoky şi plecă s-o caute.

Grace stătea cu Joe lângă boxe. O văzură pe Annie venind şi Grace îi şopti băiatului ceva care-l făcu pe acesta să surâdă. Totuşi, când Annie ajunse la ei, era din nou serios. Se ridică s-o salute:

— Dansaţi, doamnă ?

Grace izbucni în râs şi Annie îi aruncă o privire bănuitoare:

— Sunt sigură că ideea ţi-a venit aşa, spontan, spuse ea.

— Bineînţeles, doamnă.

— Nu cumva miroase, puţin de tot, a provocare ?

— Mamă, asta e o grosolănie ! strigă Grace. Cum poţi să sugerezi măcar aşa ceva ?

Lui Joe nu i se clinti nici un muşchi de pe faţă.

— Nu, doamnă. Nu e vorba deloc de aşa ceva. Annie o privi din nou pe Grace, care-i ghici gândul:

— Dacă-ţi imaginezi că o să dansez cu el pe muzica asta, ia-ţi gândul.

— Atunci, Joe, voi fi încântată să dansez cu tine.

Joe dansa bine şi, deşi ceilalţi copii îi făceau galerie, rămase impenetrabil. Îl văzu pe Tom în timp ce dansau. O privea de la bar şi ea îi făcu un semn cu mâna, înfiorându-se ca o adolescentă Şi ruşinându-se apoi de reacţia ei.

Când muzica se opri, Joe se înclină curtenitor şi o însoţi înapoi până la Grace, care se hlizise tot timpul. Annie simţi o atingere pe umăr şi se întoarse. Era Hank. Voia să-i promită dansul următor şi nu accepta să-l refuze. Când muzica se opri, o făcuse pe Annie să râdă până o apucase durerea de burtă. Dar nu i se mai acordă nici un răgaz. Următorul care o invită la dans fu Frank, apoi Smoky.

Privind către copii, văzu că Grace şi Joe improvizaseră în glumă un dans cu gemenii şi alţi puşti mai mici, mai mult pentru a crea iluzia că nu dansează unul cu altul, aşa cum probabil că ar fi vrut.

Apoi se uită la Tom care dansă cu Darlene, apoi cu Diane, apoi cu o femeie mai tânără şi mai drăguţă pe care Annie nu o cunoştea şi nici nu voia s-o cunoască. Poate era prietena lui, de care încă nu auzise. Iar ea îl aştepta s-o invite la dans ori de câte ori începea un cântec nou şi se întreba de ce el nu mai venea.

O văzu făcându-şi drum spre bar după ce dansase cu Smoky şi, mulţumindu-i politicos pentru dans partenerei lui, o urmă. Era a treia oară când încerca să ajungă la ea, dar, până acum, mereu i-o luase altcineva înainte.

Îşi croi drum cu coatele prin mulţime şi o văzu ştergându-se pe frunte cu amândouă mâinile şi apoi dându-şi părul pe spate, aşa cum făcuse şi în ziua aceea când o întâlnise alergând. Pe un umăr, rochia i se lipise de piele, formând o pala umedă şi, când se apropie, îi simţi parfumul amestecat cu altul, mai puternic, numai al ei.

Frank servea la bar şi o întrebă pe Annie ce dorea, întinzându-şi gâtul peste capetele celorlalţi. Ea îi ceru un pahar cu apă. Frank îi spuse că-i pare rău, dar n^are decât lichior de mentă. îi dădu unul şi ea îl luă mulţumindu-i, iar când se întoarse, Tom stătea drept în faţa ei.

— Bună ! spuse ea.

— Bună. Deci lui Annie Graves îi place sâ danseze.

— Fiindcă veni vorba, nu pot să sufăr dansul. Numai că aici n-ai cum să te fereşti.

El râse şi se hotărî să n-o invite la dans, deşi o aşteptase toată seara. Cineva se băgă între ei, despărţindu-i pentru o clipă. începuse din nou muzica, aşa că amândoi trebuia să ţipe ca să se audă.

— Ţie-ţi place, se vede, spuse ea.

— Ce ?

Să dansezi. Te-am văzut eu.

- Cred că da. Dar şi eu te-am văzut şi mi se pare că-ţi place mai mult

decât pretinzi.

- Ei, ştii tu, câteodată. Când am chef.

— Vrei nişte apă ?

— Foarte tare. Tom îi dădu lui Frank lichiorul şi-i ceru un pahar curat. Apoi îşi puse uşor mâna pe spatele lui Annie ca s-o îndrume prin mulţime şi-i simţi căldura corpului prin ţesătura umedă:

— Hai cu mine.

Găsi un drum pentru ei şi ea nu se putea gândi il la mâna lui pe spatele ei, sub umeri, chiar

În dreptul închizătorii brasierei.

Când traversară ringul de dans, se certă singură pentru prostia de a-i fi spus că nu-i place să danseze, deşi îşi dorea atât de mult să danseze cu el. 340

Uşile largi ale hambarului erau deschise şi lumânările colorate dinăuntru luminau ploaia de , transformându-i stropii în şiruri de mărgo cu nuanţe schimbătoare. Vântul nu mai bătea, dar ploaia era atât de puternică, încât stârnea o perdea fină de stropi şi mulţi invitaţi se adunaseră în prag pentru a simţi răcoarea care mângâia fata lui Annie.

Se opriră la marginea streaşinii şi se uitară cum ploua cu zgomot, ropotul aproape înghiţind acordurile muzicii. El nu mai avea nici un motiv să-şi ţină mâna pe spatele ei şi, deşi speră că o va lăsa acolo, se îndepărtă de ea. Putea vedea luminile casei în capătul celălalt al curţii şi se gândi că probabil trebuia să se ducă acolo ca să bea apă.

— O să ne facem leoarcă, spuse ea. Nu sunt chiar aşa de disperată după apă.

— Parcă spuneai că ai vrea foarte tare să bei apă.

— Da, dar nu şi să mă înec în ea. Cu toate că se spune că asta e cea mai frumoasă moarte. Întotdeauna m-am întrebat de unde o ştiu cei care o spun.

— Te gândeşti la o grămadă de lucruri, nu-i aşa ? râse el.

— Da, întotdeauna îmi zbârnâie ceva pe la etaj. N-am cum să mă opresc.

— Uneori ai vrea să poti, nu ?

— Mda.

— Ca acum.

Văzând că nu-l înţelege, adăugă:

— Stăm aici şi ne uităm la ploaie şi tu te gândeşti, ce păcat că n-avem apă.

Annie îi aruncă o privire suspicioasă şi-i luă paharul din mână:

— Vrei să spui că nu văd pădurea din cauza copacilor.

El zâmbi şi ridică din umeri şi ea-şi întinse paharul în ploaie. Răceala picăturilor pe braţul gol o surprinse aproape dureros. Iar ropotul puternic al ploii îi izola de restul lumii. Cât timp paharul se umplu, se priviră în ochi cu un umor numai de suprafaţă, ascunzând de fapt o comunicare mult mai profundă.

Dură mai puţin decât ar fi vrut amândoi până când apa umplu vasul.

Annie i-l întinse, dar el clătină din cap, continuând s-o privească. Îl privi şi ea peste marginea paharului, când bău. Apa avea un gust pur şi era rece şi părea făcută din nimic şi neînceputã şi ei ii veni deodată să plângă.

13

Grace îşi dădu seama că se întâmplase ceva imediat după ce se urcă lângă el în Chevrolet. Zâmbetul lui era cel al unui puşti care ascunde bomboana la spate. Fata închise portiera şi Tom porni de la casa de la râu direct spre ţarcuri. Grace tocmai venise de la fizioterapie din Choteau şi-şi mai ronţăia încă un sandviş.

— Ce e ? întrebă ea.

— Ce e ce ?

Ea îl privi cu ochii micşoraţi, dar faţa lui era plină de seninătate.

— Păi, ai venit mai devreme.

— Zău ? îşi zgâlţâi el încheietura cu ceasul. Zăpăcitul ăsta.

Ea înţelese că nu avea să afle nimic şi se lăsă pe spate, terminându-şi sandvişul. Tom îi zâmbi caraghios şi continuă să conducă.

Când porniră spre ţarcul lui Pelerin, el luă din grajd o frânghie. Era vopsită în roşu şi verde şi mult mai scurtă decât cea pe care o folosea ca lasou.

— Ce-i asta ?

— O frânghie. Drăguţă, nu-i aşa ?

— Întrebam la ce foloseşte.

— Să ştii, Grace, că un om îndemânatic poate face nenumărate lucruri cu o astfel de frânghie.

— Să-şi dea drumul din copaci, să se lege...

— Mda, lucruri de felul ăsta.

Ajungând la ţarc, Grace se rezemă de balustradă, ca de obicei, iar Tom intră înăuntru. Aflat în cel mai îndepărtat colţ, Pelerin îşi execută repertoriul de sforăituri şi tropăieli mărunte, punându-şi parcă în funcţiune un ultim resort de încăpăţânare. Coada lui, urechile şi muşchii de pe şale păreau străbătuţi de un curent continuu. Supraveghea fiecare pas al lui Tom. Dar Tom nici nu se uită la el. Mergând, făcea câte ceva, dar Grace nu văzu ce, din cauza spatelui lui. Se opri în mijlocul ţarcului, tot fără să se uite la cal.

Grace văzu că Pelerin era la fel de intrigat ca ea. Se oprise din tropăit şi se uita la om. Din când în când, îşi ridica fuiorul cozii şi urechile i se roteau elastice în direcţia lui Tom. Grace se deplasă încet de-a lungul balustradei, ca să vadă dintr-un unghi mai bun. Tom se întoarse şi el către ea, ascunzând ceea ce făcea cu umărul, ca să nu vadă Pelerin. Grace văzu că nu făcea decât să înnoade frânghia din loc în loc. El o privi scurt şi-i zâmbi sub pălărie.

— L-am făcut curios, nu-i aşa ? Grace se uită la Pelerin, care era mai mult decât curios. Nemaiputând să vadă ce făcea Tom, făcu şi el ca Grace, se mişcă

într-o parte cu paşi mici, ca să se uite. Tom îl auzi şi se îndepărtă în acelaşi timp, întorcându-se cu spatele la cal. Pelerin rămase un timp pe loc, părând că se gândeşte, apoi se uită la Tom şi mai avansa puţin spre el, cu timiditate. Tom îl auzi din nou şi se îndepărtă, dar în aşa fel încât spaţiul dintre ei se micşoră.

Grace văzu că terminase de înnodat frânghia, dar mai trăgea de ea, potrivind nodurile şi deodată îşi dădu seama că nu făcuse altceva decât un frâu simplu. Nu-i venea să creadă:

— Ai de gând să-ncerci să i-l pui ?

:— Numai dacă mă imploră, spuse Tom cu un surâs aparte, de actor care a ieşit o clipă din rol.

Grace era atât de agitată, încât nici nu-şi dădu seama cât dură. Poate zece, cincisprezece minute, în nici un caz mult mai mult. De câte ori Pelerin se apropia, Tom se ferea, alimentându-i dorinţa de a afla ce ascundea în mâini. De fiecare dată, Tom reducea cu o jumătate de pas distanţa dintre ei. După ce dăduseră ocol de două ori ţarcului şi Tom ajunsese din nou în centru, nu mai erau despărţiţi decât de vreo doisprezece paşi.

Tom se întoarse cu umărul spre cal, continuând să potrivească frânghia şi nu se uită deloc la el, în schimb, o privi pe Grace şi-i zâmbi. Ignorat, Pelerin sufla aburi pe nări şi întorcea capul într-o parte şi în alta. Apoi mai făcu trei paşi spre Tom. Grace văzu că se aştepta ca omul să se mişte din nou, dar de data asta, el rămase pe loc. Schimbarea îl surprinse pe cal, care se uită în jur, încercând să găsească pe cineva, chiar şi pe Grace, care să-l ajute să înţeleagă. Nu primi nici un răspuns, asa că se mai apropie puţin. Apoi încă puţin. În tinzându-şi gâtul ca o girafă şi adulmecând posibila primejdie pe care omul o ascundea în mânecă, dar care nu era atât de puternică încât să-i înlăture dorinţa de a vedea ce făcea el acolo.

În cele din urmă, ajunse atât de aproape, încât ii atingea lui Tom marginea pălăriei şi probabil ca şi el îi simţea răsuflarea pe gât.

Tom se depărta câţiva paşi şi, deşi n-o făcuse brusc, Pelerin sări ca o pisică şi necheză. Dar nu se mai mişcă de acolo. Când văzu că Tom stătea cu faţa la el şi-i văzu şi frânghia din mână, se linişti. Tom i-o întindea cu amândouă mâinile, ca s-o poată privi. Dar Grace ştia că privirea n-avea să fie de ajuns. Trebuia să i-o dea s-o miroase.

Pentru prima oară, Tom se uită la cal şi-i spuse ceva ce Grace nu auzi, pentru că era prea departe. Privi muşcându-şi buzele. Du-te, îl îndemna în gând, du-te, n-o să-ţi facă nimic. Dar calul nu mai avea nevoie de alt îndemn în afară de propria lui curiozitate. Ezitând, dar din ce în ce mai încrezător, Pelerin se duse la Tom şi mirosi frânghia. Apoi începu să adulmece şi mâinile lui Tom şi el îl lasă.

În clipa aceea a legăturii fragile dintre om şi cal, Grace simţi că multe prăpăstii se astupă. Ştiu că fusese aplicat un fel de sigiliu peste întâmplările din

trecut. Îşi regăsise mama, călărise, se simţise foarte bine la petrecere, dar nu îndrăznise să creadă că totul era adevărat, se simţise de parcă oricând, cineva ar fi putut să vină şi să-i ia din nou totul. Dar acum, în faţa gestului de apropiere al lui Pelerin, simţi cum o cuprinde un val de speranţă şi în ea se deschise pentru totdeauna ceva, şi ştiu că bucuriile pe care le dobândise aveau să fie întotdeauna ale ei.

Fiind sigur de consimţământul acestuia, Tom îşi puse uşor mâna pe gâtul calului. Pelerin se cutremură uşor, apoi păru că îngheaţă. Dar nu fusese decât o reacţie de prudenţă şi, când îşi dădu seama că mâna omului nu-i produce nici o durere, se relaxa şi-l lăsă să-l mângâie.

Încet, foarte încet, el îşi întinse mâna până la baza gâtului calului şi Pelerin îl lăsă. Apoi îl lăsă chiar să-i netezească uşor coama. Era aşa de încâlcită, încât Tom o simţi ca pe un mănunchi de spice care i-ar fi alunecat printre degete. Apoi, cu blândeţe şi fără să se grăbească, Tom îi puse frâul. Iar Pelerin nu se gândi nici o clipă să se împotrivească.

Nu-i fusese teamă decât de faptul că Grace ar fi putut spera prea mult după aceea. Întotdeauna urmau momente de fragilitate după ce un cal dădea semne de îmblânzire, iar de la calul acesta era normal să se aştepte la multe asemenea momente. Citea în ochii şi în tremurul muşchilor lui Pelerin, cât de aproape era acesta de fugă. Ştia că, dacă l-ar fi lăsat să-l respingă, următorul moment de apropiere ar fi venit mult mai greu.

Tom pregătise de mult calul, lucrând cu el în fiecare dimineaţă, fără ştirea lui Grace. După amiezele, când privea şi ea, făcea alte lucruri, îl alerga, îl conducea cu steguleţul sau îl învăţa să se obişnuiască încă o dată cu un lasou. Voise să fie singur cu el pentru a se apropia de momentul când avea să-i pună frâul. Până în dimineaţa aceasta, nu ştiuse dacă va reuşi sau nu, dacă raza de speranţă despre care-i vorbise lui Annie exista sau era doar o dorinţă. Apoi îşi dăduse seama că dorinţa se va împlini şi se oprise, pentru că voia ca Grace să fie de faţă când Pelerin se va întoarce din nou către oameni.

Nu fusese nevoie s-o privească pentru a-şi da seama cât de impresionată fusese. Dar ea nu ştia, şi poate că ar fi trebuit să-i spună, în loc să mai facă atâta pe deşteptul, că nici de acum încolo nu avea să fie prea uşor. Pelerin ar mai fi putut traversa încă o dată ceaţa nebuniei. Dar asta nu avea să se întâmple imediat. Tom nu voia să-i spună nimic în clipa aceea, care era a ei, a unei bucurii pe care nu trebuia să i-o strice.

Îi spuse să intre, ceea ce ea de abia aştepta. O privi cum îşi proptea bastonul de poartă şi intra în ţarc, aproape fără să şchioapete. Când era mai aproape, Tom îi spuse să stea pe loc. Era mai bine să-l aştepte pe cal să vină decât să se ducă ea la el şi-l îndemnă, împingându-l foarte puţin cu ajutorul frâului.

O văzu pe Grace muşcându-şi buzele şi străduindu-se să nu tremure când

îşi întinse mâinile sub botul calului. Amândurora le era frică şi recunoaşterea nu fu la fel de drăgăstoasă ca pe vremuri. Dar Tom întrezări, când calul adulmeca mâinile şi părul fetei, o scânteie a legăturii care-i unise pe vremuri şi care i-ar fi putut uni din nou.

— Annie, aici e Lucy. Eşti acolo ?

Annie lăsă pentru o vreme întrebarea în suspensie. Compunea un raport important pentru toţi oamenii ei din posturi cheie, dându-le instrucţiuni să evite intruziunile lui Crawford Gates în munca lor. Mesajul de bază era să-i spună acestuia să se ducă să se împuşte. Dăduse drumul la robotul telefonic, pentru a fi lăsată în pace.

— Ce porcărie, spuse Lucy. Probabil că eşti pe afară, participând la scopitul vacilor sau la ce dracu fac ăia pe acolo. Eu..., la naiba, sună-mă când te-ntorci, da ?

Annie auzi o notă de alarmă în vocea ei şi se hotărî să ridice receptorul:

— Vacile nu se scopesc.

— Asta o spui tu. Atunci ce faci acolo, stai la pândă ?

— Nu, mă ocup de supervizare. Ce s-a-ntâmplat ?

— M-a dat afară.

— Feciorul de căţea m-a dat afară.

Annie prevăzuse asta de câteva săptămâni. Lucy era prima persoană angajată de ea şi prima ei aliată. Concediind-o, Gates îi trimitea cel mai evident avertisment. Annie o ascultă pe Lucy, simţind cum o greutate i se aşează pe piept.

Pretextul fusese un articol despre femeile şoferiţe de camion. Annie primise o copie şi, deşi articolul punea pe primul loc sexul, era foarte amuzant. Pozele erau şi ele extraordinare. Lucy voise să apară cu un titlu mare, simplu: MAME ÎN CAMIOANE. Gates se opusese, spunând că Lucy era „obsedată de teme sordide". Se luaseră la harţă unul cu altul în prezenţa tuturor membrilor redacţiei şi, la sfârşit, Lucy îi spusese să se ducă şi să facă lucrul pe care Annie încerca să-l spună eufemistic în raportul ei.

— N-o să-l las să ne facă asta, spuse Annie.

— A şi făcut-o, fato. M-am dus.

— Nu, nu poate să facă asta.

— Poate, Annie. Ştii şi tu că poate şi, dă-o dracu, mi-a ajuns şi mie. Nu mai e distractiv.

Urmară câteva secunde în care amândouă reflectară în tăcere la cele spuse. Annie oftă.

— Annie ?

— Ce e?

— Ai face bine să vii mai repede încoace!

Grace veni acasă târziu, povestind emoţionată ce se întâmplase cu

Pelerin. O ajută pe Annie să pună masa şi-i spuse cum se simţise când îl atinsese din nou şi-l simţise tremurând, cum calul n-o lăsase să-l mângâie cum îl lăsa pe Tom şi fusese cam necăjită, dar până la urmă se bucurase că o lăsase să stea lângă el. Şi Tom spusese că avea să fie şi mai bine, dar trebuia să iei lucrurile pe rând.

— Nu voia să se uite la mine. Era ciudat. Parcă i-ar fi fost ruşine.

— Din cauza a ce s-a întâmplat ?

— Nu. Nu ştiu. Poate doar din cauză că e aşa cum e.

Îi povesti lui Annie că mai târziu îl duseseră în grajd şi-l spălaseră. Calul îl lăsase pe Tom să-i cureţe copitele şi, deşi nu le dăduse voie să-i descurce coama sau coada, îi ţesălară restul corpului. Grace se opri deodată din povestit şi o privi îngrijorată pe Annie:

— Te simţi bine ?

— Da. De ce ?

— Nu ştiu. Pari cam îngrijorată.

— Sunt doar obosită, asta-i tot.

Când aproape terminaseră de mâncat, sună telefonul. Era Robert şi Grace se duse să-i povestească şi lui ziua aceea cu toate amănuntele, în timp ce Annie spălă vasele.

Freca tigăile şi oalele la chiuvetă, ascultând bâzâitul frenetic al unui bondar prins în capcana luminoasă a unui neon. Veştile de la Lucy îi întunecaseră dispoziţia şi nici măcar Grace nu reuşise s-o însenineze cu totul.

Se simţise mai bine când auzise frânele Che-vroletului care o aducea pe fată de la ţarcuri. Nu mai vorbise cu Tom din seara petrecerii dansante a lui Hank, dar se gândise mereu la el şi-şi privise repede reflectarea în geamul cuptorului, sperând că el va intra în casă. Dar el îi făcuse doar cu mâna lui Grace şi pornise maşina.

Telefonul lui Lucy – aşa cum o făcea, în alt mod, şi cel al lui Robert – o readusese la realitatea pe care o recunoştea cu tristeţe ca fiind a vieţii ei. Cu toate că Annie nu mai ştia acum ce era „real" şi ce nu. Într-un anumit sens, nu putea fi nimic mai real decât viaţa pe care o găsiseră aici. Dar care era diferenţa dintre aceste două feluri de vieţi ?

Lui Annie i se părea că una era compusă din obligaţii, iar cealaltă din posibilităţi. Poate de aici îi venise s-o numească pe prima „realitate". Obligaţiile sunt ceva palpabil, întemeiat pe angajamente reciproce ; posibilităţile sunt însă doar himere trecătoare şi fără preţ, chiar primejdioase. Cu cât omul îmbătrâneşte şi se cuminţeşte, îşi dă seama de asta şi le ocoleşte. E mai bine aşa. Sigur că da.

Bondarul prizonier încerca o nouă tactică de evadare: se odihnea timp îndelungat, apoi se repezea în învelişul de sticlă. Grace îi spunea lui Robert că peste două zile aveau să ajute şi la mutatul vitelor la păşunile de vară şi aveau

să doarmă în condiţii precare. Da, spunea ea, călare, cum, altfel ar fi putut să meargă ?

— Să nu-ţi faci griji, tăticule, auzi ? Gonzo e foarte bun.

Annie termină cu bucătăria şi stinse lumina, oferindu-i bondarului un respiro. Porni încet spre sufragerie şi se opri în spatele scaunului lui Grace, netezindu-i distrată părul.

— Ea nu vine, spunea Grace. Zice că are prea multă treabă. E aici, vrei să vorbeşti cu ea ? O.K. Şi eu te iubesc, tăticule.

Se ridică de pe scaun şi urcă la baie. Robert telefona de la Geneva. Îi spuse că probabil avea să revină la New York lunea următoare. O înştiinţase deja pe Annie de cele spuse de Freddie Kane şi acum ea îi spuse că Gates o concedíase pe Lucy. Robert ascultă în tăcere, apoi o întrebă ce avea de gând să facă. Annie oftă:

— Nu ştiu. Tu ce crezi car trebui să fac ? La capătul celălalt al firului urmă o pauză şi

Annie îl simţi gândindu-se bine înainte de a-i răspunde:

— Păi, de acolo de unde eşti, nu cred că poţi face mare lucru.

— Vrei să spui că ar trebui să ne întoarcem ?

— Nu, nu vreau să spun asta.

— Când totul merge atât de bine pentru Grace şi Pelerin ?

— Ñu, Amnie. N-am spus asta.

— Aşa mi s-a părut.

îl auzi respirând adânc şi se simţi deodată vinovată că-i răstălmăcea lui cuvintele, când de fapt ea nu era sinceră cu privire la motivele care o făceau să rămână acolo. El reluă discuţia pe un ton măsurat:

— Îmi pare rău dacă aşa ţi s-a părut. E minunat acolo pentru Grace şi Pelerin. Şi e important să rămâneţi cu toţii acolo atât cât vi se pare necesar.

— Vrei să spui că e mai important decât slujba mea ?

— Doamne, Annie !

— Îmi pare rău.

Mai vorbiră puţin despre chestiuni necontroversate şi când îşi spuseră la revedere, erau din nou prieteni, deşi el nu-i spuse, ca de obicei, că o iubeşte. Annie închise şi rămase pe scaun. Nu avusese intenţia să-l atace aşa. Mai degrabă voise să se pedepsească singură pentru neputinţa – sau laşitatea ei – de a descurca ghemul de dorinţe nerealizate şi de negaţii care o ardeau pe dinăuntru.

În baie, Grace dăduse drumul la radio. Un post retro transmitea cântece vechi, Visătorul treaz, apoi Ultimul tren către Clarksville. Probabil că Grace adormise sau îşi băgase capul sub apă, altfel n-ar fi ascultat astfel de cântece.

Deodată, Annie văzu drumul pe care avea să-l urmeze cu o limpezime stranie, ca a muribunzilor, îi va spune lui Gates că, dacă nu o reangajează pe

Lucy Friedman, ea va demisiona. Chiar mâine avea să meargă şi ea în afurisita aia de călătorie cu vitele. Iar când se va întoarce, va şti dacă mai avea să-i trimită ultimatumul prin fax. Şi, dacă Bookerilor le mai convenea, avea să meargă şi ea în afurisita aia de călătorie cu vitele. Iar când se va întoarce, va şti dacă mai are sau nu o slujbă.

14

Cireada se îmbulzea către el cu sinuozităţile unui râu negru. Obstacolele naturale – obligau vitele să ocolească mereu şi să descrie drumul acela plin de spirale şi întoarceri pe loc, dar singurul care ducea la păşunile de vară. Lui Tom îi plăcuse întotdeauna să călărească înainte până în vârful culmii şi apoi să se oprească şi să privească vitele urcând panta.

Veneau şi ceilalţi, încercând să acopere flancurile cirezii, Grace şi Joe la stânga, Frank şi Annie la dreapta şi în spate, Diane şi gemenii. Platoul pe care tocmai îl traversaseră îşi unduia în spatele lor iarba amestecată cu flori sălbatice, al cărei verde fusese spintecat cu o dâră mai întunecată la trecerea cirezii. Cu puţin timp înainte, se odihniseră sub soarele amiezii şi lăsaseră vitele să se adape.

Tom îşi oprise calul într-un loc de unde nu se puteau vedea din vale decât sclipirea argintie a apei şi coroanele pinilor canadieni care înconjurau Double Divide. Platoul muntos pe care se afla părea că pluteşte între păşuni şi marginea de răsărit a cerului.

Viţeii arătau sănătoşi şi vioi, cu părul bine lustruit. Tom zâmbi, gândindu-se la vitele demne de milă pe care le urcaseră aici în urmă cu treizeci de ani, când tatăl lor hotărâse să se mute la fermă. Unele erau atât de sfrijite, încât mai că le puteai auzi coastele ciocnindu-se una de alta.

Daniel Booker îşi trecuse gospodăria prin câteva ierni grele la Clarks Fork, dar nici una nu se comparase cu ce-l întâmpinase aici. Pierduse jumătate din vite când se lăsase frigul şi, în primăvară, necazurile care îl asaltaseră de când fusese nevoit să vândă ferma părintească începuseră să-şi brăzdeze urmele pe faţa lui. Dar aici, pe această culme, Tom îl văzuse pe tatăl lui zâmbind, pentru că înţelesese că familia lui putea supravieţui şi chiar prospera pe asemenea meleaguri.

Tom îi povestise aceste lucruri lui Annie pe când călăreau spre platou. În cursul dimineţii şi chiar la masa de prânz, avuseseră prea multe de făcut ca să poată vorbi. Acum însă, vitele îşi găsiseră ritmul şi aveau vreme destulă. El călărise alături de ea şi-i răspunsese la întrebările despre numele florilor. Îi arătase inul sălbatic şi lucerna, bucuria-casei şi piciorul cocoşului şi Annie îi ascultase în felul acela al ei, înregistrând totul cu seriozitate, de parcă s-ar fi aşteptat ca într-o bună zi să fie supusă la un test.

Avuseseră una dintre primăverile cele mai calde de care îşi amintea Tom. Iarba era bogată şi lucioasă şi foşnea umedă sub picioarele cailor. Tom îi

arătase culmea din faţă şi-i povestise cum călărise în acea primăvară a şederii lor aici, cu tatăl lui, ca să vadă de sus dacă erau pe drumul cel bun către păşuni.

Tom călărea una din iepele tinere, de o culoare frumoasă, aurie-roşcată. Annie călărea pe Rirnrock. Toată ziua o admirase, privind-o cât de bine arată pe calul lui. Şi ea şi Grace purtau pălăriile şi cizmele pe care le cumpăraseră împreună cu el, când Annie se hotărâse să vină şi ea. La magazin,, se aşezaseră una lângă alta în faţa oglinzii şi izbucniseră în râs. Annie întrebase dacă trebuia să poarte şi puşti şi el îi răspunsese că asta depindea, de câţi oameni aveau de împuşcat. Ea-i spusese că singurul candidat de pe listă era şeful ei de la New York, el îi spusese, c-ar fi fost suficient şi un tomahawk indian.

Traversaseră platoul agale, dar, ajungând la poalele culmii, vitele părură să simtă că urma un urcuş mai greu şi iuţiră pasul, chemându-se prelung, de parcă s-ar fi mobilizat pentru efortul care le aştepta. Tom o rugase pe Annie să călărească până sus cu el, dar ea-i zâmbise, îi mulţumise şî spusese că ar fi fost mai indicat să rămână în urmă, ca să vadă dacă Diane nu avea nevoie de ajutor. Aşa că urcase panta singur.

Acum, cireada era aproape de vârf. Îşi întoarse calul şi trecu de creasta culmii. Câţiva cerbi săriră din iarbă, fugind din faţa lui. Când ajunseră la o distanţă mai mare, se opriră să se uite în urmă. Erau bine hrăniţi şi mari şi-l cântăriră un timp în ochii lor catifelaţi, ciulindu-şi urechile, până când conducătorul lor îi puse din nou în mişcare. Dincolo de capetele cerbilor, Tom văzu prima dintre trecătorile străjuite de pini, care duceau la păşunile înalte, aflate chiar dedesubtul piscurilor înzăpezite din care izvorau cele două râuri.

Ar fi vrut să fie Annie şi să-i vadă faţa în clipa când ochii ei s-ar fi întâlnit cu priveliştea aceea minunată şi simţise un gol în piept când ea îi refuzase rugămintea şi se dusese la Diane. Poate că simţise în vocea lui o dorinţă intimă, pe care o dezvăluise fără să vrea, sau care o nelinişitea.

Când ajunseră la prima trecătoare, munţii erau deja învăluiţi în umbră. Trecând printre pâlcurile dese de copaci, se întoarseră şi văzură umbra lăţindu-se pe răsărit ca o pată, în timp ce poienile din faţă rămâneau luminate. Deasupra pinilor, pereţii de stâncă cenuşie întorceau ecourile glasurilor copiilor şi pe cele ale mugetelor cirezii.

Frank mai aruncă o creangă pe foc, stârnind un con înalt de scântei. Luaseră lemnul dintr-un copac prăbuşit şi era atât de uscat, încât părea însetat de flăcări, pe care le hrănea neobosit, înălţându-se apoi spre cerul nopţii odată cu limbile roşietice.

Annie privea feţele copiilor în lumina focului, ochii şi dinţii lor strălucitori când râdeau. Spuneau ghicitori şi Grace îi încuiase pe toţi cu una dintre enigmele favorite ale lui Robert. Grace îşi pusese pălăria pe-o parte şi părul ei,

aureolat de flăcări, se revărsa pe umeri în tonuri bogate de aur, chihlimbar şi roşu. Annie se gândi că fiica ei nu arătase niciodată mai adorabilă.

Mâncaseră o cină simplă, compusă din conserve de fasole, şuncă sărată şi cartofi copţi pe jar. Totul fusese delicios. Acum, Frank rămăsese să pună pe foc, iar Tom plecase la râul de la capătul poienii ca să aducă apă. Diane încerca şi ea să participe la jocul copiilor. Toţi erau siguri că Annie ştia dezlegarea şi ei îi părea bine că, deşi o uitase, nu era nevoită să vorbească ; stătea tăcută, rezemată de şa şi-i privea pe ceilalţi.

Ajunseseră la locul acesta cu puţin înainte de ora nouă, când soarele îşi stinsese ultimele raze deasupra păşunilor înalte. Ultima trecătoare fusese abruptă, munţii se aliniau peste ea ca bolta unei catedrale. Trecuseră cu vitele printr-o poartă arhaică de stâncă şi deodată, poiana se deschisese în faţa lor.

Iarba era deasă şi părea aproape neagră în noapte şi nu erau atâtea flori ca mai jos, probabil din cauză că primăvara venise mai târziu aici. deasupra lor se înălţa piscul cel mai înalt al muntelui, pe a cărui pantă dinspre apus se mai vedea o urmă aurie a soarelui, lucind slab pe stâncile înzăpezite.

Poiana era înconjurată de pădure şi într-o parte se ridica un mic refugiu de bârne cu un jgheab rudimentar pentru cai. Râul se strecura printre copaci în partea cealaltă şi îşi adăpaseră caii acolo, după ce băuseră vitele. Tom îi avertizase că sus ar putea fi foarte frig şi le sfătuise pe musafire să-şi ia haine groase, dar, până acum, aerul rămăsese blând şi înmiresmat.

— Stai bine, Annie ? întrebă Frank, terminând de aranjat focul şi aşezându-se lângă ea. Apoi îl văzură pe Tom materializându-se deodată din întunericul plin de chemările vitelor.

— Stau bine, Frank, dacă nu ţin socoteală de durerea de şale.

El râse. Dar pe ea n-o dureau numai şalele. O dureau şi gambele, iar interiorul coapselor devenise atât de sensibil, încât tresărea la fiecare mişcare. Grace călărise şi mai puţin decât ea în ultima vreme, dar, când o întrebase dacă şi pe ea o dureau toţi muşchii, fata spusese că nu, se simţea bine şi nici piciorul n-o supăra deloc. Annie nu crezuse nici un cuvânt din asigurările fiicei ei, dar nu insistase.

— Îi mai ţii minte pe elveţienii ăia de anul trecut, Tom ?

Tom umplea ibricul de cafea cu apă. Râse şi spuse că şi-i amintea pe elveţieni, apoi puse ibricul pe foc şi se aşează şi el lângă Diane.

Frank povesti că el şi Tom călăreau către Munţii Pryor când drumul le fusese blocat de o cireada, în spatele ei călăreau nişte cowboy ferchezuiţi, în costume nou-nouţe.

— Unul avea nişte cizme încrustate manual, care trebuie să-l fi costat o mie de bătrâne. Dar lucrul cel mai ciudat era că, de fapt, nu călăreau, mergeau pe jos târându-şi caii de frâie şi arătau de-a dreptul nefericiţi. Ei, şi eu cu Tom ne-am dus să-i întrebăm dacă totul era-n regulă şi ei n-au priceput nici o vorbă

din ce le-am spus.

Annie se uită la Tom peste foc. El îşi privea fratele cu zâmbetul acela care te făcea să te simţi în largul tău. Păru să-i simtă privirea, pentru că ochii lui se mutară de la Frank la ea şi în ei nu era surprindere, ci doar o întâmpinare calmă şi plină de bucurie, care-i opri respiraţia. Se uită în ochii lui un timp, atât cât îndrăzni, apoi zâmbi şi se întoarse din nou către Frank.

— Nici noi n-am priceput nici o vorbă din ce spuneau ei, aşa că le-am făcut cu mâna şi i-am lăsat să treacă. Mai sus pe drum, îl vedem pe un tip moţăind într-o camionetă fercheşă. Îşi ridică pălăria şi-i recunoaştem pe bătrânul Lonnie Harpei-, îi zicem noi bună ziua, ce mai faci şi-l întrebam dacă cireada aia era a lui şi el zice că bineînţeles, iar cowboy-i sunt veniţi aici în vacanţă, tocmai din Elveţia. Tipul ne spune că a dat anunţ Că ferma lui e turistică şi fraierii din toată lumea vin şi-i dau mii de dolari ca să-i lase să facă ceea Ce în mod normal văcarii fac numai plătiţi bine. Şi noi îl întrebăm, da de ce mergeau pe jos ? Şi el râde şi ne spune că „după o zi, îi ustură fundul atât de tare de la şa, încât nici n-o mai pun pe cai, îi iau aşa şi se plimbă cu ei."

— Bună metodă, spuse Diane.

– Mda. Bieţii elveţieni dormeau pe pământ şi mâncau fasole, în timp ce el dormea ca un împărat în camionetă, mânca bine şi se uita la televizor.

Apa fiersese şi Tom puse cafeaua. Gemenii terminaseră cu ghicitul şi Craig îl rugă pe Frank să-i arate lui Grace şmecheria lui cu chibritul.

— O, nu, gemu Diane. Iar începeţi. Frank luă două chibrituri din cutia pe care o ţinea în buzunarul vestei şi ţinu unul în palma întoarsă în jos. Apoi se aplecă serios şi frecă măciulia celuilalt chibrit de părul lui Grace. Ea zâmbi, cam nedumerită.

— Cred că ai făcut fizică şi chestii de-astea la şcoală, Grace.

— Aha.

— Ei, atunci ai auzit de electricitate statică. Despre asta e vorba. Acum fac electrizarea, atâta tot.

— Chiar aşa, spuse Scott în derâdere.

Joe îi spuse să tacă. Ţinând chibritul încărcat între degetul mare şi cel arătător al mâinii stângi, Frank îl trase uşor către palma dreaptă, astfel încât atinse măciulia celuilalt chibrit. Când cele două căciulite de fosfor se atinseră, se auzi un troznet puternic şi primul chibrit sări în aer din mâna lui Frank. Grace ţipă surprinsă şi toţi râseră.

Ea îl puse să repete figura de câteva ori, apoi o încercă şi ea şi, bineînţeles, nu-i reuşi. Frank îşi clătină capul teatral, de parcă s-ar fi minunat că nu mergea. Copiii lui se distrau de minune. Diane, care mai văzuse şmecheria de sute de ori, îi zâmbi lui Annie cu o oboseală indulgentă.

Cele două femei ajunseseră să se înţeleagă mai bine decât se aşteptase Annie, deşi observase o răceală în atitudinea Dianei după ce-şi anunţase

hotărârea de a-i însoţi şi ea la păşunile de vară. Acum, după ce călăriseră împreună şi vorbiseră despre o mulţime de lucruri, Annie simţea totuşi că atitudinea prietenoasă a Dianei ascunde o animozitate datorată nu faptului că ea nu o plăcea, ci mai degrabă lipsei de încredere în femeia străină care era ea. Observase cum o supraveghea Diane când era în preajma lui Tom. De aceea refuzase invitaţia lui de a călări împreună până la culme, deşi ar fi dorit s-o poată accepta.

— Ce zici, Tom ? întreba Frank, Socoti car fi bună nişte apă ?

— Socot că da, frăţioare, spuse Tom, participând şi el la conspiraţie şi-i întinse lui Frank găleata umplută la râu.

Frank o sfătui pe Grace să-şi suflece mânecile şi să-şi bage până la coate mâinile în apă. Grace chicotea atât de tare, încât îşi vărsă pe cămaşă jumătate de găleată.

— Ajută la încărcare, o îndemna Frank. Peste zece minute, udă şi fără să fi reuşit nimic, Grace se dădu bătută. Între timp, Tom şi Joe făcuseră şi ei chibritul să sară şi Annie încercase şi ea o dată, dar fără succes. Nici gemenii nu reuşiră. Diane mărturisi că, prima oară când îi făcuse şi ei fenta asta, Frank o adusese în stare sa se aşeze îmbrăcată într-un jgheab plin.

După aceea, Scott îl rugă pe Tom să le arate şmecheria cu frânghia.

— Nu e-o şmecherie, spuse Joe.

— Ba da.

— Nu e, nu-i aşa, Tom ?

— Păi, depinde de ce înţelegi prin şmecherie, zâmbi Tom. Apoi scoase ceva din buzunarul blugilor. Era o bucată de funie lungă de vreo şaizeci de centimetri. Îi înnodă capetele, formând un laţ..

— Bun, spuse el. Asta e pentru Annie. Se ridică şi merse la ea.

— Dacă e vorba de durere sau de moarte, nu vreau s-o încerc, spuse Annie.

— Nu, doamnă, nu veţi simţi nimic.

Îngenunche lângă ea şi o rugă să întindă primul deget al mâinii drepte. Ea îl ascultă şi el îi petrecu laţul în jurul degetului, spunându-i să se uite cu atenţie. Ţinând funia întinsă cu mâna stângă, petrecu cele două coarde paralele una peste alta, folosind pentru asta degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Apoi, îşi răsuci mâna ca să ajungă sub laţ, apoi o răsuci încă o dată şi ajunse cu vârful degetului lipit de vârful degetului lui Annie.

Acum, părea că funia nu mai putea fi desfăcută decât dacă degetele lor se desprindeau unul de celălalt. Tom se opri şi ea îşi ridică ochii către el. El îi zâmbi şi ea se simţi copleşită de apropierea neaşteptată a ochilor lui limpezi şi albaştri.

— Uite, spuse el încet.

Ea se uită şi el trase de coardă şi aceasta alunecă, desprinzându-se fără

să se deznoade şi fără să le distrugă atingerea.

Îi mai arătă de câteva ori cum făcea şi Annie încercă şi ea, încercă şi Grace, încercară şi gemenii, dar nimeni nu reuşi să repete figura. Joe fu singurul care o izbuti, dar văzând surâsul lui Frank, Annie ghici că şi el putea. Nu-şi putu da seama dacă ştia şi Diane, pentru că ea îi privi tot timpul cu o detaşare pe jumătate amuzată, sorbindu-şi cafeaua.

Când se saturară cu toţii de încercat, Tom se ridică şi împleti funia pe degete, ca să formeze un lanţ, pe care i-l dădu lui Annie.

— E un dar ? întrebă ea, luându-l.

— Nu, spuse el. Ţi-o las până înveţi cum se face.

Se trezi şi, pentru o clipă, nu ştiu ce avea în faţa ochilor. Apoi îşi aminti unde era şi-şi dădu seama că se uita la lună. Părea destul de apropiată ca s-o atingă şi să-i pipăie craterele cu mâna. Întoarse capul şi văzu lângă ea chipul adormit al lui Grace. Frank le oferise refugiul, unde, în mod normal, ei nu dormeau decât dacă ploua. Annie era tentată să accepte, dar Grace insistase să doarmă şi ele afară, cu ceilalţi. Alături de cărbunii pe jumătate stinşi, aţipiseră cu toţii în sacii lor de dormit.

Îi era sete şi se simţea atât de trează, încât ştia că nu ar fi avut nici o şansă dacă ar fi încercat să mai doarmă. Se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Nu vedea găleata de apă şi era sigură că, dacă ar fi căutat-o, i-ar fi trezit pe ceilalţi. Siluetele întunecate ale vitelor aruncau umbre pe iarba luminată de lună. Ieşi cu grijă din lacul de dormit, simţind din nou febra musculară de la călărit. Se culcaseră îmbrăcaţi, îşi scoseseră numai cizmele şi ciorapii. Annie purta blugi şi un tricou alb. Se ridică şi porni desculţă către râu.

Iarba udă de rouă îi înfiora tălpile, deşi mergea atentă să nu calce în ceva mai puţin romantic. Undeva, în păduri, ţipă o bufniţă şi se întrebă dacă o sculase pasărea sau luna sau fusese doar obişnuinţa de a dormi puţin. Când trecu pe lângă ele, vitele îşi ridicară capetele şi o priviră, şi ea le şopti câteva vorbe bune, apoi îi fu ruşine că o făcuse.

Iarba de pe ţărmul apropiat al râului era strivită de copitele vitelor. Apa curgea alene, fără zgomot, şi oglinda ei nu reflecta decât frunzişul întunecat al copacilor. Annie urcă pe mal până la un loc unde cursul apei era împărţit în două de un copac înalt, care formase o mică insuliţă în jurul lui. Ajunse pe malul celălalt al râului din două sărituri şi merse mai departe, până la un punct al malului unde putea îngenunchea ca să bea.

În locul acela, apa reflecta numai cerul. Iar luna se contura atât de perfectă, încât lui Annie nu-i venea s-o tulbure. În cele din urmă o făcu totuşi şi şocul apei reci ca gheaţa o trezi cu totul. Părea că izvora chiar din măruntaiele umbroase ale muntelui. Era mai rece decât îşi amintea că era gheaţa ; o adună în palmele albite de lună şi se spălă pe faţă. Apoi mai luă o dată şi bău.

Prima dată îl văzu în apă, când umbra lui întunecă imaginea lunii, care o

fascinase până atunci. Privind rotundul ei pe apă, uitase de scurgerea timpului. Nu tresări, căci, înainte de a-şi ridica privirea, ştia că era el.

—- Te simţi bine ? o întrebă.

Stătea pe celălalt mal al râului, mai înalt decât cel pe care se afla ea, şi trebui să-şi mijească ochii pentru a-l vedea în lumina lunii. Îi citi îngrijorarea pe faţă:

:— Totul e în regulă, zâmbi.

-— M-am trezit şi am văzut că nu erai acolo.

—- Mi-era doar sete.

— De la şuncă.

— Probabil.

— Apa are gust la fel de bun ca ploaia pe care ai băut-o alaltăieri din pahar ?

— Aproape la fel. Încearc-o.

El se uită la apă şi văzu că i-ar fi fost mai uşor s-o atingă de pe malul ei:

— Te deranjează dacă vin şi eu acolo ? Te-am întrerupt.

— O, nu, nici vorbă, spuse Annie, căreia-i venea să râdă. Eşti invitatul meu.

El traversă râul tot pe la insuliţa formată de copac şi Annie ştiu că nu era o simplă trecere prin apa care-i despărţise. El se apropie zâmbind şi, fără nici o vorbă, îngenunche lângă ea şi-şi umplu pumnii de apă. Bău şi câteva picături îi alunecară printre degete, irizând oglindirea lunii.

Annie crezu atunci şi avea să creadă întotdeauna că nu exista nici o alegere şi că se întâmplase ceea ce trebuia să se întâmple. Unele lucruri există pur şi simplu şi nu au decât o faţă. Tremură şi începu să tremure şi mai târziu, amintindu-şi, dar nu din cauza regretului.

El termină de băut şi se întoarse către ea, ud, să se şteargă pe faţă, dar ea întinse mâna şi îi atinse obrazul. Simţi pe dosul degetelor răceala apei şi şi-ar fi retras mâna, înţelegând-o ca pe o respingere, dacă nu ar fi mângâiat, dincolo de stropii umezi, căldura primitoare a pielii lui. Şi, Odată cu atingerea aceea, lumea încremeni.

Ochii lui preluaseră strălucirea lunii. Lumina le sorbea culoarea, dezvăluindu-le adâncimi nemărginite, în care se putea afunda la nesfârşit, cu încântare şi fără să se teamă. El îşi ridică blând mâna ; mâna ei de pe obrazul lui. O luă şi şi-o apăsă pe buze, de parcă ar fi pecetluit o întâlnire [îndelung aşteptată.

Annie îl privi, simţind cum tremura aerul pe care-l respira. Apoi îşi ridică şi mâna cealaltă şi şi-o trecu peste faţa lui, de la obrazul aspru şi nebărbierit până la părul mătăsos. Simţi mâna lui atingându-i uşor braţul şi apoi mângâindu-i faţa, aşa cum i-o mângâiase şi ea pe a lui. Când o atinse, închise ochii şi-l lăsă să traseze o linie delicată de la tâmplele ei până la colţul gurii.

Când degetul lui îi atinseră buzele, şi le desfăcu uşor, lăsându-l să le exploreze.

Nu îndrăzni să deschidă ochii, de teamă să nu vadă în ai lui vreo îndoială sau poate chiar milă. Dar când o făcu, nu zări decât linişte şi siguranţă şi o dorinţă la fel de mare ca şi a ei. Tom îşi puse mâinile pe coatele ei şi-i mângâie braţele până sus, prin ţesătura subţire a tricoului. Annie se înfiora. Avea amândouă mâinile în părul lui şi-i aplecă tandru capul în jos, simţind cum şi el o ridica.

În clipa dinainte de a-şi atinge buzele, Annie se simţi deodată îndemnată să spună că-i părea rău, că-l ruga s-o ierte şi că nu voise să facă aşa ceva. El păru că vede gândul prinzând formă în ochii ei şi-i şopti să tacă, abia mişcându-şi buzele.

Când se sărutară, Annie parcă se întoarse acasă. Parcă ştia dintotdeauna atingerea şi gustul lui. Şi, deşi se cutremură când trupul lui se lipi de al ei, n-ar fi putut să spună unde se sfârşea ea şi începea el.

Tom îşi dădu seama cât timp trecuse după umbra lui, care nu mai cădea pe faţa ei în acelaşi loc, atunci când se depărtară puţin unul de altul şi se priviră. Ea îi zâmbi cu tristeţe, apoi îşi întoarse chipul către cer şi ochii ei primiră scântei din sclipirea lunii. Încă îi mai simţea gustul dulce şi umed al buzelor şi respiraţia ei caldă îi mângâia gâtul. Îşi coborî mâinile pe braţele ei goale şi o simţi tresărind.

— Ti-e frig ?

— Nu.

— Aici sus n-am prins niciodată o noapte de iunie aşa caldă ca asta.

Ea îi luă o mână cu amândouă mâinile ei şi o strânse la piept, trecându-şi degetele peste ale lui:

— Ai o piele aspră.

— Aha, nu-i o mână prea plăcută.

— Ba da. Simţi cum te ating ?

— Cum să nu ?

Ea nu-şi ridică ochii. Prin cascada întunecată a râului, el văzu cum pe obraz îi aluneca o lacrimă.

— Annie ?

Ea clătină din cap, tot fără să-l privească. El îi luă mâinile:

— Annie, totul e bine. Zău, e bine.

— Ştiu că e! Doar că e prea bine şi nu ştiu ce să fac.

– Suntem şi noi doi oameni, atâta tot. Ea dădu din cap:

— Care s-au întâlnit prea târziu.

În cele din urmă, se uită totuşi la el, zâmbi şi se şterse la ochi. Tom îi zâmbi şi el, dar nu spuse nimic. Dacă ei i se părea într-adevăr că se întâlniseră prea târziu, el nu era de acord. Ca să nu-i răspundă, îi povesti ce spusese fratele lui cu mulţi ani în urmă, într-o noapte asemănătoare, dar cu luna nouă.

Lui Frank îi părea rău că nu pot rămâne veşnic aşa cum erau în noaptea aceea şi tatăl lor le spusese că veşnicia nu e decât un şir de clipe prezente şi că cel mai bun lucru pe care-l poate face un om e să le trăiască deplin pe fiecare, atunci când le venea rândul.

Ochii ei nu-i părăsiră pe ai lui nici o clipă în timpul cât vorbi şi apoi rămase atât de tăcută, încât lui îi fu teamă că interpretase cuvintele lui ca pe o pledoarie în favoarea unui interes personal. Printre pinii din spatele lor, bufniţa începuse să ţipe din nou şi o alta îi răspunse de undeva dinspre poiană.

Annie se întinse spre el şi-i atinse buzele şi avu în ea o sete pe care înainte nu o avusese. Îi gustă sarea lacrimilor adunată în colţul buzelor, în locul acela pe care visase mereu să-l atingă şi nici nu visase că va ajunge să-l sărute. Îmbrăţişând-o şi simţindu-i sânii lipiţi de pieptul lui nu se gândi nici o clipă că făcea ceva rău, ci fu doar îngrijorat că ea va ajunge cândva să considere astfel noaptea aceea. Dar, dacă asta era rău, atunci ce mai era bun în toată viaţa lui ?

Ea se desprinse într-un târziu de el, respirând greu, parcă înfricoşată de drumul pe care ar fi putut s-o împingă forţa dorinţei iei.

— Ar fi bine să mă duc, spuse.

— Ar fi bine.

Ea îl mai sărută o dată cu tandreţe, apoi îşi lăsă capul pe umărul lui, acolo unde el nu-i putea vedea faţa. Îi atinse gâtul cu buzele, respirându-i adânc mirosul, de parcă ar fi vrut să-l păstreze pentru totdeauna.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Pentru ce ?

— Pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

— Ce-am făcut ? Nimic.

— O, Tom, ştii bine ce-ai făcut.

Se desprinse şi stătu în faţa lui, cu mâinile sprijinite uşor de umerii lui. Zâmbindu-i, îi mângâie părul şi el îi luă mâna şi i-o sărută. Apoi ea se întoarse şi traversa râul pe la insuliţa formată de copac.

Se întoarse numai o dată să se uite la el, dar avea luna în spate şi el nu-i putu citi nimic în privire. Urmări silueta ei în bluză albă îndepărtân-du-se în poiană, în timp ce vitele alunecau tăcute pe lângă ea, ca nişte corăbii negre.

Când se întoarse, focul se stinsese cu totul. Diane se mişcă, dar Annie fu sigură că încă mai dormea, fşi vârî în linişte picioarele umede în sacul de dormit. Bufniţele încetară curând să se mai strige şi nu se mai auzea în noapte decât sforăitul moale al lui Frank. Mai târziu, după ce luna apusese, îl auzi pe Tom întorcându-se şi nu îndrăzni să se uite la el. Zăcea pe spate, cu ochii la Stelele palide, gândindu-se la el şi la ce credea el despre ea. Era ora la care de obicei începeau s-o Muncească îndoielile şi Annie aşteptă să o cuprindă remuşcarea, să-i fie ruşine de ce făcuse. Dar nu-i era şi nu-i fu nici mai târziu.

Dimineaţa, când îndrăzni în sfârşit să-l privească, nu zări pe faţa lui nimic schimbat, care ar fi putut să dezvăluie cuiva ceea ce se petrecuse între ei. Nu-i arunca priviri furişe şi, când îi vorbea, în cuvintele lui nu se ascundeau nici un fel de aluzii destinate numai ei. Atitudinea lui era, Ca şi a celorlalţi, atât de destinsă şi de voioasa, încât Annie fu dezamăgită, pentru că ea se simţea complet schimbată.

În timpul micului dejun se uită spre râu, căutând locul unde îngenuncheaseră amândoi, dar ziua părea să fi modificat împrejurimile şi nu-l putu descoperi. Urmele lor fuseseră şi ele stricate de vite şi roua se topise în soarele dimineţii.

După masă, Tom şi Frank plecară să arunce O privire în poienile alăturate, copiii se duseră să se joace la râu şi Annie şi Diane rămaseră să spele vasele şi să strângă lucrurile. Diane îi spuse că ea şi Frank le pregătiseră copiilor o surpriză: peste o săptămână urma să se ducă împreună cu ei la Los Angeles.

— Ştii tu cum e, să le arătăm Disneyland-ul, studiourile de film, ce-i pe-acolo.

— E grozav. Şi ei n-au aflat nimic ?

— Nimic, nici nu bănuiesc. Frank a încercat să-l convingă şi pe Tom să vină, dar el a promis că se duce la Sheridan să se uite la calul unui fermier bătrân de acolo.

Adăugă că aceea era singura perioadă a anului când puteau pleca şi ei într-o vacanţă. Smoky avea să aibă grijă de fermă cât lipseau.

Annie fu şocată de noutăţile acestea, şi nu numai pentru că Tom nu-i pomenise nimic. Poate că spera că până atunci avea să termine treaba cu Pelerin, ca să poată pleca la Sheridan. Dar o şocase mesajul implicit din cuvintele Dianei. Ea îi spunea politicos lui Annie că era timpul să-i ia pe Grace şi pe Pelerin şi să plece acasă. Acum, Annie îşi dădea seama cum evitase problema plecării de la o zi la alta, sperând nebuneşte că, dacă ignora timpul, avea s-o uite şi el pe ea.

Ajunseră la mijlocul primei trecători înaintea prânzului. Cerul se înnorase. Fără cireada, înaintau mult mai repede, deşi pantele abrupte se dovedeau mai greu de coborât decât fuseseră de urcat şi chinuiau mult mai tare muşchii suprasolicitaţi ai lui Annie. Entuziasmul zilei de ieri se topise şi, concentrându-se la coborâre, până şi gemenii tăcuseră. Călărind, Annie se gândi îndelung la cuvintele Dianei şi mai mult la ceea ce-i spusese Tom noaptea trecută. Că ei nu erau decât doi oameni şi că acum e acum şi atunci a fost atunci.

Ajungând pe vârful culmii pe care Tom o rugase s-o urce cu el, Joe le strigă să se uite către sud. În depărtare, dincolo de platou, alergau nişte cai. Tom le spuse că erau mustangii lăsaţi în libertate de femeia hippie pe care Frank o numea Granola Gay. Fură singurele cuvinte pe care i le adresă lui

Annie în ziua aceea.

Când ajunseră la Double Divide, se înserase şi începuse să plouă. Cu toţii erau prea obosiţi ca să mai vorbească în timp ce scoaseră şeile de pe cai.

Annie şi Grace spuseră noapte bună şi se urcară în Ford Lariat. Tom spuse că se va duce să se uite puţin la Pelerin. Când îi spuse noapte bună lui Annie, vocea lui nu fu cu nimic diferită de cea cu care i se adresă lui Grace.

Pe drumul către casa de la râu, Grace spuse că o strângea manşeta protezei şi hotărâră să meargă a doua zi la Terri Carlson. Grace urcă prima să facă baie şi Annie controla mesajele înregistrate de la telefon.

Banda era plină, sulul de hârtie de fax se terminase şi aparatul de înregistrare a mesajelor prioritare bâzâia. Cele mai multe exprimau şocul şi compasiunea, în diverse grade. Numai două o interesară pe Annie şi pe acestea le citi în întregime, pe unul cu uşurare şi pe celălalt cu emoţii cărora încă nu le găsea nume.

Primul, de la Crawford Gates, o anunţa că era obligat să-i accepte demisia, deşi cu cel mai mare regret posibil. Al doilea era de la Robert. Venea în Montana să petreacă week-endul cu ele. La sfârşit spunea că le iubeşte foarte mult pe amândouă.

15

Tom Booker urmări Ford Lariatul dispărând după deal şi se întrebă, aşa cum o făcuse de multe ori, cum era omul pe care Annie şi Grace plecaseră să-l aştepte. Aflase câte ceva despre el mai mult de la Grace. Ascultând parcă de un comandament nerostit, Annie vorbise despre soţul ei rar şi atunci, impersonal, mai mult despre munca decât despre caracterul lui.

În ciuda tuturor lucrurilor bune spuse de Grace (sau poate tocmai din cauza lor), Tom nu-şi putea controla faţă de tatăl ei o aversiune care nu-i stătea în fire. Încercase să fie raţional şi să găsească un motiv plauzibil al acestei antipatii. La urma urmei, tipul era avocat. Câţi avocaţi care să-i placă întâlnise el ? Dar ştia că se păcălea singur. Motivul era că acest avocat era soţul lui Annie Graves. Şi avea să fie acolo peste câteva ore, luând deschis ceea ce-i aparţinea. Tom se întoarse şi intră în grajd.

Frâul lui Pelerin atârna în acelaşi cuier în care-l pusese în ziua când Annie venise cu el acolo, îl dădu jos şi şi-l puse pe umăr. Şaua englezească era în rasterul alăturat. Pe ea se adunase un strat subţire de pleavă pe care Tom îl înlătură cu palma. Luă şaua şi perna ei şi le cără de-a lungul şirului de boxe goale, către uşa cea mai îndepărtată.

Era o dimineaţă fierbinte. Câţiva cârlani din padocul îndepărtat căutau deja umbra plopilor canadieni. Mergând către ţarcul lui Pelerin, Tom îşi ridică ochii spre munţi şi, după aerul lichid şi încremenit din jurul lor, ştiu că după amiaza avea să aducă o ploaie cu tunete şi fulgere.

O evitase toată săptămâna, ferindu-se de momentele de singurătate cu

ea, pe care înainte le căuta. Auzise de la Grace despre venirea lui Robert. Dar chiar dinainte de asta, când coborau de pe munte, hotărâse că asta trebuia să facă. Nu putea uita nici o clipă atingerea şi mirosul ei, trupul ei lângă al lui, felul cum li se contopiseră gurile. Senzaţia era mult prea puternică şi vie ca să fi fost un vis, dar se va gândi că visase, ce altceva ar fi putut face ? Acum venea soţul ei şi în curând, peste câteva zile, ea avea să plece. De dragul ei, pentru binele amândurora, cel mai înţelept era să o evite şi să-i vorbească numai când era şi Grace cu ei. Numai aşa putea dura hotărârea lui.

Încă din prima seară fusese pus la încercare. Când o adusese pe Grace acasă, Annie aştepta pe prispă. El îi făcuse semn cu mâna şi ar fi plecat dacă ea n-ar fi venit la maşină să stea de vorbă cu el. Grace intrase în casă.

— Mi-a spus Diane că se duc cu toţii la Los Angeles săptămâna viitoare.

— Da, totul e un mare secret.

— Şi tu te duci în Wyoming.

— Aşa e. Am promis mai demult că trec pe la un prieten de acolo. Vrea să le dea de capăt la o pereche de mânji:

Ea dădu din cap şi, pentru un timp, nu se mai auzi decât zgomotul nerăbdător al motorului Chevrolet-ului. zâmbiră şi el simţi că şi ea era la fel de nesigură de teritoriul în care păşiseră. Tom se străduise din răsputeri să nu lase să i se vadă în ochi nimic din ceea ce i-ar fi îngreunat ei situaţia. Ea părea să regrete ce se întâmplase între ei. Poate că într-o zi avea să regrete şi el. Uşa casei scârţâise şi Annie se întorsese:

— Mamă, îl sun pe tata.

— Sigur.

Grace intrase din nou în casă. Annie se întorsese către el şi-i citise în ochi o hotărâre nouă. Voise să-i spună că regreta şi, ca să n-o lase, vorbi el primul:

— Vine încoace în weekend ?

— Da.

— Grace s-a înfoiat toată după amiaza din cauza asta, ca o pisică cu zece cozi.

— Îi e dor de el, dăduse Annie din cap.

— Cred şi eu. Să vedem dacă nu-l putem pune la punct pe moş Pelerin până atunci. Să-l facem

s-o lase pe Grace să-l călărească:

— Vorbeşti serios ?

- De ce nu ? O să tragem mai tare săptămâna asta şi pe urmă o să fac eu o încercare şi, dacă mă lasă pe mine, nu văd de ce Grace n-ar călări pe el pentru tatăl ei.

— Apoi putem să mergem acasă.

— Aha.

— Tom...

— Bineînţeles, puteţi rămâne cât doriţi. Nu înseamnă că trebuie să plecaţi dacă noi nu vom mai fi acasă.

Ea reuşise să zâmbească:

— Mulţumesc.

— Oricum, mai durează o săptămână, două până-ţi împachetezi toate maşinăriile.

Ea râsese şi el se uitase în altă parte, ca să nu se trădeze. Gândul că ea va pleca îl strângea în piept ca o gheară. Băgase maşina în viteză şi îi urase noapte bună, zâmbind.

De atunci, încercările de a o evita îi reuşiseră mai bine. Se refugiase în lucrul cu Pelerin, aruncând în luptă energii pe care nu le mai folosise de la primele lui dispensare.

Călare pe Rimrock, îl alerga continuu în jurul arenei, obligându-l să treacă de la trap la galop şi apoi la pas, până când calul îşi recapătă agilitatea de odinioară şi picioarele din spate i se sincronizară perfect cu cele din faţă. După amiezele, descăleca şi lucra cu frâul de frânghie. Îl rotea pe loc, obligându-l să se dea înapoi şi să se întoarcă la comandă, proptit pe picioarele din faţă şi mişcându-şi-le numai pe cele din spate.

Uneori, Pelerin încerca să se împotrivească şi atunci Tom alerga alături de el, până când calul înţelegea că omul va fi mereu acolo şi că era mai bine să asculte de el. Se oprea şi rămâneau o vreme amândoi neclintiţi, rezemându-se unul de altul şi gâfâind scăldaţi în sudoare, ca doi boxeri care aşteaptă să sune începerea unei noi reprize.

La început, Pelerin fusese nedumerit de noua presiune făcută asupra lui ; nici chiar Tom nu-şi putuse explica de ce trebuia să se grăbească. Tom însuşi nu înţelegea de ce era atât de înverşunat în a face un lucru care, odată terminat, avea sa -l lipsească de ceea ce-şi dorea cel mai mult. Dar cu toate acestea, nu se putea opri şi, curând, Pelerin, părând să se hrănească şi el din vigoarea bărbatului, începu să participe la vindecare cu toate forţele.

în sfârşit, în ziua aceea, Tom avea să-l călărească.

Pelerin se uită la el cum închide poarta ţarcului şi duce şaua şi frâul în mijlocul lui.

— Uite-le, bătrâne, astea sunt. Dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Ridicând din nou frâul pe umăr, Tom lăsă şaua în iarbă şi se îndepărtă de ea. O clipă, Pelerin se uită în altă parte, făcând pe indiferentul. Dar nu se putu abţine multă vreme; după ce-i aruncă de câteva ori priviri furişe, se apropie de ea.

Tom îl privi venind, fără să se mişte. Calul se opri cam la un metru de şa şi îşi întinse comic gâtul, adulmecând aerul din jurul ei.

— Ce crezi, că muşcă ?

Pelerin îi aruncă o privire alarmată, apoi se uită din nou la şa. Avea încă

pe gât frâul de frânghie pus de Tom. Tropăi de câteva ori pe loc, apoi se apropie şi mirosi şaua. Tom îşi dădu jos frâul de pe umăr şi începu să-l aranjeze. Pelerin auzi clinchetul inelelor şi ridică botul.

— Nu mai fi aşa de surprins. Te aşteptai de multă vreme.

După ce-i vorbi, Tom aşteptă. Era greu de crezut că acesta era acelaşi animal pe care-l văzuse în boxa îngrozitoare de la New York, complet rupt de lumea din jur. Părul îi strălucea, ochii îi erau limpezi şi cicatricea de pe bot îi dădea un aer de războinic nobil. Tom se gândi că niciodată un cal nu mai trecuse printr-o asemenea schimbare. Şi nici nu mai schimbase vreunul atâtea vieţi din jurul lui.

Aşa cum ştiuse că se va întâmpla, Pelerin veni către el şi folosi şi pentru frâu acelaşi ritual al mirositului. Când Tom îi scoase frânghia şi-i puse frâul, nici nu se clinti. Muşchii îi mai erau încă încordaţi, dar îl lăsă pe Tom să-l frece pe gât cu mâna, apoi să-i netezească locul unde avea să pună şaua şi nici măcar nu scutură din cap, aşa cum fac cei mai mulţi cai când simt zăbala în gură. Oricât de fragile, înţelegerea şi încrederea stabilite de Tom rămâneau în picioare.

Îl plimbă în cerc ţinându-l de frâu, apoi îl opri chiar în faţa şeii. Foarte încet şi având grijă ca animalul să-i poată vedea fiecare mişcare, îi puse şaua cu o mână, în timp ce-l netezea cu cealaltă, vorbindu-i blând. Lăsă chinga largă, apoi îl plimbă din nou, ca să se obişnuiască şi cu noua povară din spate.

Urechile lui Pelerin se mişcau tot timpul, dar ochii lui nu-şi mai arătară albul şi din când în când sforăia uşor, făcând zgomotul acela pe care-Joe îl numea „suflarea fluturilor afară". Tom se aplecă şi strânse chinga, apoi se sprijini de şa, pentru ca Pelerin să-i simtă greutatea. Când i se păru că se obişnuise, îşi puse piciorul în scară şi se urcă în şa.

Pelerin porni la pas, în linie dreaptă. Încă îi mai zvâcneau muşchii şi avea în el o tensiune înrădăcinată prea adânc pentru a putea fi controlată, dar mergea curajos înainte şi Tom îşi dădu seama că o va lăsa şi pe Grace să-l călărească, dacă fata nu i va arăta nici un semn de frică încălecându-l.

Iar când avea să-l călărească şi ea, puteau să plece de acolo amândouă, pentru că nu mai aveau de ce să stea.

Robert îşi cumpărase un ghid de călătorie al statului Montana de la magazinul lui preferat de pe Broadway si când se aprinse în avion anunţul cu: „PUNEŢI-VĂ CENTURILE DE SIGURANŢĂ pentru coborârea în oraşul Butte, el ştia despre oraş mai multe lucruri decât majoritatea localnicilor.

Peste câteva minute avea să vadă de aproape „cel mai înalt deal de pe pământ", înalt de cinci mii şapte sute cincizeci şi cinci de picioare, cea mai importantă rezervă naţională de argint în anii [880 şi cel mai mare zăcământ de aramă al ţării în următorii treizeci de ani. Robert aflase că acum, oraşul era doar o umbră a ceea ce fusese cândva, dar „nu-şi pierduse farmecul", după

cum scria în ghid. Deocamdată, de la fereastra avionului, farmecul oraşului întârzia să se arate în faţa ochilor lui Robert. Aşezarea arăta de parcă cineva ar fi îngrămădit multe bagaje pe culmea dealului şi pe urmă ar fi uitat să şi le mai ia de acolo.

Voise să-şi ia bilet pentru Great Falls sau Helena, dar, în ultimul moment, problemele ivite la serviciu îl obligaseră să-şi schimbe planul. Fusese nevoit să se mulţumească să-şi rezerve un Bilet la zborul pentru Butte. Şi, cu toate că pe hartă părea la o distanţă foarte mare de locul unde se afla Annie, ea insistase să vină să-l întâmpine.

Robert nu-şi făcuse încă o idee despre gradul în care pierderea slujbei o afectase pe soţia lui. Ziarele din New York se delectaseră cu ştirea demisiei ei o săptămână. GATES O GÂTUIE PE GRAVES, explodase un titlu, în timp ce altele se mulţumiseră cu un simplu DE DATA ASTA, GRAVES ŞI-A SĂPAT SINGURĂ GROAPA. Era ciudat să citească despre Annie ca despre o victimă, aşa cum o înfăţişaseră ziarele mai binevoitoare. Şi mai ciudată i se păruse însă nonşalanţa cu car-e ea comentase situaţia când se întorsese de la jocul de-a cowboy-i:

— Mă doare-n cot, spusese ea.

— Chiar aşa ?

— Chiar aşa. Mă bucur că am scăpat de acolo.. O să mă apuc de ceva nou.

Pentru o clipă, Robert se întrebase dacă nu greşise numărul. Sau poate ea afişa doar o poză curajoasă. Ea îi spusese că se săturase de jocurile puterii şi de politică şi că voia să se întoarcă la scris, la ce era ea bună. Îi mai spusese că Grace se bucurase ca de cel mai bun lucru care li s-ar fi putut întâmpla. Robert o întrebase despre urcatul muntelui cu vitele şi Annie îi răspunsese simplu că fusese frumos. Apoi i-o dăduse pe Grace, care tocmai ieşise din baie, ca să-i povestească ea. Amândouă voiau să vină să-l aştepte la aeroport.

La poarta de ieşire aştepta un mic grup de oameni, dar nu le văzu pe Annie sau Grace printre ei. Apoi se uită mai atent la cele două tinere în blugi şi cu pălării de cowboy care îi zâmbeau cam obraznic şi realiză că erau chiar ele.

— Doamne, exclamă el, uite-le pe Jane Puşcoci şi pe Billy Rapida !

— Salut, străine, îl interpelă Grace. Cu ce treburi pe aici ?

Apoi îşi scoase pălăria şi i se aruncă de gât.

— Iepuraşul meu, ce faci ? Ce mai faci ?

— Bine.

Se agăţase atât de strâns de el, încât Robert se sufocă de emoţie.

— Eşti bine. Se vede. Stai să mă uit la tine. O îndepărtă de el şi deodată îi reveni în minte imaginea acelui trup schilodit şi alb pe care îl văzuse la spital. Era aproape de necrezut. Acum, ochii îi scânteiau plini de viaţă şi soarele îi înmulţise pistruii, astfel încât părea că iradiază veselie.. Annie o privi şi ea şi zâmbi, citindu-i gândurile.

— Observi ceva ? întrebă Grace.

— În afară de faptul că te-ai schimbat cu totul?

Ea se răsuci pe loc şi el îşi dădu seama:

— N-ai baston!

— N-am.

— Vedeta mea mică !

O sărută şi, în acelaşi timp, se întinse după Annie. Îşi scosese şi ea pălăria. Bronzul îi scotea în evidenţă ochii limpezi şi atât de verzi, încât Robert se gândi că n-o mai văzuse niciodată aşa de frumoasă. Se apropie de el şi, îmbrăţişându-l, îl sărută. Robert o ţinu în braţe până când putu să-şi controleze emoţia:

— Doamne, mi se pare c-a trecut atâta timp, spuse el în cele din urmă.

— Ştiu, încuviinţă Annie din cap.

Drumul până la fermă dură la întoarcere cam trei ore. Deşi era nerăbdătoare să-i arate tatălui ei totul, să i-l arate pe Pelerin şi să i-i prezinte pe Bookeri, Grace se bucură şi de călătoria cu maşina. Stătea în spatele Fordului Lariat şi-şi pusese pălăria pe capul lui Robert. Era prea mică şi-l făcea caraghios, dar el nu şi-o dădu jos şi în curând le făcu pe amândouă să râdă, povestindu-le cum zburase până la Salt Lake City.

Toate locurile din avion erau ocupate de membrii unui cor bisericesc aflat în turneu, care cântaseră tot drumul. Robert fusese înghesuit de două altiste voluminoase, cu nasuri borcănate şi se ascunsese după ghidul lui de călătorie, în timp ce în jur bubuiau acordurile imnului „Mai aproape, Doamne, de Tine", un titlu potrivit, căci, la o asemenea înălţime, sigur erau mai aproape de Dumnezeu. Apoi o provocă pe Grace să-i scotocească în bagaje după cadourile pe care li le adusese de la Geneva. Ei îi adusese o cutie imensă cu bomboane de ciocolată şi un orologiu în miniatură, înzestrat cu cel mai ciudat cuc pe care-l văzuse până atunci fata. Robert se scuză că la voce semăna mai mult cu un papagal, dar jură că era un cuc autentic. De altfel, ştia el că există o specie de cuci taiwanezi care cântă exact aşa, mai ales când au hemoroizi. Pentru Annie luase obişnuita sticluţă cu parfumul ei preferat şi o eşarfă de mătase pe care ştiau toţi trei că ea n-o va purta. Annie îi spuse că era încântătoare şi se aplecă să-l sărute pe obraz.

Privindu-şi părinţii, unul lângă altul în faţa ei, Grace se simţea cu adevărat mulţumită. I se părea că bucăţile sfărâmate ale vieţii ei se aşezau în sfârşit la loc. Singurul spaţiu care mai trebuia umplut -era să-l călărească din nou pe Pelerin şi, după cum mergeau lucrurile, avea să se întâmple curând. Nici ea, nici Annie nu voiau să-i pomenească lui Robert nimic până când nu erau sigure că totul va fi un succes.

Pata abia aştepta evenimentul, dar o şi îngrijora apropierea lui. De fapt, nu dorea atât de mult ca sa-l încalece din nou, dar ştia că trebuia s-o facă.

De când îl călărea pe Gonzo, nimeni nu se mai îndoia că avea s-o facă – bineînţeles, cu asigurările primite de la Tom. Totuşi, în taină, ea avea îndoieli.

Nu era vorba de frică, cel puţin nu de frică în sensul cel mai direct. Se temea că-i va fi frică în momentul acela, dar era sigură că, până la urmă, şi-o va putea controla. Dar era îngrijorată că l-ar fi putut dezamăgi pe Pelerin. Că poate nu era destul de bună pentru el.

Proteza o strângea acum foarte tare şi piciorul o durea tot timpul cât o purta. Pe ultimii kilometri ai călătoriei călare, fusese aproape de nesuportat. Dar nu se plânsese deloc. Când Annie observase cât de des îşi scotea proteza când erau numai ele două, pretinsese că nu era nimic deosebit. Faţă de Terri Carlson îi fusese mai greu să se prefacă. Terri văzuse cât de inflamat era ciotul şi-i spusese că avea nevoie urgentă de altă proteză. Din păcate, aici, în vest, nu făcea nimeni proteze de tipul celei purtate de ea. Nu-şi putea face alta decât la New York.

Grace era hotărâtă să reziste cât putea. Nu avea să mai dureze decât o săptămână sau două. Spera că, atunci când avea să vină momentul, durerea n-o va distrage de la ceea ce avea de făcut. Când cotiră către vest, soarele asfinţea. în faţa lor, Munţii Rocky – Stâncoşii —, îşi ridicau piscurile semeţe, părând că vor să împingă cerul către călătorii din maşină.

O luară prin Choteau, pentru ca Grace să-i poată arăta lui Robert hardughia în care locuiseră când veniseră aici şi dinozaurul din faţa muzeului. Acesta nu mai părea acum nici atât de mare, nici atât de fioros ca atunci când îl văzuseră prima oară. Grace aproape că se aştepta să-i facă semn cu ochiul.

Când trebuiau să iasă de pe autostradă, cerul se acoperi cu nori arcuiţi ca bolta neagră a unei vechi biserici, prin care soarele abia mai pătrundea. Când intrară pe drumul nepavat către Doubie Divide, tăcură cu toţii şi Grace începu să dea semne de agitaţie. Voia atât de mult ca tatăl ei să fie impresionat de locul acela ! Probabil că si Annie dorea acelaşi lucru, pentru că, ajungând pe culmea de unde se vedea ferma cu toate împrejurimile, opri maşina şi-l lăsă pe Robert să admire privelişte a.

Norii de praf pe care-i stârniseră pe drum erau goniţi de vânt înaintea lor şi soarele îi umplea cu puzderii de aur. Câţiva cai care păşteau pe malul râului apropiat, pe lângă plopii canadieni, îşi ridicară capetele să-i privească.

— Oho, spuse Robert. Fetelor, acum înţeleg de ce nu mai vreţi să vă-ntoarceţi acasă.

Annie cumpărase mâncarea pentru weekend pe drumul către aeroport, deşi ar fi trebuit, bineînţeles, s-o cumpere la întoarcere. Cinci ore în maşina încinsă n-aveau să-i priască somnului congelat. Supermarket-ul din Butte era cel mai bun pe care-l găsise de când era în Montana. Găsise acolo şi roşii uscate şi nişte ghivece mici cu busuioc, pe care le udase când ajunseseră la casa de la râu şi le pusese pe pervazul ferestrei din sufragerie. Se ofiliseră cu

totul, dar Annie spera c-o să-şi revină. În privinţa somnului însă, nu era atât de sigură. Îl luă din chiuvetă şi-l spălă mult cu apă rece, încercând să înlăture mirosul înţepător.

Zgomotul apei de la robinet acoperea rostogolirea tunetelor dese de afară. Annie curăţă peştele şi se uită cum solzii tremurau în apă şi apoi dispăreau în scurgere. Apoi îi deschise pântecul şi-l curăţă, spălându-l până când sângele închegat, dispăru, şi carnea rămase roz întunecată. Mirosul se atenuase, dar senzaţia cărnii flasce în mâinile ei ii provocă un asemenea val de greaţă, încât trebui să lase peştele pe scândura de scurs şi să iasă repede pe prispă.

Aerul greu şi fierbinte nu o uşura deloc. Se întunecase, mai devreme decât de obicei. Norii negri cu dungi de un galben sumbru coborâseră sufocant de aproape de pământ.

Robert şi Grace erau plecaţi cam de o oră. Annie ar fi vrut să amâne plimbarea pentru a doua zi, dar Grace insistase. Voia să i-i prezinte lui Robert pe Bookeri şi să i-l arate pe Pelerin chiar în seara aceea. Nici nu-l lăsase să vadă casa, îl pusese imediat s-o ducă la fermă cu maşina. O rugase şi pe Annie să vină cu ei, dar ea spusese că trebuie să pregătească cina. Prefera să nu fie de faţă la întâlnirea dintre Tom şi Robert. Nici nu voia să se gândească, pentru că gândul era suficient ca să-i accentueze senzaţia de rău.

Făcuse o baie şi se schimbase, dar deja se simţea lipicioasă. Făcu un pas înainte pe prispă şi-şi umplu plămânii cu aerul sufocant. Apoi merse încet către uşa din faţă, de unde i-ar fi putut vedea întorcându-se.

Îi văzuse pe Robert, Tom şi pe copii înghesuindu-se în Chevrolet şi pornind în sus, către poieni. Maşina trecuse pe lângă ea, dar, din casă, nu-l putuse vedea decât pe Tom pe scaunul şoferului. Nu se uitase în direcţia ei. Era întors către Robert, care stătea lângă el. Annie se întrebă ce impresie îi făcuse soţul ei. Se simţea de parcă ea însăşi urma să fie judecată.

Tom o evitase toată săptămâna şi, deşi credea că ştia de ce, răceala lui mărea golul pe care-l simţea în ea. Când Grace se dusese la Chotaau la clinica de fizioterapie, Annie aşteptase ca Tom să-i dea telefon şi s-o invite la călărit, dar în inima ei ştiuse că el n-o va suna. Când se dusese cu Grace să vadă cum evolua Pelerin, el era atât de absorbit de munca lui, încât nici nu păruse s-o observe. Cuvintele pe care le schimbase cu ea fuseseră banale şi politicoase.

Voia să-i vorbească, să-şi ceară iertare şi să-i spună că regreta ce se întâmplase, deşi nu era adevărat. Nopţile, singură în patul ei, îşi amintea amănuntele acelei tandre explorări tăcute şi aproape că se îmbolnăvea de dorul lui. Voia să-i spună că-i părea rău, pentru ca el să nu gândească urât despre ea. Dar, singura dată când avusese şansa de a-i vorbi, în seara aceea când o adusese pe Grace acasă, el n-o lăsase, îi luase vorba din Ură, de parcă ar fi ştiut ce intenţiona să-i spună. Privirea lui când pornise maşina o adusese în

stare să alerge după el şi să-l strige şi abia se Stăpânise. Cu braţele încrucişate la piept, Annie stătea privind cum se aprindeau fulgerele undeva în nunţii învăluiţi de ceaţă. Acum vedea luminile Chevroletului coborând pe drum şi deodată simţi pe umăr un strop greu de ploaie. Ridică ochii şi un altul o atinse pe frunte, alunecându-i apoi pe obraz. Aerul se răcori neaşteptat şi se umplu de mirosul proaspăt al ţărânei ude. Annie văzu ploaia i un zid, coborând pe vale către ea. Se întoarse şi intră repede în casă, ca să mai aibă timp să prăjească somnul.

Era un tip cumsecade. La ce altceva ar fi trebuit Tom să se aştepte? Era plin de viaţă, amuzant şi interesant şi, cel mai important, era şi interesat de ceea ce vedea. Robert se aplecă şi încercă să privească prin parbrizul inundat de ploaie, în ciuda funcţionării ştergătoarelor. Trebuia să ţipe ca să se facă auziţi prin ropotul apei pe carcasa maşinii.

— Dacă nu vă place vremea în Montana, aşteptaţi cinci minute, spuse Robert.

Tom râse:

— Grace ţi-a spus asta ?

— Nu, am citit-o în ghid.

— Tati e ahtiat după ghiduri, ţipă Grace din spate.

— Mulţumesc, scumpa mea, să ştii că şi eu te apreciez.

— Dar ştiu că plouă, nimic de zis, zâmbi Tom.

Îi dusese până unde se putea ajunge cu maşina. Văzuseră nişte căprioare, vreo doi şoimi şi o turmă de elani în depărtare, la capătul văii. Viţeii, unii nu mai mari de o săptămână, se fereau de tunete, ascunzându-se după mamele lor. Robert avea un binoclu la el şi urmăriseră cârdul vreo zece minute, copiii certându-se bineînţeles care să se uite prin el mai întâi. Era şi un elan mare, cu şase încrengături la coarne şi Tom încercase să-i boncăluiască, dar nu primise nici un răspuns.

— Cât cântăreşte un elan ca ăsta ? întrebase Robert.

— A, vreo trei sute cincizeci de kilograme, poate chiar puţin mai mult. Prin august, numai coarnele o să-i ajungă la douăzeci şi cinci de kile.

— Îi şi vânaţi ?

— Fratele meu, Frank, mai vânează din când în când. Mie-mi place să le văd capetele mai degrabă săltând pe aici, pe munţi, decât atârnate pe vreun perete.

Pe drumul de întoarcere, îi puse o mulţime de întrebări, spre amuzamentul lui Grace, care-l tachină tot timpul pentru curiozitatea lui. Tom se gândi la toate întrebările pe care i le pusese Annie când urcaseră amândoi cu caii pe acolo şi se întrebă dacă ea luase obiceiul de la el, sau el de la ea, sau amândoi erau aşa din fire şi se potriviseră unul cu altul. Probabil că aşa era, se hotărî Tom, pur şi simplu s-au potrivit unul cu altul. Apoi încercă să se

gândească la altceva.

Pe drumul care cobora spre casa de la râu, apa curgea ca un torent. În spate, burlanele casei erau pline şi se vărsau cu putere pe pământ. Tom spusese că va aduce Ford Lariatul de la fermă, dar mai târziu, cu Joe. Parcă foarte aproape de prispă, pentru ca Robert şi Grace să nu se ude leoarcă până în casă. Robert se dădu jos primul. Când închise portiera, Grace se aplecă spre Tom şi-l întrebă repede şi în şoaptă cum mersese cu Pelerin. Deşi trecuseră pe la cal, nu putuseră sta de vorbă numai ei doi.

— A mers bine. O să fie O.K.

Ea zâmbi cu gura până la urechi şi Joe îi dădu un ghiont prietenesc. Nu putu să mai întrebe nimic, pentru că Robert deschise uşa din spate şi i-o ţinu să coboare.

Tom ar fi trebuit să se gândească dinainte că prispa va deveni alunecoasă din cauza ploii. Dar nu-şi dădu seama decât când Grace alunecă la colţul ei şi căzu, cu un mic strigăt. Tom sări afară şi ocoli în fugă botul maşinii. Robert se aplecă îngrijorat spre ea:

— Doamne, Grace, ai păţit ceva ?

— Nimic.

Deja se străduia să se ridice în picioare şi părea mai mult jenată decât rănită.

— Zău, tati, sunt bine.

Annie ieşi în fugă din casă şi fu gata să cadă şi ea:

— Ce s-a întâmplat ?

— E O.K., spuse Robert. A alunecat.

Joe coborâse şi el din maşină, destul de îngrijorat. O ajutară pe Grace să se ridice. Când se sprijini de proteză, tresări. Robert o luă de umeri:

— Eşti sigură că eşti bine, iepuraş ?.

— Te rog, tati, nu mai face caz. N-am nimic. Şchiopăta, dar încercă să n-o arate când intră în casă. Temându-se să nu le scape ceva, gemenii erau cât pe aci să intre şi ei după ea. Tom îi opri şi îi trimise cu blândeţe înapoi în maşină. Văzând ruşinea de pe faţa lui Grace, ştiu că era timpul să plece:

— Ne vedem mâine dimineaţă.

— O.K., spuse Robert. Mulţumesc pentru plimbare.

Cu plăcere.

Făcându-i cu ochiul lui Grace, îi ură să doarmă tun şi ea îi zâmbi curajoasă şi-l asigură că aşa va face. Luându-l pe Joe de umăr, îl scoase afară şi apoi se întoarse să spună noapte bună. Ochii i se întâlniră cu ai lui Annie. Nu se priviră nici măcar o secundă, dar îşi citiră unul altuia toate gândurile nerostite.

Tom îşi atinse marginea pălăriei şi spuse noapte bună.

Simţi că se rupsese ceva imediat ce alunecă şi, într-o clipă de spaimă, crezu că era chiar osul coapsei. Dar când se ridică se convinse că nu o durea.

Era zdruncinată şi îngrozitor de ruşinată, dar nu păţise nimic grav.

Totuşi, se întâmplase ceva şi mai rău. Manşeta protezei crăpase pe toată lungimea.

Grace stătea pe marginea căzii, cu blugii adunaţi în jurul gleznei stângi şi cu proteza în mână. Interiorul manşetei crăpate era umed şi cald şi mirosea a transpiraţie. Poate s-ar fi putut lipi cu Ceva, clei sau leucoplast. Dar, dacă le spunea, în nici un caz n-ar mai fi lăsat-o să se urce a doua zi pe cal.

După plecarea Bookerilor, trebuise să joace o scenă măreaţă ca să minimalizeze căderea. Zâmbise şi glumise şi le spusese părinţilor de o duzină de ori că n-avea nimic. Până la urmă, păruseră s-o creadă. Când se asigurase de asta, ceruse voie să intre ea prima la baie, ca să poată examina în linişte stricăciunea. Simţea cum afurisita aluneca în jurul ciotului şi fusese al naibii de greu să urce scările. Dacă nici asta nu putea să facă bine, cum Dumnezeu avea să-l mai călărească pe Pelerin? Ce porcărie! Ce proastă fusese să Cadă aşa. Stricase totul.

Rămase un timp pe gânduri. Jos, îşi auzea tatăl povestind entuziasmat despre elan. Încerca să imite boncăluitul lui Tom. Nu reuşea deloc. O auzea pe Annie râzând. Ce bine era că, în sfârşit, era şi el aici. Dacă le-ar fi spus acum ce se întâmplase, ar fi distrus toată seara.

Se hotărî. Se ridică, ţopăi până la chiuvetă şi scoase un sul de leucoplast din dulăpiorul cu medicamente. Avea să încerce să repare manşeta cât putea de bine şi mâine dimineaţă avea să facă o tentativă să-l călărească pe Gonzo. Dacă mergea bine, avea să încalece şi pe Pelerin, fără să spună nimănui nimic.

Annie stinse lumina la baie şi merse în linişte până la camera lui Grace. Uşa era întredeschisă şi scârţâi uşor când o împinse. Veioza era încă aprinsă ; era veioza pe care o cumpăraseră de la Great Falls, ca s-o înlocuiască pe cea spartă. Acum, lui Annie i se părea că noaptea în care se spărsese aparţinea unei alte vieţi.

—: Gracie ?

Nu primi nici un răspuns. Se duse până la pat şi stinse veioza. Observă în treacăt că proteza lui Grace nu era proptită de perete, ca de obicei, ci stătea pe jos, între pat şi noptieră, aproape ascunsă. Grace dormea şi respira atât de uşor, încât Annie trebui să se încordeze ca s-o audă. Părul i se revărsa întunecat pe pernă. Annie rămase o vreme s-o privească.

Fusese atât de curajoasă când căzuse. Annie ştia că o duruse. Şi apoi, toată seara, fusese atât de sclipitoare, vorbăreaţă şi veselă. Era o puştoaică incredibilă. În bucătărie, înainte de masă, când Robert era în baie, îi spusese lui Annie ce vorbise cu Tom despre Pelerin. Fremăta de entuziasm, gândindu-se cum o să-şi uimească tatăl. Joe urma să-l ducă să-i arate mânzul lui Bronty şi aveau să se întoarcă tocmai la timp ca s-o vadă pe ea călare pe Pelerin. Annie avea destule îndoieli şi bănuia că şi Robert o să aibă. Dar, dacă Tom îi asigura

că va fi bine, aşa avea să fie.

— Pare un om cu adevărat de treabă, spusese Robert, servindu-se cu încă o bucată din somnul care, spre surprinderea ei, avea gust bun.

— A fost foarte bun cu noi, spusese Annie, pe ton cât mai neutru cu putinţă.

Urmase o scurtă tăcere, în care vorbele ei părură că plutesc în aer, aşteptând o judecată. Din fericire, Grace începuse să povestească despre modul cum lucra Tom cu Pelerin şi despre câteva progrese pe care le făcuse în săptămâna aceea. Lângă patul ei, Annie se aplecă şi-şi sărută fiica pe obraz. Din apele somnului, Grace murmură un răspuns adormit.

Robert era deja în pat, gol. Când ea intră şi începu să se dezbrace, el îşi puse cartea deoparte

O privi, aşteptând-o. Era un semn pe care-l folosea de ani de zile şi cândva îi plăcea să se dezbrace în faţa lui. Acum însă, găsea privirea lui tăcuta neliniştitoare, aproape de nesuportat. Desigur, ştiuse că el va vrea să facă dragoste, după ce fuseseră despărţiţi atâta timp. Se gândise cu groază la asta toată seara.

Îşi scoase rochia şi o puse pe scaun şi, deodată, fu atât de apăsată de privirea şi de tăcerea lui, încât se duse la geam şi ridică o bandă a jaluzelei:

— A stat ploaia.

— Acum vreo jumătate de oră.

— A…

Se uită spre fermă. Deşi nu fusese niciodată în camera lui Tom, îi ştia fereastra şi văzu lumina aprinsă. O, Doamne, gândi ea, de ce nu eşti tu aici ? De ce nu suntem noi ? Gândul o umplu de un dor atât de apropiat de disperare, încât trebui să plece repede de la geam. Îşi scoase repede lenjeria şi întinse mâna după tricoul larg pe care-l purta în loc de cămaşă de noapte.

—: Nu-l mai pune, spuse încet Robert.

Ea se întoarse să-l privească şi el îi zâmbi:

— Vino aici.

Îşi întinse braţele spre ea şi ea îşi înghiţi saliva şi se strădui să-i răspundă la zâmbet, rugându-se ca el să nu-i citească groaza din ochi. Puse la loc tricoul şi porni spre pat, simţindu-se şocant de goală. Se aşeză lângă el şi nu-şi putu stăpâni un fior când el îi strecură o mână după ceafă şi una pe sânul stâng.

— Ţi-e frig ?

— Puţin.

El îi trase cu blândeţe capul spre al lui şi o sărută, aşa cum o săruta întotdeauna. Iar ea încercă să-şi stăpânească mintea şi să se piardă în contururile familiare ale buzelor lui, să uite de ea în îmbrăţişarea lui atât de cunoscută şi să nu mai facă nici o comparaţie.

Închise ochii, dar nu-şi putu atenua sentimentul acut de vinovăţie. Îl

trădase pe omul acesta bun şi iubitor nu atât prin ceea ce făcuse, cât mai ales prin ceea ce tânjea să facă. Dar mai puternic, deşi se străduia să-şi spună că era o prostie, simţea că, prin ceea ce făcea în clipa aceea, îl trăda pe Tom.

Robert dădu la o parte cearşaful, ca s-o primească şi ea îi văzu pântecul cu petecul de păr roşcat atât de familiar şi începutul erecţiei. Îl simţi tare lângă coapsa ei când se lungi lângă el, căutându-i gura.

— Doamne, Annie, cât mi-ai lipsit.

— Şi tu mi-ai lipsit.

— Adevărat ?

— Şşt. Sigur că da.

Îi simţi palma alunecându-i pe stomac şi ştiu că-i va mângâia interiorul coapselor şi-şi va da seama cât de lipsită de dorinţă era. Când degetele îi atinseră părul pubian, se lăsă să alunece mai jos în pat.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea.

Se aplecă între picioarele lui şi-l atinse cu buzele. Trecuseră ani de când nu mai făcuse aşa şi el se înfiora tot şi respiră întretăiat:

— O, Doamne, Annie, nu ştiu cât mai pot să suport aşa.

— Nu contează. Aşa vreau eu.

În ce mincinoşi absurzi ne transformă iubirea, gândi ea. Pe ce poteci negre şi întortocheate ne Obligă să mergem. Simţindu-l tot mai excitat, ştiu cu certitudine că, orice s-ar fi întâmplat în viitor, nu mai aveau să fie niciodată la fel. Şi destrăbălarea ei vinovată era, în taină, darul ei de adio.

Mai târziu, când stinseră lumina, el o pătrunse. Era atât de întuneric, încât nu se puteau vedea şi, în sfârşit, Annie fu şi ea stârnită şi se pierdu în ulmul fluid al cuplării, găsind în el, dincolo de tristeţe, un moment trecător de uitare.

3

După micul dejun, Robert o duse pe Grace la hambar. Ploaia spălase şi răcorise aerul şi cerul se limpezise, părând acum o cupolă albastră. Observă că Grace era mai tăcută şi mai serioasă decât cu o Zi Înainte şi o întrebă dacă totul era în regulă.

— Nu mă mai întreba tot timpul asta. tată, te rog. Sunt bine.

— Iartă-mă.

Ea zâmbi şi-i mângâie braţul şi discuţia se încheie, înainte de a pleca, fata îl sunase pe Joe şi acesta îl aducea deja pe Gonzo de la padoc. Când coborâră din maşină, băiatul le surâse cu toată faţa.

— Bună dimineaţa, tinere, spuse Robert.

— Mmeaţa, domnule Maclean.

— Spune-mi Robert, te rog.

— O.K., domnule.

Îl duseră pe Gonzo în grajd. Robert văzu că Grace şchiopăta mai mult

decât în ziua precedentă. Odată fu aproape gata să-şi piardă echilibrul şi fu nevoită să se agate de uşa unei boxe ca să şi-l recapete. Privi şi el cum Joe îl înşeua pe Gonzo, punându-i întrebări despre el, câţi ani avea, dacă mai avea fraţi, dacă petele de pe păr îi dădeau un anumit temperament. Joe îi răspunse cu multă politeţe. Grace nu scoase nici un cuvânt. Robert citea în ochii ei că ceva o neliniştea şi, după privirile pe care i le arunca Joe fetei, ghici că şi el îşi dădea seama. Totuşi, amândoi tăcură şi n-o mai întrebară dacă se simţea bine.

Îl scoaseră pe Gonzo din grajd şi-l duseră la arenă. Grace se pregăti să încalece.

— Nu-ţi pui caschetă ? întrebă Robert.

— Din aia de călărie ?

— Da, bineînţeles.

— Nu, tată, nu-mi pun.

Robert ridică zâmbind din umeri:

— Tu ştii cum e mai bine.

Grace îi aruncă o privire cercetătoare. Joe se uită de la fiică la tată, arătându-şi dinţii. Apoi Grace apucă hăţurile şi, sprijinindu-se de umărul lui Joe, îşi puse piciorul stâng în scară. Când îşi lăsă greutatea pe proteză, aceasta păru să cedeze şi Robert o văzu tresărind:

— Ce porcărie, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat ?

— Nimic. E O.K.

Cu un geamăt de efort, îşi aruncă piciorul peste crupa calului şi se aşeză în şa, încă dinainte de a se fixa bine, tatăl ei o văzu strâmbându-se şi brusc, îşi dădu seama că ea plângea:

— Grace, ce s-a-ntâmplat ?

Ea clătină din cap. La început, el crezuse că o durea ceva, dar, când fata vorbi, îşi dădu seama că lacrimile ei erau de supărare:

— Nu e bine deloc, aproape că scuipă ea cuvintele. N-o să meargă deloc.

Robert îşi petrecu restul zilei încercând s-o prindă la telefon pe Wendy Auerbach. Numărul de telefon rezervat urgenţelor de la clinica de fizioterapie era în permanenţă ocupat. Poate că şi restul protezelor din New York crăpaseră în semn de simpatie cu cea a lui Grace, sau poate că toate aveau un defect care ieşea la iveală după un anumit interval de timp. Când reuşi în sfârşit să vorbească, sora de serviciu pentru weekend spuse că îi părea rău, dar politica clinicii nu-i îngăduia să divulge numerele de acasă ale doctorilor. Dacă era într-adevăr o problemă atât de urgentă (dar tonul ei nu părea prea convins de asta), va încerca să-l contacteze pe dr. Auerbach pentru Robert. Peste o oră, sora de serviciu le dădu telefon şi le spuse că doctoriţa Auerbach era plecată din oraş şi că avea să se întoarcă abia seara.

Între timp, Annie o sună pe Terri Carlson, al cărei număr – spre deosebire

de cel al colegei din New York – era înregistrat în cartea de telefon. Terri le spuse că ştia pe cineva la Great Falls care ar fi putut improviza rapid o proteză asemănătoare cu cea a lui Grace, dar îi sfătui să nu apeleze la acea persoană. Dacă te-ai obişnuit cu un anumit tip de proteză, schimbarea lui poate aduce după sine multe neplăceri de durată.

Deşi lacrimile lui Grace îl întristaseră, Robert se simţi în taină uşurat că, din cauza protezei crăpate, surpriza pe care acum i-o dezvăluiseră nu avea să mai aibă loc. Îi fusese destul de greu s-o vadă pe Grace încălecând din nou. Gândul că ea har fi putut urca pe Pelerin, în a cărui îmblânzire nu prea avea încredere, i se părea de-a dreptul înfricoşător.

Dar ştia că era subiectiv. Fusese speriat întotdeauna de toţi caii, în afară de aceia de jucărie Mu de cei din bâlciuri, în care se pun monede ca să-i legene pe copii. Când îşi dădu seama că ideea ca Grace să încalece pe Pelerin se bucura nu numai de sprijinul lui Annie, dar şi de cel al lui Tom Booker, Robert se hotărî să facă şi el tot ce putea pentru a o aduce la îndeplinire.

Pe la şase după masa, făcuseră deja un plan. Wendy Auerbach le telefonase în cele din Urmă şi o pusese pe Grace să-i descrie exact unde e crăpătura. Apoi îi spuse lui Robert că, dacă fata se putea întoarce la New York şi veni luni la clinică pentru un mulaj şi miercuri pentru o probă, în week-end-ul următor avea să aibă o proteză nouă.

— Bunicel ?

— Bunicel, spuse Robert şi-i mulţumi.

Adunându-se toţi trei în sufrageria casei de la râu, hotărâră ce aveau de făcut. Se vor întoarce cu toţii la New York şi în week-end-ul următor vor veni, pentru ca Grace să-l călărească pe Pelerin.

Robert nu avea să se întoarcă şi el cu ele, pentru că, trebuia să se ducă din nou la Geneva. Încercă să sune convingător când le spuse că-i părea rău c-o să piardă distracţia.

Annie îi sună pe Bookeri şi vorbi cu Diane, care fusese foarte drăguţă şi îngrijorată mai devreme, când aflase ce se întâmplase cu proteza. Ea îi spuse că puteau să-l lase liniştiţi pe Pelerin încă o săptămână la fermă. Smoky avea să aibă grijă de el. Ea şi Frank aveau să se întoarcă sâmbătă de la Los Amgeles ; nu ştia sigur când se va întoarce Tom din Woyming. Oricum, în seara aceea îi invita pe toţi la un grătar pe iarbă. Annie îi mulţumi şi-i spuse că erau încântaţi să participe.

După aceea, Robert sună la compania aeriană. Din păcate, aveau numai un bilet de avion disponibil, în afară de cel pe care Robert şi-l rezervase pentru zborul Salt Lake City – New York. Robert îi rugă să i-l reţină şi pe acela.

— Eu o să iau un avion care pleacă mai târziu, spuse Annie.

— De ce ? întrebă Robert. Poţi rămâne şi aici.

— Grace nu poate veni înapoi singură.

— De ce nu, mamă ? întrebă Grace. Zău, doar am zburat singură până în Anglia când aveam zece ani !

— Nu, aici trebuie să schimbi avionul şi n-am de gând să te las să te rătăceşti singură prin aeroport.

— Annie, spuse Robert, vorbim de Salt Lake City. Acolo sunt mai mulţi creştini pe metru pătrat decât la Vatican.

— Mamă, nu sunt un copil.

— Ba eşti un copil.

— O să aibă grijă de ea personalul zborului, spuse Robert. Sau uite, dacă va fi nevoie, Bisa poate s-o însoţească ea la întoarcere.

Urmă o tăcere, în care amândoi o priveau pe Annie, aşteptând hotărârea ei. Era ceva schimbat în modul ei de a fi, ceva nou, pe care Robert îl observase încă de când o văzuse prima oară pe aeroportul din Butte. Acolo, crezuse că era vorba doar de felul cum arăta, de strălucirea de sănătate din înfăţişarea ei. Ascultase tachinăriile lui cu Grace cu un fel de seninătate amuzată. Mai târziu, însă, dincolo de calmul ei aparent, i se păruse că întrezăreşte o îngândurare. Felul cum i se oferise în pat fusese minunat, dar într-un fel, şi şocant. Păruse că nu se hrănea din dorinţă, ci dintr-o intenţie mai adâncă şi mult mai tristă.

Robert îşi spusese că toate schimbările pe care le vedea la ea erau urmările traumei suferite prin pierderea slujbei. Dar acum, privind-o cum se gândea, recunoscu în sinea lui că soţia lui i se părea impenetrabilă.

Annie se uita pe fereastră la ziua frumoasă, care se îndrepta spre seară. Se întoarse către el şi-şi compuse o expresie întristată, în glumă:

— O să fiu de capul meu aici.

Râseră cu toţii. Grace o cuprinse cu un braţ:

— Vai, săraca mămicuţă.

Robert îi zâmbi:

— Hai, respiră şi tu puţin. După un an petrecut pe lângă Crawford Gates, meriţi şi tu nişte timp numai pentru tine.

Şi dădu telefon la compania aeriană să confirme rezervarea pentru Grace.

Făcură focul pentru grătar într-un adăpost umbrit de pe malul râului, unde ţineau toată vara două mese cioplite primitiv, cu bănci de lemn scrijelite şi albite de soare. Annie dăduse de ele în timpul uneia dintre cursele ei matinale de fugă, pe care, de la coborârea din munţi, nu le mai reluase şi, aparent, nici nu le mai simţise nevoia.

Bărbaţii veniseră mai devreme, ca să facă focul. Grace nu putea merge atât de departe cu proteza lipită cu leucoplast, aşa că ea veni cu Joe în Shevrolet, ţinând cutiile cu mâncare şi băutură.

Annie şi Diane merseră pe jos, cu gemenii. Nu se grăbiră să ajungă, bucurându-se de plimbarea în soarele blând al după-amiezii târzii. Gemenii

tocmai aflaseră că vor pleca la Los Angeles şi sporovăiau plini de entuziasm.

Diane era mai prietenoasă ca oricând. Părea sincer bucuroasă că rezolvaseră problema lui Grace şi nu fu deloc acră – aşa cum se temuse Annie – aflând că ea mai rămânea o săptămână.

— Drept să-ţi spun, Annie, îmi pare bine că o să fii şi tu aici, N-am nimic cu tinerelul ăsta, Smoky, dar el e. numai un puşti şi nu prea ştiu cât îl duce mintea.

Gemenii fugiseră înainte, lăsându-le singure. Tăcură numai câteva clipe, când o pereche de lebede le zburară pe deasupra capetelor. Le contemplara amândouă albul gâturilor întinse către soare şi ascultară foşnetul aripilor lor mari pierzându-se în liniştea serii.

Când se apropiara de locul ales pentru masă, Annie auzi trosnetul lemnelor şi văzu un fir de fum ridicându-se deasupra pinilor canadieni.

Bărbaţii făcuseră focul pe un petec de iarbă scurtă, în apropierea pârâului. Când ajunseră, Frank le arăta gemenilor cum arunca el cu pietre în apă şi era privit cu desconsiderare de aceştia. Robert, cu o bere în mână, fusese pus să aibă grijă de grătar. Aşa cum îşi imaginase Annie, îşi luase rolul în serios, sporovăind cu ceilalţi fără să-şi abată atenţia de la carnea pusă pe foc. O zgândărea tot timpul, întorcând una după alta bucăţile cu o furculiţă lungă. Stând alături de Tom în cămaşă cu carouri şi adidaşi, părea atât de nepotrivit cu peisajul, încât Annie se înduioşa.

Tom văzu primul că veniseră şi ele. Le făcu semn şi veni să le aducă o băutură rece. Diane primi o bere şi Annie paharul de vin alb pe care-l ceruse. Când Tom i-l dădu, îi fu greu să-l privească în ochi. Degetele li se atinseră o clipă pe sticlă şi ei i se îndesiră bătăile inimii.

— Mulţumesc, spuse.

— Am auzit că săptămâna viitoare ne conduci ferma.

— A, fără nici o discuţie.

— În sfârşit, o să avem şi noi pe cineva destul de isteţ ca să pună mâna pe telefon dacă intervine ceva, spuse Diane.

Tom zâmbi şi o privi încrezător pe Annie. Nu purta pălărie şi, când vorbi, îşi împinse cu mâna şuviţa de păr blond de pe frunte:

— Diane crede că bietul Smoky al nostru nu ştie nici să numere pân’ la zece.

— E foarte amabil din partea voastră, spuse Annie cu un zâmbet. Oricum, am cam depăşit perioada cât eram binevenite.

El nu răspunse, dar zâmbi din nou şi, de data aceasta, Annie reuşi să-i susţină privirea. Simţi că, dacă s-ar fi lăsat, ar fi putut aluneca la nesfârşit în albastrul ochilor lui. În clipa aceea, Craig veni în fugă să-l pârască pe Joe că-l aruncase în râu. Avea pantalonii uzi până la genunchi. Diane ţipă după Joe şi se duse să cerceteze a cui era vina. Singură cu Tom, Annie simţi că o cuprinde

panica. Voia să-i spună atât de multe, dar nimic nu era destul de banal pentru a fi spus în momentul acela. Nu-şi dădu seama dacă el îi simţea stânjeneala sau dacă i-o împărtăşea.

— Îmi pare rău de Grace, spuse el.

— Ei, lasă, s-a rezolvat. Vreau să spun, dacă n-ai nimic împotrivă să-l călărească pe Pelerin când te întorci din Wyoming.

— Sigur.

— Mulţumim. Robert n-o să apuce să vadă, dar, dacă am făcut atâtea, e păcat să rămânem...

— Nici o problemă. După o pauză, el continuă:

— Grace mi-a spus că ţiai părăsit slujba.

— E un fel de a vedea lucrurile.

— Mi-a spus că n-ai fost prea afectată de asta.

— Nu, îmi pare chiar bine că am făcut-o.

— Asta e bine.

Annie zâmbi şi mai sorbi puţin vin, sperând că va reuşi să împrăştie tăcerea care se lăsa din nou între ei. Privi în direcţia focului şi Tom văzu unde se uita. Rămas fără companie, Robert îi acorda grătarului toată atenţia lui. Annie ştia că-l va face perfect.

— Soţul tău e un as în fripturi.

— A, da. Da. Îi şi place.

— E un tip pe cinste.

— Da, este.

— Încercam să-mi dau seama cine a fost mai norocos.

Annie îl privi. El se uita încă la Robert. Soarele îi lumina faţa şi el se întoarse şi-i zâmbi:

— El, pentru că te are pe tine, sau tu, pentru că-l ai pe el ?

Se aşezară la masă, copiii la o masă şi adulţii la cealaltă. Râsetele lor umpleau tăcerea dintre plopii canadieni. Pe când soarele cobora, Annie, aşezată cu faţa la râu, se uită cum apa amesteca pe rând rozurile, aurul şi purpuriul luminii din apus. Când se întunecă, aprinseră lumânări şi le adăpostiră în pahare privind fluturarea neobosită a gâzelor de noapte în jurul flăcărilor neclintite.

Grace părea din nou fericită, acum, după ce-i fusese redată speranţa că-l va putea călări pe Pelerin. După ce mâncară, ea îl rugă pe Joe să-i arate lui Robert şmecheria cu chibritul, şi copiii se strânseră cu toţii în jurul mesei adulţilor, ca să privească.

Când chibritul sări prima oară, toţi aclamară. Robert era intrigat. Îl puse pe Joe să mai facă o dată, şi încă o dată, mai încet. Stătea la masă în faţa lui Annie, între Tom şi Diane. Ea privi lumina flăcărilor umbrindu-i şi dezvelindu-i chipul concentrat la mişcările lui Joe şi încercând, ca întotdeauna, să descopere

o soluţie raţională. Annie se trezi sperând, aproape rugându-se, ca el să nu opere şmecheria sau, dacă o descoperea, să n-o divulge.

Încercase şi el de câteva ori, fără succes. Joe spunea cu multă convingere lecţia despre electricitatea statică. Tocmai era pe punctul de a-l îndemna pe Robert să bage mâna în apă ca să dea drumul la încărcare" când Annie îl văzu pe soţul ei zâmbind. Ştiu că descoperise secretul. Nu-i strica bucuria, spuse ea în gând. Te rog, nu le-o strica.

— M-am prins, spuse el. Îl arunci cu unghia, aşa e? Hai, lasă-mă să mai încerc o dată. Îşi frecă în păr chibritul şi apoi îl trase încet către celălalt, ţinându-l pe palmă. Când se atinseră, al doilea chibrit sări cu un zgomot auzit de toţi. Copiii ovaţionară. Robert zâmbi larg, ca un băieţaş care a prins peştele cel mare. Joe încerca să nu-şi arate dezamăgirea.

— Suspect de deştepţi sunt avocaţii ăştia, spuse Frank.

— Dar şmecheria lui Tom ? spuse Grace. Mamă, mai ai bucata de frânghie ?

— Bineînţeles, spuse Annie.

O ţinea în buzunar de când i-o dăduse Tom. O preţuia, era singurul lucru de la el. Fără să se gândească, o scoase şi i-o dădu lui Grace. Regretă imediat. Avu în clipa aceea o presimţire îngrozitoare, subită, care aproape că o făcu să strige. Ştia că, dacă-l va lăsa, Robert va spulbera şi taina aceasta. Şi atunci, ceva scump, dincolo de orice raţiune s-ar fi pierdut.

Grace îi dădu frânghia lui Joe, care îi spuse lui Robert să ridice un deget. Toţi îi urmăreau, în afară de Tom, care se lăsase pe spate, privind-o pe Annie printre lumânări. Ştia că el îi ghicea gândurile. Joe înfăşurase frânghia pe degetul lui Robert.

— Lasă, spuse Annie deodată.

Toţi o priviră, reduşi la tăcere de neliniştea din vocea ei. Ea simţi cum obrajii i se îmbujorau. Zâmbi, scrutându-le cu disperare feţele, căutând ajutor. Dar toţi aşteptau să mai spună ceva.

-— Am., am vrut doar să prind eu prima şmecheria.

Joe ezită un moment, ca să se asigure dacă vorbea serios. Apoi o desfăcu de pe degetul lui Robert şi i-o dădu lui Annie. Ei i se păru că citeşte în ochii băiatului că el, ca şi Tom, înţelegea. Frank îi veni în ajutor:

— Bravo, Annie, spuse el. Să nu le arăţi nimic avocaţilor până n-ai un contract la mână.

Râseră cu toţii, chiar şi Robert. Dar când ochii li se întâlniră, văzu că era nedumerit, poate chiar jignit. Mai târziu, când conversaţia se reluă, numai Tom o văzu încolăcind încet frânghia şi punând-o la loc în buzunar.

4

Duminică seara, Tom mai trecu o dată pe la grajduri, apoi intră în casă să-şi facă bagajul. Scott era pe jos în pijama, în ciuda avertismentelor Di anei,

care nu se lăsa înduioşată de explicaţia lui că nu putea dormi. Avionul era la şapte în dimineaţa următoare şi băieţii fuseseră trimişi la culcare de câteva ore bune.

— Dacă nu te potoleşti, nu mai vii, O.K. ?

— O să mă laşi aici de capul meu ?

— Poţi să fii sigur.

— Nu faci tu aşa ceva.

— Pune-mă la încercare.

Tom urcă scările şi văzu grămezile de haine şi valizele pe jumătate umplute. Îi făcu Dianei cu ochiul şi-l conduse pe Scott în camera lor, fără nici o vorbă. Craig era deja adormit şi vorbi în şoaptă cu Scott despre Disneylaod şi ordinea în care se vor da în maşinuţe, până când pleoapele băiatului se îngreunară şi adormi şi el.

Mergând spre camera lui, Tom trecu pe lângă dormitorul lui Frank şi al Dianei şi ea îi mulţumi că-l luase pe Scott de jos şi-i ură noapte bună.

Annie îşi făcu bagajul pentru o săptămână, ceea ce îi luă prea mult timp, apoi încercă să citească, însă nu se putea concentra.

Tom era afară la cai, când o văzuse pe Annie întorcându-se de la aeroport, unde-i dusese pe soţul ei şi pe Grace. Merse până la geam şi privi spre casa de la râu. Lumina se vedea încă dincolo de jaluzele şi el mai aşteptă o clipă, sperând că-i va vedea silueta, dar nu o văzu.

Se spălă, se dezbrăcă şi se băgă în pat, unde încercă din nou să citească, dar fără prea mare succes. Stinse lumina şi rămase întins pe spate, cu mâinile sub cap, imaginându-şi-o singură în pat, aşa cum avea să fie toată săptămâna.

Trebuia să plece la Sheridan în jur de nouă şi să urce până la ea să-i spună la revedere. Oftă şi se întoarse pe o parte, forţându-se să adoarmă, un somn lipsit de împăcare.

Annie se trezi pe la cinci dimineaţa şi rămase câteva momente privind lumina filtrată prin jaluzelele galbene. Casa se umpluse de o linişte deosebită, pe care simţea că ar fi distrus-o cu cea mai Unică mişcare a trupului ei. Probabil că aţipi, pentru că a doua oară când deschise ochii, auzi zgomotul unei maşini în depărtare şi ştiu că trebuia să fie Bookerii care plecau la aeroport. Se întrebă dacă se sculase şi el să-i petreacă. Se ridică din pat şi ridică jaluzelele. Dar maşina plecase şi pe lângă fermă nu era nimeni.

Coborî scările în tricoul ei larg şi-şi făcu o cafea. Stătu lângă fereastra sufrageriei, strângând ceaşca în palme. Pe malul râului şi în adânciturile văii se lăsase ceaţa. Poate că era deja afară la cai, îi mai trecea o dată în revistă înainte de a pleca. Putea să încerce să alerge şi să dea peste el din întâmplare. Dar dacă venea, aşa cum spusese, să-şi ia la revedere şi ea era plecată ?

Urcă din nou scările şi făcu o baie. Fără Grace, casa părea foarte goală şi tăcerea ei apăsătoare. Găsi o muzică acceptabilă la radioul lui Grace şi îl puse

în baie, încercând, fără şanse, să se calmeze.

Peste o oră, era îmbrăcată. Pierduse mult timp încercând să găsească ceva de îmbrăcat, probându-şi diferite lucruri şi în cele din urmă se enervase atât de tare pe ea însăşi şi pe prostia ei, încât îşi pusese blugii şi un tricou. Ce naiba mai conta, Doamne Dumnezeule ? Doar nu venea decât ca să-şi ia la revedere.

În sfârşit, când se uita pe geam a douăzecea oară, îl văzu ieşind din casă şi aruncându-şi geanta pe locurile din spate ale Chevroletului. Când ajunse la bifurcaţie, avu un moment de angoasă când crezu că o va lua către şosea. Dar el îndreptă maşina pe drumul către casa de la râu. Annie intră în bucătărie. Hotărâse să o găsească ocupată, văzându-şi de treburile ei, de parcă plecarea lui n-ar fi afectat-o cine ştie ce. Făcuse până atunci tot ce putuse, pusese vasele la loc, dusese gunoiul, spălase chiar şi chiuveta de la bucătărie până când o făcuse să lucească, totul ca să-i treacă mai repede timpul. Se hotărî să mai facă nişte cafea. Auzi scrâşnetul cauciucurilor Chevroletului şi se duse la geam, văzând cum întorsese deja maşina către drumul de plecare. El o văzu şi-i făcu semn cu mâna.

Păşind pe prispă, îşi scoase pălăria şi ciocăni la uşa cu geamuri.

— Bună.

— Bună.

El râmase în picioare, învârtindu-şi marginea pălăriei în mâini:

— Grace şi Robert au plecat cu bine ?

— Da, mulţumesc. I-am auzit pe Frank şi pe Diane plecând.

— I-ai auzit ?

— Da.

Pentru o clipă, nu se mai auzi decât susurul cafelei în ibric. Nu mai puteau nici să vorbească, nici să se privească în ochi. Annie se rezemă de chiuvetă, vârându-şi unghiile în carnea palmelor, încercând să arate relaxată.

— Vrei o cafea?

— Mulţumesc, dar ar fi mai bine să plec.

— O.K!

— Bine.

El scoase din buzunarul de la piept al cămăşii o bucăţică de hârtie şi i-o dădu:

— Uite numărul unde mă găseşti în Sheridan. Dacă mai apare vreo problemă, ceva...

— O.K., mulţumesc, spuse ea, luând-o. Când te întorci ?

— A, sâmbătă, cred. Smoky vine mâine aici, ca să aibă grijă de cai şi de rest. I-am spus să dea de mâncare la câini. Poţi să-l călăreşti pe Rookrock de câte ori vrei.

Mulţumesc, s-ar putea să vreau. Se priviră, ea îi zâmbi şi el dădu din cap:

— O.K.

Se întoarse şi ieşi pe uşă şi ea îl urmă pe prispă. Se simţea de parcă nişte mâini i-ar fi încleştat inima, storcându-i încet viaţa din ea. El îşi puse pălăria.

— Ei, pa, Annie.

— Pa.

Se uită de pe prispă cum el se urca în maşină. Porni motorul, îşi atinse marginea pălăriei şi demară.

Conduse patru sau cinci ore, dar nu măsură distanţa în kilometri, ci o simţi după adâncimea durerii care creştea înăuntrul lui. La vest de Bil-lings, pierdut în gânduri, fu gata să intre într-un camion de vite. Se hotărî să o ia pe un drum mai lung şi mai puţin umblat, care mergea spre sud, trecând prin Lovell.

Trecu pe lângă Clarks Fork, pe un pământ pe care-l ştia de copil, deşi acum multe se schimbaseră pe el.

Urmele vechii ferme dispăruseră. Compania petrolieră îşi luase din el cât îi plăcuse, vânzând restul în parcele prea mici pentru a-i putea asigura cuiva traiul zilnic. Conduse pe lângă vechiul cimitir, unde erau îngropaţi bunicii şi străbunicii lui. Într-o altă zi ar fi cumpărat flori şi s-ar fi oprit, dar astăzi n-avea s-o facă. Numai munţii din faţă păreau să-l liniştească puţin şi coti spre ei, intrând pe serpentinele de zgură.

Durerea din piept deveni şi mai ascuţită, Lăsă în jos geamul, primind în tâmple curentul de aer cald, cu aromă de salvie. Se certă singur că era ameţit ca un şcolar îndrăgostit. Avea să parcheze undeva ca să-şi adune minţile.

Deasupra canionului Bighorn se construise o platformă modernă, cu parcare, de unde puteai admira priveliştea şi panourile colorate care vorbeau despre geologia locului. I se păru că era un lucru bun să fie ridicată acolo. Două autocare cu turişti japonezi fotografiau totul şi un cuplu îl rugă să le facă o poză la amândoi. El le-o făcu şi îi mulţumiră de patru ori, apoi toţi turiştii se urcară în autocare şi-l lăsară singur cu camionul.

Se rezemă de balustrada de metal şi privi în jos unde, la capătul unui perete de o jumătate de kilometru de calcar cu nuanţe roz-gălbui, apa şerpuia gălăgioasă şi verde.

De ce n-o luase pur şi simplu în braţe ? Ştia că şi ea ar fi vrut, de ce n-o făcuse ? De când era aşa blestemat de moral? Până atunci, zona aceea a vieţii lui fusese orientată după principiul simplu că, dacă un bărbat şi o femeie simţeau la fel unul pentru altul, trebuia să-şi urmeze atracţia. O.K., ea era măritată. Dar lucrul acesta nu-l oprise în trecut, decât dacă soţul era prieten cu el sau un potenţial criminal. Atunci ce avea ? Căută un răspuns, dar nu găsi nici unul, în afara faptului că nu putea judeca după un precedent din trecut.

Mai jos de picioarele lui, văzu cum deasupra râului, se ridicau nişte păsări negre, necunoscute lui. Şi deodată, îşi dădu seama că avea nevoie de ea. Avea

nevoie de ea aşa cum avusese Rachel nevoie de el cu mulţi ani în urmă şi el n-o putuse satisface; era o stare pe care nu i-o mai crease până atunci nici un om, nici o fiinţă. Acum, în sfârşit, înţelese cum era. Fusese întreg şi acum nu mai era. De parcă în noaptea aceea, buzele lui Annie luaseră din el o parte a cărei lipsă o descoperea abia acum.

Aşa e mai bine, gândi Annie. Era recunoscătoare – sau credea că s-ar cuveni să fie – pentru că el fusese mai puternic decât ea.

După ce plecase Tom, fusese fermă cu ea însăşi, luând tot felul de hotărâri pentru ziua aceea şi cele următoare. Avea să le respecte pe toate. Trebuia să-şi sune prietenii la ale căror faxuri nu răspunsese, să-şi sune avocatul pentru detaliile neplăcute ale demisiei ei şi să taie toate celelalte fire pe care le lăsase atârnând în săptămâna care trecuse. Apoi avea să se bucure de singurătate: avea şă se plimbe, să călărească, să citească. Poate că se va apuca şi de scris, deşi nu avea nici o idee despre ce ar fi putut să scrie. Până la întoarcerea lui Grace trebuia să-şi limpezească măcar capul, dacă nu şi inima.

Nu fu chiar atât de uşor. După ce un nor matinal fusese gonit de vânt, ziua era din nou caldă şi senină. Şi cu toate că încercă să fie ca vremea, îndeplinindu-şi fiecare hotărâre cu calm, simţea cum golul din ea creşte mereu.

Pe la şapte, îşi umplu un pahar cu vin şi şi-l puse pe marginea căzii până se spălă pe cap şi făcu baie. Găsise la Grace o casetă cu Mozart şi, deşi se auzea prost, reuşi să mai înlăture senzaţia de pustietate care o cuprinsese. Ca să se mai înveselească, îşi puse rochia preferată, aceea neagră, imprimată cu floricele roz.

Când apunea soarele, se urcă în Ford Lariat şi porni spre fermă să dea de mâncare la câini. Veniră din toate părţile dând din coadă prietenoşi şi o însoţiră în hambar, unde era mâncarea.

Tocmai terminase de golit castroanele, când auzi o maşină şi i se păru ciudat că nici un câine n-o lătrase. Puse mâncarea jos şi se duse la uşă. Îl văzu doar cu o clipă înainte de a o vedea

Stătea în faţa Chevroierului. Portiera era deschisă şi farurile aprinse luminau slab prin norul de praf. Când ea se opri în uşa hambarului, el se întoarşe şi o văzu. Îşi scoase pălăria, dar n-o mai răsuci nervos în mâini, aşa cum făcuse de dimineaţă. Expresia lui era gravă. Statură neclintiţi, despărţiţi numai de câţiva metri şi nici unul dintre ei nu vorbi un timp.

— M-am gândit... înghiţi el, m-am gândit doar să mă-ntorc.

Da, spuse Annie, cu o voce mai slabă decât orice adiere. Voia să se ducă la el dar nu putea să se mişte şi el înţelese, îşi puse pălăria pe capota maşinii şi veni către ea. Privindu-l cum se apropia, simţi că tot ce adunase în ea atâta vreme avea să se reverse şi o s-o înece şi întinse disperată mâinile să se agate de el. El o prinse şi o înconjură cu braţele, şi fu salvată.

Lipindu-se de el, începu să plângă cu sughiţuri, care-i zguduiau tot trupul.

El o simţi tremurând şi o strânse şi mai aproape de el, aplecându-şi faţa ca s-o găsească pe a ei, simţindu-i lacrimile şi alinându-i-le cu buzele lui. Când simţi că nu mai tremură, ea îşi ridică faţa spre el şi-i căută gura. El o sărută cum o sărutase şi pe munte, dar cu o dorinţă de care nici unul dintre ei nu mai voia să fugă. Îi luă faţa în mâini şi ea îşi lăsă mâinile pe spatele lui, simţindu-i trupul tare şi zvelt, încât îşi putea odihni degetele pe arcul coastelor lui. El o mângâie în acelaşi fel şi ea se cutremură simţindu-i atingerea.

Se depărtară puţin, ca să poată respira şi sa se privească.

— Nici nu-mi vine să cred că eşti aici, spuse ea.

— Nici nu-mi vine să cred că am putut să plec.

O luă de mână şi trecură pe lângă Chevroletul cu portiera deschisă şi farurile aprinse, pierzându-şi conurile de lumină în întuneric. Deasupra lor, cerul se boltea roşcat, întâlnindu-se cu negrul munţilor într-o jerbă carmine. Annie îl aşteptă să descuie uşa.

El nu aprinse nici o lumină, o conduse printre umbrele sufrageriei, pe podeaua care scârţâia sub paşii lor şi printre umbrele de pe pereţi ale fotografiilor sepia.

Îl dorea atât de mult, încât aproape că i se făcu rău când urcară scările largi. Trecură ţinându-se de mână pe lângă camerele pustii, cu uşile deschise, dincolo de care se vedeau haine împrăştiate şi jucării abandonate. Şi uşa camerei lui era deschisă şi el se dădu la o parte şi o lăsă să intre. Apoi intră şi el şi închise uşa.

Ea văzu camera atât de mare şi de goală, ne-semănând deloc cu ceea ce-şi imaginase în nopţile când privea fereastra lui luminată. Acum se afla dincolo de fereastră şi putea vedea silueta neagră a casei de la râu în cadrul ei. Camera era plină de o strălucire stinsă, care transforma toate obiectele în pete coraille şi gri.

El o cuprinse din nou şi o sărută. Apoi, fără nici o vorbă, începu să-i descheie şirul lung de nasturi cu care i se închidea rochia. Ea îl privi, îi privi degetele şi fruntea uşor încreţită de concentrare. Se uită şi el şi o văzu privindu-l, dar nu zâmbi, doar îi susţinu privirea până când desfăcu ultimul nasture. Rochia se desfăcu şi ea se cutremură când el îi atinse pielea. O ţinea de mijloc şi se aplecă să-i sărute cu blândeţe sânii descoperiţi în marginea sutienului. Annie îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi se gândi că nu mai exista nimic în afară de ei. Nici un alt timp, loc, acum şi aici, şi el şi eu, noi. Nu avea nici un rost să se mai gândească la consecinţe sau la permanenţe sau la ce era bine şi ce era rău, pentru că totul, totul era nimic pe lângă îmbrăţişarea lor. Trebuia să fie, şi avea să fie, şi era.

Tom o duse lângă pat şi se opriră, ea îşi lăsă pantofii să alunece din picioare şi începu să-i desfacă cămaşa. El o privea de parcă s-ar fi aflat în faţa unei minuni pe care nu îndrăznea s-o tulbure.

Nu făcuse niciodată dragoste în camera aceea.

Şi niciodată, de când Rachel plecase, n-o făcuse într-un loc pe care-l putea numi acasă. Se dusese în paturile femeilor, dar nu le lăsase niciodată pe ele să vină în al lui. Privise sexul ca pe ceva normal şi întâmplător şi se ferise să se lase vreodată prins în capcana acelei tânjiri pe care o simţise la Rachel şi pe care acum o trăia pentru Annie. Prezenţa ei în sanctuarul camerei lui căpăta astfel o semnificaţie, care era în acelaşi timp ameninţătoare şi minunată.

Lumina din fereastră îi aurise pielea când rochia i se desfăcuse. Ea îi desfăcu blugii ca să-i poată trage afară cămaşa şi să i-o ridice peste umeri.

Orb pentru o clipă, în albul cămăşii, îi simţi mâinile pe pieptul lui şi se aplecă să-i sărute din nou sânii şi-i respiră adânc mirosul, vrând parcă să se scufunde în el. Apoi îi desprinse uşor rochia de pe umeri.

— Annie...

Cu buzele uşor întredeschise, ea nu-i răspunse, dar îl privi şi-şi ridică mâinile la spate, ca să-şi desfacă sutienul. Era simplu, alb, cu o margine subţire de dantelă. Îşi dădu jos bretelele de pe umeri şi-l lăsă să cadă. Avea un trup frumos, cu pielea albă, aurită pe gât şi pe braţe de soare. Avea sânii mai mari decât păreau prin rochie, dar ridicaţi şi cu sfârcurile sus. El i le atinse cu buzele şi i le simţi întărindu-se. Mâinile ei erau pe fermoarul blugilor lui:

— Te rog, murmură.

El trase cuvertura de pe pat şi-i ţinu pătura să intre sub ea, apoi se dezbrăcă. Nu-i fu deloc ruşine şi nici în ochii ei nu văzu vreuna ; de ce le-ar fi fost, când forţa care-i mâna era mai adâncă decât o puteau înţelege şi nu le izvora din trupuri, ci din suflete şi nu voia să asculte de ruşine sau de vreun alt cuvânt fabricat de oameni ?

Tom îngenunche pe pat, lângă ea. Ea îl mângâie cu buzele cu atâta pricepere, încât el se cutremură şi închise ochii, încercând să poată suporta.

Când îndrăzni s-o privească din nou, văzu în ochii ei, aceeaşi dorinţă care-l mistuia şi pe el.

Annie se desprinse de el şi-şi ridică şoldurile, pentru ca el să-i poată scoate chiloţii din bumbac obişnuit.

Deasupra triunghiului de păr descoperit, de un auriu întunecat, care capta ultimele sclipiri de lumiină de afară, se vedea cicatricea subţire a cezarianei. Vederea ei îl emoţiona, deşi nu ştiu de ce îşi aplecă buzele şi i-o sărută pe toată lungimea. Mirosul cald şi dulce al pântecelui ei îl învălui ameţindu-l şi se ridică pentru a-şi trage

răsuflarea şi a o privi mai bine. Se contemplară goi, lăsându-şi ochii să se sature de fiecare detaliu al trupului celuilalt. Respirau în acelaşi ritm şi toată camera nu mai părea decât un plămân enorm, acordat la mişcarea aerului printrebuzele lor.

— Vino, îi şopti ea.

— N-am nimic pentru...

— Nu contează. Sunt în siguranţă. Vino.

Însetată, ea se întinse din nou şi când degetele i se strânseră pe carnea lui, el simţi că era al ei cu toată fiinţa. Se aplecă deasupra ei, lăsând-o să se deschidă pentru el.

Când carnea lor se atinse cu un zgomot moale, Tom văzu în minte din nou păsările acelea necunoscute, negre, cu aripile larg deschise deasupra râului verde. Se simţea de parcă s-ar fi întors dintr-un lung surghiun şi ajunsese în sfârşit în singurul loc pe care-l putea numi casă, unde era din nou întreg.

Când o pătrunse, lui Annie i se păru că în ea intra un val fierbinte şi puternic, traversându-i tot trupul şi încolăcindu-i-se în jurul nervilor. Îl simţi crescând în ea, simţi alunecarea unirii dintre ei. Mâinile lui îi mângâiau sânii şi deschise ochii ca să-l vadă sărutând-o. Simţea limba lui călătorind pe carnea ei mătăsoasă, atingând-o cu dinţii...

Avea pielea albă, dar nu atât de albă ca a ei şi crucea de păr de pe piept era mai întunecată decât şuviţele decolorate de soare din cap. Era osos şi suplu, modelat de munca lui, aşa cum bănuise. Se mişca spre ea cu aceeaşi încredere care-i conducea toate acţiunile, numai că, de data aceasta, fiind concentrat numai asupra ei, era de două ori mai dăruit şi mai strălucitor. Ea se întreba cu uimire cum de toate părţile trupului lui, pe care nu le mai văzuse, i se potriveau totuşi atât de bine şi-i păreau atât de cunoscute.

El o sărută sub braţ, acolo unde-şi lăsase părul să crească după ce venise aici. Ea întoarse capul şi văzu fotografiile înrămate. Pentru o clipă, se simţi ameninţată de a fi târâtă într-o altă lume, unde ştia că ar fi murdărit ceea ce făcea acum cu sentimentul vinovăţiei. Nu acum, nu încă, îşi spuse şi-i luă capul în mâini, încercând să soarbă din gura lui uitarea.

Când buzele li se despărţiră, el o privi şi zâmbi pentru prima oară.

— Ti-aduci aminte de prima zi când am călărit ? întrebă ea.

— De fiecare clipă.

— De perechea de vulturi aurii ţi-aduci aminte ?

— Da.

— Aşa suntem noi. Asta suntem acum.

El dădu din cap, apoi privirile li se încleştară şi el începu să se mişte cu o nouă dorinţă, până când se revărsă în ea şi faţa îi tresări şi se cutremură. Ea se arcui pe trupul lui şi simţi cum carnea i se desface şi din adâncul ei ţâşneşte valul care o străbătu până în adâncul celor mai ascunse fibre şi-l păstră în ea, lăsându-l s-o umple, până când nu mai fură decât o singură fiinţă.

5.

El se sculă în zori şi simţi imediat căldura fiinţei ei adormite lângă el. Se cuibărise pe braţul lui şi-i simţea pe piele răsuflarea şi mişcarea sânilor, urcând şi coborând lângă coasta lui. Piciorul ei drept era împletit cu al lui. Îi simţea pe

coapsă pântecul şi palma ei i se odihnea pe inimă.

Era ora aceea când bărbaţii se trezesc şi vor să plece, iar femeile îi roagă să rămână. Cunoscuse şi el, de multe ori, imboldul de a se strecura afară în zori, ca un hoţ. Îmboldit nu atât de sentimentul vinovăţiei, cât de teama ca nu cumva compania oferită femeii după o noapte de dragoste sa fie resimţită de ea ca un angajament mai serios. Poate că era o forţă primordială în bărbaţi, care îndemna să-şi lase sămânţa şi apoi să plece.

Dar în dimineaţa aceea, Tom nu simţea nimic asemănător.

Stătea nemişcat, ca să n-o trezească. Aproape că-i era frică de momentul acela. Noaptea trecută străbătută de o dorinţă fără sfârşit, ea nu arătat nici o urmă de regret. Dar el ştia că, odată cu zorile, dacă nu regretul, măcar o perspectivă mai rece va pune stăpânire pe mintea ei. Aşa că rămase în camera care se umplea de lumină, adăpostind în braţul lui comoara adormită a trupului ei.

Adormi din nou şi-l trezi zgomotul unei maşini. Annie se întorsese şi el stătea cu capul pe spatele ei şi cufruntea pe ceafa ei parfumată. Când se dezlipi de ea, ea murmură ceva, dar nu se trezi şi el se ridică din pat şi-şi adună hainele.

Era Smoky. Se oprise lângă cele două maşini parcate şi inspecta pălăria lui Tom, care stătuse toată noaptea pe capota Chevroletului. Când îl văzu pe Tom apărând pe prispă, îngrijorarea de pe faţa lui se topi într-un zâmbet larg.

— Bună, Smoke.

- Credeam că eşti la Sheridan.

— Mda. Scuze, am făcut o schimbare de plan. Am vrut să te sun.

Îl sunase pe omul la care se ducea ca să-i spună că îi părea rău, dar nu mai putea ajunge la el; însă de Smoky uitase complet. Smoky îi dădu pălăria umedă de rouă.

— O clipă am crezut că te-au răpit nişte extratereştri, ceva.

Se uită la maşina lui Annie, încercând să lege lucrurile cap la cap:

— Annie şi Grace nu s-au întors în est ?

— Păi, doar Grace, maică-sa n-a mai putut să-şi facă o rezervare. Stă aici până în weekend, când se întoarce Grace.

— Bun.

Smoky încuviinţă din cap, dar Tom văzu că nu se lămurise cu totul. Aruncă o privire la uşa deschisă a Chevroletului şi-şi dădu seama că farurile fuseseră aprinse probabil toată noaptea.

— Am avut aseară nişte probleme,cu bateria, spuse el. Mă ajuţi s-o împingem puţin ?

Nu era o explicaţie prea convingătoare, dar perspectiva unei sarcini de îndeplinit înlătură îndoiala de pe faţa lui Smoky:

— Sigur, spuse el. Imediat.

Annie deschise ochii şi nu dură decât o clipă până-şi dădu seama unde era. Se întoarse către el şi simţi un fior de panică negăsindu-l. Pe urmă auzi afară voci şi zgomotul unei portiere trântite şi simţi panica intensificându-se. Se ridică şi-şi aruncă de pe ea cearşafurile. Se duse la fereastră şi în acelaşi timp îşi simţi coapsele umede şi dureroase, dar era o durere care o încânta.

Printr-o mică deschizătură a perdelelor văzu camionul lui Smoky depărtându-se şi pe Tom făcându-i semn cu mâna. Apoi el se întoarse, îndreptându-se spre casă. Ea îl privi, întrebându-se în ce fel îi schimbase noaptea trecută. Oare ce credea acum despre ea, după ce o văzuse atât de lipsită de pudoare ? Oare ce credea ea acum despre el ?

El scrută cerul, de pe care norii se topeau deja. Câinii i se adunară la picioare, gudurându-se şi el le mângâie capetele şi apoi se îndreptă şi Annie ştiu că, cel puţin pentru ea, nu se schimbase nimic.

Făcu un duş în baia lui mică, aşteptându-se să --se simtă vinovată şi să aibă remuşcări, dar, în loc de asta, nu avea decât emoţii pentru ce ar fi putut simţi el. Obiectele lui de toaletă, aliniate pe marginea chiuvetei, simple şi puţine, o înduioşară. Îi folosi periuţa de dinţi. Pe uşă era un halat mare şi albastru de baie şi se înfăşură în el, simţind mirosul lui în materialul pluşat, apoi se întoarse în cameră.

Când ea intră, el trăsese perdelele şi se uita pe geam. O auzi şi se întoarse şi ea îşi aminti că la fel se întorsese şi în ziua când venise la Choteau să le spună verdictul lui cu privire la Pelerin. Pe masa de lângă el erau două ceşti aburinde. Ea îi văzu zâmbetul îngrijorat:

— Am făcut nişte cafea. ,

— Mulţumesc.

Veni şi luă ceaşca, ocrotind-o în palme. Singuri în camera mare, se simţiră deodată ca doi străini care s-au întâlnit la o petrecere. El făcu un semn spre halat:

— Iţi vine bine.

Ea zâmbi şi sorbi din cafea. Era tare, amară şi foarte fierbinte.

— Pe hol e o baie mai bună, dacă...

— E bună şi a ta.

— Smoky era adineauri. Am uitat să-i dau telefon.

Apoi tăcu şi el şi undeva, dinspre grajduri, un cal nechează. El arăta atât de îngrijorat, încât ei îi fu teamă că avea să-i spună că-i pare rău şi că totul fusese o greşeală.

— Annie ?

— Ce e ?

— Voiam să-ţi spun doar că poţi să faci cum simţi şi cum crezi, că nu trebuie să mă iei în seamă pe mine.

— Dar tu ce simţi ?

— Că te iubesc, spuse el simplu. Apoi zâmbi şi ridică din umeri cu un gest care-i frânse inima:

— Asta-i tot.

Ea puse jos ceaşca şi veni la el şi se îmbrăţişară de parcă lumea s-ar fi rupt de când se separaseră, îi acoperi faţa aplecată cu sărutări.

Mai aveau patru zile şi patru nopţi până la întoarcerea lui Grace şi a Bookerilor. Toate erau un lung şir de clipe prezente. Annie se hotărî să le trăiască, să fie numai prin ele, să lase în urmă trecutul şi să nu se gândească la viitor.

Făcură din nou dragoste, pe când soarele Se înălţa la colţul casei. După aceea, în braţele lui, îi spuse că voia să călărească amândoi până la poienile înalte unde se sărutaseră prima oară şi unde aveau să fie singuri, având drept judecători doar munţii şi cerul.

Trecură râul înainte de amiază. În timp ce Tom înşeuase caii şi împachetase mâncarea, Annie se dusese să se schimbe. Voia să mai ia şi ceva de mâncare din casa de la râu. Deşi nu-i spuse şi nici el n-o întrebă, ştiau amândoi că-şi va suna şi soţul la New York şi va inventa un pretext pentru absenţa ei din casă. Şi el inventase un pretext pentru Smoky, care era cam uluit de toate schimbările acelea de plan.

— Te duci să vezi de vite, nu ?

— Da.

— Singur ?

— Nu, vine şi Annie.

— A... Aşa.

Urmă o pauză, în care Smoky adună în minte unu şi cu unu.

— Smoke, ţi-aş fi recunoscător dacă ai ţine asta pentru tine.

— A, sigur, Tom. Nu-ţi fă griji.

Adăugă apoi că va avea el grijă de cai, cum vorbiseră la început. Tom ştia că putea avea încredere în el în toate privinţele. Înainte de a pleca, Tom îl mutase pe Pelerin într-un ţarc unde erau şi alţi cai mai tineri, cu care începuse să se obişnuiască. De obicei, Pelerin o lua la goană imediat alături de ceilalţi cai, dar în ziua aceea stătu la gard şi se uită după Tom. Tom avea să încalece aceeaşi iapă roşcată-aurie pe care o călărise şi la urcatul cirezii pe munte. Îndreptându-se spre casa de la râu, cu mâna pe frâul lui Rimrock şi al celuilalt căluţ încărcat cu bagaje, Tom întoarse capul şi-l văzu pe Pelerin tot acolo, la poartă, privind lung în urma lui. Calul părea, într-un anumit fel, să ştie că vieţile tuturor se schimbaseră.

Aşteptând pe poteca din josul casei de la râu, Tom o privi pe Annie coborând grăbită panta.

Iarba din poiana de dincolo de vad crescuse grasă şi lungă. În curând aveau să încheie contractele pentru fân. Acum nu se auzea decât foşnetul ierbii

străbătute de cai, unul lângă altul, şi scârţâitul uşor al şeilor.

O vreme, nici unul dintre ei nu simţi nevoia să vorbească. Ea nu-i mai puse nici o întrebare despre pământul pe care călăreau. Lui Tom i se păru că acum, pentru ea nu mai contau atât de mult numele plantelor, locurilor şi animalelor. Nu mai conta decât că toate erau acolo.

Se opriră la amiază să adape caii. Mâncară din proviziile aduse de ea, pâine cu brânză şi cu portocale. Ea şi-o curăţă pe a ei, desfăcând coaja într-o singură şuviţă lungă şi spiralată şi râse când el încercă să facă la fel şi nu reuşi.

Traversară platoul pe care florile începuseră să se ofilească şi, de data asta, călăriră împreună până pe culme. Nu mai speriară nici un cerb, dar văzură, poate la jumătate de kilometru în jos, în vale, un mic cârd de mustangi. Tom îi făcu semn lui Annie să stea. Erau împotriva vântului şi mustangii nu-i simţiseră încă. Erau o familie, şapte iepe cu cinci mânji şi doi cârlani foarte tineri, toţi conduşi de armăsar. Tom nu-l mai văzuse pe acesta niciodată.

— Ce animal frumos, spuse Annie.

— Aha.

Era magnific. Cu pieptul scos în faţă şi crupa viguroasă, avea poate cinci sute de kilograme. Părul îi era de un alb perfect. Nu-i zărise încă pe Tom şi pe Annie pentru că era prea ocupat să întâmpine un intrus mai periculos, un armăsar tânăr, care venise la iepe.

— Lucrurile se cam încing la vremea asta a anului, spuse Tom liniştit. E sezonul de împerechere şi tipul ăsta crede că i-a venit şi lui vremea. Probabil că se ţine de câteva zile după cârdul ala împreună cu alţi cai tineri.

Se aplecă în şa să cerceteze împrejurimile:

— Mda, uite-i acolo.

Îi arătă cu degetul lui Annie un grup de vreo nouă sau zece cai, la vreo jumătate de kilometri mai la sud.

— Aia e o bandă de burlaci. Aleargă de colo-colo, se hărţuiesc, zgârie copacii, până se fac destul de mari ca să se ducă să fure iepele altcuiva

— Înţeleg.

Tonul ei îl făcu să-şi dea seama că spusese ceva amuzant. Ştia că ea-l privea, dar nu se uită, pentru că-şi imagina perfect cum arătau colţurile gurii în clipa aceea şi-i plăcea.

Aşa este, întări el, fără să-şi ia ochii de la caii sălbatici.

Armăsarul şi provocatorul lui stăteau bot în bot,în timp ce iepele, mânjii şi prietenii celui mai tânăr priveau de la distanţă. Apoi, deodată, amândoi caii îşi scuturară capetele, nechezând. Se putea ca un cal mai slab să se înspăimânte încă din acest punct, dar armăsarul cel tânăr nu fugi. Se cabra şi necheză din nou, iar bătrânul se cabra şi el, mai înalt, şi-l lovi cu copitele. Puteau auzi clar zgomotul loviturilor în plin şi vedeau albul dinţilorr dezgoliţi ai masculilor. Apoi, deşi nu trecuse mult, tânărul cedă şi bătu în retragere. Armăsarul alb îl privi

plecând, apoi, aruncându-le doar o privire lui Tom şi lui Annie, îşi conduse familia către copaci.

Tom o simţi din nou privindu-l. Ridică din umeri şi-i surâse:

— Uneori câştigi, alteori pierzi.

— Celălalt se va mai întoarce ?

— A, sigur. O să petreacă ceva mai mult timp la sala de forţă, iar după aceea, se va întoarce.

Făcură focul lângă râu, chiar lângă malul unde înnoptaseră. Coapseră din nou cartofi pe jar şi-şi uniră sacii de dormit, aşezându-şi şeile la cap. De pe malul celălalt, doi juncani îi priviră tot timpul, plini de curiozitate.

Coapseră cartofii cu cârnaţi fripţi într-o tigaie înnegrită şi cu nişte ouă despre care Annie nu crezuse că vor ajunge până acolo nesparte. Îşi şterseră farfuriile cu pâine. Cerul se înnorase. Spălară farfuriile în râul întunecat şi le lăsară să se usuce pe iarbă. Apoi se dezbrăcară şi făcură dragoste, cu pielea luminată de foc.

Unirea lor avu o solemnitate care i se păru lui Annie foarte potrivită cu locul. Era de parcă veneau să onoreze o promisiune făcută acolo.

După aceea, Tom se rezemă de şaua sa, iar ea se înveli şi se ghemui la pieptul lui. Aerul era mult mai rece. Undeva, sus pe munte, se auzeau nişte schelălăituri ascuţite şi el îi spuse că erau coioţi. Îşi puse şi el o pătură pe umeri şi o înveli şi pe ea, strângând-o mai tare lângă el. Annie se gândi că nu era nimic, nimic pe lume care să-i poată atinge acolo, atunci.

Ore întregi, vorbiră despre vieţile lor, uitându-se la foc. Ea îi povesti despre tatăl ei şi despre toate locurile exotice în care trăiseră înainte de moartea lui. Îi povesti cum îl cunoscuse pe Robert şi cum i se păruse atât de inteligent şi totuşi încrezător, matur şi foarte sensibil în acelaşi timp. Rămăsese şi acum la fel, un om minunat. Căsnicia lor fusese bună şi, din multe puncte de vedere, încă mai era. Dar, privind în urmă, îşi dădea seama că ea voise de la el ceea ce pierduse odată cu tatăl ei: stabilitate, siguranţă şi iubire necondiţionată. Robert i le dăruise pe toate spontan, iar în schimb, ea îi fusese credincioasă.

— Prin asta, nu vreau să spun că nu-l iubesc, spuse ea. Îl iubesc sincer. Doar că e o dragoste care seamănă mai mult cu, nu ştiu cum să spun... cu recunoştinţa sau aşa ceva.

— Pentru că el te iubeşte.

— Da. Şi pe Grace. E îngrozitor, nu-i aşa ?

— Nu.

Ea îl întrebă dacă fusese la fel şi cu el şi Rachel şi el îi spuse că nu, fusese altceva. Annie îl ascultă povestindu-i despre căsnicia lui. Încercă să şi-o imagineze în realitate pe femeia din fotografie, cu ochii ei frumoşi şi întunecaţi şi cu părul strălucitor. Zâmbetul de acolo era greu de împăcat cu tristeţea

despre care-i vorbi Tom.

Nu femeia o impresionase cel mai tare pe Annie, ci copilul din braţele ei. Îi dădea un sentiment, pe care-i era ruşine să-l numească gelozie. Era aceeaşi senzaţie pe care o avusese văzând iniţialele lui Tom şi ale lui Rachel pe ghizdul fântânii. Era ciudat, dar cealaltă fotografie recentă a lui Hal îi îmblânzea inima. Avea părul mamei lui dar ochii îi erau liniştitori, ochii lui Tom. Chiar din fotografie, făceau să-i dispară orice animozitate.

— Vă mai întâlniţi ? îl întrebă Annie, când el termină.

— Nu ne-am mai văzut de câţiva ani. Vorbim din când în când la telefon, mai ales despre Hal.

— I-am văzut fotografia la tine în cameră. E frumos.

Îl simţi pe Tom zâmbind deasupra capului ei:

— Aha, este.

Tăcură. O crenguţă carbonizată se prăbuşi în cenuşă, fărâmiţându-se în puncte de jar.

— Ai mai vrut copii ? o întrebă el.

— Da, am vrut amândoi, am încercat. Dar nu-i puteam ţine. Până la urmă, am renunţat. Cel mai mult îmi doream pentru Grace. Un frăţior sau o surioară pentru Grace.

Tăcură din nou şi Annie credea că ştie la ce se gândea el. Dar era un gând prea plin de tristeţe pentru a fi rostit, chiar şi aici, la marginea dinspre cer a lumii.

Călăriră două zile pe stâncile şi înălţimile de pe podişul unde poposiseră. Uneori îşi lăsau caii şi mergeau pe jos. Văzură urşi şi elani şi lui Tom i se păru o dată că vede şi un lup. Se întoarse şi plecă înainte de a fi sigur, aşa că nu-i spuse nimic lui Annie, ca să n-o îngrijoreze.

Găsiră văi neumblate cu tufe de zmeură şi clopoţei şi intrară până la brâu în poieni cu iarba albăstrită de pansele sălbatice.

În prima noapte plouă şi Tom instala cortul pe care-l adusese, într-o poiană ferită, străjuită de trunchiurile albite ale unor plopi prăbuşiţi. Se udară până la piele şi statură cu pături pe umeri, râzând şi încălzindu-se unul pe altul şi privind ploaia. Băură cafea din nişte căni de pământ, în timp ce caii păşteau nestingheriţi, cu ploaia alunecându-le pe crupă. Annie îi privea cu faţa şi gâtul luminate de lampă şi el îşi spuse că nu mai văzuse şi nici nu avea să mai vadă vreodată o fiinţă atât de frumoasă.

În noaptea aceea, cu ea dormindu-i în braţe, stătu şi ascultă răpăitul ploii pe pânza cortului şi încercă să facă aşa cum o învăţase pe ea, să trăiască clipa prezentă, fără să se gândească la viitor. Dar nu putu.

Urmă o zi senină şi caldă. Găsiră un lac alimentat de o cascadă mică. Annie spuse că voia să înoate şi el îi spuse râzând că apa era prea rece Pentru oasele lui bătrâne. Dar ea nu vru să accepte, aşa că, sub privirile curioase ale

cailor, se dezbrăcară şi săriră în lac. Apa era foarte rece şi veniră curând, vineţi şi clănţănind din dinţi ca doi copii neastâmpăraţi.

Noaptea, cerul fu brăzdat de sclipirile albastre şi roşii ale aurorei boreale. Annie nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi nici el n-o mai văzuse atât de clară şi strălucitoare. Se răspândise într-un cerc larg de lumină, cu valuri de culori din ce în ce mai deschise la margini. Când se iubiră, Tom văzu sclipirile aurorei în ochii ei verzi.

Era ultima noapte a idilei lor, deşi nici unul dintre ei n-o spuse altfel decât prin pasiunea cu care-l îmbrăţişa pe celălalt. Nici unul dintre ei nu voia să doarmă. Se sorbeau unul pe altul de parcă urmau să fie hărăziţi după aceea unei ierni veşnice. Nu se opriră decât când dragostea se transformă în durere şi oasele şi pielea începură să le geamă, trimiţându-şi semnalele în nervii lor.

La puţin timp după ce Annie adormise, el auzi, într-un fel de ecou îndepărtat al unirii lor, un urlet lung şi primitiv, care amuţi deodată creaturile nopţii. Şi ştiu că avusese dreptate când i se păruse că văzuse pe înălţimi un lup.

6.

Annie curăţă şi tocă cepele, respirând pe gura, ca să nu-i lăcrimeze ochii. Simţea ochii lui aţintiţi asupra ei şi asta-i dădea o forţă deosebită, o înzestra parcă deodată cu o îndemânare pe care înainte n-o avusese. Acelaşi lucru îl simţea şi când făceau dragoste. Poate că (şi ea zâmbi gândului), poate că aşa se simţeau şi caii în prezenţa lui.

El se rezema de tocul uşii şi nu se atinsese de paharul de vin pe care i-l turnase ea. Deschiseseră radioul lui Grace la o emisiune muzicală. Vocile unse cu miere ale unor specialişti discutau elevat despre un compozitor de care Annie nici nu auzise.

— La ce te uiţi ? întrebă ea cu blândeţe.

— La tine, ridică el din umeri. Te deranjează ?

— Îmi place. Mă face să mă simt conştientă de ce fac.

— Găteşti bine.

— N-aş putea să mă întreţin din gătit.

— Nu-i nimic, mă poţi întreţine pe mine.

În după amiaza aceea, când se întorseseră la fermă, ei îi fusese teamă că realitatea avea să-i asalteze cu violenţă, dar, ciudat, acest lucru nu se întâmplă. Se simţea învăluită într-o pace de nezdruncinat. Cât fusese el la cai, ea-şi verificase mesajele şi nu găsise nici unul îngrijorător. Cel mai important era de la Robert, care-i spunea cu ce avion şi la ce oră urma să sosească Grace a doua zi, la Great Falls. Îi mai spunea că-şi rezolvase „bunicel" toate treburile cu Wendy Auerbach. De fapt, Grace avea un sentiment atât de bunicel cu privire la noua ei proteză, încât se gândea să se înscrie la maraton.

Liniştea lui Annie nu se spulberă nici după ce vorbi cu ei la telefon.

Mesajul pe care li-l lăsase, anunţându-i că se duce pentru vreo două zile la cabana de pe munte a Bookerilor, nu păruse să stârnească nici un fel de comentarii. De-a lungul căsniciei lor, plecase adesea de una singură pentru perioade scurte şi probabil lui Robert i se păruse că gestul ei era o încercare firească de a-şi limpezi gândurile cauzate de pierderea slujbei. O întrebase doar cum fusese şi ea-i răspunsese că e minunat. Dacă ceea ce nu-i spusese nu putea fi socotit o minciună, însemna că nici măcar nu minţise.

— Sunt cam îngrijorat de întoarcerea ta mare la natură, glumise el.

— De ce ?

— Păi, curând o să vrei să te muţi de tot acolo şi eu o să fiu nevoit să mă axez pe legislaţia contractelor cu vite sau pe mai ştiu eu ce.

Când puse jos receptorul, Annie se întrebă de ce vocea lui sau a lui Grace nu-i deschisese în faţă abisul de vinovăţie în care era sigură că avea să se scufunde, mai devreme sau mai târziu. Pur şi simplu, nu se întâmplase. Poate pentru că mintea ei era încă în starea aceea de plutire şi de suspendare în timp, aşteptând să se scurgă cele câteva ore pe care le mai avea alături de Tom.

Îi gătea spaghete, aşa cum dorise să le facă în seara când îi invitase la cină. Busuiocul cumpărat din Butte înflorise. Când îi tăie frunzele, Tom veni în spatele ei şi, sprijinindu-şi uşor mâinile pe şoldurile ei, o sărută pe gât. Atingerea buzelor lui îi tăie răsuflarea.

— Miroase bine, spuse el.

— Ce, eu sau busuiocul ?

— Amândouă.

— Să ştii că, în vechime, busuiocul se folosea la îmbălsămarea morţilor.

— Vrei să spui la mumificare ?

— Da, previne mortificarea cărnii.

— Eu credeam că e o iarbă contra desfrâului.

— E şi asta, aşa că nu mânca prea mult.

Puse busuiocul în tigaia unde ceapa şi roşiile se înăbuşeau deja, apoi se răsuci către el. Fruntea îi ajungea la buzele lui şi el i-o sărută blând. Ea-şi vârî degetele mari în buzunarele blugilor lui. Şi în clipa aceea de comunicare totală, Annie ştiu că nu-l va putea părăsi pe bărbatul acesta.

— Te iubesc mult de tot, Tom.

— Şi eu te iubesc.

Aprinseră câteva lumânări rămase de la cina festivă şi stinseră neonul din bucătărie. După ce mâncară, el o întrebă dacă reuşise să dezlege şmecheria cu frânghia. Ea îi răspunse că, după Joe, nu era o şmecherie, dar că oricum, nu reuşise să o dezlege.

— Mai ai frânghia ?

— Tu ce crezi ?

O scoase din buzunar şi i-o dădu şi el îi spuse să întindă un deget şi să fie atentă, pentru că nu o să-i arate decât o dată. Ea îi urmări fiecare mişcarea mâinilor, până când degetele lor părură Că sunt prizoniere în aceeaşi buclă. Apoi, cu o secundă înainte ca el să tragă de laţ, ştiu cum făcuse.

— Lasă-mă să încerc, îi spuse.

Imită fiecare mişcare a lui, de parcă le copiase loate cu o oglindă mentală. Şi bineînţeles, când trase de frânghie, degetele li se eliberară. El se lăsă pe spate şi o învălui cu o privire, în acelaşi timp iubitoare şi tristă:

— Poftim, îi spuse. Acum ştii.

— Pot să păstrez frânghia ?

— Nu, nu mai ai nevoie de ea. Şi o băgă la el în buzunar.

Erau toţi acolo şi Grace ar fi vrut să nu fie. După atâtea pregătiri, toată lumea se aştepta ca lucrurile să meargă spectaculos de bine. Se uită la chipurile celor care aşteptau de-a lungul balustradei arenei: mama ei, Frank şi Diane, Joe, gemenii cu şepci identice de la Los Angeles, chiar şi Smoky venise. Şi dacă totul avea să iasă prost ? Nu va ieşi prost, îşi spuse cu fermitate. N-avea să îngăduie aşa ceva.

Pelerin era înşeuat şi Tom îi potrivea scările. Calul arăta minunat, deşi Grace nu se obişnuise încă să-l vadă înşeuat ca în vest. De când îl călărea pe Gonzo, ajunsese însă să prefere şi ea tipul acesta de şa. O făcea să se simtă mai în siguranţă, aşa că avea să încalece şi azi tot aşa.

De dimineaţă, îi curăţase cu Tom coama şi coada şi-l ţesălaseră până când începuse să strălucească. Fata se gândi că, dacă nu ţineai seama de cicatrici, arăta ca un cal de paradă. Avusese întotdeauna un instinct al evenimentului. Şi-şi aminti că trecuse aproape un an de când îi văzuse prima fotografie, aceea luată la grajdurile din Kentucky.

Îl priviseră cu toţii pe Tom călărindu-l de câteva ori în jurul arenei. Grace stătuse lângă mama ei şi încercase din răsputeri să-şi liniştească valurile de emoţie din stomac.

— Dar dacă nu vrea să-l lase decât pe Tom să-l călărească ? şuierase ea.

Annie o luase de umeri:

— Scumpa mea, ştii că Tom nu te-ar lăsa daca n-ar fi sigur.

Ştia. Dar asta n-o făcea mai puţin nervoasă

Tom îl lăsase pe Pelerin şi se îndrepta spre ele

Fata făcu un pas înainte. Proteza o asculta foarte bine.

— Gata ? întrebă Tom.

Ea înghiţi în sec şi dădu din cap. Nu avea încredere să vorbească, de teamă să nu-i tremure vocea. El îi văzu îngrijorarea şi când ajunse lângă ea, îi spuse astfel ca să nu mai audă nimeni:

— Grace, să ştii că nu-i nevoie s-o facem acum. Drept să-ţi spun, nici n-am avut idee că o să fie un asemenea circ.

— E O.K. Nu contează.

— Sigur ?

— Sigur.

El o luă de umeri şi merseră spre centrul arenei unde aştepta Pelerin. Ea îl văzu ciulindu-şi urechile.

Inima lui Annie bătea atât de tare, încât era sigură că Diane, de lângă ea, o auzea. Era greu de despărţit bătăile de inimă pentru Grace de cele pentru ea însăşi. Pe bucăţica aceea de nisip roşiatic, urma să aibă loc un început şi în acelaşi timp un sfârşit, deşi Annie nu vedea prea clar ce sau cum avea să înceapă şi să se termine. Păreau cuprinşi cu toţii într-un vârtej de emoţii din care aveau să iasă schimbaţi, dar acum erau în centrul lui şi nu puteau privi lucrurile din afară.

— Fiica ta e o puştoaică foarte curajoasă, spuse Diane.

— Ştiu.

Tom o puse pe Grace să se oprească la distanţă mică de Pelerin, dar nu prea aproape, ca să nu-l încolţească. Înainta singur şi puse liniştit mâna pe cal. Îl ţinu de frâu şi-şi lipi capul de al lui, netezându-i gâtul cu palma celeilaltei mâini. Tot timpul, ochii lui Pelerin rămaseră aţintiţi asupra lui Grace.

Chiar şi de la distanţa la care era, Annie simţea că ceva nu era în regulă.

Când Tom încercă să-l tragă spre fată, el rezistă şi o privi pe Grace arătându-şi albul ochilor. Tom il întoarse şi-l plimbă de câteva ori în jurul arenei, domolindu-l şi făcându-l să-şi relaxeze muşchii. Animalul păru să se calmeze. Dar când Tom îl conduse din nou către Grace, se încorda la fel ca înainte.

Grace era cu spatele şi Annie nu-i putea vedea faţa. Dar nici nu era nevoie. Simţea distinct îngrijorarea şi tristeţea fetei.

— Nu ştiu dacă-i o idee bună, spuse Diane.

— O să fie bine, spuse Annie atât de repede, încât păru aspră.

— Aşa socot şi eu, spuse Smoky. Dar nici el nu părea prea sigur.

Tom îl mai plimbă de câteva ori pe Pelerin în jurul arenei şi, când se convinse că nici asta nu ajutase, încalecă pe el şi făcu în galop câteva ture. Grace îl urmărea, întorcându-se după el. Se uită şi la Annie şi îşi zâmbiră, dar nici una nu era prea încrezătoare.

Tom nu vorbea şi nu se preocupa decât de Pelerin. Era încruntat şi Annie nu ştia dacă de concentrare, sau pentru că era îngrijorat, deşi ştia că, de obicei, nu se arăta niciodată îngrijorat faţă de un cal.

Descăleca şi-l conduse din nou pe Pelerin la Grace. Calul rezistă şi de data asta. Grace se răsuci pe călcâi şi era gata să cadă. Pe când se înapoia la balustradă, buzele îi tremurau şi Annie văzu că se lupta cu plânsul.

—: Smoke ! strigă Tom.

Smoky sări peste balustradă şi se duse la el.

— O să-i treacă, Grace, spuse Frank. Mai stai un minut, două. O să-l potolească Tom, o să vezi.

Grace dădu din cap şi încercă să zâmbească, dar nu se putu uita la el sau la altcineva, cu atât mai mult la Annie. Annie ar fi vrut s-o ia în braţe, dar se abţinu. Ştia că atunci Grace ar fi izbucnit:în plâns şi pe urmă i-ar fi fost ruşine şi ar fi fost supărată pe amândouă. Totuşi, când Grace veni aproape, îi spuse liniştită:

— Frank are dreptate. O să-i treacă.

— A văzut că sunt speriată, spuse Grace printre dinţi.

În arenă, Tom şi Smoky erau angajaţi într-o discuţie pe care n-o putea auzi decât Pelerin. După un timp, Smoky alergă spre poarta arenei, o sări şi fugi în grajduri. Tom îl lăsă pe Pelerin şi se îndreptă spre balustradă: .

— O.K., Gracie, spuse el. Acum o să facem ceva ce speram să nu fie nevoie. Dar mai e în el ceva ce nu pot încă scoate altfel. Aşa că eu cu Smoky o să-ncercăm să-l culcăm. O.K.?

Grace încuviinţă din cap. Annie văzu că nici i n-avea idee exactă de ce voia Tom să spună.

— Ce înseamnă asta ? întrebă ea.

El o privi şi ea îşi aminti deodată de trupurile lor îmbrăţişate. ; !

— Păi, e mai mult sau mai puţin ceea ce-am spus. Numai că trebuie să vă spun că nu e întotdeauna o privelişte prea plăcută. Uneori, calul luptă foarte tare ca să nu fie pus jos. Din cauza asta, n-o fac decât dacă e neapărată nevoie. Individul ăsta ne-a arătat deja ce luptător e. Aşa că, dacă preferaţi să nu fiţi de faţă, intraţi în casă şi vă chemăm când se termină.

— Nu, clătină Grace din cap. Vreau să mă uit.

Smoky se întoarse în arenă cu lucrurile după care-l trimisese Tom. Mai făcuseră asta la un dispensar din New Mexico, aşa că Smoky avea idee de cum trebuia să meargă treaba. Totuşi, Tom îl luă deoparte şi-i recapitula toate acţiunile, ca să nu greşească şi să nu facă pe nimeni să sufere.

Smoky îl ascultă grav, dând din cap. Când Tom văzu că înţelesese, porniră amândoi spre Pelerin. Calul se trăsese în fundul arenei şi, după felul cum îşi mişca urechile, se putea vedea că înţelesese că ceea ce avea să i se întâmple nu avea să fie prea amuzant. Îl lăsă pe Tom să se apropie şi să-i netezească gâtul, dar nu-şi luă ochii de la Smoky, care se apropia cu braţele pline de frânghii şi alte lucruri.

Tom îi desprinse frâul şi-i puse în loc lasoul pe care i-l dădu Smoky. Apoi legă două funii lungi, una de sub lasou şi una de capătul şeii.

Lucra liniştit, aşa că Pelerin nu se înspăimântă. Totuşi, se simţea prost, pentru că ştia că liniştea lui era înşelătoare şi că ceea ce avea să urmeze putea zdruncina firul subţire al încrederii stabilite între el şi animal. Poate că în clipa aceea el era cel care greşea. Poate că legătura lui cu Annie îl afectase într-un

mod pe care numai Pelerin îl simţea. Cel mai probabil era ca animalul să fi simţit doar teama lui Grace. Dar nici măcar el nu putea şti sigur ce se petrecea acum în mintea lui. Poate că de undeva, din adâncul lui, Tom îi transmitea calului că el nu voia să reuşească, pentru că atunci totul se va sfârşi şi Annie va pleca.

Îi ceru lui Smoky priponul făcut dintr-o împletitură de pânză groasă şi funie. Coborându-şi încet mâna în josul piciorului stâng din faţă al lui Pelerin, îi ridică în palmă copita. Calul se foi pe loc. Tom îl domolea tot timpul, cu glasul şi cu mâna. Apoi, când calul nu se mai mişcă, puse priponul pe piciorul lui şi-l strânse bine. Trase de funia legată de el şi o înnodă de şa. Pelerin era acum un animal cu trei picioare. O explozie care ameninţa să izbucnească.

Se întâmplă când Tom luă de la Smoky capătul uneia dintre cele două funii lungi. Pelerin încercă să se mişte şi descoperi că nu putea. Se aruncă şi ţopăi pe piciorul drept şi fu atât de speriat de senzaţia de imobilizare, încât începu să ţopăie din nou şi se sperie şi mai tare.

Văzând că nu putea merge, încercă să alerge şi ochii i se tulburară de panică. Tom şi Smoky se încordară, trăgând de frânghii, forţându-l să se rotească pe loc într-un cerc tot mai strâmt. Şi el se rotea mereu şi mereu, ca un căluşel de bâlci, beteag şi nebun.

Tom aruncă o privire către balustradă. Văzu că Grace pălise şi Annie o susţinea şi se blestemă că le pusese să aleagă şi nu insistase să intre în casă, pentru a fi scutite de priveliştea aceea dureroasă.

Annie îşi ţinea mâinile cu încheieturile albite pe umerii lui Grace. Muşchii amândurora se încleştau chinuitor odată cu fiecare săritură jalnică a lui Pelerin.

— De ce face asta ? strigă Grace.

— Nu ştiu.

— O să fie O.K., Grace, spuse Frank. L-am mai văzut făcând asta o dată.

Annie încercă să-i zâmbească. Dar chipul lui dezminţea optimismul vorbelor. Joe şi gemenii arătau aproape la fel de rău ca şi Grace.

Diane spuse încet:

— Poate că ar fi bine s-o duci în casă.

— Nu, zise Grace. Vreau să văd.

Pelerin era acum scăldat în sudoare. Dar încă rezista. Piciorul împiedicat fulgera prin aer ca o paletă deformată, scăpată de sub control. Nisipul roşiatic pe care-l stârneau în arenă săriturile lui se ridicase ca un nor peste cal şi cei doi oameni.

.Lui Annie i se părea greşit, nefiresc pentru Tom să facă aşa ceva. Îl văzuse purtându-se ferm cu animalele, dar niciodată provocându-le suferinţă. Tot ce făcuse pentru Pelerin până atunci părea menit să-i câştige încrederea. Şi acum îl rănea. Annie nu putea înţelege de ce.

În cele din urmă, calul se opri. Şi când o făcu, Tom îi făcu semn lui Smoky

şi amândoi lăsară funiile mai slabe. Atunci când Pelerin se agită, traseră din nou de ele şi nu le lăsară până când nu încetă. Animalul se opri, gâfâind în spume şi respiraţia lui şuierătoare era atât de chinuită, încât Annie ar fi vrut să-şi astupe urechile.

Tom îi spuse ceva lui Smoky. Smoky dădu din cap şi, întinzându-i funia lui, se duse să ia lasoul încolăcit într-o margine a arenei. Îl aruncă şi, la a doua încercare, lasoul ateriza pe creasta şeii lui Pelerin. După ce legă capătul lui de balustrada din fundul arenei, Smoky veni şi luă celelalte două funii din mâna lui Tom.

Tom veni la balustradă şi trase de lasou. Pelerin simţi presiunea şi se încorda. Creasta şeii se îndoi puţin.

— Ce face ? întrebă Grace cu o voce mică şi speriată.

— Încearcă să-l facă să se lase în genunchi, răspunse Frank.

Pelerin se luptă aprig şi mult, iar când, în sfârşit, îngenunche, o făcu numai pentru o clipă. Apoi, adunându-şi ultimele puteri, se ridică. De trei ori căzu în genunchi şi apoi se ridică, nevoind să cedeze. Dar Tom îl supunea la un efort prea mare şi în cele din urmă, încăpăţânarea calului se frânse şi acesta rămase în genunchi.

Annie simţi umerii lui Grace relaxându-se. Dar nu se terminase. Tom trăgea în continuare de lasou şi strigă la Smoky să vină să-l ajute.

— Să-l lase în pace ! strigă Grace. Nu i-au făcut destul rău ?

— Trebuie să se culce, spuse Frank.

Pelerin sforăia ca un taur rănit, cu botul în spume. Părul i se murdărise de nisip lipit de sudoare. Se luptă din nou, dar din nou fu prea greu, pentru a face faţă. Şi, în cele din urmă, se lăsă pe o parte, îşi întinse capul pe nisip şi rămase nemişcat.

Annie avu impresia că asistă la o capitulare completă şi umilitoare.

Simţi trupul lui Grace zguduit de suspine. Simţi cum şi în ochii ei se adună lacrimi pe care nu le mai poate opri. Grace se întoarse şi-şi îngropa capul în pieptul ei.

— Grace ! strigă Tom.

Annie văzu că el stătea cu Smoky lângă trupul culcat al lui Pelerin. Arătau ca doi vânători lângă leşul trofeului lor.

: Grace ! strigă el din nou. Vrei să vii aici,, te rog ?

— Nu ! Nu vreau !

El îl lăsă pe Smoky şi veni către ele. Era posomorât, aproape de nerecunoscut, de parcă ar fi fost posedat de nişte forţe negre şi răzbunătoare. Annie o luă în braţe pe Grace, protejând-o. Tom se opri în faţa lor:

— Grace, aş dori să vii cu mine.

— Nu, nu vreau.

— Trebuie.

— Nu, o să-i faci şi mai mult rău.

— Nu i-am făcut rău. E bine.

— Cum să nu !

Annie ar fi vrut să intervină, s-o protejeze Dar în schimb, înmărmurită de tensiunea din privirea lui, îl lăsă să-i ia fiica. O prinse de umeri şi o întoarse către el:

— Trebuie să faci asta, Grace. Ai încredere în mine.

— Să fac ce ?

— Vino la mine şi o să-ţi arăt.

Fata se lăsă cu greu dusă în arenă. Purtată de aceeaşi dorinţă de a o proteja, Annie sări şi ea balustrada şi o urmă. Se opri la o distanţă de câţiva metri, ca să fie aproape în caz de nevoie. Smoky încercă să zâmbească, dar îşi dădu seama că era deplasat. Tom o privi:

— O să fie bine, Annie.

Ea dădu fără vlagă din cap.

— O.K., Grace, spuse Tom. Vreau să-l mângâi: începe cu şalele, mişcă-i picioarele, atinge-l peste tot.

— La ce bun ? E istovit, mort de oboseală.

— Fă cum îţi spun.

Grace se apropie ezitantă de crupa calului. Pelerin nu-şi ridică botul din nisip, dar Annie văzu că ochiul descoperit încerca s-o urmărească pe fâtă.

— O.K. Acum mângâie-l. Dă-i drumul. Începe cu piciorul de aici. Hai, ia-l în palmă. Asta e.

— Parcă e mort, asa-l simt! ţipă Grace. Ce i-aţi făcut ?

Lui Annie i se păru deodată că se afla la spital, în faţa patului unde Grace era în comă.

O să fie O. K. Pune-ţi mâna pe şoldul lui şi freacă-l puţin. Hai, Grace. Bine. Pelerin nu se mişcă. Treptat, Grace începu să-l mângâie îndepărtându-i praful de pe piele, mişcându-i picioarele şi ascultând de instrucţiunile lui Tom. La sfârşit, îi mângâie gâtul şi capul cu păr lucios şi catifelat.

— O.K. Acum stai pe el.

— Ce ? îl privi Grace de parcă era nebun.

- Vreau să stai pe el.

— Nici nu mă gândesc.

— Grace...

Annie făcu un pas spre ei:

— Tom...

— Taci, Annie.

El nici n-o privi şi deodată, aproape că ţipă:

— Fă cum îţi spun, Grace ! Stai pe el ! Acum !

Era imposibil să nu-l asculţi. Grace începu să plângă. El o luă de mână şi

o duse în dreptul arcului pântecului lui Pelerin:

— Urcă-te. Hai, urcă-te pe el.

Ea o făcu. Şi se urcă pe trupul fiinţei atât de dragi cu trupul ei schilodit şi stătu acolo fragilă, suspinând din cauza propriei ei brutalităţi.

Tom se întoarse şi văzu că Annie plângea şi ea, dar nu-i dădu atenţie şi îi spuse lui Grace că putea coborî.

— De ce faci asta ? strigă Annie. E crud şi umilitor.

— Aici greşeşti. El o ajuta pe Grace să coboare şi nici n-o privi

— Ce ? întrebă Annie plină de resentimente

— Greşeşti. Nu e o cruzime. A avut de ales,

— Despre ce vorbeşti ?

El se întoarse în sfârşit şi o privi. Grace încă mai plângea, dar el nu o băgă în seamă. Fetei pare că nu-i venea nici atunci să creadă că Tom putea fi atât de dur şi nemilos.

— A avut de ales: să se lupte mai departe cu viaţa sau s-o accepte.

— N-a avut nimic de ales.

— A avut. Era foarte greu, dar ar fi putut încerca. Ar fi putut reuşi să devină din ce în ce mai nefericit. Dar în schimb, el a ales să păşească până la margine şi să se uite dincolo de ea. A văzut ce-i acolo şi s-a hotărât să accepte.

Se întoarse spre Grace şi-i puse mâinile pe umeri.

— Ceea ce i s-a întâmplat acum, să fie jos, era lucrul cel mai rău pe care şi-l putea ima gina. Şi, ştii ceva ? A descoperit că nu era chiar aşa de rău. Nici când ai stat pe el n-a fost rău. A văzut că nu vrei să-l răneşti. Ora cea mai întunecată e cea de dinaintea zorilor. Asta a fost pentru Pelerin ora cea mai întunecată. Şi el i-a supravieţuit, înţelegi ?

Grace încerca să-i asculte cuvintele, ştergându-se la ochi:

— Nu ştiu, spuse ea. Aşa cred.

Tom se întoarse către Annie şi ea văzu în ochii lui o căldură şi o implorare, îi redeveni cunoscut şi apropiat:

— Înţelegi, Annie ? întrebă el. E foarte, foarte Important să înţelegi asta. Uneori, ceva ce seamănă cu înfrângerea nu e deloc o înfrângere. E vorba de cea ce se petrece în inima cuiva. Trebuie să vedem bine cum e viaţa şi s-o acceptăm şi să fim cu adevărat o parte din ea, oricâtă durere ar cuprinde asta, pentru că durerea de a nu fi cu adevărat în ea e mult, mult mai mare. Ştiu că înţelegi asta, Annie.

Ea dădu din cap, se şterse la ochi şi încercă să zâmbească. Ştia că vorbele lui cuprindeau un înţeles numai pentru ea ; nu se referise numai la Pelerin, ci şi la ei şi la ceea ce se întâmplase între ei. Şi, deşi pretinse că fusese clar, de fapt nu înţelese ce voia el să spună şi nu-i rămase decât să spere că va veni un timp când se va lămuri.

Grace se uită cum i se dezlegau lui Pelerin funiile şi priponul. Calul

rămase o clipă la pământ, fără să se mişte, privindu-i pe oameni cu un ochi. Apoi se ridică împleticit şi nesigur. Se scutură, necheză şi sforăi şi apoi făcu un pas, ca să-şi dea seama dacă mai era întreg sau nu.

Tom îi spuse lui Grace să-l conducă la rezervorul de apă de pe o latură a arenei şi fata stătu lângă el până se satură de băut. Când termină, îşi ridică botul şi căscă şi toţi începură să râdă:

— Acum o să scoată şi fluturii ! strigă Joe.

Pe urmă Tom îi puse la loc frâul şi-i spuse lui Grace să urce în şa. Pelerin rămase neclintit ca o stâncă. Tom o ajută cu umărul să-şi echilibreze greutatea şi să-şi treacă piciorul peste şa.

Nu-i era deloc frică. Călări de la un capăt la celălalt al arenei, apoi încă o dată. Apoi îl trecu la galop şi calul o asculta şi alerga lin şi încrezător.

Numai după câteva minute îşi dădu seama că toţi ovaţionau şi se bucurau ca în ziua când încălecase pe Gonzo.

Dar acum era pe Pelerin. Pelerin al ei. Îşi revenise. Şi-l simţea sub ea aşa cum îl ştiuse, generos, încrezător şi credincios.

7

Petrecerea fusese ideea lui Frank. El pretinsese că-i fusese dată de cal: Pelerin îi spusese cu gura lui că voia o petrecere, Că trebuia să facă o petrecere. Îl sunase pe Hank şi acesta se arătase bucuros să vină. În plus, avea casa plină de nişte veri de la Helena, care erau plictisiţi de moarte şi abia aşteptau să se distreze puţin. După ce-i chemară pe toţi cunoscuţii şi prietenii, îşi dădură seama că petrecerea, din mică, devenise mare şi apoi uriaşă şi Diane făcea crize, plângânu-se că nu avea ce să le dea să mănânce la toţi.

— Ce naiba, Diane, spuse Frank. Nu le putem lăsa pe Annie şi Grace s-o ia spre casa aia a lor de la două mii de kilometri depărtare, şi cu cal cu tot, fără să le urăm drum bun aşa cum trebuie. Diane ridică din umeri şi Tom ghici că se gândea că puteau foarte bine să le lase să plece fără nici o petrecere.

— Şi dans, spuse Frank. Trebuie să se danseze.

— Să se danseze ? Fugi de-aici!

Frank îl întrebă pe Tom ce credea şi Tom spuse că dansul i se părea o idee bună. Aşa că Frank îi telefonase din nou lui Hank şi-i spusese să vină cu staţia muzicală şi Hank se oferise să aducă în plus şi instalaţia cu lumini colorate. Veni cu ele în mai puţin de o oră şi bărbaţii, însoţiţi de copiii încântaţi la culme, începură să amenajeze hambarul, în timp ce Diane, ruşinată de dispoziţia ei anterioară, plecă la Great Falls cu Annie, ca să cumpere mâncarea.

La ora şapte, totul era gata şi oamenii plecară să se spele şi să se schimbe.

Ieşind de sub duş, Tom văzu halatul albastru agăţat de uşă şi simţi un dor copleşitor, dar, când îşi apăsă materialul pe obraz, nu mai simţi în el mirosul ei.

De când se întorsese Grace, nu mai avusese şansa de a fi singur cu Annie

şi simţea despărţirea de ea ca pe o pedeapsă fizică nemiloasă. Văzând-o plângând pentru Pelerin, îi venise să alerge şi s-o ia în braţe. Faptul că n-o putea atinge era mai mult decât era în stare să îndure.

Se îmbrăcă încet şi mai întârzie în camera lui, ascultând zgomotul muzicii şi al maşinilor care veneau, al râsetelor care străbăteau aerul. Se uită pe geam şi văzu că se adunaseră deja foarte mulţi invitaţi. Era o seară blândă şi senină. Lampioanele îşi îmbogăţeau strălucirea cu ultimele sclipiri ale razelor din apus. Din locul unde erau amenajate grătarele şi unde ar fi trebuit să fie şi el, ajutându-l pe Frank, se ridicau nori albăstrii de fum. Cercetă feţele şi o găsi. Vorbea cu Hank. Purta o rochie pe care nu i-o mai văzuse, bleumarin, fără mâneci. O privi dându-şi capul pe spate şi râzând la una din glumele lui Hank. Tom se gândi că era nespus de frumoasă. Dar el nu fusese în viaţa lui i mai trist.

Ea îl văzu imediat, când ieşi pe prispă. Soţia lui Hank intra în casă cu o tavă cu pahare şi el îi ţinu uşa, râzând de ceea ce-i spuse aceasta. Apoi ochii lui se întâlniră cu ai ei şi-i zâmbi. Abia mai târziu, îşi dădu seama că Hank o întreba ceva.

— Iartă-mă, Hank, ce spuneai ?

— Spuneam că se-aude că o iei spre casă.

— Da, mi-e teamă că da. Mâine facem bagajele.

— Voi, orăşenii, nu prea puteţi fi ademeniţi să rămâneţi la ţară, nu ?

Annie râse, cam tare, aşa cum râsese toată seara. Îşi repetă în gând că trebuie să se calmeze. Văzu că Tom fusese acaparat de Smoky, care voia să-l prezinte unor prieteni.

— Măiculiţă, ce miroase friptura aia ! spuse Hank. Ce-ar fi să ne luăm şi noi, Annie ? Hai cu mine.

Ea se lăsă condusă şi Hank îi umplu o farfurie cu bucăţi de carne friptă la grătar şi stropită din belşug cu sos de ardei iute. Annie simţi că i se face rău, dar continuă să zâmbească. Hotărâse deja ce avea de făcut.

Avea să vorbească între patru ochi cu Tom – îl va invita la dans, dacă altfel nu se putea – şi avea să-i spună că-l părăsea pe Robert. Avea să plece apoi la New York să-şi rezolve treburile: Întâi cu Robert şi apoi cu Grace.

O. Doamne, se gândi Tom, iar o să fie ca data trecută. Dansul începuse de o jumătate de oră şi, de câte ori încerca să ajungă la ea, altcineva i-o lua înainte sau trebuia să invite el pe altcineva. Tocmai când se văzu în sfârşit liber, simţi o bătaie pe umăr. Era Diane.

— Cumnatele nu mai au dreptul să fie dansate ?

— Diane, credeam că nu mai vii.

— Ştiam eu că, dacă nu vin, nu vii nici tu. El o luă de mijloc şi se întunecă puţin când muzica se dovedi a fi lentă. Diane purta o rochie roşie, nouă, pe care şi-o cumpărase din Los An-geles şi încercase să-şi vopsească buzele într-o

nuanţă asortată, dar nu prea reuşise. Mirosea puternic a parfum şi a băutură, ai cărei aburi îi tulburaseră şi ochii.

— Arăţi grozav, spuse el.

— Mulţumesc, bunule domn.

De multă vreme n-o mai văzuse pe Diane ameţită. Nu ştia de ce îl întrista faptul că ea băuse mai mult. Îşi apăsa şoldurile pe ale lui şi ştia că dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi rostogolit peste el. Privirea ei era plină de înţelesuri ironice, care-l nedumereau şi nu-i plăceau deloc.

— Smoky mi-a spus că nu te-ai mai dus în Wyoming.

— Aşa ţi-a spus ?

— Aha.

— Păi, aşa e, nu m-am mai dus. Unul din animalele de acolo s-a îmbolnăvit, aşa că o să mă duc săptămâna viitoare.

— Ahaha.

— Ahaha ? Ce-i asta, Diane ?

Ştia ce era şi se certă în gând pentru că-i dăduse ocazia să împingă discuţia atât de departe. Ar fi trebuit să-i pună capăt imediat.

— Nimic, sper doar că ai fost băiat cuminte, asta-i tot.

— Zău, Diane, ai băut prea mult.

Fusese o greşeală să i-o spună. Ochii ei aruncau acum văpăi:

— Am băut eu ? Să nu crezi că n-am observat cu toţii.

— Ce să observaţi ? Altă greşeală.

— Ştii bine ce vreau să spun. Se-ncinge aerul când sunteţi amândoi.

El clătină din cap, de parcă ea ar fi fost nebună, dar femeia văzuse că-şi atinsese ţinta, şi-i rânnji, victorioasă, ameininţându-l cu degetul:

— Bine că pleacă acasă, cumnatele. Nu mai schimbară nici un cuvânt şi când se termină dansul, ea îi aruncă din nou privirea aceea insinuantă şi plecă legănându-şi provocator şoldurile. El rămase să-şi revină la bar şi era acolo când Annie veni în spatele lui.

— Ce păcat că nu plouă, şopti ea.

— Hai să dansezi cu mine, spuse el şi o luă de umeri, înainte să i-o răpească altul.

Era un ritm rapid şi dansau fără să se atingă, luându-şi ochii unul de la celălalt numai când intensitatea privirilor ar fi putut să-i trădeze. S-o aibă atât de aproape şi totuşi inaccesibilă era o formă rafinată de tortură. După al doilea dans, Frank încercă s-o invite şi el, dar Tom făcu o glumă, spunând că el era fratele mai mare şi nu o lăsă să plece.

Urmă o baladă cântată de o femeie, care-şi plângea iubitul condamnat la moarte. Putură în sfârşit să se atingă. Atingerea pielii ei şi moliciunea trupului lipit de al lui îl ameţiră şi trebui să închidă ochii ca să-şi revină. Ştia că Diane îi pândea de undeva, dar nu-i păsa.

Ringul de dans era aglomerat. Annie se uită la feţele celor din jur şi spuse încet:

— Trebuie să vorbesc cu tine. Cum să facem ?

„Despre ce să vorbim?” ar fi vrut el să-i spună.

„Pleci şi cu asta se termină.” Dar, în loc de asta, se auzi spunând:

— Te aştept la piscină, peste douăzeci de minute.

Ea dădu din cap şi apoi fu luată imediat de Frank la dansul următor.

Lui Grace i se învârtea capul şi nu numai din cauza celor două pahare de ponci pe care le băuse. Dansase cu aproape toată lumea – cu Tom, Frank, Hank, Smoky, chiar şi cu dragul şi scumpul de Joe – şi era încântată de ea însăşi. Se putea răsuci, legăna, balansa. Nu-şi pierduse echilibrul nici măcar o dată. Îi părea rău că nu era şi Terri Carlson acolo, s-o vadă. Pentru prima oară în viaţă, în toată viaţa ei, se simţea frumoasă.

Avea nevoie la toaletă. Era una lângă hambar, dar, când ajunse acolo, văzu că era coadă. Se gândi că nimeni nu se va supăra dacă se va duce în casă ; la urma urmei, aproape că făcea parte din familie şi, într-un fel, asta era petrecerea ei, aşa că se îndreptă spre uşa prispei.

Deschise uşa, ţinând-o cu grijă ca să n-o trântească. Mergând pe coridorul strâmt care ducea la bucătărie, auzi voci. Frank şi Diane se ciorovăiau.

— Ai băut prea mult, spunea el.

— Du-te dracu .

— Nu e treaba noastră, Diane.

— A pus ochii pe el de când a venit aici. Uită-te la ea, parcă e o căţea în călduri.

— E ridicol.

— Doamne, ce proşti sunt bărbaţii.

Se auzi un zdrăngănit violent de veselă. Grace se oprise. Tocmai când se hotărâse să se întoarcă şi a la coadă, auzi paşii lui Frank îndreptându-se spre uşă. Dacă o vedea strecurându-se afară, şi-ar fi dat sigur seama că trăsese cu urechea. N-avea timp să plece până când ieşea el. Nu-i rămânea decât să meargă înainte şi să dea peste el, de parcă ar fi intrat chiar atunci. Frank se întoarse în prag:

— Altcineva ar crede că eşti geloasă, Diane.

— Mai scuteşte-mă !

— Scuteşte-l şi tu pe el. Ce Dumnezeu, e om în toată firea !

— Si ea e femeie măritată şi cu copil pe deasupra.

Frank se întoarse şi păşi pe coridor, clătinând din cap, iar Grace îi ieşi în cale.

— Salut, spuse ea cu voioşie.

El tresări violent, dar îşi reveni şi-i zâmbi

— Hei, uite-o pe frumoasa balului ! Ce faci, scumpo ?

Şi-şi puse mâinile pe umerii ei.

— Mă distrez de minune. Mulţumesc pentru asta şi pentru toate.

— A fost o plăcere, Grace, crede-mă, spuse el, sărutând-o uşor pe frunte.

— E O. K. dacă merg aici la baie ? Afară e coadă şi...

— Sigur că da ! Du-te pe acolo !

Când intră în bucătărie, acolo nu mai era nimeni, dar auzi paşi pe scări. Stând pe toaletă, se întrebă cine erau persoanele despre care vorbeau Frank şi Diane şi deodată avu sentimentul neplăcut că ştia.

Annie ajunse înaintea lui şi merse agale către capătul îndepărtat al piscinei. Aerul mirosea a clor şi pantofii ei răsunau strident pe platforma de ciment. Se rezemă de zidul văruit şi stătu în întuneric, simţind în spate răcoarea cărămizii. Dinspre hambar, în apa bazinului se prelungea o lumină argintie, pe care o privi multă vreme. Dincolo, în lumea de afară, acordurile unui cântec country încetară şi începu o altă melodie, parcă foarte îndepărtată.

I se părea imposibil să fi trecut numai o noapte şi o zi de când stătuseră amândoi în bucătăria casei de la râu, fără nimeni care să-i despartă. Îi păru rău că nu-i spusese atunci ceea ce voia să-i spună acum. Nu găsise cuvintele potrivite. Dimineaţa, când se trezise în braţele lui, fusese la fel de sigură de sentimentele ei, deşi se afla în patul pe care-l împărţise cu soţul ei nu mai devreme de o săptămână. Îi era ruşine doar de faptul că nu simţea nici o ruşine. Totuşi, ceva o împiedicase să-i spună atunci; acum se întreba dacă nu cumva îi fusese teamă de reacţia lui. Nu pentru că s-ar fi îndoit vreo clipă de iubirea lui. Cum ar fi putut ? Doar că el părea că intrase într-o lume umbrită şi era înconjurat de tristeţe. Văzuse lucrul acesta şi mai devreme, în disperarea lui, când încercase s-o facă să înţeleagă ce se întâmpla cu Pelerin.

La intrarea dinspre hambar, spaţiul se lumina o clipă. El se opri, scrutând întunericul în căutarea ei. Ea făcu un pas înainte, iar el o văzu şi veni către ea. Annie fugi deodată spre el, de parcă cineva l-ar fi putut răpi de acolo. În îmbrăţişarea lui, simţi aceeaşi dorinţă înfiorată pe care şi ea încercase toată seara să şi-o stăpânească. Respirau la fel şi sângele le pulsa la fel în vine, de parcă ar fi fost un singur organism care se despletise şi acum se împletea din nou, în jurul unei singure inimi. Când putu în sfârşit să vorbească, se strânse la pieptul lui şi-i spuse că avea de gând să-l părăsească pe Robert. Vorbi cât de calm era în stare, cu obrazul lipit de pieptul lui, astfel încât nu-i putea vedea ochii, fiindu-i frică să-i vadă. Îi spuse că ştia că va fi o durere teribilă pentru ei toţi. Dar era o durere pe care şi-o putea imagina, spre deosebire de durerea de a-l pierde pe el.

Tom o ascultă în tăcere, mângâindu-i faţa şi părul. Nu vorbi nici după ce ea termină şi Annie simţi primul ac de gheaţă al spaimei. Ridică fruntea îndrăznind să-l privească şi văzu în ochii lui, că emoţia îl copleşea prea tare

pentru a-i îngădui să scoată vreun cuvânt. El se uită peste bazin. Muzica se auzea ritmată de afară şi el îşi coborî ochii asupra ei şi clătină uşor din cap:

— Annie . . .

— Ce e ? Spune-mi.

— Nu poţi face asta.

— Pot. O să mă duc la el şi o să-i spun.

— Şi Grace ? Crezi că o să-i poţi spune şi lui Grace ?

Ea încercă să-i citească în ochi, prin întuneric. De ce făcea asta ? Sperase că el o va întări, şi el nu făcea decât să-i aducă în faţă îndoiala, punând-o să privească singurul lucru la care nu avea curaj să se gândească. Annie ştia că preferase să trateze chestiunea în maniera ei de a se ascunde de adevăr, obiectivându-l: îşi spusese că, bineînţeles, astfel de întâmplări îi întristau pe copii, era inevitabil ; dar, dacă s-ar fi despărţit într-un mod civilizat şi plin de tact, fata nu avea să rămână cu traumatisme ; în fond, nu-şi pierdea nici un părinte. Ştia că în teorie avea dreptate şi văzuse lucrul acesta dove-dindu-se just de câte ori divorţaseră prieteni de-ai ei. Dar, bineînţeles, pentru ei, acum, aici, cu Grace, totul era un nonsens.

— După cât a suferit .. .spuse el.

— Crezi că eu nu ştiu !

— Bineînţeles că ştii. Eu voiam să spun că tocmai de-asta, pentru că ştii, n-o să faci niciodată asta, deşi acum crezi c-o să poţi.

Ea simţi cum i se adună în ochi lacrimi pe care nu le putea opri. Vocea ei răsună slabă în încăperea mare, ca o lamentaţie înăbuşită:

— N-am de ales.

— Aşa ai spus şi despre Pelerin, dar greşeai, spuse el.

— Bine, dar cealaltă alegere ar fi să te pierd!

El dădu din cap.

— Nu vezi că asta nu-i o alegere ? continuă ea. Tu ai alege să mă pierzi ?

— Nu, spuse el simplu. Dar eu nu trebuie să aleg.

— Ţii minte ce spuneai despre Pelerin ? Ai spus că s-a dus până la margine, a văzut ce e dincolo şi a ales să accepte.

— Dacă ceea ce vezi dincolo e suferinţa, numai un prost ar alege s-o accepte.

— Dar pentru noi nu ar fi suferinţa.

El clătină din cap. Annie se simţi deodată furioasă pe el, pentru că spunea ceva ce era adevărat, recunoştea asta în adâncul ei, şi pe ea, pentru că nu-şi putea stăvili suspinele care-i zguduiau trupul.

— Nu mă mai vrei, îi spuse şi se urî imediat pentru autocompătimirea ei jalnică şi pentru sentimentul de triumf pe care-l avu când văzu ochii lui umplându-se de lacrimi.

— Vai, Annie, n-ai să ştii niciodată cât de mult te vreau.

Ea plânse în braţele lui şi-şi pierdu noţiunea timpului şi a spaţiului. Îi spuse că nu putea trăi fără el şi nu găsi nici o alinare în cuvintele lui, când el îi răspunse că el era cel care nu putea trăi fără ea. El o încredinţa că va veni o vreme când va preţui zilele lor împreună ca pe un dar al naturii, care-i făcuse viaţa mai bună.

Când nu mai putu să plângă, se spălă pe faţă în apa piscinei şi el găsi un prosop, şi-o ajută să-şi şteargă rimelul care cursese. Aşteptară, fără să mai vorbească prea mult, până când obrajii ei îşi pierdură semnele lacrimilor. Apoi plecară pe rând, când li se păru că nu vor fi luaţi în seamă de oaspeţi.

8

Annie se simţea ca o creatură condamnată – să-şi trăiască restul vieţii într-o mlaştină. Era prima oară, după luni de zile, când luase un somnifer. Era unul dintre acelea folosite şi de piloţi, după care se spunea că te trezeai proaspăt şi lucid. Era adevărat că în trecut, când le folosise regulat, somniferele acestea nu aveau efecte secundare prea mari. Acum, însă, îşi simţea creierul învăluit în nişte pături groase, dar suficient de permeabile pentru a-şi aminti de ce luase pastilele şi pentru a fi recunoscătoare că o făcuse.

Grace venise la ea la puţin timp după ce ieşiseră amândoi de la piscină şi-i spusese scurt că voia să plece de la petrecere. Arăta palidă şi tulburată, dar când Annie o întrebase dacă se întâmplase ceva, spusese că nimic, era doar obosită. Părea că evită să privească în ochii mamei şi, după ce-şi luară la revedere, Annie incercă sa vorbească despre petrecere pe drumul către casă, dar nu primi decât replici scurte şi formale. O întrebă din nou dacă se simţea bine şi Grace spuse că era obosită şi-i era greaţă.

— De la punci ?

— Nu ştiu.

— Câte pahare ai băut ?

— Nu ştiu ! Nu-i mare lucru, nu mai insista.

Se duse imediat la culcare şi, când Annie veni s-o sărute, murmură ceva şi rămase cu faţa la perete.

Aşa cum făcea şi înainte de a veni aici, Annie luă somnifere. Se întinse după ceas şi încercă să-şi concentreze ochii împăienjeniţi asupra cadranului. Se apropria de ora opt. Îşi aminti că Frank le întrebase dacă veneau la biserică şi, pentru că i se păruse o pedeapsă potrivită, îi răspunsese că veneau. Îşi forţă trupul moale să iasă din pat şi se târî către baie. Uşa lui Grace era întredeschisă. Annie se hotărî să facă o baie, şi pe urmă să intre cu un pahar de suc şi s-o scoale.

Zăcu în apa fierbinte, încercând să înlăture ameţeala provocată de somnifere. Dincolo de ea, simţea deja colţii durerii muşcând-o adânc pe dinăuntru. Asta-i fiara care va locui în tine de acum încolo, îşi spuse, trebuie să

te obişnuieşti cu forma şi cu mişcările şi cu nevoile ei.

Se îmbrăcă şi coborî în bucătărie să ia un suc pentru Grace. Era opt şi jumătate. Încercase să-şi ocupe mintea, după ce se trezise de-a binelea, cu liste ale lucrurilor care trebuiau făcute în această ultimă zi la Double Divide. Trebuia să-şi facă bagajele ; să lase casa curată ; să verifice frâna şi uleiul ; să ia nişte mâncare pentru drum să facă socotelile cu Bookerii...

Urcând scările, văzu uşa lui Grace în aceeaşi poziţie. Bătu uşor în tăblie când intră. Se duse la geam şi trase perdelele. Era o dimineaţă frumoasă. Pe urmă se întoarse către pat şi văzu că era gol.

Joe fu primul care descoperi că şi Pelerin dispăruse. Până atunci, căutaseră prin toate cotloanele şi acaretrurile fermei fără să găsească nici o urmă a fetei. Merseseră pe malurile râului şi gemenii îi strigaseră numele până răguşiseră. Nu le răspunse decât ciripitul păsărilor. Apoi Joe venise de la grajduri strigând că dispăruse şi calul şi văzuseră că lipseau şi şaua şi frâul.

— O să fie bine, spuse Diane. S-a dus să călărească pe undeva.

Tom văzu spaima din ochii lui Annie. Amândoi ştiau că poate nu era atât de simplu.

— A mai făcut aşa vreodată ? întrebă el.

— Niciodată.

— Cum se simţea când v-aţi culcat ?

— Liniştită. Zicea că-i e puţin greaţă. Cred că o necăjise ceva.

Annie arăta atât de mică şi de speriată, încât Tom ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o încurajeze, dar, sub privirea scrutătoare a Dianei, nu îndrăzni şi Frank fu cel care o făcu.

— Dianne, are dreptate, o mângâie Frank. O să fie bine. Annie se uita tot la Tom:

— E în siguranţă cu Pelerin ? Nu l-a călărit decât o dată, ieri.

— Nu-i nici o problemă, spuse Tom.

Nu era chiar o minciună ; dar nu spuse că starea calului depindea de cea a fetei:

— Eu şi Frank o să vedem dacă nu putem da de ea prin împrejurimi.

Joe spuse că voia să vină şi el, dar Tom îl opri şi-l trimise să-l aducă pe Rimrock şi pe calul tatălui lui, în timp ce el şi Frank plecară să se schimbe din hainele de duminică.

Tom ieşi primul. Annie o lăsă pe Diane în bucătărie şi se duse spre hambar, ca să-i poată vorbi câteva momente.

— Cred că Grace ştie, spuse ea încet, privind drept înainte.

Făcea mari eforturi ca să-şi ţină firea. Tom dădu grav din cap:

— Aşa zic şi eu.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău, Annie, Auzi ? Niciodată. Nu mai apucară să-şi spună

altceva, pentru că veni şi Frank şi merseră toţi trei către balustrada unde aştepta Joe cu caii.

— Uite-i urmele! strigă Joe.

Arătă nişte contururi desenate dar în ţărână. Potcoavele lui Pelerin se deosebeau de cele ale celorlalţi cai de la fermă. Nu puteau avea nici o îndoială că urmele erau ale lui.

Tom se mai uită o dată înapoi, când cotiră spre vad, dar Annie nu mai era acolo. Probabil că Diane o luase în casă. Numai copiii se mai uitau după ei. Le făcu semn cu mâna.

Lui Grace nu-i venise ideea decât când găsise chibriturile în buzunar. Le pusese acolo după ce exersase şmecheria cu tatăl ei, la aeroport, când aşteptau să fie anunţat zborul ei.

Nu ştia de când călărea. Soarele era sus, deci probabil că trecuseră câteva ore. Călărea ca o nebună, se umplea de mânie fără nici o ezitare şi conjura mânia să se întoarcă în Pelerin. El o simţise şi alerga zănatic, dezlănţuit, cu botul în spume, ca armăsarul de vânt al unei vrăjitoare. Simţea că, dacă i-ar fi cerut-o, ar fi zburat.

La început nu avu nici un plan, porni purtată de o furie care îi putea distruge şi pe alţii şi pe ea însăşi. Pe când îl înşeua şi-i strângea chingile în ţarcul unde începea să se crape de ziuă, ştia numai că va găsi un mod de a-i pedepsi pe toţi. O să-i facă să le pară rău de ce făcuseră. Abia când urcase către păşuni şi simţise aerul rece în faţă începuse să plângă. Lacrimile îi alunecaseră şiroaie pe obraji şi nu le mai putuse opri ; se aplecase pe gâtul lui Pelerin şi suspinase cu sughiţuri.

Acum, când se opriseră să bea apă din iazul de pe platou, simţi că furia nu i se micşorase, ci parcă se răspândise în ea. Îi şterse gâtul umed calului şi revăzu în minte cele două siluete vinovate, care ieşeau una după alta din întunericul piscinei, ca nişte câini care furaseră ceva din curtea măcelarului. Şi pe urmă, mama ei, cu machiajul şters de desfrâu şi cu obrajii roşii, stătuse acolo la volan şi-o întrebase de ce-i era greaţă.

Dar cum de putuse Tom să facă asta ? Tom al ei. După toată bunătatea şi grija de dinainte, abia acum îşi arătase adevărata faţă. Totul fusese un rol, o scuză bună ca să se pună la adăpost. Trecuse numai o săptămână de când vorbea şi râdea cu tatăl ei, ce Dumnezeu ! I se făcea greaţă. Adulţii îi făceau greaţă. Şi toţi ştiau despre asta, toţi. Aşa spusese Diane. Ca o căţea în călduri, aşa spusese. Era greţos, era îngrozitor.

De pe platou, Grace se uită către prima trecătoare spre culme. Părea o cicatrice săpată în faţa muntelui. Acolo sus, pe pajiştea unde fuseseră cu vitele şi se simţiseră aşa de bine, acolo sus stătuseră amândoi. Murdăriseră locul, îl stricaseră. Şi mama ei care minţise că se duce acolo singură" ca sa-şi adune gândurile", o Doamne.

Ei bine, avea să le arate ea lor. Avea chibriturile şi o să dea foc cabanei. O să ardă ca hârtia. Şi o să-i găsească oasele carbonizate în cenuşă şi o să le pară rău. Da, atunci chiar o să le pară rău.

Era greu să-şi dea seama ce avantaj avea fata faţă de ei. Tom cunoştea un indian care putea privi o urmă şi apoi să-ţi spună când fusese făcută, cu o precizie de minute. Frank se pricepea şi el la urme, mult mai bine decât Tom, pentru că era vânător, dar nici el nu putea spune cât de vechi erau şi cu cât timp înainte trecuse fata pe acolo. Nu putea să-şi dea seama decât că mergea foarte repede şi că, dacă o ţinea tot aşa, în curând avea să îngenuncheze calul.

Le era destul de clar că mergea spre poienile înalte, aşa că nu mai fu nevoie de confirmarea dată de urma de copită găsită în noroiul de lângă iaz. Călărind cu Joe, fata învăţase să se descurce bine în împrejurimile fermei, dar pe drumul acesta nu mai fusese de când urcaseră vitele. Dacă voia să ajungă undeva, cel mai sigur loc spre care putea să se îndrepte era cabana de lemn. Dacă nu se rătăcea prin trecători. După două săptămâni de vară, locurile se schimbaseră. Chiar şi fără vârtejul din capul ei, care era uşor de presupus după cum călărea, i-ar fi fost greu să se descurce pe un drum pe care nu-l mai străbătuse decât o dată.

Frank descăleca să mai arunce o privire la urmele de la marginea apei. Îşi scoase pălăria şi se şterse cu mâneca pe frunte. Tom descăleca şi el şi ţinu caii, ca să nu strice urmele.

— Ce crezi ?

— Nu ştiu. S-a uscat pe deasupra, dar, cu soarele ăsta, putea să se zvânte repede. Are o jumătate de oră în faţă, poate mai mult.

Lăsară caii să se adape şi se şterseră de sudoare, privind dincolo de platou.

— Credeam că o putem vedea de aici, spuse Frank.

— Şi eu.

Un timp, tăcură ascultând zgomotul cu care caii sorbeau apa.

— Tom ?

Tom se întoarse şi-şi văzu fratele stânjenit:

— Nu e treaba mea, dar aseară, Diane ... ştii, băuse un pahar în plus şi eram în bucătărie şi-mi tot spunea despre tine şi Annie, că sunteţi ... mă rog, ţi-am spus că nu e treaba noastră.

— Nu-i nimic, zii.

-— Păi, a spus nişte lucruri şi atunci a venit Grace şi nu sunt sigur, dar s-ar putea să fi auzit.

Tom dădu din cap. Frank îl întrebă dacă Diane avea dreptate şi Tom îi spuse că era foarte posibil. Se uitară unul la altul şi o parte din suferinţa lui Tom i se oglindi în ochi, pentru că Frank îl întrebă blând:

— Eşti prins rău, nu ?

— Cât de rău se poate.

Apoi nu mai spuseră nimic, încălecară şi porniră de-a curmezişul platoului.

Deci Grace ştia şi nu-i păsa cum aflase. Era aşa cum se temuse încă dinainte de a vorbi cu Annie acum, de dimineaţă. Când plecaseră aseară, o întrebase pe Grace dacă se distrase bine şi ea nici nu-l privise şi-i adresase doar un zâmbet de circumstanţă. Ce durere mare trebuia să simtă, ca să gonească aşa, gândi Tom. O durere din cauza lui. Şi o primi şi pe aceea în el, lângă suferinţa deja adunată acolo.

Pe creastă, se opriră din nou să se uite după ea, dar n-o văzură. Când îi găsiră urmele, acestea arătau că nu-şi domolise aproape deloc goana. Părea că-l învârtise puţin pe loc pe Pelerin, încercând să-şi dea seama de ceva sau să găsească drumul. Apoi îl mânase din nou la galop.

Frank trase de frâu în locul unde panta creştea acoperită cu pini. Îi arătă lui Tom pământul.

— Ce zici de asta ?

Nu mai era un singur rând de copite, ci mai multe, iar Pelerin trecuse şi el pe acolo, se vedea după potcoave. Era imposibil de spus care erau urme proaspete şi care mai vechi.

— Trebuie să fie câţiva dintre mustangii bătrânei Granola, spuse Frank.

— Cam aşa.

— Nu i-am mai văzut niciodată să urce până aici.

— Nici eu.

Îl auziră la jumătatea drumului spre trecătoare şi se opriră să asculte. Era un vuiet înfundat şi, la început, Tom crezu că era o rostogolire de pietre undeva pe munte. Apoi auziră un nechezat ascuţit şi ştiură că erau cai.

Călăriră repede, dar cu prudenţă, spre buza trecătorii, aşteptându-se în orice moment să le iasă înainte herghelia de mustangi. Dar în afară de urmele care urcau, nu se vedea nimic. Era greu de spus câte animale erau. Poate vreo duzină, gândi Tom.

În partea de sus, trecătoarea se despica în două drumuri. Ca să urci spre păşunile de vară, trebuia s-o iei la dreapta. Se opriră din nou şi cercetară terenul. Pământul era frământat de copite şi era imposibil să-şi dea seama în ce parte o apucase Pelerin.

Fraţii se despărţiră, Tom o luă la dreapta şi Frank la stânga, pe drumul coborâtor. La vreo douăzeci de metri de răscruce, Tom găsi urmele lui Pelerin, dar nu urcau, ci coborau. Puţin mai sus,, pământul era din nou frământat şi era pe cale de a coborî să-l cerceteze când îl auzi pe Frank strigând. Se duse către el şi Frank îi spuse să asculte. Un timp, Tom nu auzi nimic, apoi urmă iarăşi nechezatul acela sălbatic.

— Unde duce drumul ăsta ?

— Nu ştiu. N-am fost niciodată pe aici.

Tom îl împunse pe Rimrock cu călcâiele, îndemnându-l la galop. Poteca şerpuia în jos, apoi urca, apoi cobora din nou. Era îngustă şi copacii de pe marginile ei păreau să se strângă tot mai mult pe lângă călăreţ. Din loc în loc, drumul era blocat de câte un trunchi prăbuşit. Sărea peste ele şi Rimrock îi asculta îndemnurile fără să-şi piardă cumpătul şi fără să mişte nici o crenguţă de la locul ei.

După câteva sute de metri, locul se deschidea la poalele unui urcuş abrupt, presărat cu pietre ascuţite. Pământul era afânat şi negru, până la marginea pădurii de pini. Poteca ducea spre ceea ce părea a fi o veche carieră de piatră, săpată în calcar şi semănând cu ceaunul unui uriaş, spart şi vărsat peste munte. De aici, Tom auzi din nou, pe fondul tropotului lui Rimrock, nechezatul cailor sălbatici. Apoi auzi un ţipăt şi recunoscu vocea lui Grace, cu o strângere de inimă. Nu văzu nimic decât după ce Rimrock ajunse în gura ceaunului.

Fata se ghemuise lângă un perete muntos, încolţită de un grup de iepe agitate. Erau şapte sau opt, cu mânji şi cârlani şi alergau în cerc, speriindu-se unii pe alţii. Nechezatul lor se amplifica între stânci şi praful care se ridicase şi-i orbea, le sporea însutit panica. În mijloc, cabrându-se şi lo-vindu-se unul pe altul cu copitele, se aflau Pelerin şi armăsarul cel alb pe care-l văzuse cu Annie.

—: Iisuse Cristoase, exclamă Frank, care ajunsese şi el. Calul lui vru s-o ia la goană, dar îl stăpâni şi-l ţinu pe loc înapoia lui Tom. Şi Rimrock era tulburat, dar nu se trăda. Grace nu-i văzuse. Tom descăleca şi-i dădu lui Frank frâul lui Rimrock.

—- Stai aici, poate o să am nevoie de tine, dar să le faci loc repede dacă vin încoace, spuse el. Frank încuviinţă din cap.

Tom o luă la stânga, cu spatele la zid, fără să-şi ia ochii de la cai. Aceştia se roteau în faţa lui ca într-un carusel dement. Simţea gustul prafului în gât. Era atât de dens, încât, în spatele iepelor, Pelerin nu mai era decât un nor negru încleştat cu aburul alb al armăsarului sălbatic.

Nu-l mai despărţeau de Grace decât vreo douăzeci de metri. În sfârşit, îl văzu şi ea. Era foarte palidă.

— Ai păţit ceva ? strigă el. Grace clătină din cap şi încercă să-i strige că n-avea nimic, dar vocea ei era prea slabă pentru a putea străbate vacarmul cailor şi norul de praf. Când căzuse, îşi scrântise glezna şi se lovise la umăr, dar altceva nu păţise. Doar că era paralizată de teamă – mai mult pentru Pelerin decât pentru ea. Vedea gingiile dezgolite ale armăsarului ai cărui dinţi încercau să apuce gâtul lui Pelerin, care deja era stropit de sânge. Dar cel mai rău îi făceau chemările agonice ale cailor, care erau aidoma cu cele auzite de ea doar o dată, într-o dimineaţă cu ninsoare.

Îl văzu pe Tom scoţându-şi pălăria şi păşind între iepe, fluturând-o în faţa

lor ca să le atragă atenţia. Ele se împiedicară şi pierdură ritmul cercului, lovindu-se de cele din spatele lor. Se întorseseră cu toate către el şi el le mână repede departe de Pelerin şi de armăsar. Una dintre ele încercă să se întoarcă, dar Tom se repezi spre ea şi n-o lăsă. Prin norul de praf, Grace văzu cum un alt om, probabil Frank, ducea alţi doi cai dincolo de intrarea în carieră. Iépele cu mânjii şi cârlanii lor găsiră ieşirea şi se îndepărtară în goană.

Tom se întoarse şi o luă din nou pe lângă zid, făcându-le loc armăsarilor încleştaţi, probabil ca să-i îndepărteze de ea, se gândi Grace. Se opri cam în acelaşi loc unde se oprise şi prima dată şi o strigă:

— Stai acolo, Grace. O să fie bine.

Apoi, fără nici un semn de teamă, se apropie de cai. Grace îi vedea buzele mişcându-se, dar nu-i auzea cuvintele, din cauza nechezatului animalelor. Poate că vorbea singur sau poate că nu spunea nimic.

El nu se opri decât lângă ei şi abia atunci părură să-i sesizeze prezenţa. Fata îl văzu întinzându-se după frâul lui Pelerin şi apucându-l. Ferm, dar fără să pară că făcea vreun efort, trase calul în jos, până când copitele din faţă îi atinseră pământul şi apoi îl îndepărtă de armăsarul alb. Apoi îi dădu o palmă zdravănă pe crupă şi-l goni de acolo.

Înfruntat astfel, armăsarul îşi întoarse mânia asupra lui Tom.

Grace avea să ţină minte până la moarte scena care urmă. Dar nu înţelese niciodată ceea ce se întâmplase cu adevărat. Calul se învârtea furios, ridicând praful şi împroşcând bucăţi de calcar cu copitele. Acum, când duşmanul îi plecase, furia lui părea să umple valea, crescând cu fiecare ecou al fornăiturilor lui tunătoare. Pentru o clipă, păru descumpănit de omul care stătea neclintit în faţa lui.

E sigur că Tom ar fi putut să se ferească. Doi sau trei paşi l-ar fi scos din calea adversarului şi l-ar fi ferit de primejdie. Grace crezu şi mai târziu că, atunci, calul l-ar fi lăsat în pace şi ar fi fugit, pe urmele celorlalţi. Dar Tom se apropie de el.

Când se mişcă, armăsarul se cabra şi necheză în faţa lui. Tom avea încă timp să se ferească. Fata văzuse cât de îndemânatic se ferise el o dată, când Pelerin i se cabrase în faţă. Tom ştia unde vor cădea copitele calului, ce muşchi i se va mişca şi cum, chiar înaintea animalului. Totuşi, în ziua aceea, nu se mişcă, nu tresări şi nu se aplecă, ci păşi şi mai aproape.

Norul de praf era prea dens pentru a fi sigură, dar lui Grace i se păru că-l vede pe Tom desfăcându-şi uşor braţele şi arătându-i armăsarului palmele lui. Părea că-i oferă ceea ce el îi oferise lui Pelerin întotdeauna, prietenia şi împăcarea. De data aceasta însă (dar Grace nu avea să mai spună gândul ei nimănui), darul lui Tom părea să cuprindă mai mult, chiar fiinţa lui.

Apoi, cu un zgomot teribil, final, copitele şe abătură asupra capului lui şi-l doborâră la pământ ca pe o statuie.

Armăsarul se cabra din nou, de data aceasta pentru a-şi găsi pentru copite un loc mai sigur decât trupul omului. Pentru o clipă, păru nedumerit de o capitulare atât de bruscă şi tropăi de câteva ori pe loc lângă capul omului. Apoi, scuturându-şi coama, mai nechează pentru ultima oară, ţâşni spre ieşirea din carieră şi dispăru.

8

În anul următor, primăvara fu timpurie la Chatham. Pe la sfârşitul lui aprilie căzu o ninsoare noaptea şi zăpada seaşternu dé două palme, iar lui Annie îi fu teamă că mugurii din cireşii lui Robert vor degera. Dar fu o zăpadă trecătoare şi în mai, cei şase copaci mici înfloriră în toată splendoarea. Acum, petalele lor rozalii începuseră deja să se aurească pe margini şi să sé strângă. Fiecare adiere smulgea din pomi o pală de flori şi le aşternea pe iarbă, în cercuri tot mai largi. Cele căzute primele se contopiseră deja cu pământul de la rădăcina cireşilor ; altele, mai norocoase, se opriseră pe voalul subţire care acoperea leagănul scos zilnic lâ umbră, odată cu venirea timpului cald.

Era un leagăn vechi, din trestie, dăruit dé o mătuşă de-a lui Robert la naşterea lui Grace şi care adăpostise de-a lungul anilor capetele deformate ale măi multor generaţii de avocaţi. Voalul deasupra căruia sé apleca Annie era nou.Observase că bebeluşului îi plăcea să privească florile care poposeau pe el. Acum, uitându-se lă el, văzu că dormea.

Era prea devreme ca să-şi dea seama cu cine semăna. Avea pielea albă şi părul castaniu deschis cu nuanţe roşcate, moştenite cu siguranţă de la Annie. De când se născuse – şi trecuseră aproape trei luni de atunci – ochii lui nu-şi schimbaseră culoarea, rămânând albaştri.

Doctorul ei îi spusese lui Annie că ar fi trebuit să dea în judecată compania producătoare a steriletelor ca cel pe care-l purta când rămăsese însărcinată. Avea un termen de valabilitate de cinci ani şi nu-l purta decât de patru, dar deja se uzase. Doctorul o asigură că va fi despăgubită, pentru că cei de la companie ar fi făcut orice ca să evite proasta publicitate. Annie rásese şi se simţise ciudat când îi spusese că nu va da pe nimeni în judecată şi – cu toate experienţele precedente —-nici nu va întrerupe sarcina.

Fără făptura din pântecele ei, Annie nu ştia dacă vreunul din ei trei – ea, Robert şi Grace – ar fi supravieţuit. Poate că ar fi putut deveni un izvor în plus de durere, atrăgând asupra ei toate suferinţele lor neconsumate. În schimb însă, după primul şoc al descoperirii, sarcina ei devenise unealta vindecării şi a calmului care se instalase treptat în familia lor.

Annie simţi o greutate în sâni şi se gândi să-l trezească şi să-l alăpteze. Era atât de diferit faţă de Grace. Ea se neliniştea repede la sân şi nu-i ajungea niciodată laptele şi, la vârsta asta, o hrănea deja cu biberonul. Bebeluşul de acum se agăţa de ea şi sugea de parcă ar fi ştiut că asta trebuia să facă. După ce se sătura, adormea pur şi simplu.

Se uită la ceas. Era aproape ora patru. Peste o oră, Robert şi Grace aveau să părăsească oraşul.

Annie se gândi că ar fi putut intra în casă sa mai lucreze, dar renunţă la idee. Avusese o zi bună şi proza pe care o scria, deşi ca stil şi conţinut nu semăna cu ceea ce scrisese înainte, îi plăcea tot mai mult. Se hotărî să-meargă până la micul lac de pe câmp şi apoi să treacă pe la cai. Când avea să se întoarcă, probabil că bebeluşul avea să fie treaz.

Îl îngropaseră pe Tom Booker lângă tatăl lui. Annie aflase asta de la Frank. El îi scrisese la Chatham şi scrisoarea ajunsese într-o miercuri după amiaza, pe la sfârşitul lui iulie, şi o găsise singură, tocmai după ce aflase că era însărcinată.

Frank îi spusese că voiseră să facă o înmormântare în familie, fără multă lume. Totuşi, se treziseră cu vreo trei sute de oameni, unii veniţi tocmai de la Charleston şi Santa Fe. Nu încăpuseră toţi în biserică, aşa că deschiseseră uşile şi mulţi ascultaseră slujba afară, în soare.

Frank îi scria că i se părea că ea s-ar bucura să afle asta. De fapt, el îi scrisese pentru că, în ziua de dinaintea morţii lui, Tom îi spusese lui Joe că voia să-i dea un cadou lui Grace. Amândoi fuseseră de părere că fata ar trebui să-l primească pe mânzul lui Bronty. Frank voia să ştie ce credea Annie despre asta. Dacă i se părea o idee bună, aveau să-l trimită pe mânz în remorca lor, odată cu Pelerin.

Robert fusese cu ideea de a construi un grajd. Annie îl vedea acum la capătul aleii de castani care se arcuia dinspre lac peste câmp. Clădirea arăta băţoasă şi nouă alături de un pâlc de plopi şi mesteceni abia înverziţi. De câte ori o vedea, Annie se simţea surprinsă, nu se obişnuise încă bine cu lemnul lucios şi cu poarta cea nouă. Iarba şi frunzele îşi desfăceau culoarea în atâtea nuanţe dé verde, încât din câmp şi din copaci părea că se desprinde un cântec în surdină. Când se apropie, amândoi caii îşi înălţară capetele, apoi se întoarseră liniştiţi la păscut. „Mânzul” lui Bronty era acum un cal zdravăn de un an, pe care, în prezenţa altora, Pelerin îl trata cu un dispreţ suveran. De fapt, se prefăcea, Annie îi prinsese de multe ori pe amândoi , jucându-se. Ţinându-se de un stâlp al porţii, se rezemă să-i privească.

Grace venea în fiecare weekend la cai. Când o privea, Annie îşi dădea seama cât de multe învăţase fata de la Tom. El era prezent în mişcările ei, chiar şi în felul cum le vorbea cailor. Nu-i presa niciodată prea tare, îi ajuta doar să se găsească. Cârlanul se deprindea uşor cu omul. Se vedea deja la el liniştea aceea a cailor de la Double Divide. Grace îl botezase Gully, după ce o întrebase şi pe Annie dacă i se părea că părinţilor lui Judith,le-ar fiplăcut asta., Annie îi răspunsese că era sigură că da.

Nu se mai putea gândi la Grace fără un sentiment de respect şi mirare. Fata ei, care se apropia de cincisprezece ani, era Un izvor Continuu de

miracole.

Săptămâna care urmase morţii lui Tom era încă înceţoşată în mintea lor şi era bine să rămână aşa. Plecaseră imediat ce Grace putuse călători şi luaseră avionul până la New York. Zile întregi,:fáta fusese aproape catatonică. Într-o dimineaţă de august, vederea cailor păruse să aprindă în ea ceva.Timp de:două săptămâni -plânsése şi-şi mărturisise suferinţa. Îi răvăşise pe toţi, dar, după o vreme, păruse că s-a hotărât, ca şi Pelerin, să supravieţuiască.

În clipa aceea, Grace se maturizase. Dar uneori, când era singură, în ochii ei se putea citi ceva mai mult decât în cei ai unui om matur. Se întorsese de două ori din iad. Văzuse marginea şi lucrul acesta îi dădea o înţelepciune tristă şi la fel de veche precum timpul.

Toamna, se întorsese la şcoală şi bucuria colegilor o înviorase mai mult decât o mie de şedinţe de fizioterapie ; totuşi le făcea şi pe acestea, chiar şi acum, săptămânal. Când Annie, cu mari emoţii, îi spusese în sfârşit de copil, Grace sărise în sus de bucurie. N-o întrebase niciodată cine era tatăl.

Nici Robert n-o întrebase. Nu-şi făcuse nici un test pentru a-l descoperi, nici nu voise să-şi facă. Lui Annie i se părea că el prefera posibilitatea ca bebeluşul să fie al lui certitudinii că nu era.

Annie îi spusese totul. Şi-l prinsese şi pe el în lanţul de vinovăţii şi suferinţe în care se împletiseră, deja ea şi .Grace.

De dragullui Grace, amânaseră orice hotărâre în legătură cu viitorul căsniciei lor. Annie rămase la -Chatham, Robert la New York. Grace făcea naveta, de la unul la altul, ca un element de legătură,, ţesând la loc pânza, destrămată a vieţilor lor. După începerea şcolii, venea la Chatham în fiecare week-end, de obicei cu trenul. Uneori, însă, o aducea Robert cu maşina.

La început, o aducea, o săruta şi, după ce schimba cu Annie câteva formalităţi, pleca înapoi la New York. Dar, într-o după amiază ploioasă de octombrie, Grace îl rugase să rămână. Luaseră cina împreună cu Grace,. Robert era la fel de glumeţ şi iubitor ca înainte. Cu Annie era rezervat şi întotdeauna politicos, dar nimic mai mult. Dormise în camera de oaspeţi şi plecase devreme a doua zi.. De atunci, aşa procedau în fiecare vineri, Şi deşi nu dormea acolo niciodată mai mult de o noapte, în fiecare sâmbătă pleca puţin mai târziu din Chatham.

În sâmbăta de dinaintea sărbătorii tuturor sfinţilor, luaseră cu toţii micul dejun la patiseria locală. Era prima oară când mergeau acolo după accident. Când ieşiseră, se întâlniseră cu Harry-Logan. El făcuse mare caz de Grace şi o făcuse să roşească, spunându-i cât de frumoasă era şi cât crescuse. Era adevărat ce spunea. Îi mai întrebase dacă putea trece într-o zi pe la ei să-l salute pe Pelerin şi ei îl invitaseră.

Din câte ştia Annie, nimeni nu aflase ce se întâmplase în Montana ; oamenii nu ştiau decât că li se făcuse bine calul. Harry se uitase la pântecul lui

Annie şi zâmbise, clătinând din cap:

— Măi, oameni, spusese el, când mă uit la voi – la toţi patru – mă simt foarte bine. Mă bucur mult pentru voi.

Multe cunoştinţe se minunaseră că – după atâtea sarcini pierdute – Annie reuşise s-o ducă pe aceasta la termen. Obstetricianul spusese că uneori, sarcinile la o vârstă mai înaintată erau suportate mai bine. Annie îi mulţumise.

Copilul se născuse la începutul lui mai, printr-o cezariană programată. O întrebaseră dacă voia anestezie parţială, dar ea le spusese s-o drogheze cu tot ce aveau. Când se trezise, îşi găsise copilul pe pernă, lângă ea. Robert şi Grace erau şi ei acolo şi plânseseră cu toţii, apoi râseseră.

Îl botezaseră Matthew, după tatăl lui Annie.

Acum Annie auzi scâncetul copilului, purtat de vânt. Se grăbi să se întoarcă şi, când porni către cireşi, caii nici nu-şi mai ridicară boturile.

Avea să-l alăpteze şi apoi să-l schimbe în casă. Apoi avea să-l ia cu ea în bucătărie, ca s-o privească în timp ce pregătea cina, cu ochii lui limpezi şi albaştri. Poate că de data asta îl va convinge pe Robert să rămână tot weekend-ul. Când trecu de lac, nişte raţe sălbatice se ridicară din apă, sfărâmând aerul cu aripile.

În scrisoarea lui din vara trecută, Frank nu mai pomenise decât un singur lucru. Făcând ordine printre lucrurile lui Tom, găsise pe masă un plic adresat lui Annie. Era pentru ea, aşa că i-l trimitea.

Annie îl privise multă vreme înainte de a-l deschide. Ce ciudat era, se gândise, că până atunci nu văzuse niciodată cum arăta scrisul lui Tom. Înăuntru, învelită într-o hârtie albă, era bucata de frânghie pe care i-o luase în ultima lor noapte petrecută în casa de la râu. Pe hârtie nu scrisese decât patru cuvinte: „Ca să nu uiţi.”

SFÂRŞIT

Într-o frumoasă dimineaţă de iarnă, o fată de treisprezece ani încalecă pe calul ei negru şi porneşte către un destin nemilos. Datorită unui grav accident, atât Grace, cât şi calul Pelerin vor rămâne traumatizaţi. Dar Annie Graves, mama celebră a lui Grace, nu se resemnează cu o fiică invalidă şi un cal demonizat. Ea află de existenţa „şoptitorilor", oameni care au puterea miraculoasă de a lecui sufletul cailor. Convinsă că între vindecarea lui Pelerin şi cea a lui Grace este o legătură tainică, energica Annie părăseşte Nev York-ul îndreptân-du-se către ferma singuratică din statul Montana, unde locuieşte Tom, un „şoptitor" al zilelor noastre.

Annie nu ştie însă că această călătorie îndrăzneaţă va schimba viaţa întregii ei familii. Contrastul dintre pulsul nebunesc al New York-ului şi respiraţia liniştită a fermei este binefăcător pentru Grace şi Pelerin. În acelaşi timp, atracţia irezistibilă dintre Annie şi puternicul Tom se va transforma într-o

mare dragoste. Celebra ziaristă nu este însă nevoită să aleagă între dragoste şi datorie, pentru că Tom îi oferă, prin sacrificiul lui, o soluţie nobilă.

TĂMĂDUITORUL este o carte despre împăcarea omului cu lumea. Eroii nu renunţă la speranţă şi luptă pentru a-şi reface vieţile sfărâmate. Aventura lor este răsplătită cu iubire şi înţelepciune.

Autorul aparţine tradiţiei povestitorilor britanici şi cartea se citeşte cu sufletul la gură până la ultima pagină. Talentul scriitorului şi dinamismul acţiunii au determinat studiourile HOLYWOOD P1CTURES şi ROBERT REDFORD să cumpere drepturile de ecranizare încă înainte de apariţia cărţii, pentru suma de 3 milioane dolari.

ÎNCEPĂTORUL CÂŞTIGĂ..

Încă înainte de a fi publicat, TĂMĂDUITORUL este cea mai FIERBINTE CARTE A ANULUI. Primul roman ai scenaristului englez NIC HO LAS EVANS a câştigat deja sume record de la editorii de pe ambele maluri ale Atlanticului. Competiţia dura pentru drepturile de ecranizare a fost câştigată de Robert Redford. Sub văzduhul uriaş al statului Montana se desfăşoară o povestire elegiacă despre un cal rănit, o fată schilodită, o mamă ambiţioasă şi un „şoptitor" de cai – un om cu darul de a vindeca animalele neliniştite.

FĂRĂ ÎNDOIALĂ, EVANS A DAT LOVITURA!

Cu o acţiune plasată în spaţiul vast al Montanei, TĂMĂDUITORUL marchează apariţia unei voci noi şi uimitoare în peisajul prozei contemporane.

TĂMĂDUITORUL este o extraordinară carte despre vindecarea şi depăşirea suferinţei, despre speranţe pierdute şi apoi regăsite. Pentru prima dată romanul de debut al unui scriitor britanic bate toate recordurile...

CÂND ŞOAPTELE SE TRANSFORMĂ ÎN STRIGĂTE, ATUNCI SE NAŞTE UN BESTSELLER...

PENTRU TĂMĂDUITORUL CUVÂNTUL CEL MAI POTRIVIT ESTE VRAJĂ şi vraja îi înconjoară pe trei dintre eroii cărţii: pe Grace şi Pelerin, fata şi calul accidentaţi de un camion şi pe Tom, „şoptitorul" care-şi ţese propria vrajă pentru a lega firele rupte ale vieţii. Romanul se citeşte cu încântare. Este în acelaşi timp o poveste de dragoste şi un roman de aventuri – are totul în favoarea lui.